

Nghịch Quang Thiếu Niên (Thiếu Niên Đứng Ngược Nắng)

Contents

Nghịch Quang Thiếu Niên (Thiếu Niên Đứng Ngược Nắng)	1
1. Chương 1: Kỳ Huấn Luyện Quân Sự Sóng Gió	1
2. Chương 2	25
3. Chương 3	41
4. Chương 4	63
5. Chương 5	75
6. Chương 6	89
7. Chương 7	104
8. Chương 8	121
9. Chương 9	141
10. Chương 10	159
11. Chương 11	171
12. Chương 12	185
13. Chương 13	198
14. Chương 14	214
15. Chương 15	229
16. Chương 16	249
17. Chương 17	261
18. Chương 18	275

Nghịch Quang Thiếu Niên (Thiếu Niên Đứng Ngược Nắng)

Giới thiệu

Biên tập: Lawliet CThể loại: đam mỹ, hiện đại, vườn trường, ẩm áp văn, phúc hắc công/nữ vương thụ, vương tử/ky sĩ, 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghich-quang-thieu-nien-thieu-nien-dung-nguoc-nang>

1. Chương 1: Kỳ Huấn Luyện Quân Sự Sóng Gió

Ngày đầu tiên Triệu Thư Ngôn đặt chân bước vào sân trường đại học là một ngày cuối thu nắng gắt, mặt trời chói chang trên cao rồi thẳng xuống, nung lớp nhựa đường mới trải ngay khu cổng trường bốc lên mùi khét lẹt. Đến cả cậu thiếu niên xinh đẹp cũng chịu không thấu, mặt mày nhăn nhó như muốn cảnh cáo xung quanh ‘Nóng chết mất, cầm đũa nào đến gây chuyện với ông đây’.

Cậu trai mặc chiếc áo ngắn tay, đầu đội mũ lưỡi trai, tay cầm xấp giấy quạt liên hồi, sau đó đưa mắt nhìn

về khu nhà có kiến trúc đã lâu đời, trong lòng bắt đầu lo lắng chẳng biết ở đây có lắp điều hoà hay không.

Cửa vào cách ký túc xá một đoạn không ngắn cho lắm. Lại thêm hai bên đường, đám người của các câu lạc bộ cử đi chào đón tân sinh viên bu đen bu đỏ, khiến Triệu Thư Ngôn phải do dự một hồi lâu. Nhưng cuối cùng, tìm mãi không được đường vòng, cậu đành cắn răng, kiên trì băng qua một đám đàn anh, đàn chị sẵn đón nhiệt tình còn hơn tú bà chào khách.

Thật vất vả mới đến được cổng trước của ký túc xá, cậu lại thêm một phen sửng sốt.

Sân trước của ký túc xá vốn không nhỏ, vậy mà đang bị một đồng xe đậu chật kín hết cả. Đủ loại hãng xe tên tuổi từ BMW đến Audi mới cóng, nhìn qua kiểu dáng cái cũ nhất cũng chỉ vừa ra cách đây ba năm, mà lẫn lộn trong đó còn có mấy chiếc xe nhập khẩu khác nữa. Nếu đem chiếc Ford đậu ở đây, xem chừng vẫn thấy thua kém lắm. Triệu Thư Ngôn chắc chắn lười mấy tiếng, cảm thán cho cái sự chênh lệch giai cấp quá nặng nề trong xã hội.

Len người qua đám xe đậu trước cổng, đang định bước vào trong, ánh mắt cậu chợt rơi xuống trên ba chiếc biển số xe gần đó, liền không khỏi có chút kinh ngạc: Kia đều là biển số của quân đội nha, hơn nữa đều là xe chuyên dụng, chỉ sợ có mỗi lãnh đạo cao cấp mới có khả năng đụng tới. Ba chiếc xe đậu cạnh bên nhau, ắt hẳn có quan hệ họ hàng đây.

Rốt cuộc là con ông cháu cha nhà nào mà phải dùng đến cả đồ quân đội để hộ tống hẳn nhập học đây?

Đang lúc cậu còn hiếu kỳ, cái tên con ông cháu cha kia cũng chậm rãi xuất hiện trước mắt. Khuôn mặt thanh tú đoan chính, so với trong sách cổ thường miêu tả ‘Bạch diện thư sinh’ [Thư sinh mặt trắng] thì không khác mấy. Chỉ là lúc bốn mắt chạm nhau, ánh nhìn đối phương chợt loé lên một tia sắc lẹm, khiến Triệu Thư Ngôn lập tức hiểu ra: Tên này nhất định là sói đội lột cừu.

Cậu bĩu môi cười nhạt, chẳng buồn để ý ánh mắt đáp trả của người kia cũng không quá thân thiện. Nhưng mà ngay lúc đối phương chớp mắt một cái, cậu liền cảm giác giống như có tia đạn lạnh như băng bắn về phía mình.

Vào đến bên trong ký túc xá, sau khi giao chìa khoá phòng, quản lý ký túc xá liền trộm ngấm gương mặt Triệu Thư Ngôn một chút. Sau đó, ngay lúc cậu quay lưng định bỏ lên lầu, vị quản lý nhin không được nữa, đành lên tiếng nhắc nhở “Bạn Triệu Thư Ngôn, nếu gặp phải phiền toái gì thì nhất định phải nhớ tìm tôi nhé”. Nơi này là ký túc xá nam, rất nhiều chuyện vẫn theo thói quen mà ngầm giải quyết với nhau. Cậu bạn này vẻ ngoài đẹp như vậy, bị bắt nạt cũng là chuyện thường tình.

Thiếu niên chân vừa chạm tới bậc cầu thang đành xoay người lại, hiền lành cười: “Nhất định rồi.”

Vị quản lý yên lòng gật đầu.

Triệu Thư Ngôn tùm tùm cười thầm, đành đem câu ‘Nếu không cẩn thận đánh người quá tay, tôi nhất định sẽ đi tìm anh’ nuốt trở vào trong bụng.

Leo lên năm tầng, sau đó quẹo vào gian thứ ba là đến phòng ký túc xá của Triệu Thư Ngôn. Khu ký túc xá này tuy rằng đã cũ, nhưng may mắn thay mỗi phòng chỉ có hai người, như vậy dù phát sinh mâu thuẫn, cũng chỉ có hai tên trẻ trâu với nhau, vẫn dễ xử lý hơn một đám đực rựa cùng ‘cuồng hoan’. Nhưng mà thứ khiến Triệu Thư Ngôn vui vẻ hơn nữa, chính là ở đây có lấp điều hoà.

Đẩy mở cửa phòng, cậu chợt ngẩn người, lại bước trở ra, nhìn lại tên mình dán trên cửa, thật sự đâu có sai.

Sao trong phòng lại có nữ sinh.

Triệu Thư Ngôn tròn tròn mắt, xấp giấy trên tay cũng quên quạt, nhìn chăm chăm cô bạn đang tìm kiếm gì đó trong đám hành lý cạnh bên, qua hết nửa ngày, mới thốt ra tiếng: “Bạn...”

Đối phương xoay người, hai mắt to chớp chớp, vô tội nhìn cậu: “Thực xin lỗi, tớ ở phòng ký túc xá bên cạnh, nhưng hành lý của tớ mãi chưa chuyển tới bên đó. Tớ đoán không chừng lúc điền địa chỉ ký túc xá, có khi đã ghi nhầm số phòng, cho nên mới sang bên này...”

Là giọng nam sao? Từ trong khiếp sợ được vớt trở về, Triệu Thư Ngôn nháy mắt mấy cái, nhìn xuống chân người đối diện, sau mới thở phào nhẹ nhõm: Quả thật là con trai. Tuy rằng quần áo mặc trên người, lẫn đầu tóc, còn có eo lưng, thoát nhìn có một chút...ờ thì, như trung tính ấy.

Cậu bước vào trong phòng, mở ra thùng các-tông viết tên mình đang để trên bàn, vừa lúc mắt nhìn thấy trong góc khuất có hai cái thùng giấy khác, bên trên có ghi mấy chữ to to ‘Phó Hiểu Xuân’. “Phó Hiểu Xuân?” Cậu gọi to một tiếng, tiểu khả ái lập tức đáp lại hai tiếng “Đây đây”, vội vàng chạy lại bên cạnh nhận hành lý, nhưng không ngờ Triệu Thư Ngôn còn chưa bỏ ba lô xuống, đã ôm lấy hai cái thùng, hỏi: “Cậu ở phòng bên trái hay bên phải?”

Tiểu khả ái không ngờ đối phương lại thân thiện như vậy, mặt bất giác đỏ lên, định giành lại thùng đồ: “Tớ tự làm được mà, tớ ở phòng bên phải...”, “Đừng dài dòng nữa, mở giúp tôi cánh cửa coi.” Trời ạ, sập cậu không nhìn lại bộ dạng mình đi, đứng thẳng lưng nhắm chừng cũng xấp xỉ mét tám như nhau, nhưng cậu ta vẫn rõ như cái mằm đậu con.

Trong phòng Phó Hiểu Xuân còn có một anh chàng khác, đang khi dọn dẹp chăn nệm thì nhìn thấy Triệu Thư Ngôn, lập tức buông việc, nhiệt tình giơ ra tay: “Xin chào! Mình là Lưu Đông, người thành phố XX! Nhà mình trồng rất nhiều táo, cậu này nhìn thật xinh xắn nha! So với ngôi sao điện ảnh trên tivi còn đẹp hơn! Chúng ta sau này là hàng xóm cách vách, mong được cậu chỉ giáo nhiều hơn, a đúng rồi, cậu có cần tôi giúp bưng mấy chiếc thùng này không, tôi rất khoẻ nhé...”

Khoé miệng Triệu Thư Ngôn khẽ run rẩy, nhất thời không thể lý giải vì sao đối phương có thể từ đề tài ‘trong nhà có nhiều táo’ nhảy đến ‘bộ dạng nhìn đẹp mắt’. Hơn nữa, cũng chẳng thể hiểu nổi vì sao tên này có thể nói liền thoảng mà không mắc nghẹn một chữ. Cuối cùng, trong lòng Triệu Thư Ngôn tổng kết lại, trước mắt muốn trở thành bạch mã hoàng tử thực ngẫu trong mắt nữ sinh, tốt hơn hết nên luyện cho hô hấp tốt lên gấp mười đã.

Lúc Triệu Thư Ngôn trở lại phòng mình, trên tay linh kính một túi táo to của Lưu Đông, còn có mớ thịt

bò khô của Phó Hiệu Xuân.

Thở dài một tiếng, cậu đẩy mở cửa phòng, bên trong lại thêm một người.

Triệu Thư Ngôn chớp mắt một cái.

Trong phòng cư nhiên là tên sói đội lột cừu khi nãy.

Hắn vừa mới đến, trong phòng ngay lập tức mọc lên một ngọn núi nhỏ, so với bốn cái thùng giấy của Triệu Thư Ngôn, đám hành lý đựng trong túi da dê của tên này ít nhất cũng phải nhiều gấp hai. Cũng khó trách phải điều động đến ba chiếc xe quân đội, đáng ra nên dùng luôn xe tải của quân đội mà chở đồ chứ nhỉ.

Cẩn thận nhìn qua mớ hành lý, Triệu Thư Ngôn nghĩ ngợi một chút, cuối cùng quyết định chính mình nên chào hỏi trước. Nhưng đang khi miệng còn chưa kịp mở ra, đối phương đã xoay người lại, giương mắt nhìn cậu.

Ánh mắt hiện tại hoàn toàn không có vẻ sắc bén ban nãy, mà là lễ độ chào hỏi. “Xin chào, mình là Thôi Ninh Nhạc, bạn cùng phòng của cậu.” Ngay cả nụ cười cũng thật lịch sự không chê vào đâu được.

Triệu Thư Ngôn nở nụ cười.

Thôi Ninh Nhạc cũng cười lại.

Vì thế hai người bọn họ bắt đầu cuộc sống đại học với nụ cười bằng mặt nhưng không bằng lòng.

Học viện Kiến trúc này vốn là trường giành cho con nhà giàu, không chỉ là lá cờ đầu của cả nước, mà ở ngoài nước cũng từng giành được khá nhiều giải thưởng lớn, còn cho ra đời không ít người nổi tiếng trong giới kiến trúc. Để giữ gìn tấm biển vàng này, hàng năm trường học cũng dành ra không ít những suất học bổng lớn cho các sinh viên của mình.

Nhưng so ra phần học bổng này tựa hồ cũng không dễ ăn cho lắm.

Mà kỳ huấn luyện quân sự cũng rất nhanh đã bắt đầu.

Mùi lý túc xá còn chưa quen, chăn nệm cũng bị ném trở lại trong balo, đám thanh niên mười tám, mười chín, người thì thắm thiết kêu trời, kẻ lại bất đắc dĩ cảm thán, trong khi đó một nhóm khác thì huyên náo cả lên vì hưng phấn. Duy chỉ có một tên gia hỏa mang mắt kính, đầu cúi thấp, suốt ngày rúc vào một góc, ngón tay thon dài bấm bùm bùm xuống chiếc PSP trong tay.

Dù cho có mặc trên người bộ đồng phục huấn luyện quân sự màu xanh rằn ri thực khó coi, nhưng tên kia

trước sau vẫn trông thực đẹp mắt, khiến đám bạn học không nhìn được, miệng vừa nói chuyện mà mắt cứ lén nhìn sang hướng còn lại.

Nhưng không một ai chủ động tiến đến bắt chuyện.

Môi trường mới, bạn bè mới, đám sinh viên còn chưa quen thân nhau, xưng cậu cậu tôi tôi thân thiện vốn để ngụy trang bề ngoài cho mình. Chỉ đến khi phát sinh chuyện gì đó, bọn họ mới có thể phát hiện cái đặc biệt thú vị của nhau, từ đó trò chuyện, làm việc cảm thấy hợp cạ, rồi dần dần vỏ bọc ban đầu sẽ biến mất, quan hệ mới có thể thăng tiến nhanh chóng trở nên thân thiết, chân thật hơn.

Mà quá trình này thật sự cần phải bỏ khá nhiều thời gian để trò chuyện.

Vậy mà tên đẹp trai trước mắt này lại không chịu giao tiếp với ai, làm đám bạn học không biết phải thế nào để bắt chuyện. Đám nam sinh ngoài miệng tuy chửi bới người ta là kiêu căng, ngạo mạn nhưng thật bụng cũng nóng lòng muốn lân la làm quen lắm chứ.

Rõ ràng chẳng tí phong độ nhưng cứ tỏ vẻ dừ dằn lăm, đây là tính cách của phần lớn mấy cậu trai trẻ.

Triệu Thư Ngôn vẫn luôn im lặng giống như đang phòng thủ, còn thêm phóng điện lẹt xẹt, tựa hồ cố ý cảnh cáo, đụng vào sẽ chết. Nhưng sau cùng, vẫn có kẻ mặt dày không quản hắc ám, hoàn toàn bỏ qua hết thấy phòng thủ của đối phương. Anh chàng này chính là hàng xóm mới của Triệu Thư Ngôn, Lưu Đông.

Dùng chút thủ đoạn đuổi đi tên ngồi bên cạnh Triệu Thư Ngôn, Lưu Đông chen đầu vào nhìn xuống màn hình PSP, sau đó dùng đến chiêu thức tiếp cận thông thường, hỏi một câu: “Hãy, Resident Evil đó hở?”

Loa PSP phát ra tiếng kêu thảm thiết lẫn với câu hỏi của Lưu Đông, cùng chui trong lỗ tai Triệu Thư Ngôn. Nhanh tay bắn chết đám zombies, Triệu Thư Ngôn chậm mắt nửa nhịp mới gạt đầu.

“Chơi đến chỗ nào rồi?” Lưu Đông bày ra nụ cười hết sức vô hại, đáng tiếc đối phương cũng không buồn nâng đầu: “Cũng sắp đến hang ổ của Boss rồi... Cậu cũng chơi à?”

Tuy rằng màn tươi cười không mấy hiệu quả, bắt quá tốt xấu gì người kia cũng chủ động hỏi thăm, Lưu Đông được thể càng cười đến sáng lạn: “Có có, chơi rồi, nhưng là bản trên PC cơ, hai cái chắc không cùng dòng đâu.”

“PSP không phải bị cấm mang vào trại huấn luyện sao?” Bên cạnh chợt vang lên một giọng nói lạnh lùng, hai người cùng quay đầu lại. Hoá ra là Thôi Ninh Nhạc.

Ấn nút tạm dừng, Triệu Thư Ngôn nháy mắt mắt cái, tỏ vẻ mình thực vô tội: “Tôi đâu có biết.”

“Cậu đương nhiên không biết, ngay cả lúc thầy giáo thông báo hạng mục những công việc trong thời gian

huấn luyện, cậu cũng đang chơi kia mà.” Thôi Ninh Nhạc ngồi ở hàng ghế cuối cùng, nhếch môi nói.

“Chắc giấu trong túi sách sẽ không bị phát hiện đâu nhỉ?” Lưu Đông nhin không được, đành an ủi vị bằng hữu vừa mới ‘kết giao’.

“Không được, không được, thầy giáo nói sau khi xuống xe sẽ bị kiểm tra túi sách, xem có giấu hàng cấm hay không.” Phó Hiểu Xuân ở bên cạnh đã im lặng này giờ, rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, vội vàng chen mồm vào.

“Đây là làm trái với quyền riêng tư ha.” Lời nói Thôi Ninh Nhạc nửa giống đùa cợt, lại có phần như là chỉ trích.

“Nam sinh cần quái gì quyền riêng tư, có phải con gái đâu,” Vừa nói vừa lục lọi tìm chỗ giấu bảo bối của mình, Triệu Thư Ngôn nói như là tự giễu, “Ít nhất mấy người có bản lĩnh sẽ cảm thấy như vậy.” Tìm nửa ngày vẫn không ra ngăn đựng tiền ẩn đi, cậu quay đầu nhìn ba kẻ còn lại, “Balo của người nào có vách kếp không?”

Cả bà cùng lắc đầu. Ngược lại, Thôi Ninh Nhạc có đề nghị: “Có thể giấu trong quần áo.”

“Quần áo của tôi vừa khít người, cái này cũng không nhỏ, liếc mắt một cái là nhìn ra ngay...” Vừa nói xong, ánh mắt lại đập xuống trên người Phó Hiểu Xuân, bộ đồng phục huấn luyện quân sự mặc trên người tên gia hoả này, trông cứ như áo ngủ vậy.

Nhìn thấu tính toán của Triệu Thư Ngôn, Thôi Ninh Nhạc cười cười, lại hiển thêm kế: “Nếu sợ rơi xuống, có thể lấy băng keo dán vào sau lưng cậu ta đó.”

“Ý kiến hay, có keo dán không?” Vì thế, cậu lại đem mắt soi mói sau lưng Phó Hiểu Xuân, tính toán thăm trong bụng một chút. Tiểu gia hoả ruột cuộc hiểu ra việc sắp xảy tới, lập tức kháng nghị: “Không nên, không nên đâu! Nhất định sẽ bị phát hiện!”

Lưu Đông cũng nghe hiểu, vỗ vỗ vai Phó Hiểu Xuân, mặt bày ra vẻ cảm thông, khuyên giải: “Hiểu Xuân à, cậu hy sinh thân mình vì đại nghĩa đi...”

“Không mang theo có phải sẽ tránh được nhiều phiền phức hơn không? Chơi lưng tớ thành như vậy, thế này chẳng khác nào lưng bom sao!” Phó Hiểu Xuân rống vào mặt Lưu Đông – bởi lẽ cậu ta thật sự không dám rống với hai tên đầu têu kia.

“Tôi cũng hối hận, đáng tiếc trên đời này hối hận không ăn no được,... Thôi Ninh Nhạc, mau lấy băng keo cho tôi.” Đã tìm được vị trí ‘giấu kín’ trên lưng, Triệu Thư Ngôn vừa an ủi đương sự, vừa chìa tay về phía tên bạn cùng phòng chờ đồ trong hành lý của hắn, “Tiểu khả ái, mi nhẫn nại một chút, nghe nói huấn luyện quân sự rất ít được ăn thịt, ca ca sẽ đem phần thịt của mình tặng cho mi. Ăn nhiều thịt một chút, người ngộm sẽ cao hơn.”

“Ai là tiểu khả ái?! Ai là ca ca ghê tởm chứ?!” Phó Hiểu Xuân bày ra biểu cảm ghê tởm khiến mặt mày đều méo mó, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn để cho Triệu Thư Ngôn đem mình gài lên lưng mình.

“Chu choa, thực hoàn hảo nha. Khó trách mấy bọn chuyên đi gài bom trên người kẻ khác thường chọn loại đáng người này.” Quân sư quạt mo Thôi Ninh Nhạc chen lời nói mát, khiến Phó Hiểu Xuân càng thêm đỏ khốc đỏ cười.

Xe cuối cùng cũng dừng trước trại huấn luyện quân sự, Phó Hiểu Xuân bộ dạng quỷ dị nhảy từ trên xe xuống. Triệu Thư Ngôn đi phía sau vỗ vỗ lưng cậu ta: “Đừng căng thẳng như vậy, tôi đã dán kỹ rồi, có đánh lộn cũng sẽ không rớt ra đâu.”

“Tớ mới không thêm căng thẳng ấy!” Theo bản năng liền phản bác lại.

Tiếp tục đảm đương vai vú em, Lưu Đông đành an ủi cậu bạn cùng phòng của mình.

Ai da, lúc trước nhìn mặt hai tên gia hỏa này, không nghĩ tới tính cách bọn họ sẽ ghê gớm như vậy. “May mắn cho cậu mới được ở chung phòng với tôi đó...” Lưu Đông cảm thán xoa đầu Phó Hiểu Xuân, tiểu gia hỏa lưng bom cũng gật gật đầu tán thành.

Sau khi thuận lợi thông qua cửa ‘Kiểm an’, bọn sinh viên kiến trúc tha lời chần nệ theo các quản lý đến chỗ nghỉ ngơi, gần như chẳng ai là không kêu thảm một tiếng.

Khu nhà trệt chỉ có một lầu, WC chỉ dựng tạm bợ, nhà tắm nam lộ thiên, trên đầu có hai con quạ đen bay qua, kêu “Quang quác” mấy tiếng. Nước ở đây vốn chảy từ trên núi xuống, lạnh thấu xương, trong phạm vi mười cây số, trừ bỏ khu nhà trệt của bọn họ, không có khu nhà nào khác. Tình trạng bên nữ sinh tương đối khá khẩm hơn. Nhưng cái gọi là tương đối ở đây, chính là được tắm trong lều bạt.

“Cái này gọi là đối xử đặc biệt sao?! Nhà trường là muốn đem chúng ta đến đây rồi chôn sống luôn đi?” Có người nhịn không được, nhỏ giọng oán thán. Kỳ thực, trong lòng mọi người đều tức tối, khoa kiến trúc bọn họ cũng không hiếm mấy anh chàng cao to khỏe mạnh, nhưng là... Nếu bây giờ cho bọn họ đứng so với mấy vị huấn luyện viên lực lưỡng kia, testosterone tràn trề, chỉ sợ sẽ bị dọa chạy mất dép ngay.

Chỉ cần sống sót qua hai tuần, mỗi hai cái cuối tuần thôi mà. Những lời này tựa như thần chú, được mọi người mặc niệm trong lòng.

Huấn luyện quân sự ngày thứ ba.

Ánh mặt trời chói chang, huấn luyện thực thê thảm. Thời điểm được nghỉ ngơi, mọi người đổ xô mà chạy, như thể mấy vị huấn luyện viên vừa thả dã thú khỏi chuồng. Tìm nước này, tìm bóng cây này, ai nấy mắt đều phát ánh sáng xanh.

Thôi Ninh Nhạc ngồi dưới tàng cây hóng mát, đồng thời nói chút chuyện phiếm với anh bạn bên cạnh,

nhưng ánh mắt vẫn luôn liếc về phía bên kia.

Hắn có chút hiếu kỳ, ruốt cuộc cậu bạn cùng phòng của mình là dạng người gì đây.

Bình thường, mọi người vào thời điểm đó sẽ tụ thành từng cụm nhỏ, trong khi tên này chỉ đứng nép vào một góc, mắt không hề chớp, uống nước ừng ực, không nói bất cứ lời nào, chỉ nhìn chăm chăm về phía xa xăm. Có khi cậu sẽ ngáp một cái, rồi trực tiếp dựa vào gốc cây mà ngủ. Nếu không phải Lưu Đông chủ động đi lại bắt cậu nói chuyện phiếm, chỉ sợ người này sẽ độc lai độc vãng đến khi kỳ huấn luyện quân sự chấm dứt luôn.

Nhưng biểu hiện bình thường của đối phương cũng không giống với mấy tên lập dị.

Thôi Ninh Nhạc biết trong lớp có mấy anh bạn nhìn tên gia hỏa này không vừa mắt. Ngay thời điểm ngồi trên xe đến trại huấn luyện quân sự hắn liền cảm giác được những ánh mắt ác ý không hề che đậy bắn đến trên người cậu. Đáy mắt bọn họ đều là ‘trông mặt bắt hình dong’, rồi sinh ra chán ghét đối phương.

Thực ra cũng không thể trách người khác được. Ai bảo tên này là con trai mà lại đẹp quá làm chi, đến độ con gái nhìn thấy cũng phải tự xấu hổ: vóc người thon gầy cân xứng, làn da trơn mịn còn hơn cả da con gái.

Nhưng mà cái kiểu một thân một mình mà lượn qua lượn lại của tên này cũng dễ khiến người ta chú ý, khó trách thấy cậu ta diện mạo dễ nhìn nên ghen tỵ rồi sinh ra chán ghét.

Mới vừa khai giảng mà đã có bom ngầm, nhưng Thôi Ninh Nhạc cũng không tính nhắc nhở anh bạn cùng phòng của mình. Trên đời này có hai loại người. Một loại ngu ngốc không biết vì sao người ta chán ghét mình, loại khác chính là một con gà trống cao ngạo. Hắn thực muốn biết, cái tên gia hỏa sẽ ở chung phòng bốn năm tới ruốt cuộc ngu ngốc hay đích thị một con gà trống. Bất quá xem chừng hai loại này cũng không hợp lắm. Có khi Triệu Thư Ngôn sẽ cho ra đời một loại người thứ ba chẳng, nghe thế có vẻ hay hơn.

Trong lòng hắn nổi lên một dự cảm – tên gia hỏa này sớm muộn gì cũng gặp phiền toái thôi. Nhưng hắn thực không ngờ tới dự cảm của bản thân lại rất nhanh sau đó đã bắt đầu rục rịch.

Thời điểm hợp ca trước khi ăn cơm, anh bạn Lưu Đông vừa bị đề cử làm tiểu đội trưởng của đám nam sinh hiện đang đứng trước đội hình, bị đám người bạn cùng lớp to mồm nói leo, chế giễu: “Đội trưởng cậu mà hát cái kia, nhất định sẽ doạ mấy bạn nữ đứng trước mặt chạy hết đó!”

Lưu Đông đỏ mặt, anh chàng biết rõ bản thân đối với mấy bài hát trong quân đội thật không hợp nhau, hát đi hát lại mà vẫn chỉ nhớ mỗi một câu ‘Đoàn kết là sức mạnh’, nghĩ nát cả óc nửa ngày cũng không biết tiếp theo là cái gì. Bất ngờ, có người ở phía dưới nói leo lên “Triệu Thư Ngôn không phải trong đội văn nghệ sao, cho hắn lên đi!”.

Thôi Ninh Nhạc ngẩn người, cúi đầu nhìn sang người đang đứng bên cạnh.

Triệu Thư Ngôn vẫn giữ nguyên biểu tình không phải chuyện liên quan tới mình, không từ chối cũng chẳng đồng ý.

Đám người kia đã sớm ngứa mắt cậu, lập tức hô hào khích lệ mỹ thiếu niên mau mau thể hiện tinh thần nam nhi đại trượng phu, thậm chí có kẻ còn đề nghị hát bài ‘Tiểu Bạch Dương’ để xem giọng hát cậu chàng mất mặt đến độ nào.

(Chú thích: “Tiểu Bạch Dương” là tên một bài hát, nhạc do Sĩ Tâm soạn, Lương Thượng Tuyền viết lời. Tiểu Bạch Dương vốn là tên một đồn tiền tuyến nằm ở gần biên giới Trung – Kazakhstan, thuộc vùng Tân Cương, Trung Quốc.)

Lưu Đông chỉ mới lên làm tiểu đội trưởng, còn chưa trấn áp được cả tiểu đội, mắt liếc thấy lông mày huấn luyện viên đang nhăn tít cả rồi, nếu không bắt đầu hát ngay là ăn chắc bị phạt chạy bộ luôn, không còn cách nào khác đành hướng ánh mắt cầu cứu nhìn Triệu Thư Ngôn.

Triệu Thư Ngôn khép hờ mí mắt, hai tay bắt ở sau lưng, bất ngờ ngẩng cao đầu, cổ họng bắt đầu hát thành tiếng: “Đoàn kết là sức mạnh...”

Một đám người chung quanh đang đứng đợi xem kịch vui, phá ra cười.

Khoé miệng Thôi Ninh Nhạc cũng nhếch thành nụ cười. Có mấy tên đứng bên cạnh cũng bắt đầu nhao nhao, tiếng người ồn ào nổi lên. Lưu Đông đột nhiên hát theo, Thôi Ninh Nhạc cũng há miệng, bắt chước cậu bạn bên cạnh “Hướng về phát xít khai hoả”. Sau một lúc, âm thanh huyền ảo hoàn toàn bị nhấn chìm trong tiếng hát, giống như ngọn lửa vừa bốc lên đã bị nước lạnh dội vào mà tắt ngúm. Mấy anh bạn đang ồn ào cũng bắt đầu hát theo, cho dù quanh đi quẩn lại cũng chỉ như cũ có mỗi một câu ‘Đoàn kết là sức mạnh’.

Giọng nói của Triệu Thư Ngôn kỳ thực rất êm tai, nhất là khi cậu hát.

Thôi Ninh Nhạc đã nghĩ như vậy đó.

Sau một ngày huấn luyện, đất cát trộn với mồ hôi, bám đầy trên người, cảm giác phải nói còn tệ hại hơn là không dễ chịu. Vừa mới giải tán, đám con gái đều ào đi tắm rửa. Đám nam sinh sau khi đuổi tay đuổi chân nằm vật ra một hồi, cũng đều chụp lấy đồ đạc của mình, lao về phía nhà tắm lộ thiên.

Nắng hoàng hôn từ bên ngoài rọi tới vách tường len vào bên trong nhà tắm, chiếu đỏ ửng thân thể còn chút ngây ngô của đám thiếu niên. Nước tắm là nước tự nhiên chảy từ trên núi xuống, lạnh đến thấu xương.

Dùng chậu rửa mặt để hứng nước, trong tâm đầu óc đến chết đi được, chỉ biết nhắm mắt đợi ào một phát từ trên xuống. Người thì rú lên thán thiết, có kẻ tuy đã cắn chặt hai hàm răng nhưng răng nanh vẫn không ngừng va vào nhau lập cập, lại còn mấy bạn khóc thút thít nói từ nay về sau sẽ không tắm nữa. Xem chừng như Lưu Đông trước sau vẫn giữ nguyên vẻ mặt chẳng có gì to tát thật sự là hiếm thấy.

Cố ngăn không để rằng nhanh tiếp tục va vào nhau nữa, cả đám bu lại hỏi thăm vị tráng sĩ kia có tuyệt chiêu gì chẳng. Lưu tráng sĩ chỉ tiêu sái cười: Từ nhỏ đến lớn đều tắm nước lạnh. Về mặt kia, vừa kiêu ngạo vừa tự hào, như thể việc mỗi ngày tắm nước lạnh là đóng góp to lớn cho tương lai quốc gia vậy.

Nhà tắm không lớn, mấy cậu thiếu niên bên trong cứ thế chen chúc nhau mà đứng, tắm tắm rửa rửa, mấy lời bậy bạ, xấu xa cũng theo đó mà bắn khỏi miệng: “Eo ôi, tiểu tử này, đáng người cậu không tởm nha...”, “Ai thèm to con như cậu... Ai, tôi nói này, tiểu tử nhà cậu cần gì phải khép chân sát như thế làm chi!” Cũng không biết vì sao, đám nam sinh bọn họ vẫn thích học theo mấy hành vi quấy rối *** như thể dân đồng tính vậy. Đối với loại hành vi nguyên thủy của động vật này, bọn họ dù là giống loài đã tiến hoá qua hàng vạn năm cũng không cách nào tiêu trừ được.

Miệng đã không an phận thì tay làm sao có thể yên? Vì thế, tôi sờ cậu một cái, cậu đánh lại tôi một phát, đùa giỡn có xu hướng biến thành quấy rối thực sự. Trời ạ, may mắn cả đám đều còn mặc quần đùi, bằng không thực sự là khó coi.

Kết quả có kẻ được một tác lại muốn tiến một thước, đem tay xấu mò đến người Thôi Minh Nhạc, mà đối phương vẫn tựa tiểu phi tiểu, trong khi ánh mắt bắn ra tia lạnh, đem huyền não ép xẹp xuống. “Muốn thì tự sợ cậu em của mình ấy, đừng sờ của người khác, dễ bị hấp dẫn lắm.” Miệng hắn nói ra lời khách khí, như thể là vì muốn tốt cho đối phương.

Im lặng bao trùm bốn phía.

“Cái này giống như độc của Rắn hổ mang nha.”

“Cám ơn, Lô hoa kê tiên sinh.” Thôi Minh Nhạc không cần suy nghĩ liền lập tức phản pháo lại.

Triệu Thư Ngôn cả người sững sốt, mắt chớp liên mấy cái: “Vì sao lại là Lô hoa kê?”

“Baidu, Wikipedia, từ điển Google, đều có thể tra ra.” Gương mặt thanh tú bày thêm một nụ cười thật vô hại.

“...” Triệu Thư Ngôn cảm giác như cô mình vừa bị răng chứa nọc của đối phương cắn xuống một cái.

“Bất quá tôi thích hình ảnh so sánh với Rắn hổ mang,” Thôi Minh Nhạc cười thực hiền, nhưng trong sâu trong con người trong veo kia lại như bắn ra tia sắc bén của loài săn mồi, “Rắn hổ mang khi đi săn không thích vừa há mồm đã cắn ngay. Nó thích đầu tiên phải uy hiếp con mồi, đợi cho Lô hoa kê bé nhỏ yếu đuối sợ tới mức hồn phi phách tán rồi mới cắn một phát trí mạng. Loại hình săn mồi này rất đẹp, tôi thích.”

“... Đội trưởng, cứu mạng a!” Cảm giác được nguy hiểm cận kề, Lô hoa kê tiên sinh sợ tới mức quay đầu hướng Lưu Đông cầu cứu.

Mà Lưu tráng sĩ bên cạnh đang đùa giỡn quên trời quên đất, trên ngực bị người ta trét lên hai đám bọt

xà phòng, thoát nhìn như bộ ngực trắng trẻo. Nghe được tiếng kêu cứu, anh chàng nhanh chóng xoay đầu lại, vẻ mặt cũng bắt chước như anh hùng đại hiệp sắp cứu giúp người: “Làm sao thế? Ai dám khi dễ Thư Ngôn?”

“... Không có gì đâu, ngài cứ tiếp tục việc của mình đi.” Lô hoa kê rụt cổ làm, giả bộ như cái gì cũng không thấy.

“Làm sao vậy, tôi còn chưa cần xuống mà!” Rắn hổ mang phá ra cười dữ dội.

Lô hoa kê rưng rưng: “... Thỉnh ngài cần nhẹ một chút...”, “Thư Ngôn, cho tớ mượn sữa tắm với.” Phó Hiểu Xuân vừa chạy tới, nghe được những lời kia, tay cứng ngắc lại giữa không trung, mặt đại ra.

Rắn hổ mang lại bày ra vẻ mặt vô tội.

“Cầm đi, không cần suy nghĩ bậy bạ!” Triệu Thư Ngôn đỏ mặt, nghiêm túc trở lại, đem sữa tắm nhét vào trong tay cậu ta.

“Tớ mới không thèm suy nghĩ lung tung!” Mặt Phó Hiểu Xuân cũng ửng đỏ.

“Yên tâm đi, tôi còn chưa cơ khát đến độ phải cần Lô hoa kê.” Thôi Ninh Nhạc an ủi cả hai.

“Lô hoa kê? Là Thư Ngôn sao?” Phó Hiểu Xuân lại ngừng tay, quay đầu nhìn lại. Triệu Thư Ngôn đem đầu cậu ta vặn trở về vị trí cũ: “Nhìn cái gì, bộ dạng tôi thế này cậu còn phải xác nhận lại là con người hay sao?” Nói thì nói vậy thôi, cậu hất đầu nhìn sang Thôi Ninh Nhạc: “Tôi nếu là Lô hoa kê, tên này sẽ là Rắn hổ mang.”

Rắn hổ mang dợn mi. Rõ ràng hắn vốn là một thiếu niên thanh tú nho nhã, lại khiến Phó Hiểu Xuân toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Cậu ta vội vàng nói lảng sang chuyện khác: “Các cậu đều là động vật, thế tớ là con gì?” Cậu ta vì thật lòng muốn hoà nhập vào nhóm của hai người kia, nên chẳng tiếc hạ thấp giá trị con người của mình.

Triệu Thư Ngôn đem dội nước rửa sạch bọt xà phòng trên người, sau đó nhìn nhìn người đối diện, rồi đem tay mò lên đầu Phó Hiểu Xuân. Mái tóc ướt sũng bị kéo dựng đứng lên, mỗi bên một dùm. Triệu Thư Ngôn ấy thế còn đùa dai, cười gập cả bụng. Phó Hiểu Xuân xấu hổ vuốt lại tóc trên đầu, Thôi Ninh Nhạc nói trúng tim đen: “Con thỏ.”

“Tớ mới không phải con thỏ!” Thỏ con khả ái đỏ mặt, hướng Lô hoa kê rống to, cố tình làm như không rõ là rống vào Lô hoa kê hay Rắn hổ mang.

Vì thế mặc danh kỳ diệu, ba mỹ thiếu niên đều biến thành động vật.

Lúc cả ba gần như đã tắm rửa xong xuôi, lại có thêm một đám người đi vào nhà tắm. Triệu Thư Ngôn tay cầm chậu, mặc quần đùi, để thân trần, vừa chuẩn bị đi ra ngồi, liền bị một tên trong đám đó sấn lại bên cạnh, đột nhiên nói vu vơ: “Chu choa, Triệu tiểu thư cùng tỷ muội đến đây tắm rửa sao?” Ngừ khí kia, rõ ràng so với giỡn chơi có phần ác ý. Không khí trong nhà tắm liền đông cứng lại.

Thôi Ninh Nhạc mặt lạnh chỉ nhìn, không có bất cứ biểu tình nào. Dự cảm của hắn lại ứng nghiệm rồi.

Phó Hiểu Xuân ở bên cạnh ngược lại còn nổi giận trước cả Triệu Thư Ngôn, tiến lên trước một bước nhe răng trợn mắt mà rống: “Mày nói cái gì!” Đừng nhìn cậu ta khuôn mặt nhỏ nhắn, non nớt, thật ra lúc hung dữ lên cũng toả ra được chút khí thế đó.

Triệu Thư Ngôn khách khí cười: “Này, tiểu Lý tử, bệnh đục tinh thể của cậu vẫn chưa chữa khỏi sao? Chỗ này là phòng tắm nam, muốn tìm Triệu tiểu thư gì ấy thì sang cách vách đi. Bất quá tôi thấy cậu nên cắt đi cái ở dưới trước, bằng không làm thế nào gặp được người cần tìm đây?”

Chiến hoả diễn ra hết sức căng thẳng.

“Éo lả chết tiệt, trở về quần quýt trong vòng tay đám con gái đi! Chỗ này không chào đón mày!” Tên con trai kia trừng mắt nhìn cậu. Kỳ thật nếu so về chiều cao, hai người cũng chỉ tầm tầm nhau. Tựa hồ như chính gương mặt của Triệu Thư Ngôn là nguyên nhân cậu đắc tội với đối phương.

Đối với loại người ngu ngốc này, Thôi Ninh Nhạc thường dùng miệng lưỡi ác độc, chỉnh cho tên kia thê thảm đến chết thì thôi.

Đáng tiếc nhân vật chính ngày hôm nay không phải hắn, mà là một con Lô hoa kê rất chi kiêu ngạo. Cho nên nhiệm vụ của Rắn hổ mang chỉ là đứng một bên xem kịch vui, tùy tình huống mà ra tay phối hợp.

“Bộ dạng nhìn đẹp thì cậu kêu là ảo lả, xem ra nửa số đàn ông trên thế giới này đều không vừa mắt cậu nha.” Triệu Thư Ngôn chỉ cười, không hề tỏ ra chút thái độ nào giống như giận dữ.

“Mày đang tự khen bản thân đấy à? Xuân ca hắn là ca ca của mày đi? Lúc mẹ sinh mày ra có phải đã đem hết những thứ Xuân ca không có mà gán lên người mày không?” Càng nói đối phương càng dùng nhiều lời lẽ khiêu khích quá phận, một số bạn học trung lập đã bắt đầu nhú mày.

[*] Xuân ca: ca sĩ Lý Vũ Xuân, cũng ko rõ vì sao nhưng bà này bị lôi ra làm nhiều trò đùa ác ý phổ biến trên internet, bị cắt mặt ra rồi PTS với cơ thể đàn ông (giống kiểu bên mình có thánh Phồng, thánh Cuồng, các thể loại thánh ấy __=)

Mặt Triệu Thư Ngôn bày ra bộ dạng như bưng tỉnh ra đại cuộc, quay đầu nhìn sang Thôi Ninh Nhạc: “Thôi Ninh Nhạc, tên này có bệnh rồi!” Ngừ khí này không giống tức giận mà mắng, chỉ là tựa như vì phát hiện ra chân tướng nên sợ hãi cảm thán.

“Mày mới có bệnh!” Tên con trai kia phản ứng lại thật kịch liệt.

Vốn định rung đùi chọn mi ngồi xem ‘tôm cá đánh nhau, ngư ông đắc lợi’, không ngờ đến cuối cùng, hẳn như thế nào lại bị kéo vào lốc xoáy, trong lòng có chút bất mãn, tuy vậy vẫn gật đầu một cái: “Tôi cũng thấy có bệnh.”

Triệu Thư Ngôn tỏ ra rất vui mừng khi tìm được đồng minh: “Vậy cậu nói xem là bệnh gì?”

“Thôi Ninh Nhạc, liên quan cái rắm đến mày...” Tên kia nói chen vào.

“Đau mắt cộng thêm bệnh tim, đột phát thành đục thủy tinh thể, kèm biến chứng mờ mắt, còn có phù chân voi nữa.” Thôi Ninh Nhạc thật giống như một bác sĩ chính hiệu.

“Con mẹ mày mới có bệnh!” Đối phương tức giận, mặt đã đỏ bừng bừng.

“... Bác sĩ a, bệnh như vậy có phải nặng quá rồi không?” Được dịp mượn oai hùm, nhưng Lô hoa kê cũng có chút bị nọc độ dọa sợ.

“Cậu xem, bây giờ biến chứng đã bộc phát rất mạnh, xem ra bệnh này đã ăn vào tận xương tủy rồi.” Thôi Ninh Nhạc rất bình tĩnh, môi nhếch thành nụ cười.

Lưu Đông ở một bên luôn tìm cách khuyên can cũng không nhận được cười. Phó Hiểu Xuân được Triệu Thư Ngôn che chắn đã quăng hết hình tượng mà phá lên cười thành tiếng. Giữa những người còn lại cũng đã vang lên mấy tràng cười.

Dùng miệng không chiếm được tiện nghi, chẳng lẽ quyền cước cũng chẳng ăn thua sao? Thẹn quá hoá giận, trong đầu tên con trai thầm nghĩ như thế, lại chẳng buồn bận lòng đến việc đánh nhau trong trại huấn luyện quân sự sẽ rước lấy hậu quả gì, trước mắt cứ vùng quyền rồi tính.

“Người trẻ tuổi bình tĩnh nào!” Ngay lúc đối phương đánh tới, một tay cậu giơ lên chặn rửa mặt bằng sắt ngăn lại cú đâm, tạo thành tiếng “Bang” thật to rõ... Phó Hiểu Xuân rút cổ nhú mày, ai cha, nghe tiếng như vậy chắc là đau lắm nha.

“Tôi không tính vì đánh nhau với cậu mà mới nhập học đã bị đuổi.” Triệu Thư Ngôn lông tóc chưa sứt mẻ miếng nào, tựa tiểu phi tiểu nói, ánh mắt lạnh như băng, “Muốn đánh chúng ta chọn thời điểm không có huấn luyện viên và thầy cô mà tiến hành. Cậu muốn đánh bao nhiêu tôi cũng phụng bồi. Còn hiện tại, tôi không tính vì sự ngu xuẩn của cậu mà khiến chính mình bị đuổi học.”

Ruột cuộc đã tìm được cơ hội khuyên can, Lưu Đông bèn tiến lên trước, ngăn giữa hai người, đem chính mình kẹp giữa hai đầu phát ra tia lửa điện ‘Xẹt xẹt’: “Được rồi, được rồi, là đàn ông con trai, tìm thời điểm thích hợp đánh một trận. Tôi sẽ làm trọng tài cho các cậu, được chưa nào?”

Đối phương giống như dã lang nhìn chăm chăm Triệu Thư Ngôn, sau đó “Hừ” một tiếng, quay đầu đi vào trong nhà tắm.

“Lãng phí thời giờ.” Triệu Thư Ngôn bĩu môi.

Lúc này mặt trời đã dần chôn mình dưới dãy núi phía tây, sắc cam còn lại rọi lên gương mặt cậu, ánh sáng chiếu xạ qua giọt nước còn chưa khô trên người thiếu niên, thật sự rực rỡ khiến đáy mắt những người xung quanh phải rung động.

Thôi Ninh Nhạc đi bên cạnh cậu, liếc mắt một cái, nhin không được khoé môi bất giác cong lên.

Từ lúc rời khỏi nhà tắm đến tận giờ cơm, Phó Hiểu Xuân đều đeo theo sau cậu, không ngừng dùng ánh mắt toả sáng loè loè dán chặt trên người mục tiêu, sau đó dùng giọng điệu đầy ngưỡng mộ mà nói: “Thư Ngôn à, cậu rất ngẫu đó!”

“Đó là đương nhiên, trong lịch sử dân tộc có bao nhiêu là vua tướng mang họ Triệu.” Đối mặt với những lời tán dương như thế, cậu dù cho được yêu thích nhưng tâm vẫn không động.

“Thu tớ làm đồ đệ đi!” Ánh mắt càng sáng loè loè.

“Không rảnh,” Không buồn ngẩng đầu cự tuyệt, cậu chỉ đem thịt trong chén ném sang cho đối phương, “Ca ca thưởng mi thịt, ăn đi.”

Phó Hiểu Xuân cúi đầu. “... Ăn nhiều thịt chỉ có béo lên.”

“Tin tưởng bản thân, nhất định sẽ được cao lớn khoẻ mạnh thôi.”

“Vẫn thu tớ làm đồ đệ đi nha?”

“Không có cửa đâu.” Câu trả lời đều như trước thật ngắn gọn, sau đó thuận tiện đem ớt xanh mình không thích ăn ném sang chén cơm của đối phương luôn.

Thôi Ninh Nhạc ngồi một bên, tay chống cằm, nói chen vào: “Cậu xác định có thể đánh thắng tên gia hoả họ Lý không? Trên trán hắn chỉ thiếu viết mấy chữ ‘Tứ chi phát triển’, là đàn ông đích thực đó nha.” Chữ ‘đích thực’ âm điệu có phần bị bóp méo, cuối cùng nghe thế nào cũng giống như ‘ngốc thực’ hơn.

“Mấy tên phản động đều là hồ giấy cả thôi.”

“Muốn tôi dạy cậu mấy chiêu không?”

“Cậu có thể dạy được tôi cái gì đây? Mỹ nam kè sao?” Triệu Thư Ngôn đang nhai xà lách chẹp chẹp, phá ra cười dữ dội.

“Nếu người khác nhờ tôi sẽ không đề nghị chiêu này, nhưng nếu là cậu, không chừng sẽ dùng rất được đó. Bất quá cậu thật muốn dùng chiêu này đối phó với tên ‘Tứ chi phát triển’ kia sao? Nói không chừng sau này hẳn có khi còn chạy tới tìm tôi đòi đổi phòng ký túc xá đó nha...” Nói về độ bỉ, hẳn ít người đấu lại Thôi Ninh Nhạc. Lời nói vừa ra khỏi miệng, liền khiến hai người ngồi cùng bàn sắc mặt biến thành y chóc biểu cảm ghê tởm, copyright of @ Tấn Giang.

Phó Hiểu Xuân bịt chặt hai lỗ tai, rống to “Không thích nghe nha”. Triệu Thư Ngôn mặt trắng bệch, nghiêm lại nhìn hắn: “Rắn hổ mang nhà người mỗi ngày phải độc chết người ta mấy bận mới can tâm sao?”

“Sẽ không cần chết cậu liền đâu, phải cần vài lần cơ, chơi đùa một chút cho vui.” Cậu trai nhìn thì thanh tú nho nhã, nhưng ngôn ngữ nói ra thật sự bạo lực khiến phòng tuyến tâm lý của mỹ thiếu niên liên tục bị phá hủy.

Viễn cảnh chung sống của Lô hoa kê cùng Rắn hổ mang sắp tới, sẽ là cái dạng gì đây?

Dự cảm tương lai đầy đầy nguy hiểm khiến Lô hoa kê run rẩy.

Bạn học Triệu Thư Ngôn thành danh sau một trận đánh.

Buổi chiều hôm đó, nắng vàng ươm, vừa lúc vào giờ thực hành đối kháng, bạn học họ Lý không hảo ý tiến lên, vẻ mặt thực đắc ý yêu cầu cậu làm đối thủ của mình.

Đã có cơ hội quang minh chính đại để đánh, việc gì phải cự tuyệt? Bạn học Triệu Thư Ngôn xoa xoa nắm tay gật đầu, cười đến sáng lạn. Được sự đồng ý của thầy quản lý, hai người xung phong làm mẫu cho bài thực hành, trước mặt bao người tranh thủ trả thù cá nhân một thể.

Triệu Thư Ngôn đạo trước vốn từng luyện qua Taekwondo. Việc này cậu vốn chưa nói cho bất luận kẻ nào, bởi vì nếu chỉ cần dùng mấy chiêu được học trong đợt huấn luyện quân sự này, tính ra cũng chẳng cần đụng đến Taekwondo làm gì. Mà nói đi nói lại, nhìn tư thế tấn thủ của đối phương, chỉ sợ ít nhiều cũng từng học qua Sanda nha.

Thế này không phải là huề nhau sao?

Triệu Thư Ngôn khẽ cười, lại bị đối phương hiểu nhầm thành khiêu khích, không nói hai lời liền đánh lên trước một quyền.

Đánh gần năm phút đồng hồ, tên con trai so với Triệu Thư Ngôn to con hơn rất nhiều cuối cùng cũng bị áp chế trên đất. Chiêu thức ra đòn đẹp mắt được mọi người nhiệt tình ủng hộ, mấy bạn nữ ở đằng xa cũng riu rít kéo tới xem. Anh bạn bị đè xuống trên đất sắc mặt thực khó coi, đám lâu la lúc đầu theo người này

gây sự mặt mũi cũng méo xệch. Triệu Thư Ngôn buông tay, đối thủ ngay lập tức nhảy dựng lên, làm bộ còn muốn đuổi đánh tiếp, nhưng lại bị trọng tài Thôi Ninh Nhạc đứng bên cạnh khống chế. Động tác thực lưu loát, thậm chí khiến người ta hoài nghi nếu đối thủ đối thành hấn, có khi bạn học họ Lý còn không trụ được đến năm phút đồng hồ? “Thua còn cố dán lại da mặt, không sợ bị đánh rớt thêm vài lần à, anh bạn nghịch ngợm vậy chưa đủ sao?” Thôi Ninh Nhạc cười lạnh một tiếng.

Lời này lọt vào tai Triệu Thư Ngôn khiến khoé mắt cậu lại run rẩy.

Lúc sau, vào thời điểm Thôi Ninh Nhạc cùng đối phương tắm rửa, hấn đưa tay xoa xoa bóp bóp thân người cậu, mò mẫn một hồi, rồi thản nhiên “À” một tiếng, giống như đã tìm được đáp án cho câu hỏi trong lòng.

Triệu Thư Ngôn hiếu kỳ nhìn hấn.

“Mềm dẻo có thừa nhưng nhẫn nại không đủ, nếu không ra tay nhanh, người bị đánh ngã sẽ là cậu, đúng chứ?” Thôi Ninh Nhạc vạch trần chân tướng.

“Nhanh chóng giải quyết tốt là được, dù sao đối thủ bình thường cũng chỉ có một hai tên thôi.” Triệu Thư Ngôn bĩu môi, chính mình cũng không phải kẻ hay mắc vào phiền toái, việc gì phải luyện võ như cao thủ làm chi?

“Khả năng của cậu cũng chỉ được đến mức đủ hù dọa người ta thôi.” Thôi Ninh Nhạc tiếp tục phơi bày sự thật.

“Phòng thân được là tốt rồi.”

Thôi Ninh Nhạc hơi sững sốt, bỗng nhiên cười một cái, mà nụ cười dường như còn ẩn chút tự giễu kín đáo: “... Sống như thế thoải mái ha.” Âm lượng những lời này rất nhỏ, chỉ đủ cho Triệu Thư Ngôn nghe thấy. Cậu giương mắt nhìn chằm chằm hấn một hồi, sau khi xác định tươi cười của đối phương không thêm chút ác ý nào, mới buông lỏng cảnh giác.

Thôi Ninh Nhạc đội qua loa cho sạch mớ bột xà phòng trên người, mặc xong quần áo liền rời khỏi nhà tắm, sau đó biến mất mãi đến giờ cơm vẫn không thấy bóng dáng đâu cả.

Triệu Thư Ngôn chẳng rõ ruột cuộc đã có chuyện gì, tuy rằng bình thường bọn họ cũng không phải dính chặt cùng một chỗ với nhau, nhưng lúc nào quay đầu cũng có thể nhìn thấy bóng dáng đối phương. Cho nên giờ phút này, vì không trông thấy người kia, trong lòng lại nảy sinh cảm giác mất tự nhiên.

Cậu đột nhiên nhớ tới lời nói dường như vô nghĩa của hấn, đôi mày nhíu chặt.

Sống như thế thoải mái? Bản thân thoát nhìn giống vậy sao?

Nếu như cậu là thoải mái, vậy trước giờ cuộc sống của Thôi Ninh Nhạc là cái dạng gì?

Đó lần đầu tiên cậu đối với Thôi Ninh Nhạc luôn độc mồm độc miệng nảy sinh hứng thú.

Giờ ngủ tối hôm đó, đám thiếu niên sau một ngày dài mệt mỏi vừa đặt lưng xuống giường liền lăn ra ngủ rất say. Mặc kệ là giường chung, chỉ cần hơi dịch người liền tạo ra chấn động truyền từ đầu trái đến cuối giường phải, vẫn không ngăn được bọn họ ngủ đến quên trời quên đất.

Thôi Ninh Nhạc rốt cuộc đã quay trở lại, nằm xuống bên cạnh Triệu Thư Ngôn. Việc này không có cách nào khác, bởi vì hắn bị sắp nằm bên trái Triệu Thư Ngôn, bên phải cậu là Phó Hiểu Xuân.

Triệu Thư Ngôn bị kẹp ở giữa, chỉ cần hơi động tay dịch người, sẽ đụng đến hai tên ngủ say như chết bên cạnh. Vì thế cậu đành nằm thẳng tắp hết như xác ướp, trên người quần cái chần. Chỗ ngủ rất chật chội chỉ có thể nằm ngửa ra, mắt nhìn chằm chằm trần nhà, lỗ tai còn đeo tai nghe. Nhạc rock ồn ào nghe vào buổi đêm càng có không khí huyền ảo hơn.

Ngủ không được.

Trời ạ, cậu cũng đâu phải đám con gái mẫn cảm vì thay đổi môi trường mới, như thế nào đêm thứ năm vẫn ngủ không được?

Xoay người một cái, định vùi mặt vào trong gối cố dỗ mình vào giấc ngủ, ánh mắt lại đụng ngay đôi con ngươi cũng phát ra tia sáng.

“Ồn quá.” Lời nói Thôi Ninh Nhạc tuy lạnh lùng nhưng trong ngữ khí lại chẳng có chút gì lạnh, không khiến Triệu Thư Ngôn khẽ cười: “Chưa ngủ, người ta đều ngủ hết rồi, bị đánh thức sao? Nói xem, đêm hôm khuya khoắt tính đi đánh lén ai à?”

Thanh âm cố gắng đè xuống thật thấp, tuy ở trong căn phòng yên ắng, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng nghe được tiếng của nhau mà thôi.

“Bên trái là Lưu Đông mập mập chết tiệt, bên phải là bộ xương nhà cậu, vì cái gì tôi phải hy sinh thân mình thế này?” Nói xong, hắn rất tự nhiên đưa tay giạt lấy một bên tai nghe của đối phương – tự đeo cho mình.

“Chân thành xin lỗi vì đã để ngài chịu uỷ khuất.” Triệu Thư Ngôn nói xong, lên chỉnh playlist nhạc, đổi thành một bài hát thích hợp nghe về đêm.

Vì nhạc không mở lớn, hai người vô thức kề sát mái đầu vào nhau.

Qua một hồi lâu, Thôi Ninh Nhạc vẫn chưa nhắm mắt lại.

Triệu Thư Ngôn đã có phần mơ mơ màng màng, thấy đối phương vẫn như cú mèo nhìn chăm chăm mình, không nhìn được mà thì thầm: “Làm gì đó? Tính toán tập kích tôi đó hả?”

“... Ngày mai có muốn làm bạn thực hành với tôi không?” Thôi Ninh Nhạc theo dõi ánh mắt cậu, khoe miệng tuy hơi nhếch lên một chút nhưng trong đáy mắt không hề có chút ý tứ đùa giỡn.

Triệu Thư Ngôn kinh ngạc. “Cậu tính đem tôi ra trút giận sao?”

“Cậu chọc tôi giận à?”

“...” Cậu muốn trả lời là có. Chiều hôm nay, thái độ hằn như vậy không phải như đang tức giận sao? “Ai chọc cậu giận nhất định kẻ đó chết không được tử tế.” Lời này là để cảm thán a.

Thôi Ninh Nhạc cười: “Lại sợ tôi cắn cậu sao?”

“Cắn như vậy chưa đủ nhiều à?” Tên Rắn hổ mang này cũng chẳng sợ đem nọc độc của mình dùng hết.

“Số lần cậu bị cắn còn ít lắm.”

“Có lẽ tôi nên đội ơn cậu chăng?”

“Ái khanh bình thân...”

Đêm dài thật dài, người khác đều im lặng, chỉ còn hai thiếu niên khe khẽ nói, giống như gió đêm thổi qua, khiến lòng người ngứa ngáy.

Cũng chẳng biết lúc nào thì hai người thôi không nói nữa. Ngày hôm sau đúng thời điểm Phó Hiểu Xuân thức dậy, liền nhìn thấy Triệu Thư Ngôn nằm co cụm như tấm nhả tơ, đầu vùi trước ngực Thôi Ninh Nhạc. Mà đối phương cũng đem đầu nằm lẩn qua gối đầu của cậu. Bên tai cả hai vẫn còn đeo tai nghe.

Phó Hiểu Xuân đỏ mặt.

Lén lén lút lút, rút ra di động chụp lại một bức, để dành sau này cần gì mang ra đe dọa Triệu Thư Ngôn.

Đến giờ thực hành chiến đấu, Triệu Thư Ngôn nhận lời giao đấu với Thôi thiếu gia. Rất nhanh sau đó Lô hoa kê liền hiểu được vì sao Rắn hổ mang có cơ hội cười nhạo mình. Thiếu niên bị ném mạnh xuống đất một cái, mắt nhìn chăm chăm lên trời xanh, có hơi chán nản mà thừa nhận, tuy thân thủ của mình vừa nhanh lại ác độc, lại từng tập qua Taekwondo nhưng chưa chắc đã đánh thắng được người khác.

“Đáng ghét! Bao nhiêu năm qua tôi chưa từng thua ai!” Triệu Thư Ngôn nằm ỳ trên cỏ không chịu ngồi dậy.

Ban đầu vốn có chút lo lắng, nhưng sau nghe được câu nói kia, Thôi Ninh Nhạc cười cười đá đối phương đang nằm trên đất một cái: “Này, cậu nằm đè chết con sâu lông rồi kia kìa.”

Mỹ thiếu niên vừa la “Cậu sao không nói sớm” vừa nhảy dựng lên, làm Thôi Ninh Nhạc phá ra cười thật thoải mái.

Nếu cậu như vậy, tôi cũng không ngại ở chung.

Như thế nào đây? Triệu Thư Ngôn à, cậu đã chuẩn bị tâm lý thật tốt chưa đấy?

Huấn luyện quân sự ngày thứ chín, ruốt cuộc có kẻ chịu không được đã ngã bệnh. Vốn nặng cuối thu thật gay gắt, lại thêm chàng vạng phải dùng nước lạnh rèn luyện thể xác lẫn tinh thần, mấy tên thể chất yếu ớt một chút đương nhiên chịu không nổi, có thể chống đỡ đến ngày thứ chính đã được xem là kỳ tích.

Phó Hiểu Xuân như chồi non phơi mình dưới ánh mặt trời, lắc lư một hồi, rồi bịch một tiếng, ngã lên đúng ngay người Triệu Thư Ngôn đang trên đường mua nước trở về. Mãi sau này Lưu Đông vẫn đem chuyện cũ ra móc mĩa, chẳng rõ đúng hay không cậu ta đã cố gắng chống đỡ đến tận lúc nhìn thấy mặt Triệu Thư Ngôn rồi mới té xỉu chẳng? Thỏ con đương nhiên đổ mặt phủ nhận. Thôi Ninh Nhạc bên cạnh lại cười nhạo nói, nếu gặp Lưu Đông cậu ta cũng sẽ gục – là bị mùi hương của anh chàng làm cho hôn mê bất tỉnh.

Triệu Thư Ngôn đỡ lấy Thỏ con, lập tức quay sang đám bạn cùng lớp quát: “May đi tìm giáo viên quản lý!” Sau đó đem mấy chai nước khoáng vừa mua về cho kẻ khác, rồi loay hoay đỡ tên kia tựa lên người mình.

“Muốn tôi giúp không?” Thôi Ninh Nhạc từ phía sau chạy tới, giúp cậu đỡ lấy người Thỏ con, rồi giúp xốc cậu ta dựa lên tấm lưng không mấy rộng của Triệu Thư Ngôn, cậu quay nhìn hẩn gật đầu: “Giúp tôi cởi cái đôi giày quân đội nặng chết người của cậu ấy xuống đi.”

Tuy rằng huấn luyện quân sự yêu cầu sinh viên phải mặc đồng phục, nhưng khoản giày dép không bắt buộc bọn họ phải mang đôi giày rằn ri màu xanh của quân đội kia. Tuy thế không ít kẻ để tăng thêm khí thế cho bản thân, vẫn ngoan cố tậu về một đôi để mang trong cái thời tiết oi bức này. Phó Hiểu Xuân là một trong số đó.

“Không sợ thối chết cậu sao?” Thôi Ninh Nhạc cười.

“Tên này so với người khác sạch sẽ hơn nhiều, chân dù có thối cũng không bằng được mấy tên kia.” Bởi vì vẫn thường ngủ bên cạnh cậu ta, Triệu Thư Ngôn liền nắm được thói quen sinh hoạt của đối phương.

Thôi Ninh Nhạc liếc cậu một cái rồi đem giày của cậu bạn kia cởi xuống, thản nhiên nói thôi một câu: “Khó trách cậu ta cứ hay ỷ vào cậu.” Rõ ràng tên gia hỏa kia đâu có ở cùng phòng ký túc xá với cậu, khoảng

cách xa xôi như thế mà người này vẫn đem tính tình của đối phương ghi nhớ trong lòng.

“Tiểu tử này chỉ là khó tìm được người xem trọng gia hỏa nhà hắn mà thôi.” Triệu Thư Ngôn nói như thể điều đó rất hiển nhiên, tựa việc dung mạo này của cậu là một điều hy hữu vậy, bất quá những lời này dù sao cũng đúng thôi.

Hai người nhân cơ hội này xin phép huấn luyện viên cho họ cũng được nghỉ, đoạt luôn quyền lợi chăm sóc người bệnh của Lưu Đông, sau đó dìu Phó Hiểu Xuân trở về chỗ nghỉ ngơi.

Vào thời điểm này, hầu hết mọi người đều ở trên sân huấn luyện mồ hôi như mưa, khu nhà trệt chỉ còn lại vài cậu bạn xương cốt yếu ớt được nằm lại dưỡng bệnh. Lúc Triệu Thư Ngôn mang người trở về, đám người kia còn đang nằm trên giường chia sẻ kinh nghiệm bồi dưỡng sức khỏe. Triệu Thư Ngôn giúp Phó Hiểu Xuân xoa xoa bóp bóp chỗ này chỗ nọ, rồi lại mang ra một chai nước lớn, cùng mấy viên thuốc, Thỏ con bị bệnh mặt trắng bệch cuối cùng cũng tỉnh lại. Vị huấn luyện viên mang cho cậu ta mấy viên thuốc rồi lại biến đâu mất.

“Vẫn là trong phòng thoải mái...” Cởi ra bộ quân phục nặng trĩu, Triệu Thư Ngôn ném mình xuống giường, lười biếng duỗi eo.

Phó Hiểu Xuân đỏ mặt, nói “Cảm ơn” cậu. Triệu Thư Ngôn liền đem đầu gối lên bụng Thỏ con, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm lên trần nhà, nhẹ nhàng nói một câu: “Cứ lì lợm chống đỡ rồi cũng không trụ được, cậu cho mình là ai hả?”

Một câu nói đầy ngạo mạn, này là an ủi bệnh nhân sao? Thôi Ninh Nhạc liếc đối phương một cái.

Nhìn không được vẻ mặt Triệu Thư Ngôn, Phó Hiểu Xuân càng thêm căng thẳng, nghẹn ngào nửa ngày, cái đầu vừa hạ được chút nhiệt hiện tại liền nóng trở lại. Cuối cùng, cậu ta nhịn không được phải cự quậy người, cố gắng giải thích: “Tớ...”

“Nằm xuống.” Triệu Thư Ngôn ra lệnh.

“Tớ, tớ không có...” Mày nhăn chặt.

“Dài dòng.” Không cho phép được nghỉ ngơi, đánh gãy luôn lời của đối phương.

Thiếu niên đầu óc hỗn loạn chỉ có thể nằm xuống.

Thôi Ninh Nhạc tựa hồ vừa nhìn ra điều gì đó, miệng mới mở ra đành ngậm lại, cởi ra áo khoác rồi ngồi xuống bên cạnh Triệu Thư Ngôn, im lặng uống nước.

Chiếc quạt cánh dài kiểu thất cổ đã cũ trên trần nhà cứ thế chậm chậm mà quay, thổi tan cơn nóng của

mặt trời rọi xuống.

“Chỉ cần đi đường không bị lạc, chúng tôi sẽ không coi thường cậu.” Triệu Thư Ngôn nói xong mấy lời kia, chậm chạp nhúc nhích người. Ánh nắng từ trên cao rọi xuống dưới khiến khuôn mặt thiếu niên ửng đỏ, cậu cười cười hỏi một câu: “Ca ca không phải ngày nào cũng nhường mi thịt sao?”

“Ai muốn ăn thịt của cậu chứ!” Bệnh nhân cảm tức phản bác.

“Ai dà, thịt của tôi đều đem cho heo ăn hết sao? Một chút báo đáp cũng không có. Ninh Nhạc, đi. Chúng ta đi ăn tối thôi, để tên tiểu tử trong này đói chết một ngày, đến lúc đó dù có cho rau nát hắc cũng sẽ kêu ‘Ca ca’ cho xem”. Triệu Thư Ngôn cười xấu xa, chống lên một bên vai Thôi Ninh Nhạc bỏ xuống giường.

“... Thư Ngôn, cái tên hỗn đản nhà cậu!” Bệnh nhân mặt càng thêm đỏ.

“Này, nếu tính hại người chết đói ở đây, tôi không muốn thành đồng lõa của cậu đâu.” Thôi Ninh Nhạc không thương tiếc nói để thêm, khiến nhiệt độ cơ thể bệnh nhân thành ra bay vút lên trời. Tuy vậy, tay hắc không biết từ đâu lôi ra một chiếc khăn mặt ướt, chườm lên trán Phó Hiểu Xuân.

Để lại Thỏ con đáng thương thảm thiết, hai ác ma ngang nhiên thừa dịp trước khi giờ huấn luyện chấm dứt, chạy tới căn tin thừa thốt để ăn cơm chiều.

Đang khi cùng nhau ăn cơm, Thôi Ninh Nhạc nhìn không được đành mở miệng hỏi: “Cậu làm sao biết được tâm sự của tên kia?” Nếu không phải từ chính miệng Triệu Thư Ngôn nói ra, hắc cũng chẳng cảm nhận rõ ràng được cái tên Phó Hiểu Xuân kia, đối với cậu, so với việc ỷ lại thì giống với sùng bái hơn. Khó trách cho dù vất vả cỡ nào, cậu ta vẫn luôn theo sát phía sau Triệu Thư Ngôn, cố gắng đạt được những mục tiêu Triệu Thư Ngôn đã hoàn thành. Bọn họ rõ ràng mới ở chung với nhau được hơn một tuần.

“Ồ thì, cậu ta còn non nớt lắm. Tên kia bây giờ là tôi của năm năm trước, muốn trưởng thành ra cũng không dễ đâu.” Triệu Thư Ngôn trả lời, không buồn quay đầu lại, cùng lúc đó tay bên rón dõng gói phần đồ ăn mua dư ra.

Chạng vạng, đang khi trên đường đem đồ ăn về, bọn họ bắt gặp Lưu Đông đầu đầy mồ hôi chạy tới. Anh chàng trên tay cầm một quả dưa hấu mà trong trại huấn luyện không bán.

“Cậu từ chỗ nào bay về đó?” Triệu Thư Ngôn kinh ngạc, trợn lớn hai mắt.

Lưu Đông vừa thở hổn hển vừa khai: “Lén chuồn ra ngoài, xuống chân núi mua đó. Nghe nói bị loại này, ăn dưa hấu sẽ giải được bệnh.”

Thôi Ninh Nhạc cùng Triệu Thư Ngôn liếc nhau một cái.

Tương lai bốn năm này, xem chừng đã tìm được người đáng giá.

Đêm trước ngày kết thúc huấn luyện quân sự, theo thường lệ, sẽ có đốt lửa trại và tiệc đêm. Mới đầu, đám học trò còn chút đứng đắn, về sau mấy tên da mặt dày lôi nhau ra bêu rếu khiến mọi người đều lăn ra cười, biến bữa tiệc yên ả tràn ngập những tràng cười không ngớt.

Triệu Thư Ngôn cười đến chảy cả nước mắt, tay phải giữ chặt lấy bả vai Thôi Ninh Nhạc để không phải té nhào xuống đất. Lưu Đông ngồi một bên cứ tìm cách giật giây lôi Phó Hiểu Xuân lên sân khấu. Mà tên kia sống chết cũng không chịu, bấu chặt lấy cánh tay Triệu Thư Ngôn. Vì thế bốn người bọn họ giống hệt ‘đội quân nhỏ củ cải’, dính nhau thành một dây.

Ruột cuộc có người đi lại, phá mất khoảnh khắc cân bằng diệu kỳ này.

“Triệu Thư Ngôn, cậu có thể ra đây nói chuyện một lúc được không?” Ngay lúc giọng nói nữ kia vang lên, một cảm giác nhẹ nhàng tươi mới như vừa thổi qua.

Nương theo ánh sáng phát ra từ lửa trại, bốn người đều thấy rõ được bộ dạng người vừa tới. Lưu Đông giật mình thốt lên: “Hứa Tiêu?” Ấy, cái tên Triệu Thư Ngôn kia vậy mà lọt vào mắt xanh của Hoa khôi Kiến trúc sao?!

Thật sự là khiến người ta cảm phẫn đi?

Hứa Tiêu quay sang Lưu Đông, lịch sự chào một tiếng, rồi đem tầm mắt hướng trở lại trên người Triệu Thư Ngôn.

Triệu Thư Ngôn chỉ hơi sững sốt, sau đó dứt khoát đứng lên, cùng Hứa Tiêu đi ra một góc vắng người.

Lưu Đông nắm cổ tay.

Thôi Ninh Nhạc cười khẽ, an ủi anh chàng: “Nếu mỹ nữ mà đi với mấy tên bộ dạng như dã thú, cậu hẳn còn kích động hơn đi?”

Lưu Đông vẫn siết chặt cổ tay mình. Bản thân anh chàng tự biết bộ dạng của mình không thể so được với Triệu Thư Ngôn, nhưng dù sao càng không thể đem cân đo với dã thú. Xem bộ cái dạng nửa nạc nửa mỡ của mình sẽ không được mỹ nữ ưu ái rồi!

Ngay lúc hai người hướng tầm mắt trở về đám người đang cười lăn lộn, Phó Hiểu Xuân cau mày nói một câu: “Thư Ngôn so với cô ta vẫn đẹp hơn.”

“Cậu...” Đang khi Lưu Đông định mở miệng nói ‘cậu không thể mù quáng sùng bái Triệu thiếu gia như vậy’, lại có tiếng người truyền tới.

“Thôi Ninh Nhạc, hiện tại cậu có rảnh không?” Vẫn là âm thanh của nữ sinh.

Cầm Lưu Đông lại rơi xuống. Đó là Hoa khôi lớp bên cạnh.

Ngóng đầu nhìn theo hai nhân vật bị mang đi, anh chàng Lưu Đông vốn tự cho mình cũng rất khá, giờ đây chỉ có thể túm lấy cổ áo Phó Hiểu Xuân, khó không ra nước mắt mà hỏi: “Tôi như vậy sẽ không có duyên với con gái sao!” Đối phương chỉ biết cười gượng.

Lấy hai tên kia ra làm tiêu chuẩn, ai cũng không có tư cách rồi. Một tên tướng mạo hạng nhất, kẻ kia đầu óc đứng đầu.

Lửa trại hừng hực cháy, chỉ chiếu sáng được nửa gương mặt của đám thiếu niên.

Vất vả đợi thật lâu, Triệu Thư Ngôn cuối cùng mới trở về. Lưu Đông đem mắt ghim chặt lên người cậu, vẻ mặt như muốn nói ‘Thăng thấn khai ra hết xem’. Triệu Thư Ngôn cười cười, ngồi xuống chỗ của mình, liền phát hiện Thôi Ninh Nhạc không có ở đó: “Tên kia đâu rồi?”

“Cũng bị nữ sinh gọi đi rồi.” Phó Hiểu Xuân khẽ khàng trả lời.

“Cái gì? Tên đó cũng được kêu tham gia Hội học sinh sao?” Vẻ Triệu Thư Ngôn hoá kinh ngạc.

Thì ra khi này mỹ nữ đến gõ cửa, chỉ là vì công việc. Lưu Đông từ biểu tình dữ tợn liền khôi phục như bình thường, đang tính cùng kê vai với Triệu Thư Ngôn, cười nhạo cậu cũng không có duyên với con gái. Nhưng ý định không kịp thành, Thôi Ninh Nhạc đã quay trở lại.

“Hử? Ờ thì cậu ta nói muốn làm quen với tôi.” Thôi Ninh Nhạc vừa đặt mông ngồi xuống, vừa rành mạch khai báo.

“Cậu đồng ý rồi hả?” Cả ba cùng ngẩn ra.

“Tôi ngay cả tên người ta cũng không biết, đáp ứng chi ai?” Khẩu vị Thôi Ninh Nhạc thật kén chọn quá đi.

Được yêu thích nhất, dĩ nhiên chính là Thôi thiếu gia. Tuy chưa hoàn mỹ gây kinh ngạc như Triệu Thư Ngôn, không khoẻ khoắn tráng kiện như Lưu Đông hay Phó Hiểu Xuân dễ thương đáng yêu, nhưng ở hắn chung hoà được ưu điểm của cả ba người kia. Điều này thì khỏi phải bàn nài, Thôi Ninh Nhạc so với đám nam sinh, đương nhiên là đối tượng bạn trai hàng đầu.

Cái này vốn là do đám con gái thảo luận mà rút ra kết quả. Lúc đến được tai tụi con trai thì chuyện đã qua lâu lắm rồi. Lúc đó, Triệu Thư Ngôn nhượng mày, đánh giá Thôi Ninh Nhạc từ đầu xuống chân, sau nửa ngày mới cúi đầu tiếp tục ăn cơm của mình, lại thêm nửa ngày mới phun ra một câu: “Tuy rằng đứng là cao không thể bàn cãi rồi, nhưng lúc leo lên tay sẽ bị trúng gai, còn ai dám tiếp tục đây?” Thôi Ninh

Nhạc cười to, còn cố ý đem tay qua mò mẫn, nhìn nhìn ngó ngó rồi hỏi: “Vây gai trên tay cậu đâu? Lôi ra hết rồi sao?”

Thời điểm lửa trại kết thúc, Lưu Đông cũng bị Hoa khô kêu đi. Vốn là đang đợt sát hạch chọn người lo sổ sách cho Hội học sinh, hơn nữa còn có Triệu Thư Ngôn đứng sau cất lực tiến cử, bọn họ quyết định uỷ thác cho anh chàng chức vụ phụ trách Khoa Thiết kế kiến trúc ban 2.

Rõ ràng đây là một công việc rất mệt nhọc, nhưng Lưu Đông vừa trông thấy nụ cười của Hoa khô, liền gạt đầu cái rụp.

Hôm sau, chiếc xe chuyên dụng chở người của quân đội đã lâu không thấy, ruột cuộc xuất hiện trước cửa doanh trại. Một vài người hoan hô xông lên. Một số bạn gái mau nước mắt lưu luyến, dùng khăn mặt mới chịu chia tay các huấn luyện viên mà lên xe. Còn thêm một đám con trai còn ở phía sau hàng say đùa giỡn với mấy thầy quản lý, mãi một hồi sau mới chịu ngồi vào trong xe. Hai tuần rèn luyện thể xác lẫn tinh thần, cuối cùng đã chấm dứt.

Triệu Thư Ngôn soát lại mớ chiến lợi phẩm thủ được. Một xác đạn hai mươi hai li, bốn cái huân chương cũ, một ấm đun nước quân dụng, một chiếc mũ sắt, quả thật có thể lập được cả cái bảo tàng nhỏ. Lưu Đông ganh tỵ, nói huých toẹt rằng các huấn luyện viên bất công, Thôi Ninh Nhạc chỉ cười nhạt. Trước mặt mấy người đó, Triệu Thư Ngôn chưa từng để lộ ra bản tính cao ngạo của mình, lại thêm khuôn mặt vốn không quá nặng khí chất nam tử hán liền đem đến cảm giác thoải mái cho mấy vị huấn luyện viên vốn suốt ngày ở trong quân đội, chung quanh toàn một đám đàn ông cằn cỗi như sắt đá. Mà để có tạo được ấn tượng tốt thế này, bản thân cậu cũng đã đổ biết bao nhiêu mồ hôi, đám đồ này vốn có thể tự hào gọi là chiến lợi phẩm rồi.

Phó Hiếu Xuân nhìn sang, giống như những người khác ngấm ngấm, còn có hăm mộ, nhưng trong ánh mắt có chút gì đó khác.

Triệu Thư Ngôn gom lại đồng đồ kia, đem cái xác đạn cho đối phương: “Chờ mi đủ tư cách xuất sư, ta đem đám đồ này cho mi hết.”

Hai mắt Phó Hiếu Xuân mở lớn, tròn thiệt tròn, vẻ mặt kinh ngạc mừng rỡ: “Xuất sư sao? Triệu đại nhân chịu thu nhận ta?”

“Mi cảm thấy làm đồ đệ của ta vinh quang lắm sao?” Triệu Thư Ngôn tựa tiểu phi tiểu hỏi ngược lại.

“Tớ thấy quang vinh là được rồi.” Phó Hiếu Xuân gạt đầu rất thành khẩn, còn bày thêm một nụ cười sáng lạn.

“Màn vượt mông ngựa này rất chuẩn, ta thích.” Nói xong đem lưng dựa vào túi hành lý, xòe tay ra: “Đồ nhi, lấy PSP tar a đây, ruột cuộc lệnh cấm đã được gỡ bỏ...”

Thỏ con thành tâm dâng đồ lên. Lưu Đông cảm thán tên bạn cùng phòng của mình không có cốt khí. Thôi

Ninh Nhạc cũng cười cười, dựa vào bên người Triệu Thư Ngôn.

Bất hoà qua đi, tình cảm đã dần dần nảy nở.

Xe rời doanh trại, đi khoảng một tiếng đồng hồ sẽ về lại trường học. Sự ồn ào náo nhiệt trong xe dần dần bị một nhọc nhằn chìm. Mọi người dựa vào hành lý của mình, mơ màng ngủ. Triệu Thư Ngôn vẫn giống như trước, đeo tai nghe mà ngủ, nhưng lần này cái bên kia được đem chia cho người khác.

Trở về có nước ấm để tắm, trở về một mình một giường, trở về được ăn thịt, trở về còn có mạng.

Trở về, là thời khắc chuẩn bị cho cuộc sống đại học mới mẻ đang gần kề.

2. Chương 2

Mọi người tưởng tượng cuộc sống đại học là cái dạng gì?

Hoặc chẳng, với những kẻ đã từng trải, các vị cảm thấy cuộc sống đại học phải như thế nào?

Là mỗi ngày đều có thể ngủ thẳng đến khi thức giấc, sau đó tìm một tên bạn cùng lớp giúp điểm danh, để tiện thể cúp tiết. Là mỗi ngày có thể ngồi máy tính, chơi game đến thiên hôn địa ám mà không bị ai rầy rà. Là làm quen bạn gái, tập tành rượu bia, nói chuyện quốc gia, đại sự, rồi lại giả vờ làm thanh niên ưu tú vào thư viện, trên lưng dán mấy chữ ‘trích lời Lỗ Tấn’?

Không cần phải chế nhạo quan điểm này, ít nhất đây cũng là tuyên cáo của rất nhiều người sau khi kết thúc cuộc sống đại học.

Hiện tại, Triệu Thư Ngôn cũng bắt đầu thử nghiệm loại sinh hoạt mới mẻ này.

Tuần đầu tiên sau khai giảng, chương trình học ngay tức thì khiến sắc mặt của đám sinh viên hệ kiến trúc không cách nào tươi vui nổi. Thêm một tuần nữa, mặt mũi bọn họ càng khó coi hơn. Mọi người bỗng nhiên có chút nhớ nhung khoảng thời gian còn trong kỳ huấn luyện quân sự.

Tiêu chí giảng dạy của nhà trường vốn là: Thiết kế quan trọng phải nắm từ cơ bản. Môn Phác thảo chỉ cần mất một ngày trong tuần, phần lý thuyết được giáo sư thao thao bất tuyệt suốt bốn tiếng đồng hồ, Nhập môn thiết kế và lớp Vẽ kéo dài từ thứ hai sang thứ tư. Còn thời gian dư lại, để dành cho mấy giờ thể dục, tiếng Anh và Tư tưởng chính trị là vừa đủ.

Thế nên, đám sinh viên bọn họ trong lòng thầm so sánh, vào đại học chẳng khác nào đắm đầu vào thảo nguyên Mông Cổ, muốn lên lớp phải cố gắng đến chết.

Nhưng không phải cứ cố gắng là sẽ đạt được, ngành Thiết kế vốn không phải cái mà kẻ nào muốn đều có thể học tốt được. Tuy để qua cửa đại học này thì thành tích chỉ cần ngang ngưỡng điểm cao đẳng liền có thể được nhận, nhưng sau này học hành nên chuyên hay không mới là vấn đề. Học Thiết kế qua một đoạn thời gian chỉ có thể đạt đến trình độ nhất định nào đó mà thôi, còn chuyện tương lai đều là dựa vào thiên phú. Có những người học thiết kế, mỗi ngày đều vùi đầu một chỗ, vẽ lại vẽ, kỹ năng phác hoạ đều đạt đến chuẩn mực, nhưng nếu căn bản không có khả năng, một khi bắt đầu thiết kế, hiệu quả cũng chẳng thể hiện bao nhiêu. Đây chính là tâm niệm từ xưa đến nay của các giáo sư dạy khoa Thiết kế này.

Cho nên năm đầu tiên bắt đầu của ngành học Thiết kế thật sự rất quan trọng. Biểu hiện tốt, có thể đeo bám hết ba năm, thậm chí còn cả tương lai dài phía trước để bước tiếp. Nếu làm không tốt, Hội học sinh sẽ vờ tiếc nuối, vỗ vỗ vai cậu ta: Bạn học này, hôm nay trước mắt cứ tắm rửa rồi nghỉ ngơi, ngày mai theo tôi xuống văn phòng Giáo vụ, tìm xem có ngành học nào khác thích hợp hơn.

Trước đó đã nghe được vô số lời bàn ra bàn vào, bởi vậy vừa đến giờ môn Phác thảo, mọi người đều cảm giác thực nôn nóng. Lúc thi vào trường Cao đẳng, bởi vì khoa Kiến trúc vốn thuộc bên Kỹ thuật, có người thật ra chưa từng cầm bút vẽ qua một lần vẫn có thể đăng ký vào ngành Thiết kế Kiến trúc này. Bọn họ nhiều nhất cũng chỉ biết dùng bút vẽ mấy cái hình trong môn Hình học giải tích hồi trung học mà thôi. Cũng có kẻ tuy rằng có vẽ vờ chút đỉnh, nhưng ấn tượng thật sự với khái niệm Phác hoạ cũng chỉ là những tác phẩm đã cũ được thấy qua hồi còn sơ trung. Những người có thể tự tin được như Phó Hiểu Xuân thực sự rất ít.

Vị giáo sư dạy môn Phác hoạ là một ông giáo già, trên người mang đầy hơi thở của nghệ thuật gia – nhà trường đối với khoa Kiến trúc phân phối tài nguyên đến là bất công. Ngày đầu tiên nhập học, vị giáo già hiền lành nhìn lớp chồi non mới nhú, hỏi một câu: “Các cô các cậu ở đây vì sao chọn học Thiết kế Kiến trúc?”

Triệu Thư Ngôn nói: “Về sau có thể trở thành Kiến trúc sư thiết kế nhà cho Soho.” Câu trả lời hoàn toàn không có chí lớn.

Thôi Ninh Nhạc đáp: “Để đi du học.” Lý do này tạm xem là đầy đủ đi.

Lưu Đông: “A? Xem chừng dễ kiếm việc làm.” ...Rất thực tế.

Vẫn là đáp án của Phó Hiểu Xuân khiến ông giáo già vui mừng: “Em thích Kiến trúc.” Vừa cười tủm tỉm vừa thừa, câu trả lời của Thổ con. Lưu Đông đánh mắt sang, không nhịn được phải nhỏ giọng phun vào một câu: “Nhà tên này chắc chắn có gen mê Kiến trúc đây.”

Bất quá nói gì thì nói, kỳ thật đám con trai bọn họ rất hiếm ai mà không mê Kiến trúc – nghề này thoát nhìn xem chừng cũng là một công việc có thể ung dung tự tại. Mà với tụi con gái cũng vậy, tuy rằng so với đàn ông, phụ nữ vốn có chút lép vế hơn, nhưng yêu thích cái đẹp vẫn luôn là bản tính trời sinh của các nàng đó thôi.

Nghe hết một lượt mấy câu trả lời của bọn họ, ông giáo già vuốt râu trầm ngâm hết một hồi, sau đó giao cho đám sinh viên tự vẽ lại một bức tượng thạch cao. Về phần lý thuyết Phác hoạ phải làm cái gì, ông ta cũng chỉ tùy tiện nói hai câu, rồi lấy cớ “Trước tiên để thăm dò khả năng các trò đã”, sau đó để bọn sinh

viên giống như thả dê ăn cỏ.

Phó Hiểu Xuân không chút nghĩ ngợi, chạy đi vật lộn với bức tượng đầu David khó nhằn. Lưu Đông vốn cũng định học theo Hàm Đan, nhưng nhìn đến bức tượng David phức tạp muốn chết kia đành phải ngậm ngùi từ bỏ, quay đầu tìm kiếm mục tiêu mới. Triệu Thư Ngôn cũng chật vật, loay hoay tìm xem có thứ gì không bị mọi người xúm vào tầm tia. Cuối cùng, cậu chọn được khối tượng hình đôi mắt, rồi quyết định bắt đầu hạ bút hý hoáy.

Một lát sau, Thôi Ninh Nhạc cũng ngồi xuống gần đó. Cũng chọn tượng đôi mắt kia.

Về vờ được hai nét, Triệu Thư Ngôn nén không được tò mò, quyết rình coi bài của đối phương, kết quả bị Thôi Ninh Nhạc bắt được, mở miệng trêu cợt: “Ấy dà, Triệu tiên sinh không thấy rõ tượng thạch cao sao?”

“Đèn sáng quá.” Triệu Thư Ngôn ngượng ngùng cười lại, đẩy đẩy kính, rồi quay về vẽ tiếp.

Thôi Ninh Nhạc suýt chút nữa quên rằng mắt cậu bạn Triệu Thư Ngôn vốn cũng đeo kính. Bình thường người này đều dùng kính áp tròng, chỉ khi nào vẽ hoặc chơi game, mới đeo vào cặp kính đen kia. Giờ phút này, hắn trông thấy bộ dạng đối phương mang kính, mất đi vài phần ngạo nghễ, lại thêm vào chút khí chất của kẻ trí thức, thoát nhiên cảm nhận được đôi chút hương vị của thanh niên văn nhã.

Thôi Ninh Nhạc nhìn cậu vẽ đến gần cả người. Xem ra cũng tương đương tiêu chuẩn của một bức phác thảo. Ngoài việc chưa đổ bóng, về cơ bản sáng tối đã đánh rất tốt, không tính đến những thứ linh tinh khác, nhìn qua cũng có thể biết là đủ điểm đạt.

“Cậu từng học qua?” Hắn suy đoán.

“Không có, lúc trước tự luyện chơi thôi.”

Luyện chơi? Thôi Ninh Nhạc nhướn mày, đối với định nghĩa ‘Chơi’ của đối phương có hơi nghi ngờ, nhưng không định truy hỏi nữa. Triệu Thư Ngôn đang vẽ, cũng thuận miệng hỏi: “Cậu cũng từng học qua?”

“Ừ. Nhận được giấy trúng tuyển thì cấp tốc nạp năng lượng một lớp.”

“... Thật sự là học sinh gương mẫu nha.” Triệu Thư Ngôn cười khẽ.

“Vẫn không bằng Lô hoa kê làm bộ khiêm tốn.”

Triệu Thư Ngôn ngẩn ngơ, rồi cười trừ: “Tôi không khiêm tốn, cậu sẽ tự ti a. Tôi thật tình chưa học qua, bất quá đối với mấy thứ này, từ nhỏ môn Mỹ thuật đã không thành vấn đề. Có thể xem là thiên phú chăng?”

Lô hoa kê đích thị là Lô hoa kê. Bất cứ lúc nào cũng không quên ưỡn cao ***g ngực.

Sau một hồi vật lộn với bút chì, tẩy tẩy xoá xoá, ông giáo già rút cuộc cũng thu lại bài tập đầu tiên của bọn họ. Vị nghệ thuật gia này vốn coi trọng quyền riêng tư của cá nhân, rất nhanh phê xong nhận xét, rồi trả lại bài cho đám sinh viên.

Lưu Đông mở bài vẽ của mình ra, sau đó thở nhẹ một hơi, trái nhìn phải liếc, phát hiện cũng có mấy kẻ chột dạ, len lén cuốn tranh của mình lên. Tên gia hỏa này, không giống như phần lớn đám bạn cùng lớp, ngại ngần không muốn bị kẻ khác dòm ngó kết quả của mình, sau một hồi nghĩ ngợi, cuối cùng đem bài vẽ bỏ lên bàn, sau đó đường đường chính chính đi thăm dò kết quả của ba tên thân cận.

Phó Hiểu Xuân không nghi ngờ gì, hiển nhiên sẽ nhận được đánh giá ‘Giỏi’. Trong khi đó, Triệu Thư Ngôn trờng mắt liếc chàng ta một cái, sau đó mới từ từ mở bài vẽ ra, để lộ ra lời phê bên trong – ‘Trường phái hoang dã’.

“...” Lưu Đông khổ sở muốn chết, cố nén lại cơn mắc cười, nếu anh chàng có bản lĩnh đối đáp như Thôi Ninh Nhạc, hẳn nhiên giờ này đã phá ra cười thành tiếng. Nhìn bộ dạng xinh đẹp của Triệu Thư Ngôn này, ai lại dám nói thuộc trường phái hoang dã cơ chứ?

Hừ lạnh một tiếng, Triệu Thư Ngôn giành lấy bài vẽ của Lưu Đông, nhìn nhìn lời nhận xét ghi trên đó, bình thường không thể bình thường hơn ‘Đạt yêu cầu’. Nếu gặp phải người không có ý chí, nhìn thấy lời phê như vậy hẳn đã sớm nhụt chí. “Lưu Đông thật sự giống con gián đập mãi không chết a.” Trong lòng cậu không khỏi cảm thán.

Về phần Thôi Ninh Nhạc, không ngờ cũng nhận được một chữ ‘Giỏi’ to to. Triệu Thư Ngôn bĩu môi, bụng dạ không cam mà hỏi: “Cậu bảo này là nạp năng lượng khẩn cấp sao? Cậu hình như đem pin sạc đến đầy ứ luôn rồi ha?”

“Giống như cậu nói đó, có lẽ, đây là thiên phú có khi?” Thôi Ninh Nhạc xầu xa cười đáp lại.

Triệu Thư Ngôn run run, cảm giác lông tơ trên người như muốn rụng hết, đành phải cầm miệng.

Trong bốn người bọn họ, Lưu Đông so chùng thành tích của mình là kém nhất, cho nên sắc mặt cũng thành ra không được dễ nhìn cho lắm, quay đầu lăm lét nhìn nhìn bức tượng thạch cao của một ông lão, sau đó chột dạ hỏi mấy tên bạn: “Phác hoạ chưa tốt, chắc không phải vào chuyên ngành cũng tệ đi?” Anh chàng vốn dốc hết sức mình để vào được ngôi trường đại học này cũng vì mấy chữ vàng của hệ Kiến trúc đây, nếu bốn năm sau không được kết quả gì, tương lai của mình...chẳng lẽ sẽ thảm thiết vậy sao?

Phó Hiểu Xuân vội vàng lắc đầu, Thôi Ninh Nhạc vẫn tựa tiểu phi tiểu, chỉ có Triệu Thư Ngôn cong khoe môi, bày ra vẻ mặt vân đạm phong khinh: “Thế giới này có thiên tài, kẻ ngốc, còn cả người bình thường nữa. Kiến trúc sư còn phân chia thành ba cấp. Cậu có thể làm kẻ bình thường ở bậc trung cao cấp tính ra cũng không tồi đi, trên đời này đâu ra lắm thiên tài như vậy.”

Lời này nói ra, hết như liều thuốc trợ tim, cổ vũ Lưu Đông đến lòng dạ phơi phới: “Tôi đương nhiên muốn làm kiến trúc sư, kiến trúc sư bậc trung cũng được!”

Phó Hiểu Xuân vội vàng hỏi: “Thế thì tớ ở chỗ nào?” Cậu ta vẽ tốt, cùng vì nhiều năm luyện tập. Nếu Lưu Đông có thể trở thành kiến trúc sư bình thường, thế như bản thân cũng không lộ nhiều thiên phú thì làm sao đây?

“Tôi không phải thầy tướng số!” Triệu Thư Ngôn không chút lưu tình gạt phăng mong mỏi được thấy trước tương lai của đối phương.

“Tôi thì sao?” Thôi Ninh Nhạc cũng chen miệng vào.

Triệu Thư Ngôn hừ lạnh: “Đối thủ.” Cũng chẳng rõ câu này là đang đề cao bản thân hay là tán dương người kia nữa.

Được thầy số chỉ điểm, Lưu Đông cao hứng lôi kéo mọi người cùng ăn cơm trưa, không ngờ Thôi Ninh Nhạc lại lắc đầu: “Có người đang chờ tôi.” Ném lại mấy tiếng này, Thôi thiếu gia liền bỏ lại mọi người vừa tính toán vừa bước về phía bảng giá của nhà ăn.

“Ai chờ cậu ta vậy nhỉ?” Lưu Đông nhìn theo bóng dáng tiểu sái của đối phương, lúng ta lúng túng hỏi. Không phải đã từ chối lời tỏ tình của con gái rồi sao?

“Không biết nữa, có khi là con gái khoa khác đi?” Triệu Thư Ngôn cũng không buồn nhìn, tay cầm bài vẽ, thông thả bước đi. Phó Hiểu Xuân vội vàng nói gót, há há miệng, dường như muốn hỏi gì đó, nhưng nhìn thấy bộ dạng chẳng thèm quan tâm ai của đối phương, đành nuốt lại cục nghẹn, cuối cùng quay sang Lưu Đông hỏi đại một câu: “Cậu gặp qua chưa?”

“Cứ xem là vậy đi, bất quá có phải cái bạn hôm trước không thì tôi chẳng rõ.”

“...Ai lần trước?!”

“À ừ... Thôi đại thiếu gia nhiều hồng nhan tri kỷ lắm.”

“Nhiều thật sao?”

“Có lẽ là hoa hoa công tử trong truyền thuyết đi?” Triệu Thư Ngôn cười khê, xem chừng không có hứng thú buôn chuyện bất quá của đối phương.

Phó Hiểu Xuân quan sát cậu một hồi lâu, sán lại gần thêm, cẩn thận phun ra một câu: “Thư Ngôn chán ghét người như vậy sao?”

“Vì cái gì mà chán ghét?” Triệu Thư Ngôn liếc nhẹ cậu ta một cái, “Chỉ cần hấn chơi bởi nhưng đừng quấy rầy đến tôi là được. Thôi thiếu gia thích được nữ sinh quấn lấy, cũng có gì kỳ quái đâu?” Nói đến đây, Phó Hiểu Xuân cũng ngẩn ra.

Chuyện của đôi phương hấn tức khắc biết lo, vấn đề của bản thân thì tự mình giải quyết. Vào nhiều thời điểm, cả hai rõ ràng phối hợp rất ăn ý, hoặc những khi ở chung với nhau, không ai dây vào ai, cứ thẳng tắp như vậy, phân chia sạch sẽ, rành mạch.

Đúng vậy, dù cho có cãi nhau ầm ĩ, bọn họ vẫn như trước không bao giờ can thiệp vào chuyện của đôi phương.

Phó Hiểu Xuân nhin không được kéo tay áo Triệu Thư Ngôn: “Sư phụ sẽ không ném đồ nhì lại rồi một mình chạy trốn chứ?”

“Chỉ cần có yêu quái đến, mi giúp ta lên đỉnh, ta sẽ không chạy mất.” Triệu Thư Ngôn cười hì hì, bá cổ đối phương.

“Ta nhất định không chạy!”

“Vậy sư phụ sẽ ở phía sau cổ vũ người, không chạy chi hết.”

“Chúng ta đem Lưu Đông kia làm tấm chắn thịt người được không ha?”

“Này, không liên quan gì đến tôi nha!” Nghe mãi vẫn không hiểu được đoạn đối thoại của hai người, Lưu Đông cũng cố lên tiếng.

“Tên này thịt dai nhách, yêu quái còn chưa chắc đã thềm ăn. Đến lúc đó đám đó không thềm nhìn hấn lấy một cái, liền vọt đến chỗ chúng ta thì làm sao?” Triệu Thư Ngôn cương quyết phản bác lại.

Phó Hiểu Xuân cười to.

Thêm hai tháng nữa, tin tức Thôi Ninh Nhạc thường xuyên đi cùng những nữ sinh khác nhau lan truyền khắp khoa Kiến trúc. Tuy qua kỳ huấn luyện quân sự có chút kinh nghiệm, mọi người đối với nhau có chút hiểu biết, nhưng đừng quên rằng, ấn tượng ban đầu vẫn có thể bị lời đồn phá huỷ hết sạch.

Lúc tin đồn lan đến chỗ Triệu Thư Ngôn, nghe chuyện Thôi Ninh Nhạc từ miệng kẻ khác, thiếu chút nữa, cậu đã cười đến hứ luôn cái eo. Mà cái tên trong truyền thuyết kia, hết được mấy cô nàng bao dưỡng, thì là sắc lang trên ghẹo thiếu nữ ngây thơ trong sáng, thật ra mỗi ngày đều lên giường sớm mà thức dậy cũng sớm, trừ mỗi dịp cuối tuần lại biến mất không thấy bóng dáng đâu, tính ra so với giờ giấc quân đội còn quy củ hơn. Vài lần như vậy, Triệu Thư Ngôn đành vỗ vai hấn hỏi: “Cậu có anh em trai song sinh hứ thân mất nét nào bị thất lạc không?”

Làm như trước sau chưa từng nghe qua mấy lời đồn đại muôn màu muôn vẻ về Thôi Ninh Nhạc, Triệu Thư Ngôn cũng không cố tìm cách đính chính lại sự thật. Nếu việc không can thiệp vào chuyện riêng của nhau là điều kiện tiên quyết để bọn họ có thể chung sống hoà bình trong ký túc xá, vậy thì vào những thời khắc máu chốt thể này, cậu chỉ cần giữ im lặng là được. Bản thân cũng chẳng cần phải đi làm ‘Người thuyết giáo’.

Bất quá từ bát quái trở thành lời đồn đại, cũng giống như loài virus gây hại ở trên mạng, không ngừng biến hoá, cuối cùng sẽ thành ra một thể bất ngờ. Mà đợi đến lúc những lời kia truyền đến tai thầy cô giám thị thì đã muốn tiến hoá đến cảnh giới kì diệu.

Đối với loại tình huống này, giám thị dĩ nhiên phải khẩn cấp triệu tập bạn cùng phòng Triệu Thư Ngôn đến rồi.

Sau khi Triệu Thư Ngôn đến, giám thị đem ra một sữa đậu nành, khéo léo dứt lốt, rồi bắt đầu cẩn thận dò hỏi tình hình gần đây của Thôi Ninh Nhạc. Không ngờ tới Triệu Thư Ngôn chơi Thái cực quyền cũng khá lắm, thầy đánh tới một quyền trò sẽ đỡ một chiêu, luôn luôn là giọng điệu ba phải như vậy, lại có chút cảm giác như có như không, làm vị giám thị gấp đến độ cuối cùng chẳng thể không lật bài: “Tôi nói trò Triệu Thư Ngôn này, vấn đề này quan hệ rất lớn đến tương lai của trò Thôi Ninh Nhạc, vì trò ấy, chúng ta không phải nên cùng nhau cố gắng sao?”

“Em nói điều này thầy giám thị à, đây là riêng tư của Thôi thiếu gia, em chỉ là một bạn học bình thường, làm thế nào có thể đoán được cái gì?” Cậu cười lên một cái, khuôn mặt xinh đẹp tỏ ra vô tội khiến người khác phải áy náy.

Giám thị đưa tay vuốt mồ hôi: “Tôi sợ lời đồn sẽ làm trò ấy tổn thương.”

“Em tin cậu ấy không buồn để tâm đến những lời đồn nhảm nhí.”

“Bình thường... Cậu ta có biểu hiện gì đặc biệt rõ ràng không?”

“Ăn ngon ngủ ngon, so với người bình thường không có gì khác biệt. Hôm trước kiểm tra sức khoẻ, tất cả cũng đều bình thường. À, cậu ấy là nhóm máu B.” Nói xong, cậu còn chớp chớp đôi mắt to, vẻ mặt vô tội nhìn chằm chằm vị giám thị kia.

“... Cái kia, khụ, tôi nghe ngoài đó nói cậu ta làm nữ sinh trường khác mang thai?”

Mỹ thiếu niên đang nuốt xuống sữa đậu nành bị làm cho vô cùng khó coi.

Kết quả vẫn không thu hoạch được gì, Triệu Thư Ngôn rất nhanh được mời ra khỏi phòng giám thị.

Lúc cậu quay lại phòng ký túc xá, vừa tới dưới lầu, lầu trên đã truyền tới thanh âm của một trận cãi vã.

Triệu Thư Ngôn bỗng có cảm giác việc này với anh bạn cùng phòng của mình nhất định chẳng tránh được không liên quan rồi. Trong lòng có chút chột dạ, hai ba bước đã phóng được lên năm tầng, còn chưa kịp quẹo cua, quả nhiên đã trông thấy hai thằng con trai khác đang quay quanh Thôi Ninh Nhạc. Lại nghe một trong hai tên mắng ra mấy lời thô tục, còn vung tay đánh về phía Thôi Ninh Nhạc!

“Này!” Triệu Thư Ngôn không chút nghĩ ngợi mà vọt tới, còn chưa kịp ngăn lại, Thôi Ninh Nhạc đã đỡ lấy quyền đầu của đối phương. Đồng thời, tên còn lại giống như cũng muốn ra tay, quyền đầu tiên liền hung hăng hướng mặt hắn đánh ra thật mạnh, đem Thôi Ninh Nhạc ép tới góc tường!

“Mấy người đừng quá phận!” Triệu Thư Ngôn ngăn lại ý định xông lên của tên kia, suýt chút nữa cũng lãnh lấy một quyền.

Nghe tiếng đánh nhau, mọi người trong phòng cùng vọt ra, Triệu Thư Ngôn quay đầu hướng bọn họ rống: “Mau xuống ngăn lại giáo viên, đừng để bọn họ lên đây!” Người thông minh lập tức lao xuống, những kẻ còn lại, nửa kéo Thôi Ninh Nhạc đứng lên, nửa ngăn lại tên con trai kia.

“Mấy người làm cái gì vậy?” Phát hiện không phải nam sinh trong ban của mình, Lưu Đông sốt ruột chắn ở giữa rồi rống lên.

“Mày hỏi chúng tao làm cái gì sao? Tên tiểu tử kia, chơi hết nữ sinh Kiến trúc tụi mày, còn tính lôi kéo cả bạn gái của tao. Nó không phải đàn ông mà!” Một trong hai cậu con trai kia chỉ vào Thôi Ninh Nhạc mà chửi ầm lên.

Nhất thời tất cả đều rơi vào im lặng.

Dưới lầu truyền tới tiếng hỏi của dì quản lý: “Ở trên đó có chuyện gì vậy?”

Triệu Thư Ngôn vươn một tay kéo Thôi Ninh Nhạc vào trong phòng: “Muốn nói chuyện, vào phòng mà nói, tụi này không muốn chịu tội chung!”

Vì thế những người có liên can bị kéo vào phòng. Bên ngoài vây xem náo nhiệt.

Mọi người đều từng nghe đến ‘câu chuyện thú vị’ của Thôi Ninh Nhạc, nay muốn biết rốt cuộc là sự cố gì, vì thế ai nấy đều muốn xem trò vui. Đương nhiên trong đó bao gồm những kẻ không ăn được bồ đào thì nói bồ đào xanh, nào là hâm mộ, ghen tỵ, thống hận, thán phục, còn có, đồng bệnh tương liên này nọ.

Triệu Thư Ngôn lấy khăn mặt Thôi Ninh Nhạc đem nhúng nước, đưa cho hắn lau đi vết máu trên mặt: “Cậu không sao chứ?” Khoé miệng bị đập, còn sưng lên một cục, thật sự là làm hỏng cả khuôn mặt thanh tú nhả nhặn kia rồi.

Cả đám người im lặng chờ đợi Thôi Ninh Nhạc lên tiếng trả lời cho việc này. Mà việc này vốn nhằm vào tên gia hỏa sắc bén kia, hắn nhên lời nói ra hết sức lạnh lùng trào phúng: “Ai là bạn trai cô ta? Mỗi ngày

cậu đều đứng dưới lầu chờ đưa thư phá rối người ta, còn không biết xấu hổ theo đến phòng tự học, cái này mà gọi là bạn trai sao? Nói thật, tôi còn phải phiền mấy người nhanh nhanh chấm dứt trò theo đuổi nhàm chán này đây, người nhà cô ta khó chịu muốn ngăn chặn cái màn theo đuổi nhàm chán của các cậu đó. Tuy rằng tôi đây rất bận, nhưng vì cái màn theo đuổi buồn nôn đó mà không nhịn được phải ra tay giúp đỡ thôi.”

“Mày nói cái gì!” Cậu bạn thấp lùn then quá hoá giận, vung tay lên lại muốn đánh tới. Thôi Ninh Nhạc ngồi yên tại chỗ, không hề nhúc nhích, ánh mắt như điều hâu hết sức lợi hại, nhìn chăm chăm đối phương. Triệu Thư Ngôn chợt nhớ tới tình cảnh bọn họ lần đầu tiên gặp mặt, vội vàng ngăn lại thân hình thấp bé kia. “Nói chuyện với người khác sao cứ tung ra nắm đấm thế, miệng dùng để trang trí thôi hả?” Thôi Ninh Nhạc cười lạnh, tiếp tục chằm ngời chiến hoả, tựa hồ không để tâm đến đối phương đã tức giận đến khối bốc lên ngàn ngọn lửa rồi.

Lưu Đông bị lời nói của Thôi Ninh Nhạc dọa cho hết hồn, thấy tình huống càng ngày càng nóng bèn vội vàng nhảy ra, ngăn giữa ba người: “Đều là người lớn rồi, bình tĩnh chút đi! Ninh Nhạc à, cậu không cần tiếp tục chọc điên cậu ta...”

“Đồ con chó, liên quan gì đến mày! Tao theo đuổi cô ấy...”. “Miệng ăn nói sạch sẽ chút! Mấy ngày gần đây, tôi thấy cậu theo đuổi con gái đến nỗi tinh trùng thượng não rồi đó!” Triệu Thư Ngôn đánh gãy lời chửi của đối phương, đem khăn mặt nhét vào trong tay Thôi Ninh Nhạc, lạnh lùng trừng mắt với cậu trai kia: “Lâu la theo người ta đánh nhau kìa, xem chừng rất vui phải không?”

“Tụi tao tới để phân xử!” Cậu bạn cao lớn bị nói rồi cuộc cũng tỉnh táo lại, cổ sống cổ chết trừng mắt đáp lại. Sở dĩ hôm nay, cậu chàng đến cũng không thật vì chuyện tình duyên của anh bạn chiến hữu, đơn giản là muốn vạch trần bản chất hoa hoa công tử của đối phương mà thôi, thuận tiện biến hắn thành kẻ đạo đức bại hoại trong mắt người khác luôn.

“Nói cái lý, nếu là đơn phương theo đuổi người ta, can hệ gì đến Thôi Ninh Nhạc chứ?” Triệu Thư Ngôn cười nhạo một tiếng.

“Nó bậy bạ thì có! Tiểu Phân rõ ràng sắp đồng ý rồi!”

“Sắp? Sắp chính là còn không, không có chính là không có, người cho dù có một mực tình nguyện thì vẫn là không có! Ăn không được nọ lại gỡ thói phàn bấy nọ là của mình sao! Đừng có giở trò hù dọa người khác!” Khoé miệng Triệu Thư Ngôn hơi nhếch cao, so ra cũng không kém Thôi Ninh Nhạc là bao.

“Đồ chó...”. “Chưa đánh răng à! Miệng sao lại thối đến thế!” Triệu Thư Ngôn tiếp tục hạch sách đối phương.

“Mày...” Nắm đấm lại vung lên, những người vây xung quanh xem kịch rồi cuộc lên tiếng. Lúc này đại đa số đều về phe Triệu Thư Ngôn: “Này, không cần dữ dằn thế a”, “Nói không lại liền động tay động chân”, “Triệu Thư Ngôn còn chưa nói sai nha”...

Sắc mặt hai người kia hết xanh lại trắng, biết hôm nay hắn không giải quyết được vấn đề, đành nhịn xuống

sĩ diện đàn ông, xoay lưng rời khỏi phòng ký túc xá.

Quần chúng vây xem thấy sự việc đã dần lắng xuống, cũng dần dần tản ra. Lưu Đông còn định nói gì đó, nhưng nhìn thấy Thôi Ninh Nhạc như thế, chỉ biết thở dài, cũng bỏ ra ngoài, thuận tay khép cửa lại.

Thời điểm trong phòng chỉ còn hai người, Thôi Ninh Nhạc tránh đi tay Triệu Thư Ngôn còn bận lau vết thương cho mình, lạnh lùng buông một câu: “Không cần cậu xen vào việc của người khác.”

“... Được.” Bị người không biết phải trái cự tuyệt, Triệu Thư Ngôn thần nhiên chẳng buồn giận dữ, ngược lại cười cười, xoay người trở về bàn học của mình, thu dọn đồng giấy nháp còn lại từ tối hôm qua.

Sau trận náo loạn, không khí trong phòng lại rơi vào im lặng, chỉ nghe được tiếng đồ vật linh tinh chạm vào nhau.

Thôi Ninh Nhạc đem khăn lau nhấn vào khoe miệng mình, bỗng nhiên nhớ tới cái này là do chính tay Triệu Thư Ngôn đưa cho mình, nhất thời trong lòng dấy lên chút băn khoăn, lại ảo não phát hiện trên mặt còn dính chút máu.

Bóng lưng bận rộn dọn dẹp phòng trước sau cũng không buồn quay nhìn hần.

Thôi Ninh Nhạc nhú mày, quyết định vẫn đem khăn ướt chườm lên khoe miệng. Chết tiệt, ngày mai nhất định trên mặt sẽ tụ máu bầm.

Từ nhỏ đến lớn, hần thực sự đánh nhau cũng chỉ có vài lần, tuy là đai đen Taekwondo, đánh nhau chính thức cũng chưa chắc chiếm được ưu thế.

“Vừa rồi giám thị tìm tôi, hỏi chuyện của cậu.” Lưng vẫn đưa về phía hần, Triệu Thư Ngôn bất ngờ mở miệng. Thôi Ninh Nhạc kinh ngạc ngược đầu, người kia như trước vẫn đang bận rộn sắp xếp lại đồ đạc của mình. Hiển nhiên đối với lời vừa nói ra, cậu cũng thờ như không có gì cả.

Thôi Ninh Nhạc hạ mi mắt, gượng gạo phun ra một câu: “Đây là chuyện riêng của tôi.”

Tay đang bận thu dọn đồ đạc của đối phương đột nhiên ngừng lại, nhúc nhích eo một chút, cuối cùng quay đầu, lạnh lùng nói: “Tôi cũng không tính đem mấy thứ đó biến thành chuyện của mình.”

Thôi Ninh Nhạc có cảm giác như bị lời nói của mình phản trở lại, nhìn không được trừng mắt nhìn người đối diện.

Triệu Thư Ngôn xoay người trở lại, không thèm nhìn hần nữa.

Căn phòng một lần nữa lại bị nhấn chìm trong im lặng. Triệu Thư Ngôn nhìn máy MP3 đặt một góc, chợt nhớ lại đêm đó trong trại huấn luyện quân sự, nằm bên dưới quạt trần chậm chậm quay, hai người kê đầu sát nhau cũng nghe nhạc trong bóng tối, thoạt nhìn rõ ràng rất thân mật. Mối bất giác nở nụ cười, tay cầm lấy túi sách để bên cạnh, cậu tiêu sái bước nhanh khỏi phòng.

Kỳ thật ngay từ đầu hai người bọn họ nên nói chuyện rõ ràng với nhau, nếu không thực sự đem đối phương trở thành bạn bè tốt, cũng không có ý đồ gửi gắm, thổ lộ tình cảm gì, vậy hoàn toàn không cần thăm dò thành trì lẫn nhau, tìm lỗi mình gì đó làm chi.

Cần gì phải lãng phí thời gian trao đổi này nọ? Đại học chỉ có bốn năm, cũng nhanh chóng qua đi, chỉ cần vạch rõ giới hạn là được.

Cậu không buồn để tâm đến biểu tình của người sau lưng nữa, đem cửa khép lại, yên lặng rời khỏi phòng 506.

Hai người lặng lẽ ma sát nhau giống như ngọn lửa bập bùng cháy, không có bùng nổ dữ dội. Ngọn lửa chỉ có thể lặng thình mà cháy, lại không người này tìm cách dập đi. Cũng may sau vài ngày âm thầm chiến tranh lạnh, rốt cuộc cũng bị người ngoài phát hiện. Nhưng vì hai đương sự không có nảy sinh mâu thuẫn kịch liệt, lại không hề phản ứng gì, bên ngoài muốn xen vào cũng không được.

Lại nói đến những tin đồn về Thôi Ninh Nhạc, ngay ngày hôm sau, Lệ Tiểu Phân sau một hồi khóc như mưa cuối cùng cũng thôi.

Tiểu Phân trong thấy mấy vết bầm trên mặt Thôi Ninh Nhạc, liền lôi kéo một đám bạn bè đến trước mặt cậu trai đã đánh, làm một trận khóc lóc đối phương không cần dây dưa với mình nữa, cũng đừng làm người ngoài bị liên lụy. Trước bàn dân thiên hạ, cậu trai thấp bé đỏ mặt, nhưng lời nào cũng nói không ra, đành phải tự mình nuốt xuống uất ức.

Mà bên cạnh Thôi Ninh Nhạc vẫn không thôi xuất hiện bóng hồng, ai cũng nhiệt tình giúp hắn thanh minh “Thôi Ninh Nhạc chẳng qua chỉ muốn giúp các bạn nữ mà thôi”. Thêm một phen làm sáng tỏ mọi chuyện, lời đồn nhanh chóng truyền đi theo những mẫu chuyện bát quái của đám năm nhất, vết bầm trên mặt Thôi Ninh Nhạc cùng tiếng xấu của hắn cũng chậm rãi biến mất.

Những tưởng hai người cãi nhau chỉ vì mấy chuyện lật vật của đám học trò, nhưng trước sau không thấy bọn họ làm hoà, mọi người lại bắt đầu tò mò rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì.

Triệu Thư Ngôn như trước là Lô hoa kê cao ngạo, mà Thôi Ninh Nhạc vẫn luôn giống Rắn hổ mang miệng lưỡi sắc bén. Chỉ là Lô hoa kê bấy giờ không bao giờ đem móng vuốt chọc phá Rắn hổ mang nữa, mà Rắn hổ mang cũng chẳng còn dùng răng nanh có độc đe dọa Lô hoa kê. Quan hệ cả hai tựa khối băng đông đá, lạnh lẽo khiến người ta thở không nổi.

Đám học trò Kiến trúc đã quen xem long phượng tranh đấu, hiện tại cảm giác thật tịch mịch.

Hôm nay, Triệu Thư Ngôn vừa từ bên ngoài trở về, mới đến đầu tầng năm đã nghe ngoài hành lang truyền đến mấy tràng cười. Chỉ thấy một đám con trai vây quanh một dáng người nhỏ bé, cười rất lớn tiếng. “Thỏ con, sao lại bất ngờ thay đổi hình tượng vậy?”. “Thúc thúc cảm thấy kiểu tóc này không hợp với người đâu!”. “Từ mũ nấm thành shota, thúc thúc rất đau lòng đó!” Những lời đùa giỡn cứ liên tiếp đánh tới.

Bị vây ở giữa, người bên trong vừa thẹn vừa giận, không ngừng gạt đi những cái tay muốn sờ lên đầu mình, tức giận mắng: “Đừng có giỡn nữa!”

Triệu Thư Ngôn đến gần đã trông rõ, cũng cười thành tiếng: “Đồ đệ ngoan, tóc này là cắt ở đâu vậy? Rất mốt nha!”

Thiếu niên liền quay đầu lại, gương mặt khả ái đã đỏ ửng: “Không được cười!” Cũng khó trách mọi người cười đến gập lưng. Trên cái đầu nhỏ là một chòm tóc màu đỏ lộn xộn, dù là trào lưu mới cũng không tránh khỏi buồn cười.

“Nói thừa, người ngu ngốc chạy theo trào lưu, không cười mới là lạ, đừng vứt hết mặt mũi của vi sư chứ.” Cậu cởi ra mũ của mình, đội lên đầu đối phương rồi cố sức đè xuống, sau đó kéo cậu ta khỏi đám người bu chung quanh, “Đi, theo tôi đi sửa lại cái đầu này, miễn cho làm ô nhiễm hai con mắt của tôi còn kéo tuột cả chỉ số thông minh của người ta nữa.”

Mọi người bùm miệng cười, tránh sang một bên.

Phó Hiếu Xuân để mặc cậu ấn mạnh lên đầu mình, khuôn mặt lại nóng lên.

Hai người trở vào trong phòng 506. Triệu Thư Ngôn để cậu ta ngồi xuống thăm trải sàn, vào nhà tắm lấy ra mấy món đồ không thể nào bình thường hơn như là gel vuốt tóc cùng bình xịt nước, bắt đầu giúp đối phương sửa lại đám tóc chĩa lên trời.

“Cậu từng học qua?” Phó Hiếu Xuân vừa hỏi vừa lén liếc mắt nhìn lên anh chàng làm đầu.

“Có một thời gian tóc tôi rất dài, nếu không làm như vậy sẽ rất khó nhìn.” Lau đi tay dính đầu gel vuốt tóc, Triệu Thư Ngôn hết như một nhà tạo mẫu tóc, thành thạo bắt tay vào việc.

“Cái gì?!” Thỏ con kinh ngạc xoay đầu lại, “Cậu từng để tóc dài sao?!” Kiểu tóc hiện tại của Triệu Thư Ngôn vốn không ngắn cũng chẳng dài, trông rất hợp, thật sự không nghĩ ra hình ảnh người này từng để tóc dài.

Đem tay bết mặt cậu ta trở lại: “Có gì mà ngạc nhiên, cũng vì hồi trung học tôi để tóc dài cho nên chọc giận ông già ở nhà, cho nên mới được lên bắt đi cắt tóc đó.”

“...” Phó Hiếu Xuân đành phải ép bản thân không nghĩ về hình ảnh kia nữa.

Một lát sau, Triệu Thư Ngôn đứng lên, đem gương lớn tới trước mặt đối phương, đắc ý cười nói: “Thế nào? Nhìn được quá đi?”

Hình ảnh trong gương tuy tóc đã nhuộm đỏ, nhưng đám tóc rối ở phía trước đã được xử lý trở lại bình thường, nhìn hệt như người mẫu nam trên tạp chí. Phó Hiểu Xuân thích đến nỗi mặt cũng đỏ lên: “Đẹp lắm!”

“Sau này tự mình làm đi. Còn nữa, cái tiệm cắt tóc kia cũng đừng có quay lại...” Triệu Thư Ngôn vừa dặn dò vừa thu dọn đồ đạc. Đang khi còn nói, cửa phòng bất ngờ bị đẩy ra, có người bước vào.

Triệu Thư Ngôn dừng một chút, xoay người lại, không nói tiếng nào chỉ tiếp tục thu dọn.

Phó Hiểu Xuân chăm chú nhìn Thôi Ninh Nhạc bước tới gần, chào hỏi mình một tiếng, vẫn coi như không phát hiện người còn lại, sau đó trở lại ngồi xuống bàn học của hắn.

A... Không khí thật nặng nề, quả nhiên hai người này cãi nhau không phải chỉ là tin đồn. Cậu ta thầm kêu khổ. Có nên làm gì đó giúp hai người này hoá giải ân oán không đây? Cậu hết nhìn Thôi Ninh Nhạc rồi đến Triệu Thư Ngôn, nuốt xuống một ngụm nước miếng, gian nan nặn ra một nụ cười, nói với Thôi Ninh Nhạc: “Ninh Nhạc này, cậu thấy tóc tôi nhìn được lắm phải không?”

Thôi Ninh Nhạc quét mắt qua một cái, “Ừ”, rồi tiếp tục khởi động notebook của mình.

Thế mà đối phương vẫn chưa chịu bỏ cuộc, tiếp tục nói: “Đây là Thư Ngôn làm cho tớ đó, cậu ấy lợi hại quá ha?”

Thôi Ninh Nhạc không ngắt đầu, chỉ “Ừ” tiếp một tiếng.

Khoé miệng Thỏ con chán nản hạ xuống. Đúng lúc đó, phía sau truyền đến một giọng nói lãnh đạm: “Mặt nóng kê mông cho người ta thoải mái lắm sao? Mau về phòng mình đi.”

Mục tiêu bị công kích dừng lại động tác, khoé mắt hướng về phía Triệu Thư Ngôn. Bầu không khí trong phòng hết sức căng thẳng.

Phó Hiểu Xuân hoảng hốt, muốn nói gì đó để chữa lửa, hai người kia giống như đã lên nòng.

“Triệu công tử xem ra có chút hiểu lầm rồi, mông tại hạ mới ngồi xuống, thiết tình còn chưa thấy nóng.” Thôi Ninh Nhạc tựa tiểu phi tiểu nói.

“Ai ôi, đợi đến lúc mông Thôi thiếu gia nóng lên, phiền ngài thông báo một tiếng nha.” Triệu Thư Ngôn từ đầu đến cuối vẫn không buồn liếc nhìn hắn.

“Triệu công tội gì phải ghé mặt vào mông người ta để nói chuyện chứ?” Câu này chỉ thẳng mặt Lô Hoa kê quỹ tha ma bắt.

“Xem ra Thôi thiếu gia không biết cái gì gọi là tục ngữ rồi.” Rắn hổ mang đáng chết.

“Được rồi, cậu đã có ý đó, bây giờ mông tôi đã nóng, có cần để mặt lại gần không?”

“Mông Thôi thiếu gia có gai, ai dám lại gần chứ? Tôi đây biết lỗi rồi, rõ ràng người có thể chịu được nắm đấm, tay cũng đánh trả được, mấy tên kia làm sao có thể khi dễ được cậu chứ. Căn bản đâu cần tôi rat ay giúp đỡ ha!” Lô Hoa kê rớt cuống cũng quay đầu nhìn đối phương, cười thực ác liệt.

Ánh mắt Thôi Ninh Nhạc hơi động, cùng nở nụ cười, cười đến cay nghiệt: “Tôi cũng sai rồi, quả thật không nên xem gia hỏa ương ngạnh coi như đám con gái yếu ớt, hành xử như trang hảo hán.”

Đề tài càng ngày càng trở nên đáng sợ, Phó Hiểu Xuân vội vàng chen vào: “Tội mình đi ăn cơm chiều nha!”

Đáng tiếc lúc này đã khá muộn. Mà hai người ban đầu đứng cách nhau bốn năm thước, nay đã sát rạt lại gần. Triệu Thư Ngôn vừa xắn tay áo, Thôi Ninh Nhạc đã ra đòn phủ đầu, đánh tới một quyền.

Không hổ danh là con nhà võ, nắm đấm đánh ra vừa nhanh vừa chuẩn, làm Triệu Thư Ngôn bất ngờ, ngã văng ra ngoài. Mà người kia vừa chạm đất, cũng rất nhanh đứng trở lên, túm lấy cổ Thôi Ninh Nhạc, dùng đầu trả lại một cú thật mạnh!

“Cái cậu dừng tay đi!” Không nghĩ tới ý đồ hoà giải của mình lại thành ra đại họa, Phó Hiểu Xuân gấp gấp đến độ nước mắt chảy ròng ròng. Tuy thế, trong tình huống này hiển nhiên không người nào buồn để tâm đến cậu ta, nắm đấm cứ thế vung ra, mỗi một chiêu đều rất mạnh, có thể nghe thấy cả âm thanh va chạm từ các đốt ngón tay.

Thở con nóng lòng dậm chân, vội vàng đẩy cửa vọt ra ngoài, trở về phòng, loay hoay đánh thức anh bạn cùng phòng đang ngủ vùi trong ổ chăn: “Lưu Đông, mau qua bên kia, Thư Ngôn cùng Ninh Nhạc đang đánh nhau!” Thanh âm sốt ruột của đối phương lập tức khiến Lưu Đông đang ngủ say cũng bật trở dậy. Không kịp mặc quần áo chỉnh tề, trên người chỉ có độc chiếc quần đùi, anh chàng mau chóng vọt sang phòng ký túc xá bên cạnh, sau đó cùng Phó Hiểu Xuân, mỗi người khồng chế một tên, không để hai người tiếp tục đánh nhau nữa.

“Ninh Nhạc, cậu bình tĩnh một chút!” Lưu Đông hét lớn, túm chặt hai tay hấn kéo ra phía sau không để đối phương cử động.

“Sư phụ, người cũng vậy!” Phó Hiểu Xuân nhận trách nhiệm ngăn Triệu Thư Ngôn lại.

Sức vóc Phó Hiểu Xuân vốn thua kém, mà một mình Lưu Đông hiển nhiên chống không lại hai người, cho nên dù có ngăn cản cũng vô ích. Bọn họ vẫn hăng máu đấm đá loạn xạ. Thôi Ninh Nhạc dùng đầu đập vào

Triệu Thư Ngôn. Triệu Thư Ngôn lại giơ chân đạp mạnh Thôi Ninh Nhạc.

“Ai ui!”, “Ai da!” Tiếng kêu thảm thiết, trầm nhỏ rồi cuộc làm cả hai dừng tay.

Bọn họ sững sốt, quay đầu nhìn hai người bạn bị ăn đòn chung.

Chẳng là khuỷu tay Thôi Ninh Nhạc vừa thụi trúng má Lưu Đông, trong khi cái ót Triệu Thư Ngôn đập mạnh vào trán Phó Hiểu Xuân. Lực hẳn không nhẹ.

“...” Biết rõ chính mình sai rành rành, hai người rất ăn ý, không mở miệng nói tiếng nào.

Hai nạn nhân còn tèm lem nước mắt ngồi ngay ngắn rồi cùng ra lệnh: “Các cậu ngồi xuống đi!” Bọn họ vừa nói vừa xoa xoa chỗ bị đánh đau, giống như nhắc nhở hai người. May mắn hai tên tội đồ cũng thật nghe lời, đều ngồi xuống xếp bằng lại.

Lưu Đông mở miệng trước tiên: “Các cậu có biết không, đánh nhau là vi phạm nội quy!”

Cả hai ngoan ngoãn gật đầu. Thảm, như thế nào lại trúng ngay anh chàng trưởng nhóm nam sinh Lưu Đông thuyết giáo.

“Trước tiên không nhắc tới nội quy, các cậu ở chung phòng ký túc xá, sao lại nảy sinh bất hoà?! Nghe nè, bây giờ cái gì cũng ‘Hoà’ hết đi, người ta dĩ hoà vi quý, hoà khí phát tài, xã hội bình yên. Các cậu nhân cơ hội này, còn không mau làm lành với nhau đi! Chuyện gì nói được thì đừng dùng đến nắm đấm, ráng mở miệng bàn bạc với nhau đi?!” Lưu Đông quả thật là anh chàng rất có bản lĩnh, bình thường khi trình bày ý kiến phong thái từ đầu đến chân cũng hết, chỉ là hôm nay trên người có độc một cái quần đùi, làm cho hình tượng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Phát hiện xong điều này, anh chàng cũng có chút đỏ mặt, tỏ ý nhờ cậu em trở về lấy sang cho mình một cái áo. Phạm nhân Triệu Thư Ngôn nhanh chân đưa cho đối phương áo khoác của mình, biểu hiện rất lễ độ.

“Hai người các cậu, bây giờ trước mặt tội tôi làm hoà đi!” Mặc áo xong, thẩm phán càng có uy hơn.

Giảng hoà sao? Hai người vốn đang cúi đầu lập tức nâng cằm khoé mắt toé lửa, mũi thở phì phò. “Hừ!”

Lưu Đông lớn tiếng ho khan.

Thôi Ninh Nhạc ngẩng đầu, liếc mắt nhìn sang người bên cạnh: “Muốn giảng hoà? Được thôi, nhưng ‘hoà’ được là từ hai phía. Muốn giảng hoà, tôi nói ‘hoà’, cậu ta cũng phải mở miệng nói.”

Khốn nạn! Đồ Rắn hổ mang giỏi ngụy biện! Triệu Thư Ngôn ngoài cười trong không cười: “Muốn tôi mở

miệng trước sao? Được, bắt quá cậu nhận mình là ‘Đầu gỗ lông chân dài’ ha?”

Cặp mắt bên cạnh lập tức toé lửa, nụ cười so với băng còn rét hơn: “VẬY cậu nguyên ý làm ‘Thiếu nữ e thẹn’ đi.”

Hoà giải thể là đi tong.

“Cậu đi mà làm x con gái, đồ Rắn hổ mang!” Lại vung nắm đấm.

“X cái đồ đầu gỗ lông rậm nhà cậu, đồ Lô hoa kê đuôi không lông!” Chân đá tới.

Lưu Đông ở giữa, gân xanh đã nổi đầy mặt, chen tới trước: “Các cậu dừng tay cho tôi!” Lần này anh chàng cũng không dám liều mình xông vào ngăn cản. Chết tiệt, mặt còn đau âm ỉ đây này!

Hai người đánh qua đánh lại, cũng không quên dùng thêm mấy lời khích bác, hình như cố sức vận dụng hết mớ từ vựng trong đầu. Rắn độc cứ thế cắn tới, Lô hoa kê liều mình lao đến, Thỏ con ở ngoài lo lắng suýt chút nữa bật khóc.

Cửa phòng bất ngờ bị người ta đẩy ra, người phụ trách trông coi đám nam sinh Kiến trúc năm nhất liền linh lo đầu vào trong phòng gọi: “Lưu Đông cậu ở đây hả? Vừa nãy chủ nhiệm có gọi điện thoại báo...” Nói được một nửa thì dừng lại.

Lưu Đông trên mặt sưng vù, hai cậu mỹ thiếu niên cả người đầy thương tích, hơn nữa còn có Phó Hiểu Xuân sưng sờ một góc, thất thế nào...thế nào cũng giống...

Hai người vừa nãy còn đánh hăng say liền lập tức tách ra, để lại Lưu Đông mặt sưng to đứng một bên, cùng với Phó Hiểu Xuân vẫn còn ngây ngốc trong góc.

Người phụ trách năm nhất mở miệng, nhưng chẳng biết nói thế nào, lại mơ hồ cảm giác không ổn, đang muốn quay đầu bỏ chạy, kết quả lại bị Thôi Ninh Nhạc túm được góc áo phía sau, kéo vào trong phòng, rồi đóng cửa lại.

Mãi đến khi cửa được mở ra lần nữa, người phụ trách thẩm thiết kêu “Tôi tuyệt đối sẽ không nói gì”, sau đó xông ra ngoài. Phó Hiểu Xuân nhìn theo bóng dáng kẻ đáng thương, đang định trộm cười một cái, khoẻ mắt lại rơi xuống trên hai người vừa rồi lại kết bè kéo cánh ăn hiếp người khác, phát hiện bọn họ còn đang xoa xoa nắm đấm. Xem chừng mọi chuyện còn chưa giải quyết xong, độ cong khoẻ miệng vì thế lại chùn xuống.

“Thêm ván nữa ha?” Triệu Thư Ngôn làm động tác kéo giãn gân cốt.

Thôi Ninh Nhạc vượt áo, khoẻ môi nhếch cao, cười cười khiêu khích: “Sẵn lòng tiếp chiêu.”

Vì thế, lại thêm một hồi chiến đấu ác liệt.

Lưu Đông trợn mắt há hốc mồm nhìn một hồi, đột nhiên như phát giác điều gì đó, nhìn chăm chăm chú nửa thật lâu, bất ngờ nghiêm mặt, kéo Phó Hiểu Xuân ra cửa trước: “Đi thôi, hai tên này đâu phải đánh nhau, nhảm chán quá đi!”

Có ai từng thấy người ta đánh nhau mà giống như luận võ không, chiêu nào chiêu nấy đều được hướng dẫn tận tình? Lúc tung nắm đấm còn không quên nhắc đối phương phòng thủ ở đâu. Thôi Ninh Nhạc còn không chán ghét Triệu Thư Ngôn tung chiêu quá chậm mà phòng thủ cũng kém, nghiêm nhiên làm như võ sư đang giảng giải chiêu thức.

Phó Hiểu Xuân ngây ngốc bị kéo ra cửa, sau đó mới đột nhiên cảm giác không khí có chút là lạ.

Về phần rốt cuộc là kỳ lạ chỗ nào, tuy rằng không thể nói rõ ra, nhưng là...

Nhưng là khoe miệng Thôi Ninh Nhạc từ từ kéo thành nụ cười, khiến trong lòng hắn dấy lên chút ghen tị.

3. Chương 3

Tháng mười hai tới cùng khí trời lạnh lẽo, phá tan chút ấm áp cuối cùng còn sót lại, mọi người đều thay vào áo bông thật dày.

Vừa than “Lạnh quá”, vừa đem bàn tay đã cứng thành băng mau mau nhét vào bên túi áo khoác Thôi Ninh Nhạc, hành động này của Triệu Thư Ngôn đã bị Lưu Đông chê trách không biết bao nhiêu lần.

“Này, các cậu không phải mới cãi nhau xong sao?” Lưu Đông vẻ mặt khinh bỉ, nhìn hai người kia thân mật làm như bộ dạng lão phu lão thê đã chung sống nhiều năm không bằng.

Triệu Thư Ngôn tắc lưỡi không thèm đáp, Thôi Ninh Nhạc trừng mắt, đánh mắt sang cậu một cái, rồi quay qua liếc Lưu Đông: “... Lắm lời.”

Phó Hiểu Xuân trợn tròn hai mắt: “Thôi Ninh Nhạc càng ngày càng giống sư phụ nha.”. “Nói bậy”, lần này đến lượt Triệu Thư Ngôn lên tiếng, ngữ khí nhẹ nhàng khác hẳn giọng điệu khó chịu của Thôi Ninh Nhạc, còn mang cảm giác như là vui đùa lại kiêu kì.

“Giống chỗ nào chứ.” Lưu Đông nhin không được buồn nôn.

Hai tên này bản chất vốn khác nhau một trời một vực kia mà!

Triệu Thư Ngôn thoát nhìn bình dị, gần gũi, nhưng trên thực tế rất cao ngạo khiến người khác khó có thể tiếp cận. Ngược lại, Thôi Ninh Nhạc tuy miệng lưỡi có chút ác độc, tuy vậy chỉ cần có đủ kháng thể chống lại độc tính, đứng bên cạnh hẳn nhất định sẽ không cảm thấy bị cự tuyệt. Chỉ cần xem sự cố ‘Ông bướm’ kia sẽ thấy, nếu Thôi Ninh Nhạc không phải người dễ ở chung, thì sao con gái dám vây quanh hẳn như vậy? Mà Triệu Thư Ngôn mới liếc sơ thì có vẻ đối xử với mọi người rất tốt, nhưng chỉ là miễn cưỡng trong lời nói mà thôi, đến cả với Lưu Đông còn hay bị lơ đễnh nữa là.

Bản chất tính cách tên này, tuyệt đối là lạnh lùng.

Triệu Thư Ngôn lại cười hì hì, dán chặt bên người Thôi Ninh Nhạc, cố tận hưởng sự ấm áp trong túi áo đối phương.

Bất quá hơn ba tháng trôi qua, tính cách hai người dần dần lộ ra, lại thêm sau đợt chiến tranh lạnh dẫn đến một màn đại chiến trong phòng ký túc xá, ngăn cách giữa bọn họ đã bị xoá bỏ.

Thôi Ninh Nhạc vốn dĩ không cố ý nói ra mấy lời lúc trước. Chỉ tại việc Triệu Thư Ngôn vô tình bị cuốn vào chuyện riêng này nằm ngoài ý muốn Thôi Ninh Nhạc, lại thêm tên kia lựa ngay thời điểm hỗn loạn mà cố tình sắp lại gần hẳn, khiến bản thân không biết nên ứng phó thế nào.

Nếu không nhờ vụ hỗn loạn ấy, chộc cho tên gia hỏa cao ngạo này bùng nổ, không biết để càng về sau sẽ phải giải quyết như thế nào nữa?

Hắn không biết. Bởi bản thân chưa từng ở chung với người khác quá lâu, hẳn chỉ nghĩ đơn giản đừng can thiệp vào chuyện của nhau, liền có thể an ổn trải qua bốn năm này. Cái gì huynh đệ tình thâm chân thành, đối với mấy thứ tình hữu nghị linh tinh người ta hay nhắc đến trong quảng trời gian ở ký túc xá, hẳn lại càng chẳng nghĩ tới. Nếu đối phương là một kẻ khéo léo, ở thời điểm thích hợp sẽ thể hiện mình là người đang hoàng. Nếu kẻ kia là một tay bướng bỉnh, sẽ có lúc lộ ra thái độ không chịu thua kém đối phương của mình. Chỉ cần hai người có địa vị ngang hàng nhau, chẳng có phiền toái nào xảy ra. Sau đó, bọn họ sẽ hoà thuận vượt qua bốn năm này, tốt nghiệp xong thì mỗi người tự bước theo con đường riêng của mình.

Thôi Ninh Nhạc vốn dĩ từ sớm đã lên kế hoạch hoàn hảo cho cuộc sống của mình, vậy mà sự xuất hiện của Triệu Thư Ngôn lại khiến hắn trở tay không kịp.

Lô hoa kê kia thật sự mà nói, bề ngoài còn xinh đẹp hơn con gái, nhưng nhất cử nhất động mười phần thì hết mười phần tràn đầy khí khái nam nhi. Thôi Ninh Nhạc ngay từ đầu, đối với loại gia hỏa ưa giằng giãi mấy chuyện tình nghĩa huynh đệ, sẽ tỏ ra nhẹ nhàng hoà hảo, đợi cho đối phương cứng rắn hơn, tình cảm dành cho Rắn hổ mang lạnh lùng xa cách không được đáp lại, tên kia sẽ tự hiểu ra mà giữ khoảng cách.

Mà Triệu Thư Ngôn lại không phải người như thế.

Cậu chưa yêu cầu điều gì quá đáng, mà nhiệt tình giống như không thuộc về bản tính của người này, những gì đã xong sẽ chẳng buồn nhìn lại nữa. Thôi Ninh Nhạc chỉ có thể đứng ở xa xa mà dõi theo người này, dù cho vẫn tươi cười vui vẻ với hắn, nhưng chưa từng tính toán lợi lộc gì trên người mình. Cũng vì điểm đó, hẳn muốn oán giận cũng không moi được lý do.

Giống như cậu không cần bất kỳ kẻ nào giúp đỡ, cũng có thể xoay sở để đứng vững giữa thế giới hỗn loạn.

Như vậy là có ý gì? Cậu muốn cùng tôi trở thành huynh đệ tình thâm, sao vẫn chỉ lo ám mỗi thân mình?

Sau đó, vừa đúng lúc, đối phương lại tự cuốn mình vào sự kiện ‘Ông bướm’, không chút nghĩ ngợi liền nhúng tay vào, cũng chẳng màng hậu quả thế nào, đem tình cảm hùng hực trao cho người ta, rồi tự lãnh lấy sự đối xử lạnh lùng, vậy mà vẫn như trước không có chút cảm giác mất mát hay tức giận.

Kết quả Thôi Ninh Nhạc bị kích thích, nhện không được phun ra câu nói kia. Triệu Thư Ngôn quả nhiên nổi bão.

Thì ra đối phương cũng hoàn toàn không phải không để bụng, Triệu Thư Ngôn sau cùng vốn chẳng phải thánh nhân gì đó. Thôi Ninh Nhạc nhớ lại đợt chiến tranh lạnh lần đó, rốt cuộc rút được một bài học có phần vô bổ mà đáng cười như vậy.

Kể từ ngày hôm đó, nếu không cần thiết, Triệu Thư Ngôn sẽ chẳng mở miệng nói tiếng nào với hắn. Tự như bản thân mình không muốn đáp lại thiện chí của người khác, cậu cũng như thể triệt để áp dụng cách đối xử đó. Thôi Ninh Nhạc lúc này mới phát giác tên kia đối với tình cảm nói đoạn liền đoạn, rõ ràng khiến người ta chẳng biết phải ứng phó ra sao.

Mà chính thái độ quật cường của hắn tính ra còn hơn cả sự cao ngạo của đối phương, nếu không phải Triệu Thư Ngôn dùng tới bạo lực để làm hoà, đợt chiến tranh lạnh này chẳng biết cuối cùng sẽ kéo đến khi nào nữa?

Có trời mới biết.

“Bây giờ mới có tháng mười một... Chẳng lẽ tuyết đã rơi rồi sao?” Thanh âm của Triệu Thư Ngôn từ phía sau vang lên, thân người càng áp sát vào bên cạnh Thôi Ninh Nhạc. Tay cậu vẫn đang đút sâu trong túi áo khoác Thôi Ninh Nhạc để tìm hơi ấm, mà hắn cũng chẳng buồn kéo ra, còn đem chính tay mình nhét vào cùng.

Cảm giác được hơi lạnh từ đầu ngón tay đối phương truyền sang lòng bàn tay của chính mình, Thôi Ninh Nhạc không quay đầu, nhưng biết rõ trong giờ phút này, tên kia cũng thản nhiên như trước, cười đến vô tâm vô phế.

Nếu không cần đáp trả, như vậy bản thân sẽ chẳng phải nguy trang nữa? Chính mình bất ngờ trở nên dịu dàng, đối với cậu chỉ như thu hoạch ngoài dự kiến, mà nếu hắn dù có tỏ thái độ lạnh lùng đi nữa, nói không chừng cũng chẳng quan trọng. Một khi đã thành như vậy, bản thân hắn đối xử với người này thế nào cũng được đi?

... Chết tiệt.

Sao càng lúc lại càng khó chịu thế này?

Tháng mười hai sắp đến gần, đám sinh viên khoa Kiến trúc, mắt mũi đều đầy hắc tuyến.

Tiến độ của chương trình học ngày càng nhanh, bài tập cũng mỗi lúc một khó. Mỗi bài tập phải bỏ đến hai ba tiếng đồng hồ để chiến đấu cũng là bình thường, hơn nữa còn có không biết bao nhiêu là bài tập luyện thêm. Đợt thi cuối kỳ một, đám sinh viên Kiến trúc mệt đến nỗi ngay cả sức để than vãn cũng chẳng có.

Ngày cứ như thế trôi qua, hết nhà ăn, rồi ký túc xá đến văn phòng giáo sư, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có ba địa điểm đó, nhàm chán vô cùng. Mấy cậu trai mỗi ngày đều gồng lưng vác nào là mấy ống vẽ rồi sách vở, nhìn theo gái trai các khoa khác vui vẻ ôm ấp trước mặt mình, thống khổ đến nỗi muốn đem mớ sách trên lưng gặm cho nát thì thôi.

Có kẻ bắt đầu lân la đến cầu cứu Thôi Ninh Nhạc vốn nổi tiếng có duyên với con gái. Mà Thôi Ninh Nhạc không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt. Hắn còn lâu mới chịu làm cái thứ bà mối hay ho đó, nếu hai người mà cãi nhau, chẳng phải chuyện đầu tiên sẽ là tìm tới mình tố khổ sao. Bo bo giữ ấm thân chính là nguyên tắc làm người của hắn.

Kết quả cũng có kẻ dời mắt đến trên người Triệu Thư Ngôn. Cậu tính ra vẫn luôn đứng ở vị trí thứ hai trong danh sách, xung quang cũng chẳng thiếu gì nữ sinh vây lấy, đối với món tài nguyên này chỉ cần điều chỉnh một chút, liền trở thành suối nguồn hạnh phúc của đám bọn họ. Chỉ có điều cả đám không nghĩ tới, mỹ thiếu niên có khả năng lập được hậu cung ba ngàn người đẹp này, sau khi nghe bọn họ tha thiết cầu khẩn nửa ngày, chỉ lúng túng hỏi lại một câu: “Ai là XX?”

Không người nào có thể nghĩ tới, Triệu thiếu gia chẳng ngờ lại là một tên gia hỏa gốc gác nghịch trong chuyện yêu đương.

Thôi Ninh Nhạc sau khi nghe được, sững sốt hồi lâu, nóng lòng đợi đến tận khi về đến ký túc xá, hắn mới khéo léo dò hỏi, rồi nhắc lại lời của tên bạn kia nói về tiếng tăm của hoa khôi nọ. Thiếu niên đang mải chơi game liền ngẩng đầu, vẻ mặt cao hứng hỏi: “Người ta chẳng phải có bạn trai rồi sao? Nếu không cậu giới thiệu cho lão Trương đi. Tên gia hỏa kia coi bộ đã khát chết rồi.”

Thôi Ninh Nhạc cảm thấy có phần ê mặt, khoe miệng giật một cái: “Vậy còn cậu thì sao? Không định yêu đương gì hả?”

“Phiền chết.” Nói xong hai chữ này, cậu lại cúi đầu tiếp tục chơi game.

Thôi Ninh Nhạc nhin không được phải hỏi: “Cậu vẫn còn là xử nam sao?”

PSP truyền ra tiếng thây ma cần người kêu thăm thiết. Triệu Thư Ngôn ấn nút tạm dừng, xấu hổ nhìn về phía đối phương: “Cậu quần được?!”

Về mặt Thôi Ninh Nhạc xem chừng đã sáng tỏ.

Bình thần sống qua ngày không được bao lâu lại phát sinh bão tố. Bởi vì khinh thường, bài tập lần nào cũng có nhiều người không nộp đúng thời hạn, khiến vị giáo sư chủ nhiệm nổi trận lôi đình, trong nhất thời ra quyết định, ngoại trừ điểm bài thi cuối kỳ này, sẽ thêm một số yêu cầu khó khăn nữa.

Khoa kiến trúc lập tức kêu than vang dậy trời đất. Cả đám mặt mũi tối sầm, tiếng oán thán nổi khắp bốn phía, từng nhóm nhỏ chạy ào xuống văn phòng giáo sư, cùng ‘lão dịch’ nói chuyện phải trái, lúc đi lòng đầy căm phẫn, mà khi về mặt vẫn cứ xám xịt như thế, còn không ngừng khóc thét: ‘Lão dịch’ tuyên bố, nếu còn đi cầu tình, thành tích cuối kỳ của mỗi người sẽ trừ đi năm phần trăm!

Vì này liên quan đến vấn đề sống chết rất nghiêm trọng, mười giờ đêm đó, đám nam sinh Kiến trúc triệu tập đại hội ngay tại nhà ăn dưới lầu để thảo luận.

“Hôm nay chủ yếu tiếp thu ý tưởng của quần chúng, mong mọi người nghĩ ra sáng kiến nào đó.” Người chủ trì hội nghị chính là Lưu Đông đại nhân, về mặt đau khổ vô cùng.

Trên bàn ăn, mọi người rơi vào im lặng.

“Khốn nạn, tất cả mọi người đều làm không xong, hoặc tỏ rõ ý không làm, tôi chẳng tin ông ấy có thể làm gì được chúng ta?!” Một người phẫn nộ, đập bàn nói. “Ý kiến hay, ý kiến hay!” Mọi người quanh bàn ăn cùng phụ họa theo.

Tuy thế, vẫn còn người nở lòng hắt vào gáo nước lạnh: “Đừng quên còn mấy bạn nữ nữa.”

Nhà ăn nhất thời lại rơi vào tịch mịch.

Khoa Kiến trúc không chỉ có đám nam sinh bọn họ, âm dương vốn là đồng đều, nữ sinh năm nay chiếm đến nửa khoa Kiến trúc. Mà tác phong hoàn thành bài tập của các bạn nữ so với bọn họ tương đối nhanh nhẹn, chất lượng cũng tốt hơn. Nếu ‘lão dịch’ có ý định đánh rớt bọn họ, cũng sẽ tha cho đám con gái, chỉ cần bỏ qua cho vài tên nam sinh có thành tích tốt, còn lại liền dễ dàng ăn nói với tổ trưởng.

“Chẳng lẽ không thể liên kết với đám con gái à?” Có người ôm đầu kêu thảm thiết.

“Chúng ta mỗi người bỏ ra chút tiền túi, mời các cậu ấy ăn cơm đi...”. “Cơm nước xong thì dùng nam nhân kế”, “Hoặc là hạ thuốc ngủ mấy người đó”... Đối thoại bắt đầu phát triển theo xu hướng quỷ dị.

Lưu Đông đập mạnh xuống bàn, “Im lặng nào!” Sau đó cố nén giọng nói xuống thật thấp: “Kỳ thật tôi cũng đã sớm trưng cầu qua ý kiến của các bạn nữ...”

Vậy thế nào? Tất cả ánh mắt quanh bàn ăn đều loè loè phát sáng.

“Các nàng cười lớn trả lời: ...Đám con trai các người đi chết đi...”

Buổi tối hôm nay, tâm linh ngây ngô non nớt của đám con trai Kiến trúc cứ thế liền bị nhóm nữ Bá vương hung hăng giày xéo.

“... Sau đó có thể...” Đang thương thảo chiến lược, Lưu Đông chợt phát giác, ngồi nép trong một góc khuất là Triệu Thư Ngôn bộ dạng buồn ngủ, liều mạng gật đầu, lại thêm cái tên Thôi Ninh Nhạc bên cạnh, đang dựa vào vai đối phương, say giấc từ đời nào.

Sau khi cả hai bị ánh mắt giận dữ của mọi người dựng dậy, Lưu Đông liền nghiêm mặt hỏi: “Ngủ thì có ích lợi sao? Có thể trốn tránh sao? Không cùng mọi người cố gắng, làm thế nào thay đổi được vận mệnh đây!”

Triệu Thư Ngôn ngoan ngoãn gật đầu, Thôi Ninh Nhạc cũng bị đánh thức, tâm tình có phần không tốt, nhú mày nhìn đối phương: “Trước mắt kết quả thế nào? Đám con gái hần không đồng ý đi? ‘Lão địch’ cũng chẳng dám cầu xin? Tìm được cách giải quyết nào khác sao?”

Lưu Đông nhất thời bị ê mặt, dảng vẻ càng thêm khó coi: “Cho nên mới phải tiếp thu ý kiến quần chúng!”

“Cái này cũng chẳng cần tiếp thu ý kiến quần chúng làm gì,” Thôi Ninh Nhạc dừng lại một chút, “Trước mắt vẫn còn một phương án giải quyết: Bài tập của Triệu Thư Ngôn làm rất tốt lại vừa nộp sớm, chẳng qua bởi vì không chú ý nên mới bị lão địch lên án chung, bởi vậy mấy người cũng không phát hiện được giá trị của cậu ta.”

Cậu trai bị điểm danh sững sờ quay nhìn hần, giống như căn bản không biết bản thân trở thành nhân vật trung tâm từ lúc nào.

“Nhưng cậu ta nộp bài là chuyện của cậu ta...”. “Cậu ta cũng chỉ có nộp mấy bài thôi,” Thôi Ninh Nhạc lập tức cắt ngang, “Kế hoạch tác chiến để cho tôi, mấy bài dịch môn tiếng Anh ba ngày sau cứ để tôi mượn của mấy người bạn bên khoa tiếng Anh. Nhất định bên bọn họ đã làm xong bài tập rồi.”

“Còn có môn Kiến trúc cơ học!” Có người kêu lên, tựa hồ kích động đến sắp rơi nước mắt.

“Phó Hiểu Xuân.” Thôi Ninh Nhạc bình tĩnh xưng tên nhân tài.

“Tớ không...” Không cách nào phun ra chữ ‘làm’ cuối cùng, Phó Hiểu Xuân bị đám người hùng hổ dọa sợ phải rút người trở về.

“Những người còn lại, trước mắt cứ ngoan ngoãn bắt tay hoàn thành hết mớ bài phác hoạ đi, ráng giúp đỡ lẫn nhau làm cho tốt.” Thôi Ninh Nhạc khoanh tay, thần nhiên ngồi ra lệnh.

Cả đám ngây người mất bốn năm giây.

“Được rồi, tan họp.” Thôi Ninh Nhạc ngáp một cái, tự mình đứng lên, tiêu sái để lại một đám đồng bào ôm đầu rống khóc.

Lúc Triệu Thư Ngôn bị đám người kia đuổi về ký túc xá, mới phản ứng lại, trợn tròn mắt chất vấn Thôi Ninh Nhạc: “Tôi như thế nào lại bị đẩy lên làm quân tiên phong vậy?!”

“Bởi vì cậu có tiềm năng.” Thôi Ninh Nhạc nhìn nhìn cậu, “Bỏ ra một ít thời gian cùng sức lực của cậu dùng chơi game, tôi tin chỉ cần trong một ngày cậu có thể hoàn thành hết bài tập.”

“Tôi không thêm! Cuối tuần là thời gian nghỉ ngơi...”, “Tôi định lên mạng giúp cậu.”, “Tôi...” Triệu Thư Ngôn bực bội không tìm được cái cớ nào, bỗng chốc hoá thành tức giận: “Tự cậu muốn làm anh hùng, mắc gì tha theo tôi xuống nước?”

“Bởi vì cậu thích hợp làm anh hùng.” Thôi Ninh Nhạc cười ác độc, “Bởi tôi buồn ngủ.”

“Tôi chưa bao giờ làm anh hùng.” Triệu Thư Ngôn nhất quyết không thoả hiệp.

Thôi Ninh Nhạc nhìn cậu cười, ngồi bên cửa sổ thưởng thức thiếu niên với khuôn mặt tinh xảo, nhưng tính cách lại có phần ngang ngược. Muốn đem cái phần lạnh lùng xa cách trên người tên này bỏ xuống, hẳn nhất định phải bỏ thiệt nhiều tâm tư. “Trở thành anh hùng trong mắt người khác không nhất định phải chủ động, thường thường vẫn là bị động thôi. Xét theo tính cách của cậu, sớm hay muộn cũng có thể trở thành anh hùng trong mắt mọi người.”

Triệu Thư Ngôn thực sự bị dọa. “Thôi thiếu gia, hôm nay ngài đã đánh răng chưa? Như thế nào nói chuyện lại ngọt như đường vậy?”

... Điều kiện tiên quyết là, trước khi tên hỗn đản này trở thành anh hùng phải chưa tự mình tức chết.

Kế hoạch của Thôi Ninh Nhạc bắt đầu tiến hành, Triệu Thư Ngôn bị ánh mắt tha thiết của mọi người ép uống, đành ngoan ngoãn dùng tốc độ bất khả tư nghị hoàn thành mấy bài tập về, đồng thời còn có mớ bài tập của Thôi Ninh Nhạc. Ngày hôm sau, Phó Hiểu Xuân mặt mũi xám xịt cũng giao ra bài tập cơ học đã làm xong.

Một đám con trai trông thấy mớ bài tập tựa như được cứu vớt, đứng đầy trước cửa phòng Thôi Ninh Nhạc, thiếu điều quỳ xuống mà lạy Thôi thiếu gia.

“Thư Ngôn, cậu xem chúng tôi cảm ơn hai người thế nào cho tốt đây...” Lưu Đồng hai mắt đã nhắm lẹ.

“Mấy người mau rút cho tôi, Ninh Nhạc đang ngủ.” Triệu Thư Ngôn dụi mắt, đuổi người.

Lưu Đồng chỉ có thể từ cửa nhìn vào, trông thấy một bóng dáng đang cuộn tròn trong chăn.

“Chúng ta nhất định sẽ thấp nhang thờ cậu ấy!” Một đám người hiểu chuyện nhanh chóng rút đi, trong phòng im ắng trở lại.

Triệu Thư Ngôn ngáp một cái, lau đi nước bên khoé mắt, lắc qua lắc lại nhắm hướng giường thả người xuống. Kết quả chân vấp phải một đồng sách, người nghiêng về hướng khác, đè mạnh lên kẻ đang nằm trên giường.

“...” Nạn nhân bị đánh thức không kêu lên thảm thiết, chỉ mở to hai mắt, toả ra sát khí.

Ánh mắt nhìn đến thiếu niên xinh đẹp, không cẩn thận đè lên thất lưng mình, mắt còn động nước nhìn về phía hắn, tỏ ra vô tội.

“Khỉ.” Triệu Thư Ngôn bị ép làm bài tập suốt đêm, ngay cả sức lực cãi vã cũng không có.

“Ngủ đi.” Giọng Thôi thiếu gia trầm thấp mà lạnh lùng ra lệnh.

“Cậu nhích qua coi.” Triệu Thư Ngôn lại lười đổi chỗ, đẩy người bên cạnh qua một bên, tự động chui vào trong chăn nóng hừng hực, thoải mái nhắm mắt lại.

Thôi Ninh Nhạc thật muốn đem người trên giường đá xuống.

Nhưng tên này chắc mệt muốn chết rồi.

Hơn nữa, trên người đối phương toả ra một mùi thơm thoang thoảng, tuy không ngọt lịm như mùi kem đường da.

Thôi Ninh Nhạc chậm rãi nhắm mắt lại, không cam tâm đành nằm xuống, gượng gạo nhìn đến người trên giường. Đây là lần đầu tiên hắn ngủ cùng với một cậu trai khác.

Cả khoa an toàn thoát qua đợt thi cuối kỳ. Lưu Đông chủ động bỏ tiền, tổ chức một buổi tiệc trong khu nhà ăn dưới lầu. Mọi người thay phiên kính rượu ba vị công thần. Tuy chỉ là bia, nhưng đều là đồ tốt, cho nên dạ dày có làm bằng sắt cũng chống đỡ không nổi. Phó Hiểu Xuân đến lượt thứ ba đã nằm quay đơ ra bàn, Thôi Ninh Nhạc cũng liên tiếp chạy vào WC, sắc mặt xanh xám. Mà Triệu Thư Ngôn thoạt nhìn không đủ sức chống đỡ lại một mình ngang nhiên chấp hết cả đám, làm cho mớ người xung quanh lần lượt ngã rạp.

Thôi Ninh Nhạc che miệng, cố gắng chống đỡ, lại cảm thấy buồn nôn, dựa vào Triệu thiếu gia tinh thần mình mẫn bên cạnh, vô lực hỏi: “Cậu rốt cuộc uống được bao nhiêu vậy?”

“Dốt chưa, cậu xem tôi từ đầu đến cuối chỉ chạm tới hai chai kia, ai dám đến kính rượu, tự giác uống gấp ba trước đi.” Triệu Thư Ngôn dương dương tự đắc cười gian, sau đó uống sạch phần còn lại trong ly, đồng

thời ép mấy tên xung quanh nốc thêm hai lượt nữa. Mấy lý do đưa ra nào là “Tôi cũng từng được cậu giúp mà”, “Cậu thiếu nợ tôi đó”, “Tôi để Thôi Ninh Nhạc nhận món nợ này nhé”. Dù mọi loại lý do, nhưng cũng bởi khí thế quá lớn của cậu, hầu như mọi người đều không bỏ xuống được chén rượu trên tay. Vì vậy, Thôi Ninh Nhạc cứ thế trơ mắt nhìn từng người một ngã xuống, xác chết la liệt đầy khắp chiến trường.

Lúc này, Triệu Thư Ngôn mới im lặng ngồi xuống, chậm rì rì cầm đũa lên, tiếp tục ăn cơm.

“Lại đây, ăn miếng vịt nướng này đi.” Triệu Thư Ngôn cười hì hì, gấp đồ ăn đưa đến trước mặt Thôi Ninh Nhạc. Hắn ngăn người, chẳng biết làm thế nào há mồm.

“Mau lên, tôi đặc biệt dặn chủ quán, mới giữ được đĩa đồ ăn này đó.” Triệu Thư Ngôn khó hiểu chớp mắt mấy cái, sắc mặt không có ý đồ mờ ám nào, ánh mắt cũng thơ ngây như đứa nhỏ.

Thôi Ninh Nhạc do dự cắn xuống.

Cậu rốt cuộc có hiểu hay không...

“Cầm đũa tự gấp đi.” Đem đôi đũa nhét vào trong tay hắn, Triệu Thư Ngôn lại quay sang tự gấp vào chén mình mấy miếng thịt nữa.

Đáy lòng vừa lặn tẩn nổi sóng lại bị dập tắt đi. Thôi Ninh Nhạc cũng chẳng biết nên thấy buồn cười hay sầu não đây, sắp lại gần đối phương thêm chút nữa, lúc mở mắt ra, môi nhếch thành nụ cười rồi ra lệnh “Tôi muốn cái kia, giúp tôi gấp đi.”

Triệu Thư Ngôn gấp tới gấp lui một hồi, phát hiện cứ đổi đi đổi lại đầu đũa thật sự phiền. Rõ ràng cái đũa đút đồ ăn cho tên kia, bản thân cậu cũng từng dùng qua.

Mà Thôi Ninh Nhạc trông thấy, vẫn không nói gì hết.

Cậu chợt phát hiện ra điều này, trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác sung sướng. Tuyệt ghê nha.

Ông trời tựa chừng chúc mình bọn họ được giải phóng, ngày hôm sau trút xuống một trận tuyết lớn.

Đây là trận tuyết đầu tiên kể từ khi vào đại học. Không ít những người từ phía nam đến đây, chưa từng thấy qua tuyết, hứng khởi bừng bừng đến nỗi quăng bút chạy xuống dưới sân đắp người tuyết, hoàn toàn mặc kệ dù ngày mai còn bài tập phải nộp, giáo sư có hay không sẽ chôn sống mình thành người tuyết.

Triệu Thư Ngôn cũng là người ở phía nam, vừa trông thấy bên ngoài tuyết bay tá lả cũng ngay tắp lự nhảy dựng khỏi giường. Đang định bụng kéo Thôi Ninh Nhạc dậy cùng chơi tuyết, nhưng nhớ ra, tên kia vì thiếu ngủ mà tính tình khó chịu y như mấy ông lão về già, đành phải chạy sang phòng kế bên bắt người. Bởi vì bài tập cũng vừa làm xong, Thổ con liền tự giác vui vẻ theo đuôi. Về phần trắng sỉ, anh chàng này hết đối

diện với ánh mắt cầu xin của Thổ con lại đưng phải tia nhìn khiêu khích của Triệu Thư Ngôn, cuối cùng tru một tiếng sói, rồi đành buông xuôi, giã từ mớ bài tập, chụp lấy áo lông dẫn đầu cả đám kéo xuống dưới lầu.

Bồn bề phủ lên tấm thảm tuyết trắng xoá. Ngày thường khu nhà thoát nhìn có phần u ám, nay lại trở nên đáng yêu biết chừng nào. Đám con trai giống như trở lại thời điểm còn là lũ nhóc bé tí teo, hứng khởi tựa đang tham gia hội xuân, không cần hai lời, lập tức đắp xong một người tuyết nhỏ.

Một anh chàng không sợ lạnh cởi ra chiếc áo khoác nỉ trên người, mặc vào cho người tuyết. Tên khác lại nổi hứng vẽ cho người tuyết một khuôn mặt cười, sau đó nhường luôn chiếc khăn quàng cổ caro của mình cho nó. Lại có người nhiều chuyện, mang thêm cho người tuyết một cái kính đen.

Đột nhiên, đám con trai khoa Kiến trúc im lặng mất một hồi. Lúc này, Triệu Thư Ngôn còn đang mãi mê thu nhặt mấy cành cây ở xung quanh.

“Các cậu cảm thấy nó giống ai không?” Có người đột nhiên thốt lên.

Mọi người quay nhìn nhau, sau đó cố nén cười, vây lại thành một vòng tròn quanh người tuyết rồi bắt ngờ quỳ xuống mà vái chào: “Triệu Thư Ngôn nữ vương điện hạ, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Mà cậu chàng kia vừa tìm được một nhánh cây, cả người liền chết đứng.

“Nữ vương điện hạ quyền lực vô biên, uy phong trải khắp bốn phương, tương lai sẽ là rường cột của khoa Kiến trúc chúng ta! Chúng tiểu nhân, từ nay xin theo ôm chân người!” Có kẻ lớn tiếng cảm thán, mấy tên còn lại tiếp tục vái lấy vái để: “Điện hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Tất cả mọi người trong sân chơi đều dừng lại, nhìn về phía bọn họ. Triệu Thư Ngôn then quá hoá giận, quyết tâm phải san bằng người tuyết kia, lại bị đám kia đứng lên ngăn lại, rốt cuộc cũng không thể tới gần.

“Nữ vương điện hạ bớt giận a, ha ha...” Mọi người cười cười, cản không cho cậu đi phá người tuyết.

“Nữ vương cái đầu!” Khuôn mặt xinh đẹp vì tức giận mà hồng lên.

“Không phải rất hay sao? Nữ vương điện hạ luôn?” Một giọng nói truyền đến. Triệu Thư Ngôn trừng mắt quay lại phía người vừa tới: “Thôi Ninh Nhạc, cậu còn dám cười?! Bień về phòng mà ngủ đi, cái đồ phá rối thấy ghét!”

“Thiện tai, thiện tai, thí chủ chó phạm phải căn niệm oán ghét ” Thôi Ninh Nhạc giơ chân đá một nhúm tuyết, tiện tay che miệng ngáp một cái.

Đám người bên cạnh lại bắt đầu huyên náo: “Này này, kị sĩ đại nhân đã tới!”

Cả hai nhất thời cùng cứng người.

Khoé miệng Thôi Ninh Nhạc giật giật, ánh mắt hung tợn quét qua: “Ai là kị sĩ?”

Đáy mắt cả đám có chút run rẩy. Có thể đi theo bên cạnh nữ vương như hình với bóng, chẳng phải chỉ có tên kia sao, còn bày đặt phủ nhận?

“Vương bát dẫn, để tên gia hỏa kia tự mình làm nữ vương diện hạ mạc danh kỳ diệu gì đó được rồi, ai thêm làm kị sĩ cút chó của cậu ta chứ!” Hắn còn lâu mới bị dụ dỗ nha.

“Chính cậu mới là kị sĩ cút chó, miệng toàn mấy lời thô tục á!” Nữ vương đã bị chọc giận mất rồi.

“Cút chó mới thêm làm kị sĩ của cậu!” Vốc lên một mớ tuyết, nắn thành một khối rồi ném tới trước.

Đám tiểu quỷ quỳ lạy nữ vương vội vàng co cẳng tránh đi quả cầu tuyết của Thôi Ninh Nhạc, tay chân luống cuống, nhưng nhất quyết không chịu buông Triệu Thư Ngôn ra.

“Cho nên cậu mới chính là cút chó!... Mẹ nó, buông tôi xuống coi, lão tử quyết liều mạng với nhà ngươi!”

Bên kia, kị sĩ đại nhân cũng bị một đám người níu lại, đang giãy dụa mặc sức khiêu khích: “Đến đây, đến đây nào, cái đồ Lô hoa kê nữ vương!”

Cả hai đều bị vây chặt, cứ thế không làm được gì khác, chỉ biết như vậy mắng chửi qua lại, mãi đến khi trở về phòng cũng không chịu hoà nhau. Nhưng từ đó về sau, danh hiệu nữ vương cùng kị sĩ cứ vậy mà chết luôn, không cách nào bỏ được nữa.

Về phần Lưu Đông, kẻ chủ mưu khởi xướng cho hai cái danh hiệu kia, bị đập đến khóc ra nước mắt, lại là chuyện của rất lâu sau này.

Náo loạn một hồi, lễ Giáng Sinh đã gần ngay trước mắt.

Trong thời kỳ đại học, rất nhiều người thích nhất là lễ Giáng Sinh. Nào là chuông trang trí kiểu phương Tây, người tuyết, còn có mấy bộ trang phục trắng đỏ nhìn thật bắt mắt, thật thích hợp để trở thành ngày hội của những đôi tình nhân. Nếu ai còn chưa kiếm được bạn trong ngày này, đều nóng lòng đến chết, gấp tìm một đối tượng để cùng hẹn hò.

Đối với đám sinh viên vừa bước chân vào ngưỡng cửa đại học đã thêm khát nhiều năm ròng, Giáng Sinh quả thật là một cơ hội tuyệt vời. Mà ông trời coi như cũng nể tình bọn họ, cho tuyết rơi liên tục vài ngày, Giáng Sinh một mây trắng xoá càng khiến toàn bộ đám con trai trong ký túc xá thêm thành khẩn chờ mong.

Hôm nay, Triệu Thư Ngôn vừa tan lớp trở về ký túc xá thì được bác gái trong phòng trực dưới lầu trao cho một gói đồ: “Triệu Thư Ngôn, người nhà gửi đến này.” Bọc đồ thoát nhìn không nhỏ, vì thế đám bạn học đi chung ai nấy mắt mũi đều đổ lên: “Trong nhà nữ vương điện hạ gửi đồ ăn ngon đến sao? Đừng quên chia sẻ cho các anh em một chút nhá.” Hiện tại đã vào những ngày cuối cùng của năm, đám sinh viên đều đang trong tình trạng thiếu thốn vô vàn.

Dù cho gia cảnh của đám sinh viên hệ Kiến trúc vốn không tồi, nhưng hiện tại, phần lớn các gia đình đều mang tư tưởng “Nuôi con gái thì giàu, nuôi con trai thì nghèo”, cho nên tiền tiêu vặt mỗi tháng của đám con trai này so với những sinh viên khác cũng chẳng hơn kém bao nhiêu. Có đôi khi, bọn họ muốn mua chút đồ điện tử ngon lành đều phải chạy đông chạy tây làm thêm, tự dành dụm tiền.

Triệu Thư Ngôn lật qua lật lại gói đồ, rồi mới quay đầu, cười xấu xa: “Được thôi, bắt quá mấy người phải mời cơm tôi trước nha.”

Xung quanh rộ lên một tràng than vãn ồn ào “Không nghĩa khí gì cả!”. Gói đồ rất cuộc cũng được mở ra, thế nhưng bên trong chẳng qua chỉ có hai lọ đậu ướp tỏi. Còn lại là một bọc quần áo được gói gém cẩn thận.

Triệu Thư Ngôn đem bọc quần áo mở ra, bốn phía nhất thời ngậm miệng: Là một chiếc T-shirt màu đỏ, trước ngực là biểu tượng Superman, kích cỡ có chút nhỏ, nếu để Triệu Thư Ngôn mặc vào chắc có thể xem như áo nịt được đây.

Một tên trong đám phá lên cười mở màn, sau hai giây, cả đám cùng cười lăn bò càng.

Triệu Thư Ngôn liếc mắt, quét qua một lượt, rút từ trong gói đồ ra một tờ giấy, bên trên có mấy chữ viết tay cẩn thận nắn nót: Bà sợ thằng nhóc nhà mày ăn không quen đồ trong trường. Còn nữa, bà đi siêu thị nhớ đến lúc trước mày bảo thích Siêu nhân, nên mua cho mày một cái.

“Nhớ giữ gìn cẩn thận đồ người lớn gửi cho đấy.” Thôi Ninh Nhạc đứng bên cạnh cười cười.

“Tôi sẽ tìm cơ hội mặc cho cậu xem.” Triệu Thư Ngôn quay đầu trừng hấn.

“Tôi đề nghị cậu mặc quần lót ở dưới nha, như vậy sẽ càng giống hơn.” Thôi Ninh Nhạc nói xong, di động trên người bất ngờ đổ chuông, móc ra nhìn thì phát hiện, là tin nhắn của nhóm trưởng bên khu nữ sinh.

Hắn quay nhìn đám người đang chăm chăm dõi theo, miệng còn chảy dãi lòng thông như sói đói, khoé môi hơi nhếch lên hỏi: “Gần đây mấy cậu rất tưng thiếu sao?”

Mọi người cảm tức rụt cổ lại, day day góc tay áo, làm biểu tình, “Cậu còn phải nói!”.

“Vậy thiệt là tiếc,” hắn làm ra bộ dạng tiếc nuối, nhún nhún vai, “Xem ra party Giáng Sinh, các cậu sẽ không đi được rồi.”

Lời kia vừa thốt ra khỏi miệng, lập tức khiến nhiều kẻ phẫn nộ: “Thôi Ninh Nhạc, cậu không được làm gì xằng bậy nha!”, “Ai nói tụi này không đi chứ!”

Đối với đám nam sinh khoa Kiến trúc mà nói, party Giáng Sinh mỗi năm một lần, chính là thời điểm hoàn hảo nhất để tìm bạn gái. Đây là bữa tiệc đặc biệt do sinh viên các trường đại học danh tiếng liên kết lại để tổ chức. Cho nên, nếu bọn họ có thể tham dự, như vậy không chỉ mở rộng được quan hệ, còn có thể danh chính ngôn thuận xin xỏ số điện thoại người ta, quả thực là cơ may hiếm có cho đám trai gái còn cô độc lẻ loi.

“Bọn họ chỉ cần mỗi ngày ăn một gói mì tôm, liền có thể tiết kiệm đủ tiền để tham gia thôi mà.” Triệu Thư Ngôn ở bên cạnh, vừa thu gom đồ đạc vừa cười nhạo mà nói chen vào.

Đám nam sinh còn độc thân đều bày ra thái độ bất mãn: “Điện hạ hoàn toàn không biết nhân gian chúng ta có bao nhiêu khó khăn a!”

Triệu Thư Ngôn hắc hắc cười: “Ta sao? Ta đây còn chưa cầm tay con gái nha, mấy câu này các người nên đem than vãn với vị bên cạnh ta ấy.”

Mọi người trước nhất đều kinh ngạc, sau đó thành ra phẫn nộ. Thôi Ninh Nhạc vô cớ bị liên lụy, trừng trừng mắt liếc tên bạn cùng phòng một cái, rồi lạnh lùng nói: “Bên nam sinh tôi phụ trách, có ý kiến gì không?”

Mọi người lập tức quỳ xuống: “Kỵ sĩ đại nhân thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.” Gió mới vừa chuyển hướng, cổ đầu tường lập tức đổ theo.

Triệu Thư Ngôn le lưỡi, thật sự không thể đồng tình với đám gia hỏa chỉ vì ái tình mà chấp nhận vứt bỏ tự tôn.

Chẳng thứ gì có thể khiến đám con trai hung phẫn hơn bằng việc có bạn gái. Khát khô cả mười mấy năm trời, vất vả mới vào được đại học để tháo bỏ lệnh cấm, mắt lác liên đã nửa năm trời, nhưng thường ngày bận rộn đến nỗi chân còn không bước được ký túc xá, bọn họ sao có thể không nóng ruột nóng gan đến chết đi được đây? Cũng không ít kẻ lên mồm lên mặt, trừng mắt ngó xem mấy cảnh nam nữ thiếu trong sáng, kết quả phải khóc thét chạy đi tự an ủi.

Thôi thì tìm không được mỹ nữ, ít nhất có thể liều mạng thử nghiệm cuộc sống, trước tiên cứ thử xem yêu đương là cái chi chi đi vậy?

Ôm ấp loại kỳ vọng gần như tuyệt vọng này, đám nam sinh khoa Kiến trúc mới sáng sớm hai mươi tư, liền lục tung đồ đạc, tìm nào là quần áo, nước hoa, rồi chải tóc, thậm chí còn chuẩn bị cả lót giấy để trông cao hơn.

Khó có dịp không cần đuổi bài tập, hai người phòng 506 ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao còn chưa xuống khỏi giường. Tiếc thay, lúc này, phòng ký túc xá cách vách không ngừng truyền tới tiếng khua khua, gõ gõ,

khiến cả hai chẳng tình nguyện mà mở mắt.

Thôi Ninh Nhạc vốn có chứng huyết áp thấp, mặt mày hằm hằm ngồi dậy, bộ dạng như sắp sửa bùng nổ bất cứ lúc nào. Triệu Thư Ngôn gãi gãi đầu, vì tránh cho tên bạn cùng phòng đem lửa giận trút hết lên đầu mình, đành trèo khỏi giường, sau đó đá văng cửa căn phòng bên cạnh, phì phò rống giận: “Mấy người làm cái quỷ gì vậy? Ôn muốn chết luôn hà?”

Bộ dạng tức giận của nữ vương quả có sức uy hiếp, cả phòng lập tức lặng ngắt như tờ.

Lúc này hai con mắt còn buồn ngủ, mơ mơ màng màng một hồi mới trông rõ chuyện gì đang diễn ra: Mười tám tên con trai chui rúc trong xó xỉnh chật hẹp, đẩy tới đẩy lui, chỉ vì giành lấy một chỗ rộng hơn trước cái gương lớn.

“...Mấy người đang làm trò gì vậy?” Triệu Thư Ngôn đầu tổ quạ so với đám con trai quần là áo lượt, quả thật một trời một vực.

Lưu Đông quay đầu sang, vừa trông thấy cậu, lập tức cười rộ lên lấy lòng, vội vàng cầm đủ thứ đồ linh tinh, mặt mũi hơn hớn chạy lại: “Điện hạ, ngài cuối cùng đã dậy rồi! Tiểu dân có việc muốn cậy nhờ đây!”

Phó Hiếu Xuân tung cước, đá Lưu Đông văng ra, gào cả vào mặt Triệu Thư Ngôn: “Cậu ấy sẽ không thềm đếm xỉa đến cậu đâu!” Nói đùa cái gì chứ, tay nghề của sư phụ chỉ có thể để giành cho cậu ta mà thôi!

“Điện hạ là của mọi người nha! Cậu không thể độc chiếm được!” Lưu Đông nghiêm mặt nói.

“Mấy người rốt cuộc đang làm trò quỷ gì vậy?” Triệu Thư Ngôn quét mắt nhìn qua cả đám, lại bắt gặp mấy dải băng đỏ, rồi thì quần áo giành cho Giáng Sinh. Khóe miệng hơi cong cong, hình như vừa nghĩ ra điều gì đó, sau đó chẳng thềm nói thêm tiếng nào, lập tức xoay người bỏ về phòng.

“Điện hạ a a...” Cả đám con trai giống như đàn hợp xướng, đồng loạt gào thét cầu xin, trong khi bọn họ cũng bám chặt lấy chân tay đối phương không buông, làm cho cậu khinh bỉ, từ chối thẳng thừng: “Buông! Tôi tuyệt đối không cho mấy người mượn quần áo này nọ, nhất định không!”

Một số ít quả nhiên đơ mặt một hồi, nhưng vẫn có kẻ không sờn lòng, hơn nữa ỷ có Lưu Đông cầm đầu: “Chúng thần chỉ cần ngài xuất thủ tung ra tuyệt kỹ tạo kiểu tóc cao siêu của mình mà thôi! Bởi vì chúng thần không rảnh về đầu tóc nên chỉ có thể nhờ đến ngài mà thôi a!”

Cả đám con trai mặt đầy lệ hẹn nhau cùng gật đầu. Bởi mới vừa trải qua một học kỳ, lại thêm sức ép của kỳ thi vừa rồi, cho nên gần đây, ai nấy đều đạt đến cảnh giới tàn tạ, mồm meo thấy thương luôn. Hơn nữa, tóc tai tụi con trai bọn họ, bởi vì mùa đông quá lạnh lại càng giống cánh đồng hoang vừa bị thiêu rụi, cứ thế mọc lung tung, nhìn thê thảm vô cùng. Bình thường chỉ di chuyển qua lại từ ký túc xá đến lớp học còn chưa tính, nhưng lần này là đi mở rộng quan hệ hữu nghị đó, bọn họ làm thế nào có thể qua quýt mang nguyên cái đầu này ra ngoài chứ?

Đôi mắt to tròn ngập nước, đến cả nữ sinh chắc cũng không đành lòng cự tuyệt lời cầu xin kiểu này.

Nhưng là, màn này chỉ có hiệu quả với đám con gái mà thôi. “Ghe chết được! Lăn mau!” Nữ vương đại nhân vốn vẫn ngủ chưa đủ giấc, liền bỏ rơi lại bọn họ, xoay lưng bỏ về phòng mình.

“Đừng mà a a...” Mười tám tên con trai, từng lớp từng lớp tre già măng mọc, ôm chặt lấy eo nữ vương điện hạ, khiến Triệu Thư Ngôn không cách nào đứng vững, hét thảm một tiếng, giống như núi băng ngã rầm xuống ngay trước cửa phòng ký túc xá của mình.

Trong động có hổ. Chỉ là hổ còn ngủ say.

Nhưng một tiếng địa chấn kia đã đánh thức hổ dậy, hổ dĩ nhiên nổi trận lôi đình, lập tức biến thành Ma vương hổ. Mọi người đều sợ hãi, không dám nhúc nhích.

“Mấy người ồn cái gì đó?” Bởi vì bị chứng huyết áp thấp nên giọng nói có chút khàn khàn, cũng bởi thế khiến âm khí tỏa ra xung quanh Thôi Ninh Nhạc càng thêm dọa người.

Giống như ném bỏ rác rưởi, Triệu Thư Ngôn thần nhiên giữ đám người đeo bám khỏi mình, xẹt một cái, trèo thẳng lên giường Thôi Ninh Nhạc, rúc ngay sau lưng hắn, chỉ tay về phía mấy tên kia: “Ninh Nhạc, bọn họ khi dễ tôi kìa.”

Đây đích thị là mượn dao giết người nha! Đám người còn nằm trên mặt đất, há hốc miệng, trừng lớn mắt nhìn cái tên đang cười rất ư đắc ý trên giường.

Phó Hiểu Xuân ban đầu sửng sốt, sau đó lại có chút hâm mộ. Nhìn theo Triệu Thư Ngôn đang trốn phía sau Thôi Ninh Nhạc, không có chút giống con gái, ngược lại mang đầy đủ cảm giác của một nam tử hán, chỉ huy cấp dưới bảo hộ cho mình.

Khuôn mặt so với con gái có cảm giác còn dễ nhìn hơn, nhưng đường nét đều đầy đủ khí chất nam nhi. Là vẻ đẹp nam tính hoàn hảo, đến chói lóa.

Thôi Ninh Nhạc cười nhạt, so với tảng băng còn phát ra khí lạnh dữ dội hơn: “Khi dễ người khác còn chưa tính, còn dám vào địa bàn của tụi này giương oai sao?”

Răng nanh cả đám con trai đánh vào nhau lập cập. Bọn họ tuy rằng chưa từng thưởng thức qua thân thủ Thôi Ninh Nhạc – chỉ cần nữ vương điện hạ ra tay thôi, còn cần gì đến lượt của tên kia. Nhưng mà, dù gì cả đám cũng chẳng phải không biết tốt xấu. Còn có, nhiều kẻ đã vì ghen tỵ mà đánh lén người này không ít, vậy mà kỳ sĩ đại nhân vẫn bình an vô sự đến bây giờ, còn chẳng đoán được thế nào sao?

“Kỵ sĩ đại nhân... Xin ngài khai ân...” Lưu Đông cười nhỉnh nói. “Nếu là kỵ sĩ, bảo hộ nữ vương không phải việc thiên kinh địa nghĩa sao?” Thôi Ninh Nhạc tàn nhẫn cắt ngang lời nói của anh chàng kia.

Hy vọng bị dập tắt. Có kẻ không nhìn được phải mở miệng: “Thôi Ninh Nhạc, chẳng phải bình thường người cũng không ngại chống đối nữ vương sao?”

Bầu không khí trong phòng nhất thời lặng ngắt như tờ. Lưu Đông “ai da” một tiếng, hận không thể bóp nát tiếng tên gia hỏa kia.

Thôi Ninh Nhạc liếc kẻ vừa đặt câu hỏi một cái, khinh thường cười: “Cậu ta là bạn chung phòng với tôi, sao để mấy người đập chết được đây?”

Những tên còn lại cũng đồng loạt chết đứng.

“Cậu thật đáng ghét nha, sao lại nói mấy câu mắc cỡ chết người này chứ?” Triệu Thư Ngôn xấu hổ, dùng ngón trỏ chọt chọt lưng đối phương, sau đó vùi mình vào trong ổ chăn của người kia. Ai dà, ấm thật nha, vừa rồi chạy ra ngoài còn chưa kịp khoác áo vào, lạnh chết luôn.

Có người vẫn dờ ra chưa kịp hoàn hồn.

Thôi Ninh Nhạc nhăn mày một cái, nhưng vẫn không tỏ ý muốn đuổi cậu khỏi giường mình, mà còn để cho đối phương rúc sâu vào trong chăn hơn: “Tôi sao để cậu lại chịu tội được chứ?”

Nói xong, khoe mắt hấn lại đảo sang mấy tên có liên quan còn lẫn bò càng trên mặt đất. Lưu Đông vội vội vàng vàng kéo tên gia hỏa không hiểu chuyện đi gấp, dẫn nguyên đội quân đã sợ đến tè ra quần lui mất. Trước khi đi, Phó Hiểu Xuân còn tốt bụng thay hai người đóng cửa cẩn thận.

Trong nháy mắt, cửa vừa khép lại, tên gia hỏa ban nãy vẫn nhìn không thấu, hỏi tiếp câu nữa: “Rốt cuộc là sao vậy?”

Mấy tên liên can đều đứng lặng một hồi, sau đó quyết định dán tai lên vách cửa mà nghe lén.

Bên trong vừa lúc truyền ra tiếng Triệu Thư Ngôn kêu thảm thiết. “Cậu định âm mưu soán vị a!” Kèm theo là tiếng khóc thét nức nở.

“Mau cút xuống khỏi giường tôi, còn nữa, đem đồng quần áo kia đi giặt mau! Tiện thể dọn nhà vệ sinh luôn.” Thanh âm đến là lạnh lùng.

“Nhờ cậu làm được mỗi một lần đầu thôi sao? Vì sao sau này đều quẳng hết cho tôi thế này?!”

“Hừ,” Đối phương cao ngạo cười hừ một tiếng, “Phí động tay của tôi rất là quý.”

“Ai thèm cậu đối xử dửng dưng chứ!” Ủy khuất quá đi!

“Tại trong mắt cậu viết hai chữ đó.”

“Nói láo! Lão tử nào có bị viêm giác mạc, trên mắt viết được chữ không hóa ra mù sao!” Triệu Thư Ngôn bắt đầu lý sự.

“Ít nói nhảm đi! Cậu dọn hay không dọn đây?” Giọng điệu có chút nhẹ lại.

“...Dọn.” Sau đó, bốn bề lại chìm vào lặng yên.

...Đám người ngoài cửa cũng trầm mặc không nói.

Chỉ có Lưu Đông gục gặc đầu, vẻ mặt tiếc nuối: “Ninh Nhạc tình nguyện đổi tốt với điện hạ, đó là chuyện tốt, nhưng cái tên ngu ngốc nhà ngươi, có cần phải nhắc nhở Ninh Nhạc không vậy. Điện hạ bị bắt nạt, chúng ta cũng liên lụy luôn nè... Ai dà... Bây giờ tóc tai tính làm sao đây a...”

Tuy là nói thế, nhưng tiềm lực của đám con trai bọn họ vẫn vô hạn đấy thôi.

Đêm đó, một đám nam sinh khoa Kiến trúc quần áo, tóc tai gọn gàng từ đầu đến chân, xuất hiện hoành tráng tại KTV, khiến đại sảnh nổi lên một trận ồn ào.

Ra là đám người từ các trường khác cũng rất ngóng chờ ‘hàng ngoại nhập’ bọn họ đó thôi.

Tiệc quan hệ hữu nghị của năm ngôi trường Kiến trúc, trừ bỏ đám người tổ chức chương trình, hoặc chỉ là người quen bên ngoài của học sinh các trường, tính ra số người tham dự cũng không tệ lắm.

Vốn có thể lần đi nơi khác hẹn hò với các bạn gái, Thôi Ninh Nhạc lúc này đành phải ở lại dự tiệc. Không có cách nào khác, ai bảo hắn là người phụ trách chương trình chứ? Bất quá hoạn nạn đương nhiên phải có người chịu chung, tay bạn cùng phòng thức cả đêm chơi game nay cũng bị thô bạo kéo xuống nước chung.

Dùng lông mũi thôi cũng có thể đánh hơi được, ngay khi hai vầng hào quang kia xuất hiện, xung quanh liền trở nên náo động.

Lưu Đông tới tận bây giờ vẫn hối hận muốn chết, nếu sáng sớm nay không chọc giận Thôi Ninh Nhạc, bằng không tên kia cố tình kéo theo Triệu Thư Ngôn làm gì, hủy hoại công sức chuẩn bị để trở nên nổi bật của các anh em chứ. Mọi người xem kìa, chẳng phải ánh mắt tui con gái đều nhằm về hướng hai người bọn họ sao? Mấy anh chàng cao ráo dễ nhìn đã không nhiều, nói gì đến mỹ [nam] nhân có chất lượng lại càng hiếm thấy.

Thế này tiêu tưng chắc rồi, chỉ cần nơi nào có Triệu Thư Ngôn, nhân khẩu chỗ đó liền đông đúc trước này chưa từng thấy qua. Vốn là không khí đã chẳng thể lưu thông, giờ lại càng thêm thiếu trong sạch đến mức phải nhịn cả thở luôn.

Triệu Thư Ngôn vốn có chút miễn cảm với nước hoa, cho nên nụ cười cự tuyệt càng thêm cứng ngắc, vất vả lắm mới chớp được cơ hội, lủi vào một góc hẻo lánh trốn đi, chính là nấp sau lưng Thôi Ninh Nhạc.

Đối phương đang chuẩn bị cắt bánh kem chia cho mọi người, đành quay đầu nhìn tên gia hỏa mặt mày nhăn nhó, khẽ cười hỏi: “Gặp mấy cơ hội kiểu này mà không mau bắt lấy, cậu còn đợi đến lúc nào mới chịu tìm bạn gái đây?”

“Ái nhân của ông đây là máy tính đó.” Triệu Thư Ngôn dựa cả người vào trên lưng Thôi Ninh Nhạc, dùng vóc dáng cao lớn của đối phương để che giấu mình, sau đó lòi ra đi động tiếp tục chơi game.

“Máy tính có thể giúp cậu giải quyết vấn đề sinh lý sao?” Thôi Ninh Nhạc chỉ cần một câu chọc đúng ngay chỗ nhạy cảm.

Tên xử nam ngây thơ kia lập tức đỏ mặt trừng mắt nhìn hắn: “Đi chết đi! Ai thèm giống cậu, nửa thân dưới là cảm thú.”

“Cẩn thận coi chừng ghen luôn thành lãnh đạm đó nha.” Thôi Ninh Nhạc chẳng buồn phản bác danh hiệu kia.

“...Lăn!”

“Tôi là vì chuyện tốt của ngài, điện hạ à.” Thôi Ninh Nhạc lắc đầu, rót rượu vào trong mấy chiếc ly đặt trên khay.

“Mắc gì phải đói khát đến vậy cứ, ông đây đối với mấy loại quan hệ hữu nghị này không có hứng thú. Dựa vào việc chỉ liếc qua khuôn mặt thì làm thế nào biết đối phương tốt cỡ nào chứ?” Trông thấy Thôi Ninh Nhạc bắt đầu cắt bánh ngọt, cậu cũng dừng trò chơi lại, xoay sang giúp đối phương.

“Eo, điện hạ cũng tâm linh tương thông với tôi sao?” Thôi Ninh Nhạc cười cười chế giễu.

“Biết làm sao được, này là tố chất của bốn tọa rồi, chọn lựa đối tượng không hà khắc chút không xong được.” Cậu đây vốn có biết ngưng ngừng là gì đâu.

“Không muốn bị quấy rầy thì theo tôi làm waiter đi!” Thôi Ninh Nhạc theo thói quen vẫn luôn tỏ ra tự tin trước mặt đối phương, cầm khay đồ đặt lên tay người kia, lại chợt nghĩ ra cái gì đó, nín lại cái tên đang chuẩn bị mang rượu đi, rồi rút từ trong túi quần ra một cái nơ con bướm, sau đó đeo cho Triệu Thư Ngôn: “Ai chà, cậu không làm ngư lang thiệt là uống phí quá đi.”

“Tôi đây để cho cậu bao dưỡng là được rồi, tính giá quen, ba ngàn đồng một tháng.” Triệu Thư Ngôn lên cầm lên một mẩu bánh ngọt nhỏ, ném vào trong miệng, vành môi còn dây dấy bơ nhếch lên vẽ thành nụ cười tươi rói: “Tôi cũng chỉ để mình cậu bao dưỡng thôi đó nha!”

“Tôi không có hứng thú với con trai.” Thôi Ninh Nhạc nhún mày, cự tuyệt không chút do dự.

“Có khi, ở chung lâu ngày sẽ sinh tình chẳng?” Đối phương ngây thơ, chớp mắt mấy cái.

“...Đồ bụng dạ xấu xa! Đừng có nói mấy lời này nữa, hai ta còn phải ở chung ba năm rưỡi nữa đó!” Người kia bĩu môi, tỏ vẻ chán ghét.

“Ta đa! Tôi thắng!” Triệu Thư Ngôn cười tươi rói, hệt đứa con nít vừa chiếm được tiện nghi.

Thôi Ninh Nhạc chẳng biết nói gì hơn. Thượng Đế trên trời cao kia, nhìn xuống tên thiếu niên cười đến đắc ý, chắc, nếu cái này mà ứng nghiệm thì tính sao đây?

Nam phục vụ sinh xinh đẹp, quả thật là đối tượng hoàn hảo cho những màn quan hệ hữu nghị thể này, tâm thiếu nữ hoa si cũng vì thế mà tăng tiến theo cấp lũy thừa. Vậy mà, Triệu Thư Ngôn lại chẳng cảm giác được tí vui vẻ nào, mặt mày cứ cau có mãi, hễ chốc lại ngóng đầu nhìn về phía đám người đang vây quanh Thôi Ninh Nhạc.

Tôi muốn rời khỏi đây. Cậu mập mạp môi.

Không ngờ, đối phương lại hướng phía cậu đi tới, còn bị kéo vào một góc khuất. “Phiền chết được, lão tử tuy muốn quen bạn gái, nhưng cũng không đói khát đến mức đụng đâu vớ đó chứ?” Thôi Ninh Nhạc hết kiên nhẫn, giựt phăng chiếc nơ con bướm đeo trên cổ.

Triệu Thư Ngôn ở bên cạnh, bị hấn kéo tay lôi đi, chỉ cười nói: “Ai bảo thường ngày cậu quen bạn gái bữa bãi làm chi.”

“Không phải quen bữa bãi, chỉ là dành cho mấy cậu ấy một cơ hội, sau đó từ từ phát hiện ra hai chúng ta không hợp nhau.”

“Xem ra đám con gái đó thực đáng thương ha?” Triệu Thư Ngôn lú lười.

“Sao lại đáng thương? Kỳ thực lúc quen nhau, bọn họ đã thực tâm thích tôi được bao nhiêu đâu? Mà dù cho có thật lòng đi nữa, bọn họ sẽ hiểu tôi được đến đâu? Bản thân tôi cũng muốn duy trì lâu dài, nhưng cả hai không có điểm chung nào, với loại quan hệ khô khan này thì lấy lý do gì tiếp tục chứ?” Vừa quay đầu sang, Thôi Ninh Nhạc bắt gặp Triệu Thư Ngôn cũng giống như mình đang chật vật với chiếc nơ cổ, bèn đưa tay qua tháo ra giúp.

“Vậy không quen bạn gái chẳng phải tốt chán ha?” Lần đầu tiên nghe được loại tâm sự thâm kín này, Triệu Thư Ngôn cảm thấy khá hứng thú, lúc đặt câu hỏi cũng chú ý cẩn thận trước sau.

Thôi Ninh Nhạc giương mắt liếc người đối diện một cái, khóe miệng hơi cong lên: “Tôi thích cảm giác khi

ôm con gái.”

“...Cậu đi chết đi.”

“Cậu cả ngày ôm máy tính đương nhiên không thể hiểu.”

“Cậu vừa nhắc, ông đây liền muốn về ôm máy tiếp.”

“Không đi chỗ khác chơi sao?”

Triệu Thư Ngôn nhìn nhìn đối phương, suy nghĩ gì đó, sau lại nghiêm trang nói: “Ông đây là con ngoan, Thôi đồng học không nên bắt cóc lung tung. Nếu tính đem tôi đi bán cũng phải nói trước rõ ràng đó, phải biết rõ ông đây rất tin tưởng cậu... Lúc nhận tiền nhất định phải chia tôi năm phần nha.”

Cái tên này! Thôi Ninh Nhạc cười rộ lên, bá cổ đối phương, kéo cậu về phía cửa. “Tiểu tử nhà ngươi hẳn chưa từng vào quán bar ha? Mặt mũi lớn lên trông có giá vậy, cũng chẳng biết tận dụng nữa.”

“Như tôi vào đó làm chi, không phải đi bar đều là tìm bạn tán gẫu hoặc nhảy nhót sao? Nhảy nhót gì đó thì xin miễn, còn nói chuyện phiếm với ông đây cũng thật sự không có khả năng đâu.”

Thôi Ninh Nhạc bất ngờ dừng lại, dùng ánh mắt kỳ quái ngắm soi cậu, lại bắt gặp đối phương giương ra vẻ mặt mờ mịt, liền không ngăn được nụ cười: “Vậy đi thôi.” Tên này, một chút cũng không biết lời nói của bản thân ngạo mạn đến cỡ nào.

Cùng hẳn một chỗ sẽ không thấy chán sao? Lời này tương đối lọt tai hẳn nha.

Đứng trước quán bar bên đường, Triệu Thư Ngôn thỉnh thoảng quay đầu nhìn người bên cạnh. Xem chừng tâm tình hôm nay của đối phương có vẻ khá lắm, mặc kệ cậu nói chuyện kiểu gì hẳn cũng đều đáp lại rành mạch, ngay cả mấy màn đấu võ mồm như cơm bữa cũng không xảy ra. Đây là sao đây? Cậu thật nghĩ không ra. Nhưng trong tâm lại cảm giác, Thôi Ninh Nhạc của hiện tại, cười sáng lạn không chút tâm cơ, mới thực sự là Thôi Ninh Nhạc.

Ngứa miệng quá đi, cậu thật muốn nói gì đó, nhưng bất gặp nét cười trên gương mặt Thôi Ninh Nhạc, đành phải nuốt lại.

Tạm thời không cần quan tâm bọn họ sẽ làm gì tiếp theo. Tên kia rồi cũng sẽ nói cho mình biết thôi.

Quán bar Thôi Ninh Nhạc giới thiệu cách KTV không xa, vô luận là trong hay ngoài quán đều được trang hoàng khá thời thượng. Tường ốp đá, nền nhà lát gạch đen, hơn nữa mấy đồ vật trang trí đều hết sức đơn giản, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến sự sang trọng của quán. Đương nhiên, vé qua cửa cũng không phải ít.

“Cậu thường tới mấy chỗ này sao?” Triệu Thư Ngôn quét mắt đánh giá bốn phía, nhưng trong mắt cũng không có lấy một tia kinh ngạc.

“Không phải, trước đây từng được một người bạn dẫn vào một lần, sau này thì chẳng tìm được ai thích hợp để đi chung nữa.” Thôi Ninh Nhạc kéo người kia đến ngồi bên quầy bar, chọn lấy vị trí thật thu hút.

“Tôi thì thích hợp sao?” Triệu Thư Ngôn chỉnh trang lại quần áo rồi pose một dáng thật đáng yêu.

“Đương nhiên thích hợp rồi, có tiền là được.” Thôi Ninh Nhạc cười, gọi hai ly Snowball.

“...Tôi không mang theo tiền.” Thanh âm lập tức uể oải đi.

Thôi Ninh Nhạc lại cười: “Không việc gì, trở về trả tôi sau cũng được. Nếu hết tiền rồi, cũng có thể lao động khổ sai một tuần để hoàn lại.”

Nghe qua thì thấy thật tốt lành, nhưng ngẫm kỹ mới thấy vô nhân đạo.

Hai ly Snowball, tốn hết một trăm tệ, đối với đám học trò bọn họ vốn không thể thường xuyên phung phí như vậy. Triệu Thư Ngôn chợt tò mò muốn biết, rốt cuộc là ai đã từng mang Hoa hoa công tử Thôi Ninh Nhạc kia tới đây.

Thôi Ninh Nhạc đang định trả tiền, bên cạnh bỗng xuất hiện một người thanh niên nhẹ nhàng ngăn tay hắn lại, buông xuống tờ một trăm trước mặt bartender: “Tôi mời.”

Hai người sừng sốt, đồng thời cùng giương mắt nhìn đối phương. Đó là một gã đàn ông khá nam tính, thuần thực, quần áo thoải mái, nhưng vốn không thể giấu đi khí chất tinh anh của đối phương.

Triệu Thư Ngôn bất ngờ nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt kín đáo quét qua một lượt toàn bộ đại sảnh, liền hiểu được phần nào.

Thôi Ninh Nhạc không nhanh không chậm mỉm cười, đẩy trả lại tờ tiền cho người kia, rồi đặt tiền của mình xuống: “Cảm ơn, nhưng chúng tôi vẫn ưa tay làm hàm nhai hơn.” Thái độ này, không chút thua kém vì chênh lệch tuổi tác.

Đối phương cũng không giận, cười cười nhận lại tiền của mình: “Các cậu mới tới?”

“Đúng, bắt quá đã có bạn.” Thôi Ninh Nhạc không nhìn người kia, chỉ đem Snowball đẩy đến trước mặt Triệu Thư Ngôn.

Gã đàn ông kia lộ ra biểu tình thất vọng, nhìn sang Triệu Thư Ngôn, lại không ngờ được bị cậu tặng lại

một nụ cười đắc ý, tựa như có ý ám chỉ chính mình mới là người Thôi Ninh Nhạc đưa đến.

Đối phương cười đáp lại, có chút nuối tiếc rời đi.

Thôi Ninh Nhạc đối với biểu hiện của cậu có hơi kinh ngạc: “Cậu đã biết rõ đây là đâu?”

“Vô nghĩa, chỗ này toàn là đàn ông con trai, người bình thường ai lại chui đầu vào loại địa phương dương khí quá nặng này chứ.” Triệu Thư Ngôn tùy tiện nhấp một ngụm rượu, vị ngọt khiến cậu cảm giác hài lòng: “Nhạc Nhạc, cậu cũng rành khẩu vị của tôi quá ha.”

Còn tưởng tên kia lúc biết ra chỗ này là nơi nào sẽ tức giận bỏ đi, nhưng hắn chẳng ngờ tới đối phương lại bình thản, thoải mái như vậy. “Cậu không ghét gay sao?”

Triệu Thư Ngôn đưa mắt nhìn hắn từ đầu đến chân, bỗng nhiên cười nói: “Cậu sẽ không phải đi? Nguyên lai, quen bạn gái chỉ là làm màu thôi hử?” Vừa nói hết câu, đầu liền lạnh luôn một chưởng. “Bậy bạ.” Thôi Ninh Nhạc vừa tức vừa buồn cười, “Tôi là sợ cậu bị con gái làm phiền, mới đem cậu đến chỗ không có con gái.”

Người trước mặt so với trong tưởng tượng của mình, tư tưởng vốn phóng khoáng hơn nhiều lắm. Chậm rãi buông xuống ly rượu siết chặt trong tay, Thôi Ninh Nhạc cúi đầu cười, bỗng cảm thấy danh hiệu Nữ vương của tên này quả thật chính xác.

“Cậu không sợ ông đây bị đàn ông làm phiền?” Triệu Thư Ngôn trợn trắng mắt liếc hắn.

“Cho nên tôi mới đem theo cậu, hai người chúng ta đi chung, tuyệt đối không xảy ra chuyện.”

“Cái con khỉ, đây mới là nguyên nhân thật sự chính miệng cậu nói nhá!” Triệu Thư Ngôn ôm ngực, vẻ mặt vở khổ sở: “Tôi thật sự đau lòng đó!”

“Đừng nhiều lời, để cậu lại một mình trong này bây giờ.”

“Cậu dám! Cậu dám tôi liền... Tôi liền, ngày mai mang một gã về ký túc xá!” Lô hoa kê bị chọc tức, liền tự đâm đầu vào tường.

“Cậu quả nhiên là đồng tính luyện ái.” Thôi Ninh Nhạc bình thản cắn ngược lại một câu.

“...Thôi Ninh Nhạc cậu tính độc chết tôi nữa hả?” Lô hoa kê xấu hổ chết đi được.

Thôi Ninh Nhạc lại cười lớn.

Cũng chỉ khi ở chung với tên này, hắn mới cảm thấy thoải mái giống như một người bình thường. Thôi Ninh Nhạc chợt nhận ra, trước đây lựa chọn cùng đối phương đánh nhau, mà không phải tiếp tục giữ im lặng, thật sự tốt lắm.

Thật sự tốt vô cùng.

4. Chương 4

Tửu lượng Triệu Thư Ngôn trước giờ vẫn khá tốt, chỉ là rượu cocktail thời cấp ba mới thử qua một chút, cho nên vừa có ba ly cậu liền nhện không được, phải đứng lên muốn vào toilet xả nước.

Quầy bar và toilet không ở cùng một hướng, vòng tới vòng lui tìm kiếm hồi lâu, mới lần ra được nó trong một góc hẻo lánh. Hắt mạnh nước lên mặt, cảm giác mát lạnh cuối cùng cũng đè ép được cơn say xuống phần nào. Ngẩng lên khuôn mặt ướt sũng, Triệu Thư Ngôn nhìn người trong kính, nhưng liền lập tức cúp mắt xuống, không có ý định ngắm kỹ hơn.

Buồng vệ sinh bên cạnh truyền đến tiếng mắng: “Anh đi chết đi!” Sau đó là tiếng nghiêng răng nghiêng lợi, còn có phần ghen ngào uất ức.

Cậu nhện không được phải quay đầu nhìn lại căn buồng bên cạnh. Toilet không lớn cho lắm, nhưng rất sạch sẽ sáng bóng, từng gian từng gian giống như một căn phòng nhỏ.

Người trong kia xem có vẻ bị đè nén tiếng khóc, giọng nghèn nghẹn, nhưng đã sắp nức nở thành tiếng.

Nếu bình thường, cậu đã sớm rời khỏi đây, nhưng hiện tại, tựa như bởi vì tác dụng của rượu, Triệu Thư Ngôn lại men theo âm thanh kia, tiến lại gần căn buồng vệ sinh nọ.

Cửa căn buồng cũng không khóa kỹ. Nương theo cánh cửa khép hờ, Triệu Thư Ngôn bắt gặp một đầu người tóc đỏ đã say.

Áo sơ mi trắng, quần bó sát người.

Người nọ gục đầu trên bồn cậu, một tay bịt mắt, tay kia vô lực thả xụi lơ, trong tay là chiếc di động.

Triệu Thư Ngôn chớp mắt mấy cái, lại muốn lên giúp đối phương khép cửa, nhưng không cẩn thận thế nào lại khiến cửa càng mở rộng hơn.

Người nọ thình lình ngược đầu, lộ ra gương mặt nhẵn nhụi lại mang chút mạnh mẽ, biểu tình rất hung ác: “Cút ngay!” Trong giọng nói rõ ràng còn mang theo giọng mũi.

Bị người khác hét vào mặt như vậy, Triệu Thư Ngôn ngược lại càng không tính rời đi. Cậu cười hì hì ngồi xổm xuống bên cạnh đối phương, có chút hả hê khi bắt gặp bộ dạng người ta gặp nạn: “Có khóc cũng đừng khóc ở trong này nha, anh khóc trong này đến mê man luôn, khóc nhiều như vậy lúc đứng lên sẽ bị chóng mặt đó. Hơn nữa, trong này mùi không tốt cho lắm.”

“Cút.” Người kia rít ra một chữ qua kẽ răng.

Triệu Thư Ngôn cũng chỉ cười, không hề động đậy. Người này thoát nhìn có vẻ lớn hơn cậu tầm hai ba tuổi gì đó, bình thường hẳn bộ dạng cũng cao ngạo lắm. Nhưng hiện tại khóc thành như vậy, xem chừng cũng là một kẻ bướng bỉnh quyết không chịu buông tay với tình yêu khổ đau.

Đối phương tức giận đứng lên, định túm lấy Triệu Thư Ngôn mà tấn cho một trận, nhưng bị cậu tránh đi được.

“Tôi là tốt bụng an ủi anh mà thôi.” Cậu chỉ thủ thế, không hề có ý định đánh trả lại.

Người kia cười lạnh: “An ủi? Cậu tính an ủi tôi thế nào?”

Triệu Thư Ngôn sững sốt, bỗng nhiên nhớ ra, ở những chỗ như thế này tốt nhất đừng nên nói mấy lời kia. Sắc mặt hơi đỏ lên, ho khan một tiếng, đành sửa lại: “Tôi chỉ là muốn nhắc cho anh biết. Vốn giống như các anh sẽ không dễ dàng, làm sao sống cho thoải mái là tốt rồi.” Hai chữ ‘các anh’ kia là chỉ chung bọn họ. Đối với loại tính hướng này thường không được người thường chấp nhận. Nếu ngay cả bản thân cũng không tự thương lấy mình, còn ai sẽ đối xử tốt với mình đây?

“Liên quan cái rắm gì đến mày.” Người kia không có cách nào đánh được cậu, mắng một câu rồi xoay người chuẩn bị bỏ đi.

Ai ngờ tay bị cậu túm lại.

“Coi như tôi xen vào chuyện của người khác đi,” Triệu Thư Ngôn cẩn thận quan sát đối phương, không có chút ý cợt nhả, lại nói tiếp, “Sau này đừng trốn trong WC khóc, nếu không nhịn được thì về nhà mà khóc, nhưng tuyệt đối đừng để cho người ngoài nhìn thấy vẻ yếu đuối của mình. Như vậy coi như thất bại, anh là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất.”

Người kia gạt tay cậu ra, tính ném thêm mấy câu chữ rửa nhưng xem bộ không xong, đành dùng hai hốc mắt đã đỏ hồng mà trừng Triệu Thư Ngôn: “Cậu muốn thế nào? Tôi không có hứng thú với cậu!” Tuy rằng bộ dạng tên nhóc này cũng khá được, nhưng hiện tại anh ta thật sự không có tâm tình...

“Hả?” Triệu Thư Ngôn hơi hơi méo miệng, không nghĩ tới đối phương sẽ đáp trả như vậy.

Người kia thấy cậu phản ứng thế này, biết là bản thân tự mình đa tình, không khỏi đỏ mặt: “Nếu không có chuyện gì thì đừng quẩn tôi! Buông tay ra!”

Triệu Thư Ngôn cười gượng. Chính cậu mặc danh kỳ diệu kéo tay người ta, lại chẳng biết an ủi thế nào, quả nhiên là do tác hại của việc uống rượu mà ra đây. “Cái kia... Kỳ thực, anh trông rất đẹp, muốn tìm một đối tượng mới cũng không khó, đừng khóc. Tên kia nhất định không đáng để anh khóc.” Từ trước tới nay bản thân cậu còn chưa từng an ủi con gái, chứ nói gì đến đàn ông. Triệu Thư Ngôn bất giác nghĩ, lúc này bản thân mới hiểu ra tiểu tử Thôi Ninh Nhạc kia lợi hại biết bao nhiêu.

Có lẽ do thái độ thành khẩn của Triệu Thư Ngôn, hoặc chẳng là khuôn mặt của cậu, người kia quay đầu nhìn nhìn, cũng không tỏ vẻ tức giận nữa, chỉ thản nhiên nói một câu: “Những lời này từ miệng cậu nói ra, nghe rất giả dối.”

Triệu Thư Ngôn đắc ý cười: “Được mỹ nhân khen ngợi, không phải tôi đây nên cảm thấy cao hứng hơn nữa sao?” Nói tên này tự kỷ quả không sai.

Lần đầu tiên bắt gặp loại người xinh đẹp lại tự kỷ cấp độ cao nhưng không chút khiến kẻ khác chán ghét, người thanh niên nọ đành bất đắc dĩ nghiêng đầu, khoe miệng hơi nhếch cao. “Cậu tên gì?”

“Tôi không định quen bạn đâu.” Triệu Thư Ngôn vô tội chớp chớp mắt.

“Ai thèm quen cậu!” Thanh niên kia vừa cười vừa mắng.

“Triệu Thư Ngôn.” Cậu bất ngờ quay đầu, chỉ vào bóng người trong gương: “Cái người bộ dạng vô cùng xinh đẹp kia tên là Triệu Thư Ngôn.”

Người thanh niên kia đã thôi không khóc mà cười rộ lên, cũng chẳng buồn xua đuổi Triệu Thư Ngôn nữa, ngược lại còn hòa theo cậu, chỉ vào cái bóng trong gương, nói: “Anh chàng siêu cấp đẹp trai kia tên gọi Trần Lăng.”

Triệu Thư Ngôn lại nhướn mày: “Đây là lần đầu, chỉ sợ cũng là lần duy nhất nghe được có người dám tự nhận mình đẹp trai hơn Triệu Thư Ngôn tôi đây đây.”

Trần Lăng nói không nên lời, cái tên nhóc này, tự kỷ đến độ người khác chẳng kịp đỡ.

Triệu Thư Ngôn cúi người nhặt lên chiếc di động còn trên mặt đất, chùi chùi vài cái rồi đưa trả cho đối phương, sau đó từ túi quần móc ra một bọc khăn giấy, ném cho người kia. “Cầm lấy, về nhà khóc cho đã, ở lâu trong này khóc chẳng dễ chịu chút nào.”

Nhưng đối phương lại cự tuyệt, lạnh lùng nói: “Vì hấn khóc một trận, đáng giá sao?”

“Nước mắt không đáng đồng tiền, khóc là do anh muốn, cũng chẳng phải anh cho tiền hấn, mắc gì không khóc? Khóc một trận thật đã, sau đó ném hấn đi hoàn toàn, sống thật thoải mái, đừng chui rúc trong này ầm ục nữa, được chứ?” Vì cái gì lại không thể khóc? Chỉ cần đừng để cho kẻ khác thấy, đàn ông con trai khóc thì đã làm sao? Tuyến lệ để đó làm trang sức à?

Trần Lăng để mặc đối phương kéo mình rời khỏi toilet, tự nhiên muốn bật cười.

Vừa rời tim còn đau đốn vô cùng, mà hiện tại, xem chừng đã chẳng còn quá khó chịu.

Mới đặt chân ra qua khỏi cửa toilet, anh ta liền đụng phải một cậu thiếu niên dáng vẻ thanh tú, nhã nhặn, mà đối phương vừa trông thấy Triệu Thư Ngôn thì nhíu mày: “Làm gì đến nửa ngày còn chưa chịu chui ra, tôi còn tưởng cậu bị tên nào đó quấy rối chứ.”

“Đầu năm nay còn có kẻ chán sống đi quấy rối bồn vương sao?”

“Phải, phải rồi, ngày đẹp trời nào đó, dù có nghe thấy tiếng cậu kêu cứu trong WC, cũng đừng trách sao tôi không xông vào cứu người đó.”

“...Thôi Ninh Nhạc chết tiệt, cậu đừng dựng lên mấy cái giả thiết đáng sợ đó được không?!” Triệu Thư Ngôn run rẩy, toàn thân đã nổi đầy da gà.

Ánh mắt Thôi Ninh Nhạc chợt dừng lại trên người Trần Lăng, không khỏi nghi hoặc nhìn sang phía Triệu Thư Ngôn, tên đang đứng phía sau cũng đồng thời chớp mắt ra hiệu. Thôi Ninh Nhạc lập tức hiểu ý, mặt không biến sắc hỏi: “Bạn cậu à?” Tiểu tử chết giấm, trong WC làm quen người ta, đợi trở về ký túc xá đi, mà không, phải bắt tên này giải thích rõ ràng mới được.

“Ừ. Có phải bộ dạng nhìn rất khá không?” Triệu Thư Ngôn bá cổ Trần Lăng, giống như đang khoe đồ chơi mới vậy.

Đồ ngốc này, thế nào cũng không thèm nhìn hoàn cảnh nữa. Thôi Ninh Nhạc cũng lười nhắc nhở tên kia, đành gật đầu đáp lại: “Người ta dù có ưu tú, bộ dạng dễ nhìn, cũng không thèm giống như cậu nơi nơi khoe mẽ a.”

Trần Lăng nhìn hai tên nhóc trước mắt đối đáp hết sức ăn ý, đáy lòng chợt khẽ dậy lên một chút sóng ngầm.

“Gì chứ, tôi như vậy, chẳng lẽ không đáng để cho cậu kiêu ngạo chút sao?” Triệu Thư Ngôn mắt híp, chụp lấy bả vai Thôi Ninh Nhạc: “Tôi hôm nay phải bắt cậu nhớ thật kỹ ưu điểm của mình mới được, thuận tiện, giới thiệu với Trần Lăng đồng học, này là bạn cùng phòng khả ái nhưng mất tự nhiên của tôi...”

“Lăn!”

Người bị lôi kéo không dứt ra được, kẻ bị ôm chặt cũng chẳng cách nào thoát. Trần Lăng đành cười khổ.

Nếu cả đời có thể sống thoải mái như thế này, vậy còn gì tốt bằng.

Cuối kỳ trôi qua trong chớp mắt, đám sinh viên khoa Kiến trúc khóe mắt rưng rưng, không thể không hoan hô mừng rỡ. Năm thứ nhất đã gian lao như vậy, tương lai sau này, thật chẳng cách nào tưởng tượng đến.

Thành tích cuối năm của Thôi Ninh Nhạc, theo như tính toán lén lút của đám nam sinh, chính là xếp nhất khoa. Triệu Thư Ngôn nhìn qua một lượt điểm từng môn của hắn, đều trên chín mươi, cảm sém rớt mắt vì kinh hãi: “Mấy môn không liên quan đến ngành học cũng lấy điểm cao như vậy làm chi?” Nếu là các môn liên quan đến chuyên ngành của bọn họ, Triệu Thư Ngôn cũng không bị dọa kinh ngạc đến vậy, bởi vì mỗi khi Thôi Ninh Nhạc tập trung học, hiệu suất sẽ rất cao, muốn đuổi theo tên này cũng không nổi. Nhưng vấn đề ở đây là, ngay cả các môn học tự chọn ngoài bộ môn chính, cũng cố đạt điểm cao như vậy làm gì?

“GPA càng cao càng tốt.” Đối phương chỉ ném lại đáp án như vậy, cũng không buồn giải thích thêm.

GPA? Tên này hiện tại đã chuẩn bị cho kế hoạch du học sao? Triệu Thư Ngôn chớp chớp mắt, mắc nghẹn nửa ngày, cuối cùng nhịn không được phải thốt ra một câu. “Cái đồ nhà cậu, bình thường đều cố sống cố chết như vậy, mệt lắm biết không.”

Quả nhiên, Thôi Ninh Nhạc quay đầu, trừng mắt nhìn cậu.

Triệu Thư Ngôn giơ cao hai tay, giống như đầu hàng tạ tội với hắn.

“Cậu cũng không giống vậy sao?” Hạng ba toàn khoa, có tư cách gì nói chuyện này với hắn chứ?

“Muốn lấy được học bổng, đương nhiên phải cố gắng chứ.” Chẳng qua điểm môn tự chọn thêm của cậu thảm hại vô cùng. Từ đầu đến cuối, điểm tổng kết đều nhờ các môn chính vớt lại các bài nộp thêm.

Thôi Ninh Nhạc nhú mày, hắn không nghĩ tên này quan trọng chuyện học bổng đến vậy. Xét về phương diện tiền bạc, đem so với thành tích của Triệu Thư Ngôn, mà cậu chỉ xin duy nhất một mục dựa vào điểm số, còn những cái khác đều bỏ qua. Còn khoản danh tiếng, cái loại học bổng này thật sự không có chút giá trị tranh đua gì cho cam.

Huống chi, so với gia cảnh của Triệu Thư Ngôn, không nói cũng biết, chút tiền học bổng ít ỏi chẳng đáng là bao, tên này rốt cuộc tính toán làm gì đây?

Tựa hồ nhìn thấu được nghi hoặc của đối phương, Triệu Thư Ngôn đành cười khổ giải thích: “Bà tôi mỗi năm đều phải làm xét nghiệm tốn hết một trăm tệ.”

Thôi Ninh Nhạc nhớ ra Triệu Thư Ngôn từng kể qua, từ khi còn rất nhỏ, cậu đã theo về ở cùng với ông bà. Mà cũng bởi vì cha mẹ nhiều năm bôn ba ở nước ngoài, mỗi năm họ xem chừng gặp mặt chưa được một lần.

Còn nhớ nửa năm trước, bà cậu gửi đến ký túc xá mấy món đồ linh tinh không dùng được, nhưng Triệu Thư Ngôn cũng chẳng giận dỗi, hơn nữa mỗi cuối tuần đều gọi điện thoại về nhà, cho dù khi đó có bận

ngập đầu, nhưng lúc nói chuyện điện thoại chưa từng tỏ ra vội vã.

“Hóa ra cậu là cháu ngoan cơ đấy.” Thôi Ninh Nhạc khẽ cười, nhưng trong ngữ điệu không có chút ý tứ khinh bỉ.

“Nhìn không thấy sao?” Triệu Thư Ngôn lại bắt đầu vờ dễ thương.

“Lăn!” Chụp lấy một mớ quần áo rồi cứ thế nhắm ngay đầu tên kia mà ném, đồng thời khước miệng Thôi Ninh Nhạc khẽ nhếch cao. Nữ vương cái gì chứ, nếu để cho đám gia hỏa suốt ngày sùng bái tên này nhìn thấy bộ dáng ban nãy, chỉ sợ bọn họ lập tức vỡ mộng.

Thôi Ninh Nhạc tựa hồ phát hiện người trước mặt dần dần đã bong mất bề ngoài kiên cường, bên trong cái xác cứng rắn kia từ từ lộ ra phần tính cách dịu ngoan. Thật ra Triệu Thư Ngôn vốn không phải dễ dàng đem tất tần tật những mê mang cùng bi thương nói với kẻ khác, ở đây chính là không cần thận để Thôi Ninh Nhạc bắt gặp được. Nhưng hắn chưa biết nên làm thế nào giúp người kia bù đắp lại những thiếu sót của bản thân và vứt bỏ lớp xác quá thô cứng này đi.

Hắn chẳng rõ phải mất bao nhiêu thời gian để lột trần cái vỏ vờ cứng cỏi bên ngoài của đối phương đây, bởi tên gia hỏa trước mắt mình, một chốc thì kiên cường, lúc khác lại bày ra bản tính trẻ con. Có lẽ vĩnh viễn sẽ chẳng thành công được, hoặc chẳng đến thời điểm Triệu Thư Ngôn đã vứt bỏ được lớp vỏ kia, bản thân hắn sẽ đối diện thế nào với phần dịu ngoan của cậu đây?

Triệu Thư Ngôn cười vang, tiếp tục đón lấy mớ quần áo đối phương ném tới, rồi nhét đầy vào trong túi hành lý của chính mình. Kỳ thật, lúc này trường học đã bắt đầu nghỉ đông, mấy tên hàng xóm cách vách cũng đã thu dọn xong xuôi hành lý, lục tục trở về nhà.

Vừa bắt đầu kỳ nghỉ, Triệu Thư Ngôn từng hỏi Thôi Ninh Nhạc, vì nhà hắn ở ngay trong thành phố nên tính bao giờ thì về. Thôi Ninh Nhạc lại nói mình sẽ ở lại đây thêm hai tuần nữa. Nhìn ký túc xá vắng vẻ đìu hiu, Triệu Thư Ngôn quyết định đặt vé bay cách một tuần sau đó, quyết ở lại bởi anh bạn cùng phòng không muốn trở về nhà của mình.

Thôi Ninh Nhạc đương nhiên hiểu được ý tốt của cậu, ngay từ đầu liền muốn cự tuyệt. Nhưng tên kia lại không nói tiếng nào, cho nên hắn dù muốn cũng chẳng cách nào mở miệng được. Thôi Ninh Nhạc chợt có chút hoảng. Bởi vì nếu tình trạng này lặp lại thêm vài lần nữa, hắn sẽ quên mất phải tỏ ra khách khí với đối phương. Đến lúc đó, bọn họ còn có thể vô tâm vô phẩy nói ra câu “Chuyện của tôi không cần cậu quan tâm” sao?

Hắn thậm chí còn hoài nghi, người này phải chăng còn âm thầm tính toán điều gì đó khác.

Cả hai cắm rể trong ký túc xá vắng vẻ suốt một tuần, không có bài tập về nhà, cho nên Triệu Thư Ngôn cả ngày chơi game đến thiên hôn địa ám. Nhưng cái cậu chơi cũng không phải game online, mà là vài game cài sẵn trong máy tính. Theo như lời cậu nói, chính là “Ngại chơi chung với người ta, nên bình thường không quan tâm, game online có rất nhiều đồ ngốc.” Nói cho cùng, vẫn là tên cụt non này thích đọc lại đọc văng, không cách nào thích nghi với quần thể. Một khi đã như vậy, game online cũng còn gì là lạc thú đâu chứ?

Thôi Ninh Nhạc vừa khinh bỉ quan điểm này của đối phương, vừa ôm laptop nằm trên giường chơi [Tối chung Huyền tưởng] của mình.

Hai tên trạch này đối với thời gian hầu như không để tâm. Mỗi ngày trừ bỏ ba bữa cơm, cơ hồ chân không bước ra khỏi phòng. Cuối cùng cũng đến cách một ngày trước khi Triệu Thư Ngôn lên máy bay.

“Muốn tôi đưa cậu đi chứ?” Nhìn theo tên kia lúi theo một túi hành lý lớn, Thôi Ninh Nhạc chợt cảm thấy câu hỏi của chính mình rất ư kỳ quái.

“Không cần, cậu vẫn nhanh nhanh chơi đến cấp chém Đại Ma Vương đi!” Triệu Thư Ngôn cười cười, chỉ tay về hướng laptop của hắn.

Chờ đến khi ra đến cửa, Triệu Thư Ngôn bất ngờ vẫy tay, nhưng không hề quay đầu lại, cũng chỉ nói một câu: “Nhớ giữ liên lạc nha.”

Đây vốn không đơn thuần là thuận miệng, bởi vì âm lượng vô cùng lớn.

Bên tai Thôi Ninh Nhạc bắt giác nóng ran. “Lăn...” Thái độ cực kỳ không tốt ném đối phương khỏi cửa.

Nhưng câu này vừa nói ra vừa được ba mươi phút, trời bất ngờ đổ xuống trận tuyết to nhất trong năm, đúng ngay thời điểm máy bay của Triệu Thư Ngôn cất cánh, cho nên cuối cùng đành hoãn lại. Xem tình huống, máy bay muốn cất cánh trở lại, ít nhất phải đợi thêm một hồi lâu nữa.

Thôi Ninh Nhạc nhìn chằm chằm khung cảnh phủ đầy tuyết bên ngoài cửa sổ, nhin không được phải ngoái đầu xem lại di động của mình.

Nhớ giữ liên lạc. Những lời này tựa như còn văng vẳng bên tai, ấm và nóng. Vì thế, hắn đành không tiện đồ chụp lấy điện thoại, ấn gọi dây số vẫn ít khi nhìn tới – bởi bình thường, khoảng cách giữa bọn họ thật sự không cần đến điện thoại.

“Uy?” Giọng nói nghe lạ mà quen vang lên, Thôi Ninh Nhạc hỏi: “Lúc tuyết bắt đầu rơi đã cất cánh chưa?”

Đầu bên kia chợt ngẩn người một hồi, sau đó lại cười to: “Chưa a, kỳ sĩ đại nhân có muốn chạy ra đây không?”

Thôi Ninh Nhạc nhìn nhìn đồng hồ trên tường: “Phải mất thêm mấy tiếng nữa mới cất cánh được?”

“...Cậu thật sự muốn chạy ra đây sao?” Thanh âm đầu bên kia rõ ràng đang vô cùng kinh ngạc.

“...Đừng dài dòng!”

“Cậu là cái đồ không được tự nhiên!” Nữ vương tức giận cười mắng, “Xem tình trạng này, phỏng chừng phải đợi thêm ba bốn tiếng đồng hồ nữa đi.”

Vì thế, một giờ sau, kỵ sĩ đại nhân xuất hiện trong biển người nơi phòng chờ trong sân bay, nữ vương diện họa cười tươi như hoa, lộ ra hai lúm đồng tiền.

Thôi Ninh Nhạc chợt nghĩ thầm, muốn đem gương mặt tươi cười kia đánh cho một trận ra trò.

Đây là kỳ nghỉ đông đầu tiên trong quãng thời gian đại học của Triệu Thư Ngôn.

Rất nhiều kẻ năm nhất, tới kỳ nghỉ đông liền lập tức í ới gọi cho đám bạn trung học cũ, vui chơi quên hết trời đất, thật giống như đã xa nhau mười năm chưa gặp lại.

Triệu Thư Ngôn bình thường vẫn là phần tử bị lôi kéo. Tụ tập được hai lần, tên cụ non này liền chán muốn chết, cho nên di động thường xuyên tắt máy, mấy phương tiện liên lạc trên mạng cũng để chế độ ẩn. Thời gian còn lại, cậu hoặc dùng để cùng lão gia tử nhà mình chơi cờ vua, hoặc cắm rế trong phòng bấm điện tử, trừ bỏ ngẫu nhiên bị vài tên hàng xóm túm đi đánh bóng rổ, bằng không cả ngày đều bình thản vô vị chờ đến đêm trừ tịch.

Ăn xong cơm tất niên, mở lại di động, vô số tin nhắn giống như hồng thủy cứ thế gửi vào trong hộp thư. Xem vội qua một dọc các tin nhắn, Triệu Thư Ngôn cảm giác đầu ngón tay tê rần như muốn cắt bỏ cho xong. Vất vả một hồi, mới dò được đến mấy tin nhắn cách đây hai ngày, ngón tay cứ thế tự động dừng lại.

Là tin nhắn của Thôi Ninh Nhạc.

Cậu mở rại, chậm rãi đọc cái tin chưa đến sáu mươi kí tự kia.

“Nữ vương điện hạ, chơi game cũng nên chú ý sự phát triển xương cốt nha. Hôm qua tôi nhận được tin nhắn của Trần Lăng, hắn nói với tôi muốn hỏi thăm sức khỏe cậu, tôi bảo tự hắn nói với cậu đi, kết quả tên kia chẳng chịu nói, tôi chỉ có thể thay hắn chuyển lời lại.”

Triệu Thư Ngôn nhin không được lộ ra một nụ cười nhẹ, làm cho bà cậu đang xem chương trình liên hoan đêm trừ tịch phải quay đầu nhìn. Triệu Thư Ngôn đứng lên, trước đó để lại một câu: “Con ra ban công gọi điện thoại.”

Nhưng lúc ra đến ngoài ban công, cậu lại không nghĩ đến việc gọi điện thoại nữa, chỉ tựa vào bên thành, gửi đi một cái tin nhắn hết sức buồn nôn: “Chỉ mỗi hắn nhớ tôi, còn cậu là đồ vô lương tâm, chẳng lẽ không nhớ tôi sao?”

Tin nhắn ẩn nút vừa gửi đi, Triệu Thư Ngôn mới cảm thấy quá sức buồn nôn, nhưng tưởng tượng đến khuôn mặt thanh tú của Thôi Ninh Nhạc vì thế mà vụn vỡ, liền không nhin được mà phá ra cười thành tiếng.

Ngày đó, trong khoảng thời gian đợi máy bay cất cánh, Thôi Ninh Nhạc vẽ mặt không được tự nhiên, tóc dính đầy bông tuyết, xuất hiện ngay cửa phòng chờ, mà trong tay còn cầm theo một bình cà phê giữ nhiệt. Bất gặp dáng vẻ phong trần mệt mỏi của người bạn cùng phòng, Triệu Thư Ngôn bất giác không biết phải nói thế nào.

Người kia cứ nhiên vượt cả quãng đường lầy lội tuyết rơi, bỏ cả một giờ chạy đến đây.

Hai người cứ như thế sóng vai nhau, tựa bên cửa sổ có rào chắn, nhìn khung cảnh chiếc phi cơ đậu bên ngoài bị tuyết phủ kín, lẳng lặng uống hết một bình giữ nhiệt đầy cà phê.

Triệu Thư Ngôn chợt cảm thấy bản thân có chút loạn, không biết làm thế nào đối diện với thái độ nhiệt tình của người kia. Trước đây, dù cho đối diện với bất cứ ai đi nữa, cậu đều có thể vô tư cười đón nhận lòng tốt của họ, nhưng với Thôi Ninh Nhạc, mấy lời khách sáo này nọ rồi sẽ bị hấn biến thành một loại giễu cợt.

Nói cảm ơn? Tựa hồ quá mức dư thừa. Hỏi sao cậu tới đây? Xem lại có vẻ thật lạnh lùng.

Cuối cùng, vẫn là Thôi Ninh Nhạc lên tiếng trước, phá vỡ đi sự im lặng bao trùm bọn họ. Hấn hỏi Triệu Thư Ngôn vì sao không ngồi xe lửa mà chọn máy bay. Triệu Thư Ngôn phản ứng chậm mất nửa nhịp rồi mới đáp lại: “Ngồi xe lửa tốn quá nhiều thời gian, lại còn hay bị người ta hỏi chuyện.”

Thôi Ninh Nhạc khẽ cười: “Mỹ nhân luôn chịu phiền hà nhiều hơn người khác.” Ngữ khí lẫn ý tứ đều rất hàm súc.

Từ miệng đối phương nghe được hai chữ “mỹ nhân”, Triệu Thư Ngôn chưa từng cảm giác không hài lòng. Bởi vì Thôi Ninh Nhạc vốn không xem cậu là kẻ ảo tưởng, người như hấn sử dụng hai chữ này, không hề ám chỉ thêm bất cứ ý nghĩa nào khác.

Triệu Thư Ngôn phát hiện bản thân cậu, thế mà lại vô cùng tín nhiệm Thôi Ninh Nhạc.

Ba tiếng đồng hồ sau, Triệu Thư Ngôn mới lên được máy bay. Bước qua cổng check-in, cậu vẫn cố quay đầu nhìn lại Thôi Ninh Nhạc đứng cách đó không xa, lần đầu tiên hiểu rõ được cảm giác không vui khi được kẻ khác đưa tiễn thế này. Rõ ràng là quay về nhà của chính mình, nhưng giờ phút này, niềm hứng khởi lại hoàn toàn bay biến đâu mất.

Về đến nhà, ước chừng qua nửa tháng đổ lại, trừ bỏ lúc mới trở lại gửi đi duy nhất một tin báo bình an, hai người đều không liên lạc thêm bất cứ lần nào. Triệu Thư Ngôn hoàn toàn không nghĩ ra được đề tài gì để nói, có khi ngẫu nhiên nhớ tới tên kia, cầm lấy di động, song nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng lại thả trở về chỗ cũ.

Mãi đến hôm nay, cậu mới liệu mình phá vỡ sự im lặng kia, Triệu Thư Ngôn chợt nhận ra, lúc này, cảm giác trong lòng cậu hết như cái ngày ở sân bay nọ, bất gặp được bóng dáng Thôi Ninh Nhạc. Nói không lên lời là bởi vì kích động vui sướng, mà trong lòng còn mang theo chút gì đó mơ hồ, không được tự nhiên.

Tiếng chuông báo tin nhắn đến vang lên, kéo hồn Triệu Thư Ngôn trở về, nhanh chóng bấm mở, nội dung bên trong liền khiến cậu phá cười thành tiếng.

“Hiện tại bắt đầu thấy nhớ. Như vậy có thể chứng minh tôi vẫn có lương tâm đi.”

Nhanh chóng chọn nút soạn tin nhắn mới, cậu nhắn lại một tin khác. “Vậy lúc trước thì sao? Lúc trước có nhớ hay không?”

Đầu bên kia nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, Triệu Thư Ngôn cười ngặt nghẽo: “Thiếu tình thương là một loại bệnh, phải chữa trị ngay.”

“Kỳ thực, từ trước tới giờ, vẫn thầm yêu tôi đi?” Triệu Thư Ngôn khó lòng được dịp ba hoa như vậy.

“Coi Brokeback Mountain chưa? Chờ đến khi tôi cười hặc về Tây quy, nếu tìm được trong tủ quần áo của tôi có áo sơ mi của cậu, sẽ biết tôi đây có thích cậu hay không.”

“Tôi đây sẽ quay lại ký túc xá thật sớm, đem áo sơ mi của mình nhét vào tủ quần áo cậu, như vậy liền chứng tỏ được cậu yêu tôi đến nhường nào.”

Lần này, khả năng trấn định lại của đối phương có chút chậm. Triệu Thư Ngôn bên này chợt có chút sợ, lo lắng bản thân có khi đùa quá trớn, nhưng kết quả, vẫn lấy lại được phong thái mọi khi: “Tôi thiếu chút nữa nôn rồi. Cũng vừa dọa đến thằng cháu ba tuổi bên cạnh. Tôi nói với nó, sau này trăm ngàn lần đừng ở lại trong ký túc xá nam sinh, tránh gặp phải mấy tên biến thái trộm quần áo mình nhét vào tủ áo nó.”

Triệu Thư Ngôn cuộn tròn, nhét người trong chiếc sofa cũ đặt ngoài ban công, cười quên cả trời đất. Rốt cuộc nhện không nổi, cậu đành ấn gọi một cú cho người ở đầu bên kia.

Bên ngoài bắt đầu vang lên tiếng pháo hoa được châm ngòi, thời điểm kết nối thông, đầu bên kia cũng truyền tới thanh âm huyền ảo.

Ngữ điệu đối phương so với lúc còn ở trường, có chút thanh lãnh hơn, mà Triệu Thư Ngôn nẫu cháo điện thoại nửa giờ, luôn cười nói vui vẻ vô cùng, mãi đến khi được bà bắt đắc dĩ cầm ra cho một cái áo choàng để cháu trai khoác thêm vào, bản thân cậu mới phát hiện hai chân mình đã lạnh đến run rẩy.

“Cẩn thận coi chừng cảm lạnh.” Giọng nói của bà xuyên qua điện thoại, truyền đến cả Thôi Ninh Nhạc ở đầu bên kia.

“Tôi muốn ra nhà chính chúc tết nhận tiền mừng tuổi, cậu cũng mau mau về ủ ấm đi.” Thôi Ninh Nhạc giục.

“Ài, khoan khoan!” Đối phương bất ngờ kêu lên, “Tôi còn chưa nói đến vấn đề quan trọng nhất đâu!”

“Cậu đã xả nửa ngày, từ Nam Tư qua đến lỗ đen vũ trụ, mà cứ nhiên vẫn còn cái quan trọng khác để nói sao?” Thôi Ninh Nhạc khinh bỉ nói.

Tiếng cười gượng hắc hắc kéo cả nửa ngày, sau đó nghe được tên kia tăng hắng cổ họng, nhả ra một câu hết sức thành thật “Năm mới vui vẻ”.

Đầu bên kia im lặng hết một hồi. Triệu Thư Ngôn lại bắt đầu bò ra cười.

“Đi chết đi. Cười cái gì mà cười.” Rõ ràng hắn là đang xấu hổ muốn chết rồi. Một lát sau, từ trong điện thoại mới truyền lại thanh âm của đối phương: “Năm mới vui vẻ.” Rõ ràng ngữ điệu trong câu chúc bị đè nén xuống thực thấp, cũng chính vì thế tạo nên cảm giác không nói lên lời.

Mãi đến lúc Triệu Thư Ngôn trở vào phòng khách, bà cậu mới hiểu kì hỏi một câu, là điện thoại của ai.

Bạn, bạn tốt đó. Triệu Thư Ngôn theo bản năng, đầu ngón tay vuốt ve chiếc điện thoại đã nóng hổi.

Bà cậu à lên một tiếng, trước khi quay đầu tiếp tục xem truyền hình, còn bỏ lại một câu “Chưa từng thấy qua mày cùng mấy đứa nhóc nhà khác vui vẻ như vậy, thằng nhỏ kia hẳn không tồi nha.”

Lỗi tai Triệu Thư Ngôn vì thế mà bất giác nóng lên.

Học kì mới bắt đầu, bộ dáng ai nấy đều chĩn chu, cảm giác thật sung túc. Thừa dịp túi tiền còn trong tình trạng căng đầy, dĩ nhiên bọn họ đều chăm chút thật tốt cho bản thân. Việc đầu tiên Phó Hiểu Xuân làm sau khi trở lại ký túc xá chính là phóng sang phòng ký túc xá bên cạnh, nhưng vừa nhìn đến lại thất vọng nảo nề, bởi ngay cửa treo chĩn ỉnh một tấm biển “Hỗ dũ đang ngủ bên trong”. Nhớ ngày đó, chính cậu chàng là người tặng tấm biển này cho hai kẻ thích ngủ kia, mà nay bản thân ngược lại bị chính thứ này cản lại bên ngoài, cho nên trong lòng không khỏi cảm giác khó chịu.

Nhìn chĩm chĩm cánh cửa, cuối cùng, Phó Hiểu Xuân nhĩn không được thử xoay xoay nắm cửa, thế nhưng lúc đẩy ra...

Trong phòng im ắng vô cùng, màn đèn hạ xuống, che kín cửa sổ. Giường Triệu Thư Ngôn lại trống trơn.

Phó Hiểu Xuân trừng lớn mắt, nhĩn về phía hai tên nào đó đang ngủ trên chiếc giường còn lại.

Laptop bị tùy tiện ném trên tấm thảm lót dưới giường ngủ, PSP của Triệu Thư Ngôn còn cắm tai nghe, quẳng lẫn lóc bên trên chĩn. Mà trong chĩn là hai thiếu niên đáng dấp xấp xỉ nhau, mặt đối mặt mà ngủ, nhĩn vô cùng thân thiết.

Đầu tràn ra hàng vạn câu hỏi, nhưng chỉ có thể nghẹn lại bên trong, Phó Hiểu Xuân sững sờ hồi lâu, mới yên lặng rời khỏi, không quên lén lút khép cửa lại.

Trong phòng cứ như thế im lặng thật lâu, mãi đến khi Thôi Ninh Nhạc mở mắt ra, nằm trên giường ngộ ngộ, không gian mới coi như có chút động tĩnh.

Thôi Ninh Nhạc quét mắt nhìn xuống máy chơi game trên người mình, rồi lại quay sang ngắm nhĩa kẻ đang nằm bên cạnh, khẽ nhú mồm một cái.

Tên này vừa trở lại liền lôi kéo hắn cài vào máy tính một cái game mới, sau đó hai người chơi đến thiên hôn địa ám, cũng chẳng biết ngủ mê man lúc nào không hay. Ngay cả giường cũng chẳng thèm về lại, cảm giác trở về, trước hết vốn là nên nằm ngủ trên giường của mình.

Ngay cả câu đầu tiên cậu nói, cũng không phải “Lâu rồi không gặp”, mà là “Tôi đã về đây”. Đó có lẽ là lần đầu tiên, Thôi Ninh Nhạc cảm giác những lời thế này lại có chút không được bình thường.

Vì thế, hắn chỉ đáp qua loa lại một tiếng: “Ừ.”

Triệu Thư Ngôn không buồn kháng nghị lại vẻ lạnh lùng của đối phương, chỉ giống như thường ngày, vui đùa giễu cợt: “Cậu sao lại đến sớm vậy, tôi còn chưa kịp đem giấu đồ mình vào tủ quần áo cậu cơ mà.”

Chợt, cảm giác chán ghét chính mình nổi lên, sắc mặt Thôi Ninh Nhạc bất ngờ có thay đổi lớn. “Cậu có thể chờ đến tối, lúc tôi không để ý mà hành động.” Tuy vậy, ngữ khí vẫn khá dịu dàng.

Triệu Thư Ngôn có phần sững sốt, chớp mắt mấy cái, chẳng ngờ tới đối phương không thèm chống đối, lại nhiệt liệt hoan nghênh, nhất thời chưa biết đối đáp lại thế nào cho phải.

Tự giận mình, lại thêm cảm giác xấu hổ, cuối cùng tích tụ thành ai oán, nhưng nữ vương điện hạ chỉ có thể bày ra biểu cảm đáng thương vì không biết đường trút giận thế nào. Thôi Ninh Nhạc trừng mắt nhìn, một cước đạp thẳng xuống mông cậu: “Còn ở đó thất thần làm gì? Mau đi tắm, bẩn muốn chết!”

Đáng chết, đối xử tốt với hắn làm gì? Nếu tên này chẳng bao giờ đòi hỏi báo đáp, chính mình còn giả bộ áy náy chi?

“Quần lót của tôi, khăn mặt của tôi...” Nữ vương điện hạ bị một đá lọt hẳn vào phòng tắm, miệng hô đòi mấy món đồ cá nhân đang cần. Quả nhiên, không quá hai phút sau, mấy dụng cụ dùng để tắm rửa đã được kỵ sĩ đại nhân thu gom đầy đủ, ném tới trước mặt.

Nhìn trong mớ đồ đạc của mình, thậm chí còn cả hộp đựng kính sát tròng quên mất không điểm danh, cùng với chiếc kính khi tắm phải mang, Triệu Thư Ngôn lại cười hệt như con mèo vừa ăn vụng đồ.

Cái tên Rắn hổ mang kia, nhờ đi rừng mang nọc độc, đích thị là một con giun mềm nhũn. Cho dù sẵn sốc kẻ khác ân cần biết bao nhiêu, nhưng bản thân lại chẳng khi nào chịu thừa nhận. Hệt giống như con giun, chỉ thích làm việc ở nơi người khác không thấy được, nhưng đều là những chuyện có ích.

Trong phòng tắm rồi cuộc cũng truyền đến tiếng nước chảy, Thôi Ninh Nhạc thờ người ngồi trên giường, nhìn chăm chăm màn hình máy tính, vô thức siết chặt con chuột trong tay. Mới nửa tháng không gặp, tên kia bất giác nhìn đẹp hơn rất nhiều, cơ thể cũng cường tráng ra. Ngay cả nụ cười, tướng chững cũng thành thực thêm không ít...

Cửa phòng tắm bất ngờ bị đẩy ra, một cái đầu ướt sũng từ bên trong lộ ra, nụ cười nhìn thật đáng đánh: “Tôi nhớ rồi nha, chắc chắn quần lót tôi nằm trong tủ quần áo cậu, chứ mấy thứ nhỏ nhỏ này, để gì mà tìm được, tuy rằng ban nãy nhất thời không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ cảm giác ý nghĩa nhớ nhưng rất hàm súc nha... Ha ha...”

Thành thực cái quỷ gì!

Tắm rửa xong, tiếp nối chính là một màn đại chiến game không biết mệt mỏi, trong ký ức của Thôi Ninh Nhạc, hẳn đã hoàn toàn quên mất ai là kẻ ngã xuống trước, chỉ nhớ rõ, tên kia cuộn tròn bên người mình, bày ra bộ dạng buồn ngủ, chẳng xót lại chút gì về ngạo mạn của trước đây.

Thôi Ninh Nhạc tựa hồ, lại nhìn thấy bộ dáng sau lớp vỏ bọc cứng rắn của người kia.

Sau một hồi chờ mong, lòng không khỏi cảm thấy thành tựu.

5. Chương 5

Sang học kỳ hai, cảm giác mới mẻ dần nhạt đi, bọn họ ngẫu nhiên cùng giáo sư chơi trò mèo vờn chuột, ngẫu nhiên quen một cô bạn gái, ngẫu nhiên chơi game đến máu me ngập trời. Còn lại, chính là lúc nào cũng tính toán toán, mang vác này nọ, vẽ vẽ vờ vờ.

Đã nửa đêm, đèn trong phòng vẫn sáng. Thôi Ninh Nhạc ngồi trên thảm, lưng dựa vào cạnh giường, bên cạnh xả đầy giấy nháp. Cái môn Kiến trúc cơ học đáng chết, làm cả ngày trời vẫn chưa xong, nhìn sang tên bên cạnh, lại bắt gặp đối phương đang chán nản, gác cằm trên bàn học, uể oải điền số theo mình.

“Tôi không muốn làm...” Triệu Thư Ngôn lết tấm thân nặng nề, trực tiếp nằm lên đùi Thôi Ninh Nhạc.

“Lấy đầu heo của cậu ra, đừng ngăn tầm mắt của tôi.”

“... Người ta muốn ăn cơm.” Hữu khí vô lực làm nũng.

“Đói bụng thì tự đi liếm tay heo của mình, mùi vị chưa đủ thì chấm thêm tương nữa.” Thôi Ninh Nhạc vo đồng giấy nháp ném vào mặt đối phương, rồi tiếp tục suy nghĩ làm bài.

“... Hic, tôi chết đây. Bị Rắn hổ mang độc chết rồi.” Cậu thiếu niên xinh đẹp gối trên đùi hắn nằm quay đơ.

Thôi Ninh Nhạc cũng không quản cậu, tiếp tục làm toán.

Đợi nửa ngày, Triệu Thư Ngôn không nhin được thêm, rốt cuộc lồm cồm bò dậy: “Chơi với tôi xú đi mà!”

Thôi Ninh Nhạc lại lấy giấy nháp ném vào mặt cậu: “Ngủ đi, sao mà nói nhảm hoài thế.” Hôm nay là thứ sáu, nếu làm xong bài trong đêm, ngày mai có thể nghỉ xả hơi rồi.

Mỹ thiếu niên đành ngoan ngoãn nằm trở lại.

Nhưng phòng yên lặng không bao lâu, liền vang lên tiếng chuông điện thoại.

Triệu Thư Ngôn rất không tình nguyện đứng lên, cầm lấy di động, chưa kịp nhìn tên người gọi đã ấn phím nhận nghe: “Nửa đêm rồi còn gọi làm gì đó?”

Trong phòng thực im lặng, cho nên tiếng khóc truyền ra từ di động càng thêm rõ ràng đến dị thường. Biểu tình lười nhác thoát cái trở nên vô cùng nghiêm túc, Triệu Thư Ngôn ngồi thẳng dậy, nhìn lại di động, rõ ràng là Phó Hiểu Xuân gọi tới.

“Hiểu Xuân? Làm sao vậy?” Cậu đề cao giọng. Thôi Ninh Nhạc ở một bên cũng buông hết đồ này nọ trong tay.

Bằng giọng nói vừa căng thẳng lại lo lắng, Phó Hiểu Xuân nhỏ giọng gọi tên đối phương: “Thư Ngôn, Thư Ngôn...”

“Rốt cuộc là sao vậy? Cậu ở chỗ nào?” Triệu Thư Ngôn đứng lên, tùy thời chuẩn bị mặc xong quần áo ra khỏi cửa.

“Tớ, tớ ở Hắc Thạch...” Thanh âm có chút run rẩy, nhưng tiếng khóc đã muốn kìm xuống, tựa hồ vì nghe được thanh âm của Triệu Thư Ngôn, cậu chàng đã bớt sợ hãi đi rất nhiều.

Hắc Thạch? Triệu Thư Ngôn nhin không được ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Thôi Ninh Nhạc, đối phương xem cũng kinh ngạc y như cậu.

Này chính là nơi hôm Giáng Sinh bọn họ cùng ghé vào – cái gay bar kia.

Tiểu gia hỏa này đến nơi đó làm gì? Tuy rằng thật muốn hỏi nhu vậy, cậu vẫn cố nhin lại hiểu kỳ. “Tôi lập tức đến, cậu ở chỗ nào?”

“Toilet.” Thanh âm đối phương càng thêm yếu ớt.

Triệu Thư Ngôn không chút nghĩ ngợi, mặc xong quần áo liền cầm bóp tiền ra ngoài. Thời điểm cậu muốn đưa tay mở cửa, Thôi Ninh Nhạc thể nhưng cũng đang mặc quần áo: “Tôi đến coi cửa.”

Vẻ mặt ngưng trọng cuối cùng lộ ra nét cười.

Chạy như bay đến Hắc Thạch, Triệu Thư Ngôn hoàn toàn mặc kệ xung quanh, nhanh chóng tập trung tầm mắt, lập tức vọt vào toilet. “Hiểu Xuân?”

Vừa dứt lời, cánh cửa cách đó một gian nhanh chóng mở ra, một thân ảnh lập tức nhào tới, rúc trong lòng cậu, cắn răng cố nén nước mắt.

Triệu Thư Ngôn đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện ngoài toilet còn có một gã đàn ông đang gắt gao nhìn mình chăm chăm, nhất thời đã sáng tỏ mọi chuyện. Cậu liền siết chặt tay, ôm lấy người kia: “Không việc gì nữa, chúng ta về đi, có bản lĩnh thì gã cứ tới đây cướp người.”

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi biết được đối phương đã hiểu ra tình cảnh của mình, Phó Hiểu Xuân khổ sở nhìn lại tình cảnh thảm hại của mình, khẽ thở dài một cái.

Thôi Ninh Nhạc móc ra một cái khăn tay, đưa cho Phó Hiểu Xuân: “Rửa mặt đi, chúng ta về.”

Thời điểm cậu chàng rửa mặt, Triệu Thư Ngôn cùng Thôi Ninh Nhạc đánh mắt với nhau. Triệu Thư Ngôn ra khỏi toilet, lập tức hướng phía gã đàn ông đang nhìn chăm chăm mình đi đến.

“Vị tiên sinh này, có việc gì thế?” Cậu cười hỏi, cười đến lạnh người.

Bộ dạng Triệu Thư Ngôn trong gay bar tính ra rất khá, khiến cho đại bộ phận khách trong quán đều chuyển về phía bọn họ.

Đối phương mặc một bộ đồ thường thấy của đàn ông trung niên, bộ dạng sạch sẽ chỉnh tề, trong ấn tượng cũng không giống loại cuồng theo dõi. Nhưng Triệu Thư Ngôn trăm phần trăm có thể khẳng định, gã đàn ông trước mắt này chính là đầu sỏ gây tội, hại Phó Hiểu Xuân trốn trong TOILET không dám đi ra.

“Vị tiên sinh này tìm bạn tôi có việc gì không?” Đối phương không trả lời, cũng chẳng biểu hiện chính mình sẽ buông tha. Đối với loại người như thế, Triệu Thư Ngôn cảm thấy không nên nường tay nữa.

“Liên quan gì đến mày!” Gã đàn ông bị ép hỏi phun ra một câu, trong ánh mắt có chút cảm xúc như là cuồng loạn.

Phó Hiểu Xuân đang rửa mặt, ngoài kia đã âm ỉ một trận. Mặt còn chưa lau sạch, cậu chàng đã muốn lao ra, lại bị Thôi Ninh Nhạc ngăn lại, “Đồ ngốc nhà cậu, cậu ta không có việc gì... Tôi cũng sẽ không để cậu ấy có chuyện.” Cậu phía sau, chính là cam đoan.

“Các cậu như thế nào biết là hần?” Phó Hiểu Xuân vừa sợ lại lo lắng.

“Tôi cũng không rõ, tên kia sợ rằng đối với loại chuyện này rất nhạy cảm đi.” Triệu Thư Ngôn là thanh niên nhiệt huyết, nhưng bình thường sẽ không giống hiện tại, khí thế bức người như thế.

Tình cảnh loại này dễ dàng xảy ra chuyện. Thôi Ninh Nhạc nghĩ muốn đi lên, nhưng phía sau còn phải che chở cho Phó Hiểu Xuân, chỉ có thể hô lớn với Triệu Thư Ngôn: “Chúng ta về trước thôi, khuya rồi.”

“Hôm nay không giải quyết hần, sau này Hiểu Xuân gặp lại hần trên đường, không phải sẽ lại có nguy hiểm sao?” Triệu Thư Ngôn tay nhét trong túi quần, trừng mắt nhìn gã đàn ông trước mặt, không có chút ý tứ buông tha cho đối phương.

“Mày là gì của cậu ta?” Ánh đèn chiếu tới còn thấy rõ tơ máu trong ánh mắt gã đàn ông kia.

“Tôi là gì của cậu ấy, liên quan gì đến ông?” Cậu hừ lạnh một tiếng, ánh mắt khiêu khích, “Anh nghĩ xem, bên cạnh cậu ta có người như tôi rồi, sẽ thích cái loại như ông sao? Đừng tự cho là đúng, nghĩ rằng cứ bám đuôi thế này sẽ có kết quả sao. Cút con mẹ nó ông đi, ông nếu dám tới gần cậu ấy, trước khi báo cảnh sát tôi nhất định đánh ông một trận thật nặng!”

“Thúi lắm!” Bị một tên nhóc choai choai giáo huấn, gã đàn ông then quá hóa giận, “Mày mới cút cho tao! Cái bộ dạng ẻo lả như mày, còn dám giáo huấn lão tử à?”

“Ông muốn hay không thử xem?” Triệu Thư Ngôn cười lạnh. Thôi Ninh Nhạc thở hắt một hơi, không hơn gì người sau lưng, nhanh chân xông lên trước, vẫn không kịp ngăn lại, gã đàn ông kia đã túm lấy áo Triệu Thư Ngôn, vung nắm đấm hướng đầu cậu mà nện xuống!

Triệu Thư Ngôn dĩ nhiên đã có phòng bị, vững chãi đỡ được quyền đầu tiên của đối phương.

Thôi Ninh Nhạc lợi dụng kẻ hở này, vội vàng chen vào giữa hai người, đang định ngăn lại, nhưng gã đàn ông kia lại vung nắm đấm định đánh úp sang Thôi Ninh Nhạc! “Ông thử động cậu ấy xem!” Triệu Thư Ngôn rống lên, nhấc chân dùng đầu gối thúc vào bụng đối phương. Gã đàn ông kia không kịp phòng bị, liền ngã sấp thật mạnh xuống phía sau ghế dài.

Thủy tinh ‘ào ào’ nát vụn, thậm chí có mảnh vụn văng ra cắt qua cánh tay Triệu Thư Ngôn, máu chảy thành đường. Nhưng cậu vẫn như trước đứng tại chỗ, gắt gao nhìn chăm chăm đối phương.

Gã đàn ông vô cùng chật vật đứng lên, trên người thấm đầy đủ loại rượu, trong ánh mắt nổi lên càng nhiều tia máu.

Thôi Ninh Nhạc đang muốn tiến lên, lại bị Triệu Thư Ngôn chặn phía sau. Gã đàn ông kia nổi giận, gầm lên một tiếng, vung tay đánh tới cậu. Triệu Thư Ngôn nâng tay chặn lại, chỉ cảm thấy mí mắt đau đớn một trận. Chờ cậu ý thức được chính mình bị thương, mới nhìn thấy rõ trong tay gã kia là vật gì.

Đáng chết, gã dám dùng cả chai bia...

Một bàn tay chop lấy chai bia trong tay gã đàn ông, tay kia ra sức đâm vào hai má gã. Mãi đến khi mắt mũi đối phương mơ hồ đầy máu, hắn mới buông tay, để người trong quán tìm lại mình.

“Cái đồ hỗn đản nhà cậu!” Thôi Ninh Nhạc rống giận, đối tượng lại là Triệu Thư Ngôn, “Cậu lỗ mãng cái gì! Ngồi xuống cho tôi, nhanh!” Nói xong, hắn chạy đến chỗ quản lý trưởng: “Mau lấy cho tôi hòm thuốc! Nhìn cái gì mà nhìn!” Khí thế này, một chút cũng không thua Nữ vương đánh nhau khi nãy.

Triệu Thư Ngôn đang ôm mắt bỗng nhiên nở nụ cười.

“Cười cái rắm! Im lặng cho tôi!” Thanh âm phẫn nộ, động tác lại ôn nhu. Nhẹ nhàng đỡ đầu cậu, sau khi mắt thấy được miệng vết thương dài đến tám li, Thôi Ninh Nhạc bất ngờ buông Triệu Thư Ngôn ra, bước đến trước mặt gã đàn ông đang bị người mang đi, túm lấy cổ áo gã, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cảnh sát cùng lưu manh tôi đều quen biết, ông con mẹ nó còn dám xuất hiện trong này, lão tử sẽ khiến ông trọn đời không thể ***!”

Gã đàn ông mạnh miệng cười nhạo thẳng nhóc mới lớn đối diện chỉ là hồ giấy, nhưng không bao lâu sau liền có vài tuần cảnh chạy vào trong quán bắt người. Mà người đứng đầu nhóm tuần cảnh vừa trông thấy Thôi Ninh Nhạc liền đi qua chào hỏi, sau đó đem gã đàn ông dẫn đi.

Xem xong một màn này Triệu Thư Ngôn đang muốn cười, nhưng nhớ đến lời cảnh cáo của Thôi Ninh Nhạc, chỉ có thể ngậm miệng.

Phó Hiểu Xuân sớm không nhịn được, đẩy người xung quanh tiến lên chăm sóc cậu. Trong mắt lại đọng đầy nước mắt, cậu chàng dùng chính áo của mình lau đi máu trên mặt Triệu Thư Ngôn, lại không ngừng lập đi lập lại: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Thời điểm gặp phải nguy hiểm, cậu ta lại nghĩ đến Triệu Thư Ngôn, lại quên rằng như thế sẽ khiến đối phương cũng rơi vào nguy hiểm.

Nhưng người kia lại ngẩng đầu, chột chột bên eo cậu chàng, đắc ý cười: “Khóc cái gì, chẳng phải đã khiến hắn không dám theo đuôi cậu nữa rồi sao? Tôi rất ngẫu đi?” Nói xong, cậu rất nhanh thu lại nụ cười, chờ Thôi thiếu gia tiến qua kiểm tra.

Phó Hiểu Xuân ngây ngẩn nhìn Thôi Ninh Nhạc hùng hùng hổ hổ quay lại, giành lấy việc băng bó tạm vết thương cho Triệu Thư Ngôn. Vừa rồi Nữ vương điện hạ khí thế phi phàm, nhưng giờ phút này lại nép trở về trong lòng bàn tay Kỵ sĩ đại nhân, ngoan ngoan đến khiến người ta phải kinh ngạc.

Quản lý trong quán hỏi bọn họ có muốn kêu xe cứu thương hay không, Triệu Thư Ngôn lại giành trước Thôi Ninh Nhạc nói câu từ chối ý tốt của người ta, chỉ dùng một miếng băng gạc thấm cồn che đi miệng vết thương rồi đứng lên, kéo Phó Hiểu Xuân đi ra ngoài. Cũng có kẻ muốn đi qua hỏi han bọn họ có muốn mình lái xe đưa về hay không, Triệu Thư Ngôn lắc đầu, chỉ tiếp tục kéo tay Phó Hiểu Xuân, yên lặng rời khỏi quán bar.

Thôi Ninh Nhạc đi theo sau hai người, nhìn chằm chằm bóng lưng Triệu Thư Ngôn.

Gọi được taxi rồi, tài xế nghi hoặc nhìn thoáng qua vết thương của Triệu Thư Ngôn, nhin không được đành hỏi bọn họ có muốn đến bệnh viện hay không, Thôi Ninh Nhạc lúc này mới giành trả lời trước: “Đi.”

Triệu Thư Ngôn nhìn hắn, đối phương cũng trừng mắt lại: “Tôi không muốn nửa đêm phải gọi xe cứu thương thôi.” Mà cái tên còn đang muốn nói “Tôi không sao”, đành tức khắc ngậm miệng.

Đến được bệnh viện rồi, hộ lý liền lập tức giúp cậu xử lý vết thương, còn nói đôi ba lời trấn an, cũng may miệng vết thương không quá sâu, ba người rất nhanh được rời khỏi bệnh viện. Lúc này, taxi trên đường đã khá hiếm.

Phó Hiểu Xuân vẽ mặt từ đầu đến cuối vẫn luôn khổ sở, rốt cuộc nhin không được đành mở miệng: “Thư Ngôn, tớ... Không bao giờ vào chỗ đó nữa.”

“Muốn đi cứ đi, chỉ là cậu tốt nhất nên mang theo một đám đi cùng. Dù sao nơi đó cũng không phải chỗ bình thường cho lắm.” Triệu Thư Ngôn đưa tay xoa đầu đối phương, an ủi mấy lời, nhưng không quay mặt nhìn cậu ta. Nếu thời điểm này bốn mắt nhìn nhau, sẽ chỉ càng làm đối phương khổ sở mà muốn rơi nước mắt.

Phó Hiểu Xuân bỗng nhiên túm lấy tay đối phương, không chịu bước tiếp: “Cậu biết rõ nơi đó là loại địa phương gì sao?”

Triệu Thư Ngôn nhìn Thôi Ninh Nhạc vẫn luôn trầm mặc, mãi mới gật đầu đáp: “Ninh Nhạc từng mang tôi đi rồi.”

Cánh tay Phó Hiểu Xuân siết càng chặt, hai mắt mang theo mong chờ mà hỏi: “Cậu, cậu cũng là?”

Là cái gì?

Bốn chữ kia giống như một lời nguyên, nói ra chính là tự phán tử hình cho chính mình.

Triệu Thư Ngôn nhìn đối phương khẩn trương như thể chỉ cần một cái va chạm nhẹ người kia sẽ lập tức vỡ tan, nhin không được đành vươn tay, đem đầu cậu ta kéo vào trong lòng, tay đặt trên bả vai Phó Hiểu Xuân, rất chắc chắn mà trả lời: “Không phải. Tôi không phải đồng tính luyến ái.”

Cho dù đáp án đã rõ ràng rành rành, nhưng độ ẩm trên vai liền khiến Phó Hiểu Xuân nhin không được kích động lại từng hàng từng hàng nước mắt tuôn rơi. “Này... Tớ, tớ cũng không biết... Nhưng tớ không thích con gái... Ô ô...” Lời nói qua thiên tân vạn khổ mới ra khỏi miệng, mang theo cảm giác tuyệt vọng đến vô cùng tận.

Câu trả lời của Triệu Thư Ngôn chính là đem đối phương ôm càng chặt hơn, “Đã có kẻ nào tuyên bố như vậy là sai đâu, việc cậu thích ai là quyền của cậu, khóc cái gì mà khóc. Sự phụ cũng chưa có nói không thu đồ đệ thích con trai.”

Tuy đã sớm phát hiện tính hướng bất bình thường của mình, nhưng mãi đến bây giờ, Phó Hiểu Xuân vẫn chưa dám đề cập với bất luận người nào. Cuối cùng, nhìn không được, trong một lần cậu ta vào thử gay bar, kết quả lại bị biến thái theo dõi. Bản thân biết đồng tính luyến ái là chuyện tuyệt vọng cỡ nào, cho nên cậu ta không bao giờ muốn thừa nhận, tựa như chính mình chẳng muốn chấp nhận gương mặt quá mức nữ tính này, mà sức vóc so với đám con trai cùng tuổi cũng thua kém khá nhiều.

Nếu không có sự xuất hiện của Triệu Thư Ngôn, cậu ta thậm chí ngay cả tương lai của bản thân cũng không dám đối mặt. Bởi vì không có hình tượng để so sánh với bản thân sẽ càng khiến cho tâm hồn rơi vào tuyệt vọng.

“Nếu không muốn để chính mình càng tồi tệ tuyệt vọng thêm, vậy cố gắng rèn luyện bản thân, có khí lực mạnh mẽ, khí phách như lão hổ, đến lúc không người nào đánh bại được cậu, xem còn ai dám khi dễ cậu nữa không.” Triệu Thư Ngôn ôm đối phương, dạy cho cậu ta đạo lý nhân sinh. Nói xong, cậu còn nghiêng đầu nhìn Thôi Ninh Nhạc, liếc mắt một cái, “Đúng hay không, Ninh Nhạc ha?”

Bộ dáng tươi cười này, xem ra đã trở lại là Triệu Thư Ngôn ‘nguyên bản’ rồi.

Thôi Ninh Nhạc chợt thốt ra: “Cậu không phải là trước kia đã gặp qua loại chuyện kiểu này chứ?”

Thời điểm miệng phun ra câu này xong, ba người đều cùng sửng sốt. Thôi Ninh Nhạc cũng không rõ vì cái gì bản thân ngay tại thời điểm đó là nhắc đến chuyện này. Cho dù tính toán muốn hỏi, cũng nên chọn lúc chỉ có hai người, như vậy mặc kệ đối phương không muốn trả lời, chọn cách im lặng cũng sẽ không rơi vào tình thế khó xoay sở như vậy.

Lúc sau Thôi Ninh Nhạc mới phác giác, nếu chỉ dựa vào sức mình ép hỏi đáp án nhất định không có hy vọng, nhưng vì hiện tại đang ở trước mặt Phó Hiểu Xuân, Triệu Thư Ngôn chắc chắn không nói dối.

Càng sẽ không giấu diếm chính bản thân mình.

Triệu Thư Ngôn quả nhiên nở nụ cười, nhìn Thôi Ninh Nhạc, trong ánh mắt có chút chật vật cùng bất đắc dĩ vì bị nhìn thấu, nhưng vẫn kiên cường: “Đúng vậy.”

Thôi Ninh Nhạc không cảm thấy quá kinh ngạc.

“Lúc tôi còn nhỏ thường xuyên gặp phải loại gia hỏa chán ghét kia, khi đó không được ai giúp đỡ, chỉ có thể tự mình lẩn trốn. Lớn lên, biết đánh nhau rồi, đánh không lại người ta thì học cách làm thế nào dùng khí thế áp đảo đối phương. Hồ giấy thì sao, tuy làm bằng giấy, nhưng vẫn có thể dọa người chạy mất.” Ngữ khí của cậu tựa như nhắc lại một hồi ức nào đó hoàn toàn không liên quan đến mình, “Bà của tôi từng nói, người ta sẽ không sợ một con mèo nhỏ biết cắn người, nhưng nếu gặp phải lão hổ, bọn họ tự nhiên sẽ chạy trốn.” Cậu dừng lại một chút.

“Cho nên, cho dù túng quẫn thế nào đi nữa, cũng tuyệt đối không thể nhận thua.”

Sau khi đưa Phó Hiểu Xuân trở lại ký túc xá, lại trấn an Lưu Đông vạn phần lo lắng, hai người cuối cùng mới có thể trở lại ký túc xá. Triệu Thư Ngôn khoa tay múa chân linh tinh nửa ngày, miệng thì lầm bầm: “Miệng vết thương thế này, tôi biết làm thế nào gọi đầu đây?”

“Tôi giúp cậu gọi đầu. Mặt thì dùng khăn lau là được.” Thôi Ninh Nhạc thay quần áo dính toàn mùi khói rượu, sau đó trả lời đối phương, tựa như hoàn toàn không chú ý mà đáp lại thế thôi.

“Bị thương còn được chuyên gia hầu hạ?” Triệu Thư Ngôn bày ra khuôn mặt đang cười toe toét.

“Mỗi lần năm mươi đồng, cứ theo đó mà thu phí, nhận tiền theo từng kỳ.” Thôi Ninh Nhạc giúp đối phương cầm lấy quần áo sạch, vỗ vỗ lên khuôn mặt còn đang tươi cười, “Nhanh đi tắm rửa coi, thối muốn chết.”

“Đắt quá đi! Chẳng lẽ người quen không có đặc cách gì sao?!” Bị đẩy mạnh vào phòng tắm nhưng người vẫn không nhận được mà cò kè mặc cả.

“Nữ vương tự nhiên thuộc dòng dõi hoàng thất, người bình thường còn không có phước hưởng thụ loại giá cả này đâu.” Thay xong quần đùi, Thôi Ninh Nhạc cũng bước vào phòng tắm, đem người kia kéo tới kéo lui, “Ngồi xuống ghế, ngửa đầu ra, mặt hướng về phía tôi... Đây, đầu nâng lên cao một chút! Cậu muốn cho nước chui vào lỗ mũi à!”

“...Ninh Nhạc này, biểu cảm của cậu hôm nay nghiêm túc quá chừng.”

Bàn tay đang xoa dầu gội bất ngờ dừng lại, “Bị cậu chọc tức.”

“...Hôm nay, cảm ơn nhé.”

“Cậu mẹ nó nếu còn khách khí với tôi, tôi lập tức đem vòi trực tiếp xả nước vào lỗ mũi cậu.”

Sắc mặt thoáng cứng ngắc một hồi, Triệu Thư Ngôn lại cười. “Tôi hôm nay kỳ thực đã muốn đánh chết gã kia.”

“Không cần đem oán khí mấy năm qua của cậu phát tiết trên người những kẻ qua đường giáp.” Bắt đầu

giúp cậu xả nước, ánh mắt Thôi Ninh Nhạc thực sự chuyên chú, như thể chính mình đang làm công việc nào đó rất quan trọng.

Triệu Thư Ngôn nhìn chăm chăm cầm Thôi Ninh Nhạc, thực sạch sẽ, ngay cả lúc này đây, một mẫu vụn cũng không nhìn ra được. Người này ngay cả cạo râu cũng nghiêm túc thế sao?

“Tôi thực chán ghét loại hỗn đản này, đã sớm muốn đánh một trận, tiếc là sau này càng lớn, lại rất ít khi gặp phải những kẻ như vậy.”

“Ai dám làm bản Nữ vương diện hạ chứ?”

“Tôi không phải con gái! Vì cái gì không phải là Nam vương chứ?”

“Nam quốc vương đại biểu cho vô tâm cùng ngu xuẩn, Nữ quốc vương thể hiện trí tuệ cùng kiêu hãnh, cậu lựa chọn đi?”

“Ai ra cái định nghĩa như vậy! Bất công quá đi!”. “Ít động đây cho tôi! Nước đều thấm vào cả vết thương rồi!”

“Tôi đây làm Nữ vương vậy, dù sao cũng có cậu làm Kỵ sĩ bảo vệ tôi.”

“Không tới phiên tôi ra trận, cậu đã sớm chém chết địch nhân rồi.”

“...Vậy thì đợi đến thời điểm tôi mệt mỏi, cậu lại tiến lên đánh lui kẻ thù. Tác dụng của Kỵ sĩ không phải như thế sao?” Triệu Thư Ngôn cười rộ lên, đôi mắt chớp chớp tựa như mảnh trăng non.

Thôi Ninh Nhạc sững sốt. Giúp cậu lau hết bọt trắng còn sót lại, xoa nhẹ một lúc, hắn mới tức giận phun ra một từ kinh điển.

“Lăn.”

Hắn phát hiện bản thân tựa như cũng dần bong ra vỏ bọc cứng rắn của chính mình. Mà đối phương đã buông xuống khá nhiều phần vỏ bọc lắm rồi, nhiều đến nỗi để cho hắn từ những vết nứt đó mà nhìn ra bộ dáng chân thật của cậu.

Nhưng hai tay lại cố tình không nhịn được mà tiếp tục kéo xuống vỏ bọc của người kia, đối phương tựa như gà con mổ vổ vổ trứng để chui ra ngoài, lộ ra chính mình là một nhóc con lông tơ, rồi khê khằng đối với hắn kêu một tiếng.

Kết quả, bản thân hắn lại thành của tên kia...

...Gà mái mẹ sao?

Thôi Ninh Nhạc lại ngẩn người, hoàn toàn không chú ý tới người bên cạnh đã sớm thoải mái ngủ say sưa.

Sự kiện Nữ vương điện hạ bị thương liên chấn kinh cả khoa Kiến trúc, người đến thăm hỏi nối đuôi nhau không ngớt. Mặc kệ Triệu Thư Ngôn vô số lần giải thích vết thương của mình không quá nặng, nhưng cứ nhìn thấy miếng băng gạc thực chói mắt che đi phần trên khoe mắt sao có thể khiến người ta an tâm cho được đây?

Nhiều người xắn tay áo nói muốn tìm thủ phạm tính sổ cũng không ít, nhưng Triệu Thư Ngôn vẫn luôn cười cười từ chối, sống chết cũng không để lộ thân phận thủ phạm. “Các người nghĩ tôi sẽ ngoan ngoãn để bị đánh sao? Đã sớm trả lại cho gã gấp mười rồi.” Ném xong những lời này, Nữ vương điện hạ vuốt cằm cười lạnh.

Bởi vì bất ngờ bị thương, Lưu Đông bên kia lo lắng cậu không thể tham gia Đại hội Thể dục thể thao mùa xuân hai tuần sắp tới, nhưng Triệu Thư Ngôn vạch lại: “Mắt bị thương thì liên quan gì đến chân chứ? Tôi còn muốn tham gia chạy tiếp sức, nhảy cao, còn cả nhảy xa nữa. Đề đăng ký giúp tôi hết.”

Lưu Đông thân vốn kiêm chức Ủy viên thể dục không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Thôi Ninh Nhạc cũng không ngăn cản cậu, cứ như trước mỗi tối đều giúp cậu gội đầu, theo dõi không để cậu ăn những thứ rau ảnh hưởng đến quá trình khép miệng vết thương, còn đem cả miếng dán đặc chế dùng trong quân đội mà người nhà chuẩn bị cho hắn đưa cậu sử dụng.

Cuối cùng, có ngày nọ, một tên bạn học không biết sống chết mà đùa rằng: “Này, Kỵ sĩ đại nhân thật sự xứng với trọng trách của mình.”

Lúc đó, Thôi Ninh Nhạc không cảm thấy gì cả. Triệu Thư Ngôn còn cười ha ha ôm lấy hắn mà nói: “Đó là đương nhiên. Chẳng lẽ Kỵ sĩ của tôi lại nguyện trung thành với người khác hử?”

Nhưng thời điểm chỉ còn hai người, Thôi Ninh Nhạc liền phát hiện có thứ gì đó bất ngờ đang thay đổi.

Triệu Thư Ngôn tự mình mua lấy băng gạc, tự mình vào nhà tắm rửa ráy mình mấy. Ngay cả việc thay băng vết thương trước kia vẫn do Thôi Ninh Nhạc làm giúp, hiện tại đều tự động làm rất thành thực.

Tựa như gà mái nhìn nhóc con nhà mình bắt đầu tự thân vận động. Nhưng Thôi Ninh Nhạc khó chịu cũng không phải vì chút điểm ấy, mà bộ dạng Triệu Thư Ngôn bắt đầu độc lập, khiến hắn mãi vẫn không nhìn ra ý đồ trong đó. Thật giống như đang chờ gà con sắp phá vỏ chui ra, lại bị người ta đem xi măng trát kín trở lại.

Tình huống bất ngờ thay đổi khiến Thôi đại thiếu gia mất hứng, là phi thường mất hứng.

Cuối cùng, vào buổi tối thứ ba kể từ lúc cậu bắt đầu tự gội đầu, Lô hoa kê dụi mắt, cúi đầu đi khỏi phòng tắm, tóc cũng không có dấu vết gì là đã gội qua. bọt nước lại không ngừng nhỏ xuống người, áo ngủ thì mở ra hơn một nửa.

“Sao lại không gội đầu đi?” Thôi Ninh Nhạc kinh ngạc nhìn đối phương. Hiện tại mới tháng tư, bộ dạng này không cảm mạo liền gặp quỷ.

“Kính sát trùng... Rớt trong nhà tắm rồi. Không thấy đường.” Không có mắt kính, tựa như Lô hoa kê bị rút mất lông đuôi biểu trưng cho sự kiêu ngạo của mình, biểu tình có chút ủ rũ.

Thôi Ninh Nhạc lập tức bắt dậy muốn chạy vào phòng tắm, Triệu Thư Ngôn nhưng lại vội vàng giữ chặt hắn: “Không cần đâu, tôi mang kính mắt vào rồi tìm cũng được...”

“Đừng dông dài nữa!” Nhịn không được phải nổi giận, “Tôi muốn làm gì, là chuyện của tôi, cậu muốn làm gì khi bày ra cái bộ dạng muốn phân rõ giới hạn với tôi như thế? Ở chung với tôi, khiến cho cậu khó xử lắm sao?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, Thôi Ninh Nhạc liền biết mình đã quá quan trọng hóa vấn đề.

Người kia đứng yên tại chỗ, bộ dạng không biết phải làm gì, hoặc chẳng đang chán ghét chính mình. Dáng vẻ tự nhiên tiêu sái của người đối diện trong thời khắc này đã mất tăm mất tích.

“Tôi không có...khó xử.” Đối phương thật phiền não không biết biểu đạt tâm ý của mình thế nào, nhưng có thứ gì đó lại ngăn cậu đem những lời thật tình nói ra khỏi miệng.

Rốt cuộc, là cái gì đang ngăn cách mối quan hệ của hai người?

Rốt cuộc, là thứ gì khiến cậu không thể đối với Thôi Ninh Nhạc nói những lời thật lòng?

Thôi Ninh Nhạc nhú mày, không biết nên như thế nào đối diện với bộ dạng hỗn loạn của người trước mặt, liền cương quyết xoay người bỏ vào nhà tắm.

Tìm kiếm kính sát trùng trên nên nhà ướt sũng nước là công việc khá khó khăn. Nhưng Thôi Ninh Nhạc hiện tại cảm thấy, so với việc trao đổi với tên gia hỏa đang đứng ngoài kia, tìm kính mắt vẫn thoải mái hơn nhiều.

Ngực âm ỉ một ngọn lửa giận. Lại thêm một cục ghen đè nặng ngay ngực.

“Tôi đây làm Nữ vương vậy, dù sao cũng có cậu làm Kỵ sĩ bảo vệ tôi. Chờ đến lúc tôi mệt mỏi, cậu liền giúp tôi đánh lui kẻ thù, tác dụng của Kỵ sĩ không phải như vậy sao?”

Chẳng lẽ những lời này nói ra chỉ vì đùa vui? Chẳng lẽ người kia không biết, mấy lời buồn cười đó không chút nào đáng cười sao!

“Ninh Nhạc...” Cửa phòng tắm truyền đến tiếng của đối phương, Thôi Ninh Nhạc ác thanh ác khí đáp: “Chưa tìm được, cậu đừng có vào đây!”

“Không cần đâu, tôi sẽ...” “Câm miệng!” Đáng chết, chỗ này sao lại lớt thứ gạch trắng ngà như thế chứ!

Triệu Thư Ngôn bĩu môi.

Nhìn chăm chú bóng dáng quật cường của Thôi Ninh Nhạc, cậu nhớ đến mỗi lần đối phương tức giận nguyên nhân chủ yếu đều có dính dáng đến mình. Rõ ràng thời điểm bắt đầu ở chung, hễ cứ can thiệp vào việc riêng của hắn, người kia đều đen mặt nghiêm nghị bắt cậu phải tránh sang một bên, vậy mà hôm nay lại tức tối rống với mình “Ở chung với tôi khiến cậu khó xử sao?”

Khó xử? Tuyệt đối không có khó khăn chút nào.

Cậu chỉ cảm thấy, trải qua gần một năm, có nhiều thứ vốn đã thay đổi khá nhiều, còn lại ba năm kia, cuối cùng sẽ phát triển thành cái dạng gì? Chính mình đã bất tri bất giác bắt đầu ỷ lại vào đối phương, nếu không nhờ người khác nhắc nhở, bản thân cậu sẽ gây ra cho hắn không ít phiền toái nữa. Mà dù cho đối phương không thấy phiền trước, bản thân cậu cũng vẫn thấy sợ hãi.

Sợ hãi... Nếu cứ giữ loại thói quen này nọ, sau này muốn bỏ cũng không được.

“Tìm được rồi.” Thiếu niên thanh tú kia bất ngờ đứng lên, cầm trong tay hai miếng gì đó mềm mềm.

Bắt gặp gương mặt bị hơi nước bốc lên nhuộm thành màu đỏ hồng, Triệu Thư Ngôn lại cảm thấy sợ hãi.

Chính mình có thể buông bỏ tình cảm mà bỏ chạy, mặc kệ người khác phản ứng thế nào. Nhưng người trước mắt này, giống như đang cố đuổi theo để tóm lấy tình cảm trong lòng cậu, sau đó cũng không chê bai gì mà trả lại gấp đôi.

Đến lúc đó, bản thân còn có thể cười đến tiêu sái sao?

Thôi Ninh Nhạc bắt gặp thần sắc quái dị của đối phương, đôi mày càng thêm nhíu chặt, đem kính sát trùng nhét vào trong tay cậu, không thềm nói tiếng nào bước ngang qua cậu ra khỏi nhà tắm.

Mãi đến giờ ngủ, Thôi Ninh Nhạc vẫn chẳng nói với cậu câu nào. Thật giống như lần đầu tiên hai người xảy ra mâu thuẫn, cả hai không hề miệng nói bất cứ điều gì, cứ thế im lặng mãi đến khi bị người khác châm ngòi chiến hỏa mà nhập cuộc.

Khi đó, Thôi Ninh Nhạc quật cường, mà Triệu Thư Ngôn lại cao ngạo. Nhưng hôm nay, Thôi Ninh Nhạc lại đang cố áp xuống lửa giận nơi đáy lòng, trong khi Triệu Thư Ngôn chẳng biết làm cách nào chọc thủng vách ngăn giữa hai người.

Tình hình xem ra càng lúc càng tệ hơn.

Mãi đến một buổi tối của tháng tư, Triệu Thư Ngôn nhận được một cuộc điện thoại đang khi làm bài tập vẽ, khiến gương mặt cậu lập tức biến sắc.

“Dì, nói gì ạ?” Khuôn mặt xám trắng không che dấu được cảm xúc thật.

Đầu bên kia điện thoại im lặng hồi lâu. Loáng thoáng còn nghe được tiếng nước nở. Thôi Ninh Nhạc ngồi bên cạnh cũng cả kinh theo, lo lắng nhìn đối phương.

Triệu Thư Ngôn cả người căng cứng, không còn quản cây bút lông trên tay cùng mớ bản vẽ ào ào rơi thẳng xuống đất, trực tiếp chạy về phía tủ quần áo, vừa lôi ra chiếc ba lô cất bên trong, vừa nghẹn ngào hướng người trong điện thoại mà hỏi: “Dì à, dì nói lại rõ ràng một chút đi.”

Qua vài giây nữa, tay cậu lại bắt đầu run rẩy, ba lô trong tay cũng cầm không xong mà rớt xuống đất.

“Con đã biết... Dì trước mắt cứ ở bên ông đi, con lập tức ngồi máy bay trở về.” Tay run rẩy, gác điện thoại, lại cố gắng ấn gọi một dãy số khác.

Nhưng tay thật sự quá run, đến cả phím điện thoại cũng ấn không được, mãi một hồi lâu điện thoại đều chưa có gọi.

Thôi Ninh Nhạc im lặng lấy đi di động trên tay cậu, gọi điện cho dịch vụ bán vé máy bay, sau đó quyết định đặt một vé bay đi A thị vào hai giờ sau. “Nhớ cầm theo chứng minh, và tiền nữa. Nếu không đủ tiền, tôi giúp cậu.” Hắn chăm chăm nhìn cậu trai sắc mặt tái nhợt, sau đó chậm rãi cầm điện thoại nhét lại vào trong tay đối phương.

“Cám ơn.” Thanh âm run rẩy nói lời cảm ơn khiến Thôi Ninh Nhạc không nghe ra được tư vị gì. Hắn chỉ có thể đem một bàn tay đặt lên vai cậu, nhẹ nhàng vỗ về: “Đừng nhịn nữa. Nếu không lúc lên máy bay lại càng khó coi...” Người này, không phải từng bảo người khác phải khóc ra thật to sao? Như thế nào, thời điểm đến lượt mình, lại không chịu chấp hành nguyên tắc này.

Lô hoa kê cũng có lúc phải cụp đuôi vào, nhất là khi trời tối, không còn cần phải giả bộ mạnh mẽ để người khác biết mình kiên cường.

Một lát sau, Thôi Ninh Nhạc cảm giác có nước mắt rơi xuống tay mình.

Triệu Thư Ngôn khóc thực im lặng. Im lặng tựa như đang cố dồn ép quá nhiều thứ trong đó.

Lúc ấy, Thôi Ninh Nhạc đã nghĩ: Nếu có một ngày, trong lòng đã không thể dồn nén thêm áp lực này nữa, đối phương lúc ấy sẽ bộc phát ra như thế nào đây?

Máy bay dù sao sẽ không chờ đợi ai, cảm xác mãnh liệt rất nhanh bị Triệu Thư Ngôn kìm xuống. Cậu cầm lấy ba lô, nhanh chóng lao khỏi ký túc xá, vừa xuống đến cửa chính dưới lầu, phát hiện áo bị người phía sau giữ lại. Cậu quay đầu, bắt gặp gương mặt của Thôi Ninh Nhạc.

“Đồ ngốc, quên lấy mũ đây này.” Nói xong, hắn đem mũ đội lên đầu cho cậu. Đem vành mũ kéo xuống thật thấp, đủ để người ngoài không nhìn thấy ánh mắt sừng đỏ kia.

Hắn phải giúp giữ lấy kiêu ngạo của người này, bởi vì bản thân hắn chính là Kỵ sĩ.

Triệu Thư Ngôn khẽ gật đầu.

Từ cửa sổ dõi theo bóng dáng đối phương rời khỏi khu ký túc xá, Thôi Ninh Nhạc dựa vào vách tường, lục lọi trong túi quần, bỗng nhiên nhớ ra bản thân đã bỏ thuốc một thời gian rồi, cho nên lúc này trên người ngay cả một cây thuốc dư cũng không có.

Triệu Thư Ngôn chán ghét mùi thuốc lá. Thời điểm bọn họ bắt đầu ở chung, hai người liến vì chuyện bỏ thuốc mà cãi nhau không biết bao nhiêu lần. Quấy cỡ nào cũng không thành công, đối phương vừa thấy hắn cầm thuốc liền cầm tức trừng mắt, sau đó rúc người trong ổ chăn, còn mang cả khẩu trang rồi im lặng kháng nghị.

Tựa như hũ nút lúc buồn bực, không lên tiếng, cũng chẳng bùng nổ. Nhưng triệt để ném đối phương qua một bên.

Thôi Ninh Nhạc ngay từ đầu cũng không để ý việc này, nhưng qua thời gian dài, hắn phát hiện chứng nghiện thuốc lá của mình đã giảm bớt nhiều. Trong tiềm thức, vì cậu, hắn cũng giảm xuống số lần hút thuốc.

Đến bây giờ, hắn thậm chí mười ngày rồi cũng chưa đụng đến một cây thuốc. Triệu Thư Ngôn cho tới giờ chưa từng đề cập lại vấn đề này, mà bản thân hắn cũng để tâm nữa. Mãi đến khi phát hiện, mọi thứ hết thấy đã tốt rồi.

Từ lúc nào, hắn lại vì đối phương mà thay đổi nhiều như vậy?

6. Chương 6

Một tuần qua đi. Trong khoảng thời gian đó, Triệu Thư Ngôn chưa từng gọi về một cuộc điện thoại, Thôi Ninh Nhạc có chút lo lắng, nhìn tới nhìn lui di động của mình, nhin cả nửa ngày, vẫn không chủ động gọi qua.

Những người khác trong ký túc xá ba lần bốn lượt hỏi thăm tin tức Nữ vương điện hạ, Thôi Ninh Nhạc đều bảo cậu đi chơi rồi, nhưng nhân vật chính một ngày còn chưa trở lại, hẳn liền một ngày không được bình yên. Sinh hoạt của đám con trai trong ký túc xá thiếu đi bóng dáng của Nữ vương điện hạ, tựa như đồ ăn quên nêm muối, thật sự vô vị.

Buổi tối hôm nay có lớp, mọi người đến tận chín giờ rưỡi mới lết về được ký túc xá, Thôi Ninh Nhạc đẩy cửa, đang định bật đèn, lại kinh ngạc phát hiện trên giường có người.

“Đừng bật đèn.” Thanh âm có chút khàn khàn, thiếu đi cảm giác lông bông như dạo trước của thiếu niên.

Hắn không bật đèn, sau khi vào phòng liền đóng cửa lại, đem sách vở để lên bàn, sau đó đi đến ngồi ở phía đối diện, không nói một tiếng mà nhìn chăm chăm bóng đen kia. Vì lưng che đi ánh trăng, hắn không thể nhìn rõ được gương mặt đối phương.

“Có thuốc không?” Giữa căn phòng yên tĩnh chợt vang lên tiếng nói.

Thôi Ninh Nhạc cười khẽ, cố ý tạo ra bầu không khí vui vẻ: “Cậu không phải luôn chán ghét thứ đó sao?”

“Thuốc so với rượu hiệu quả nhanh hơn.” Thanh âm đối phương so với lúc đầu nhẹ hơn một chút, nhưng không có cảm giác tốt hơn bao phần.

“Cậu còn chưa từng hút qua...”. “Tôi từng hút rồi. Trước đây còn hút nhiều hơn cậu nữa.” Triệu Thư Ngôn cười tự giễu.

Thôi Ninh Nhạc kinh ngạc nhíu mày, không nói thêm gì.

Lúc trước hắn biết, người này tuy uống rượu nhưng sẽ không để say, lại càng đừng nói đến những thói quen bất lương khác.

Trước đây, người kia là bộ dáng gì, Thôi Ninh Nhạc vốn chưa bao giờ nghĩ tới. Nhưng đối phương đột ngột để lộ ra ngoài như thế khiến hắn nhin không được mà tưởng tượng. Nếu như hơi thở kia từng đầy mùi thuốc là, mà hiện tại lại sạch sẽ vô cùng, vậy cậu đã xóa nó đi như thế nào?

Triệu Thư Ngôn không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nằm trên giường. Thôi Ninh Nhạc lúc này mới phát hiện trên tủ đầu giường đang vắt vương một bộ quần áo cùng vài lon bia.

Hắn đứng lên, nói một câu “Cậu chờ tôi một chút”, sau đó rời khỏi phòng.

Đợi đến khi hắn quay lại, trong tay là một gói thuốc mùi bạc hà.

Ném sang cho đối phương một cây, sau đó cũng tự lấy cho mình, Thôi Ninh Nhạc khẽ cười: “Cậu thiếu chút nữa ném mất bát lửa của tôi, may mà hiện tại đã tìm lại được.”

“Sau đêm nay liền có thể ném rồi.” Người trên giường ngồi lên, có phần trúc trắc phun nuốt khói thuốc. Sau hai giây, cậu lại liếc mắt trừng Thôi Ninh Nhạc: “Sao lại mua cho tôi thuốc lá của con gái?”

“Thấy bộ dạng cậu hiện tại còn không dám uống rượu, đòi hút thuốc cái gì chứ?”

Triệu Thư Ngôn cúi đầu, nhẹ nhàng nói câu: “...Cảm ơn.”

Thôi Ninh Nhạc không đáp, gương mặt có hơi nóng lên. Đây đã là câu cảm ơn thứ ba cậu nói với hắn.

Trong phòng dần dần tràn ngập khói thuốc, Thôi Ninh Nhạc sợ khói sẽ kích hoạt hệ thống báo cháy, đành phải đi qua đem cửa sổ mở ra. Gió đêm thảng tạt ùa vào phòng, khiến bầu không khí mát mẻ hẳn lên.

Triệu Thư Ngôn vẫn không nhúc nhích ngồi một chỗ, tựa như linh hồn đã bị khói thuốc mang đi mất.

Ngồi hồi lâu, phát hiện đối phương có chút run rẩy, Thôi Ninh Nhạc muốn đi lấy thêm áo khoác cho cậu. Nhưng đối phương không nói câu nào, liền kéo tay Thôi Ninh Nhạc, sau đó nhào thẳng vào lòng hắn. Thôi Ninh Nhạc vừa tức vừa buồn cười: “Tôi cũng không phải vú em của cậu!” Nói xong, hắn đẩy người kia ra, định bụng đem cửa sổ đóng lại.

Tay Triệu Thư Ngôn giữ chặt, không cho hắn rời đi.

“Một chút thôi.” Cậu đem toàn bộ thân mình rúc vào trong lòng đối phương, rầu rĩ nói: “Ráng làm vú em của tôi một hồi thôi mà.”

“...Lão tử là con trai.” Tuy rằng nói vậy, hắn lại tự giác dùng chính áo sơ mi của mình bọc lấy gia hỏa trong lòng.

Triệu Thư Ngôn nằm trong lòng hắn nở nụ cười. Tiếng cười phảng phất nét ưu thương, truyền đến bên tai Thôi Ninh Nhạc cảm giác chẳng chút thoải mái. “Cười cái gì, mẹ nó, khổ sở thì cứ tỏ ra khổ sở cho tôi. Cười chẳng chút tinh thần kiểu đó, vừa nghe liền thấy khó chịu.” Lời nói tuy cay nghiệt, vốn để che đi đau lòng cùng thương tiếc nơi đáy lòng mình.

Thân thể Triệu Thư Ngôn khẽ run rẩy, không biết do lạnh, hay vì đau buồn. Thôi Ninh Nhạc cứ như thế

ôm cậu, cũng không biết mở miệng an ủi thế nào, càng không biết bắt đầu an ủi từ đâu. Tên kia chưa bao giờ thành thật đem phần yếu đuối của mình bộc lộ ra.

“Bà tôi qua đời rồi.” Thanh âm trầm khàn đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh, cũng lập tức dập tắt đáy lòng đang sôi trào phiền não của Thôi Ninh Nhạc.

“...Ừm.” Thôi Ninh Nhạc kinh ngạc ôm lấy đối phương.

“Bà là người hiểu rõ tôi nhất. Cũng là người tôi thương nhất.” Lúc nói chuyện, thanh âm lại ảm ảm chút run rẩy.

“...Tôi biết rồi.” Hai hũ thức ăn muối chua đến bây giờ vẫn chưa ăn được mấy phân, tuy rằng chiếc T-shirt có logo siêu nhân kia thực rẻ tiền, nhưng vẫn luôn được đối phương cẩn thận cất trong tủ quần áo.

“Từ bé đến giờ, chỉ có mình bà là toàn tâm toàn ý thương tôi. Chỉ có bà thôi.” Âm cuối đã sắp nhẹn không được nữa mà nấc lên.

Thôi Ninh Nhạc cup mắt. Hắn tựa hồ đã hiểu ra vỏ bọc cứng cỏi của Triệu Thư Ngôn từ đâu mà có.

Sau đó, Triệu Thư Ngôn cũng không tiếp tục nói nữa, áp lực lại khiến nước mắt phải rơi một hồi. Thôi Ninh Nhạc chỉ ôm biết đối phương thật chặt, an ủi này nọ đều nói không nên lời.

Ngày thường, cậu quá mức gọn gàng, cẩn chu, chỉ có thời điểm về đêm, mới có thể chân chính nhìn rõ diện mạo của người này. Cũng bởi chỉ khi đó mới nhìn thấy bộ dạng chân thật của cậu, hắn mới không bị bắt cứ ảo tưởng nào mê hoặc.

“Cậu...” Muốn nói gì đó, nhưng giọng nói cứ nghẹn lại bên khóe miệng, chẳng cách nào thốt ra được. Trên tay truyền đến cảm giác lạnh lẽo khiến bản thân có chút khó chịu, hắn không khỏi càng thêm dùng sức ôm chặt người trong lòng, khóe miệng hơi nhếch cao, cũng không muốn nhắc gì đó nữa.

Vài ngày sau, Triệu Thư Ngôn vẫn luôn mặc chiếc áo T-shirt bó sát người kia. Đám bạn không hiểu chuyện đều cười nhạo cậu, không giải thích được. Nhưng chẳng lâu sau, mọi người liền tập mãi thành quen. Đương nhiên, này cũng không tính là thói quen, nhưng cả đám chỉ cần vọt ra bất cứ ngôn từ bất kính nào, lập tức sẽ bị Kỵ sĩ đại nhân ác liệt chế giễu một phen.

Triệu Thư Ngôn cũng không buồn mở miệng giải thích, cứ như trước mặc trên người chiếc áo vô cùng thu hút sự chú ý của người khác, lượn khắp vườn trường.

Ngày hôm sau, Thôi Ninh Nhạc cũng mặc một kiểu T-shirt tương tự, loại trào lưu độc này lập tức lây lan khắp khu ký túc xá nam sinh. Cơ hồ, tất cả mọi người đều bắt chước bọn họ mặc loại T-shirt in mấy hình ảnh hoạt hình buồn cười mà đáng yêu này. Triệu Thư Ngôn đứng lẫn trong đó, xem đã không còn quá chói mắt.

Thôi Ninh Nhạc hoàn toàn không nhắc lại những chuyện đã xảy ra đêm đó. Triệu Thư Ngôn cũng khôi phục giọng điệu ngày thường, mỗi ngày đều như trước đùa giỡn, trốn làm bài tập giáo sư giao mà chơi game. Chỉ duy vài lần, Thôi Ninh Nhạc mới vô tình bắt gặp thấy cậu ngậm trong miệng một cây thuốc, xuất thần nhìn chăm chăm khung cảnh ngoài cửa sổ.

Nếu không cẩn thận cùng cậu chạm mắt, thiếu niên xinh đẹp sẽ hướng hẳn cười đến sáng lạn.

Đã triệt để đem nỗi đau kia chôn xuống sâu thật sâu, không thể chạm tới nữa, cũng chẳng nhìn ra được.

Thôi Ninh Nhạc nhíu mày, không rõ như vậy là tốt hay xấu. Có thời điểm chính hắn nhin không được đành lôi tên kia ra răn dạy một phen, vừa đúng vào buổi tối. Mà đối phương đợi mãi đến sau khi tắt đèn đi ngủ, mới nhẹ giọng nói với hắn một câu: “Tôi không phải giả vờ không cần, mà chỉ sợ cậu nhìn thấy tôi khổ sở, ngay cả cậu cũng rơi vào khổ sở rồi, tôi còn có thể ở đây vui vẻ sao?”

Thôi Ninh Nhạc giật mình, mơ hồ cảm giác thấy khuôn mặt chính mình dần dần nóng lên.

Tối hôm đó thời tiết vốn rất tốt, ánh trăng cũng đặc biệt trong trẻo. Bởi vậy, hắn mới có thể nhìn thấy rõ rành rành gương mặt tươi cười của Triệu Thư Ngôn. Có chút ngưng ngừng, lại cả áy náy, còn hơi... để ý.

Đây là quang cảnh chỉ có buổi tối mới nhìn thấy được đi?

“Ồn chết, ngủ đi.” Thôi Ninh Nhạc kéo chăn, trùm lên người, đưa lưng về phía đối phương.

Chẳng cách nào ngăn lại khóe miệng đang cong lên, mà mặt mũi cũng càng lúc càng nóng.

Vấn đề khúc mắc trước chuyến đi của đối phương, tựa hồ đã không còn thắc mắc nữa. Bởi vì thời điểm ôm lấy cậu vào buổi tối hôm đó, vỏ bọc cứng rắn của đối phương đều đã bị lột sạch.

Gà con xù lông kia, đáng thương rúc trở lại trong vòng tay hắn, mở to đôi mắt ngập nước, nói: Đừng có buông, bởi vì tôi đã không còn người thương tôi nữa.

Không còn người khác để có thể dựa vào, chỉ còn cách tự nhắc nhở chính mình, phải độc lập, phải kiên cường, mạnh mẽ hơn để bất cứ kẻ nào khi dễ chính mình. Bởi vì ngoại trừ bà của cậu, không ai khác là toàn tâm toàn ý yêu thương cậu.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Thôi Ninh Nhạc chợt nói một câu: “Tôi tuyệt đối sẽ không tùy tiện bỏ đi. Nếu tôi thật sự chẳng thể không tạm rời đi, cậu vì cái gì mà không đuổi theo?” Dựa vào cái gì hắn lại không thể bảo hộ người này?

Tiếp đó, trong phòng chìm vào im lặng. Thôi Ninh Nhạc vừa giận vừa buồn cười. Tên này ngủ cũng nhanh quá đi mất.

Nhưng một hồi nữa, sau lưng cảm giác có người ôm lấy.

“Hắc hắc...” Diệu cười đáng đánh của Triệu Thư Ngôn từ sau lưng truyền tới. “Tôi không phải tới rồi sao?”

“Tên đồng tính luyện ái nhà cậu, mau rút về giường của mình cho tôi!”

“Đừng mà, đêm nay chúng ta ngủ chung đi.”

“Tôi muốn chết!”

“Ông đây thật tịch mịch.”

“Lăn!”

Bầu không khí nghiêm trọng bị phá hủy không còn chút dấu vết gì nữa.

Triệu Thư Ngôn vẫn có thể tham gia Đại hội thể dục thể thao mùa xuân mỗi năm tổ chức một lần.

Mỹ thiếu niên mặc trên người quần đùi thể thao liền khiến cho cả hội trường oanh động. Lưu Đông đặc ý vỗ tay cười to, vẻ mặt đặc ý vô cùng giống gian thương: Đây chính là hiệu quả đó. Lấy thật nhiều hạng nhất a, so ra vẫn kém hơn dùng sắc đẹp hấp dẫn sự chú ý của bàn dân thiên hạ nha.

Không cần thận đem tư tưởng này tiết lộ với tên bạn cùng phòng hay phản bội của mình, thời điểm Triệu Thư Ngôn nghĩ lấy sức, cậu chàng liền bị chinh một phen.

Gương mặt bầm dập của cậu chàng bất tri bất giác liền được đám nữ sinh khoa Kiến trúc chú ý đến, sau đó liền bị dán mác ‘Anh chàng mặt phù kỳ quái’.

Thôi Ninh Nhạc cùng Triệu Thư Ngôn đều đăng ký cùng một hạng mục. Triệu Thư Ngôn vì để tránh phiền toái, luôn luôn trốn phía sau lưng đối phương. Thôi Ninh Nhạc cũng biết cậu vốn không có kinh nghiệm xử lý mấy thứ như lòng dạ con gái, đành phải thay tên kia ra mặt uyển chuyển cự tuyệt không ít chuyện tốt.

“Trước đây, cậu như thế nào đối phó với đám con gái?” Hần nhin không được đành hỏi.

“...Trốn, hoặc là, làm bộ không nghe thấy.”

Đúng là gia hỏa ngây thơ, Thôi Ninh Nhạc xoay đầu lại, cười.

Triệu Thư Ngôn hiểu được, xấu hổ đem đầu đối phương quay trở về. “Cười cái gì mà cười, cái đồ Song tử hoa tâm nhà cậu!”

Thôi Ninh Nhạc tiếp tục quay đầu lại, chu miệng, dùng hai ngón tay lấy lên một chiếc nĩa.

Đây mới thật sự là tên vô lại này đi? Triệu Thư Ngôn cảm tức nghĩ.

Hai người tham gia thi đấu, thành tích đều khá lạc quan. Lưu Đông vẫn đứng ngoài sân, chỉ huy đám con trai không biết xấu hổ giương cao lá cờ nhỏ đề “Nữ vương vạn tuế, Kỵ sĩ thiên thu”, cổ vũ cho hai người bọn họ.

Sau khi lấy được hạng hai cuộc thi Tiếp sức nam, cả Thôi Ninh Nhạc cùng Triệu Thư Ngôn cùng lao qua, một phen đem Lưu Đông đang mưu đồ chạy trốn, hành hung thêm một trận nữa.

Hành hung xong rồi, thời điểm uống nước lấy sức, Triệu Thư Ngôn lập tức chú ý đến ánh đèn loang loáng chớp bên cạnh. Vừa quay đầu lập tức phát hiện, hóa ra là Hoa khôi Hứa Tiêu đang cầm máy ảnh kỹ thuật số, không ngừng bấm nút chụp hình mình.

Mặt Triệu Thư Ngôn bắt đầu co giật.

“Cười đẹp một chút, tôi khỏi phải dùng đến PS.” Ngữ khí Hoa khôi chẳng khác nào mệnh lệnh.

“Ông đây có quyền chân dung, phải trả tiền.” Triệu Thư Ngôn cười đến cứng ngắt.

“Gi?! Quỷ keo kiệt! Ảnh chụp trước đây của lão nương chẳng phải đều bị đám con trai mấy người nơi nơi loan truyền nhau! Cậu thay bọn họ trả nợ là tốt rồi!” Hoa khôi xinh đẹp hừ lạnh.

Đám con trai chột dạ không dám nhìn sang bên đó nữa. Triệu Thư Ngôn chỉ có thể trở mắt nhìn Hứa Tiêu chụp tới chụp lui, sau đó lại quay sang Thôi Ninh Nhạc cười đến ngọt ngào: “Thôi thiếu gia, phiền ngài chụp với cậu ta một tấm được không?”

“Vì cái gì tên kia là Thôi thiếu gia? Mà tôi lại là Quỷ keo kiệt?!” Triệu Thư Ngôn nhin không được kháng nghị.

“Biết chiều ý con gái mới được tôn trọng,” Hứa Tiêu nhướn mày nhìn cậu, “Có ý kiến gì?”

“...Tôi đây ngoan ngoãn làm Quỷ keo kiệt là được rồi.” Ai thèm quan tâm lũ con gái mấy người?!

Đám con trai kinh ngạc, thì ra Hứa Tiêu mới chính là Nữ vương.

Thôi Ninh Nhạc thể mà lại đồng ý. Thời điểm bước tới, hắn mới để ý đến đôi giày của Triệu Thư Ngôn, “Giày của cậu đang mang sao lại bung rồi?”

Triệu Thư Ngôn cúi đầu nhìn, quả nhiên. Cậu vội vàng ngồi xổm xuống, định bụng sửa lại chỗ giày bị bung, nhưng không cách nào chỉnh lại được. Thôi Ninh Nhạc thấy đối phương tay chân bận rộn, cũng ngồi xuống cùng, giúp cậu sửa giày.

Bên cạnh liên tục vang lên tiếng bấm máy ảnh, Triệu Thư Ngôn dở khóc dở cười. Thôi Ninh Nhạc lại phun ra một câu: “Lần đầu tiên chụp ảnh cùng tôi, sao không cười đẹp một chút coi nào?” Lúc nói chuyện, hắn cũng không buồn nhìn đối phương.

Triệu Thư Ngôn sửng sốt. Bất ngờ, cậu lộ ra một nụ cười toe toét.

Đúng nha, lần đầu tiên chụp chung với tên kia. Khó trách hắn không nói gì đã đồng ý. Mặc kệ là tư thế gì, tốt xấu gì cũng là chụp ảnh chung không phải sao?

“A a... Nhìn rất đẹp! Tên hồn đản Triệu Thư Ngôn kia! Mau quay đầu sang đây! Bà đây thực ghen tỵ với khuôn mặt nhà mi! Mau lên! Nhanh quay đầu sang đây nhìn vào máy ảnh!” Chỉ tiếc rằng tiếng hét chói tai của mỹ nữ lại phá vỡ bầu không khí sắp sửa động lòng người, Triệu Thư Ngôn quay đầu, làm một cái mặt quỷ, lại còn le lưỡi.

Ai thêm quan tâm cô chứ!

Đêm hôm đó, BBS trường, tấm ảnh Nữ vương điện hạ xinh đẹp le lưỡi hấp dẫn hơn vạn lượt xem.

Mà mỹ thiếu niên kia lại không hề hay biết, qua ngày hôm sau liền lôi kéo một nhân vật khác cũng có liên quan đến đề tài sôi nổi kia, chạy ra khu trung tâm thương mại, tìm mua một đôi giày mới. Nói cho hay thì là đi mua giày, nhưng Triệu Thư Ngôn túm Thôi Ninh Nhạc chạy nửa ngày, sau đó mới lủi vào một cửa tiệm chụp ảnh sticker trang hoàng bên ngoài cũng không tồi.

“Ông chủ, chụp hai kiểu nhé. Sẵn tiện in làm hai bộ luôn.” Triệu Thư Ngôn không để Thôi Ninh Nhạc kịp thối lui, đem hắn đẩy mạnh vào trong tiệm. Thôi Ninh Nhạc trừng đối phương: “Cậu không phải đi mua giày sao?”

“Tôi cũng đi mua người nữa, hắc hắc...” Triệu Thư Ngôn kéo hắn đến trước chiếc máy chụp sticker để sẵn, “Lần trước cậu không nói tôi liền quên luôn, tội mình còn chưa có ảnh chụp chung nha.”

“...Muốn chụp ảnh chung, sao không tìm người chụp cho, chạy ra mấy chỗ tầm xàm này làm gì?” Cứng ngắc nhìn chính mình trên màn hình, Thôi Ninh Nhạc thật không có cảm tình với loại hình chụp đang lưu hành này.

“Ai biết lần tới nhớ ra được chuyện này đã là thời nào rồi, tôi không quan tâm chuyện lần trước gì đó, tính

ra vẫn chưa có tấm ảnh nào hết.”Triệu Thư Ngôn vừa lựa ra kiểu khung, vừa lơ đãng nói.

Thôi Ninh Nhạc sững sốt nửa ngày, sau đó mới cười nói: “Đừng lo lắng, có phải sợ tôi đột ngột liền đuổi thẳng hai chân già từ thế gian, cho nên cậu mới kéo tôi đi chụp di ảnh chung của hai đứa. Thôi thì tôi đặc biệt cho phép cậu đó.”

“Tưởng như vậy tôi cũng sẽ bị dọa sợ mà chết theo cậu sao?” Triệu Thư Ngôn cũng cười lên.

“Đỡ cho cậu một thân một mình khổ sở cô đơn lưu lại trên thế gian, không tốt sao?”

Cái chết của người bà yêu dấu nhất của người kia rốt cuộc để lại bao nhiêu kích thích to lớn, Thôi Ninh Nhạc không rõ. Gia hỏa trước mặt thoát nhìn kiên cường thật đấy, nhưng dạo này cậu lại thường tỏ ý muốn ỷ lại vào hắn. Thôi Ninh Nhạc càng chẳng phân rõ được đây có phải do thương tổn phải chịu sau khi người thân rời đi khiến đối phương trở nên yếu đuối, nhưng vẫn đúng như hứa hẹn vào buổi tối hôm đó mà chiều theo người kia.

Nhìn từng tấm từng tấm ảnh chụp chung hiện trên màn hình, khuôn mặt gia hỏa kia cười đến sáng lạn ghé sát bên cạnh mình, Thôi Ninh Nhạc lần đầu tiên thấy được bộ dạng vô cùng thân thiết của mình cùng với người khác – ngoại trừ tấm ảnh chụp chung của gia đình những ngày còn rất bé. Khuôn mặt chợt nóng lên. Đến lúc nhận ảnh, mắt chỉ nhìn qua loa hai cái, lập tức nhét vào ví tiền.

Cổ tình, tên kia lại chìa ra trước mặt hắn, còn cười đến vui vẻ: “Ảnh chụp không tệ, nếu không tại mình phóng to ra, treo ở đầu giường ha?”

Tựa như hắn chính là người không cách nào thay thế được của đối phương?

Rốt cuộc chỉ tựa như, hay chính là sự thật?

Hắn chợt muốn quan tâm.

Triệu Thư Ngôn vốn không thích ủy khuất chính mình, sau khi chụp hình xong, liền kéo Thôi Ninh Nhạc chạy sang cửa tiệm Nike bên cạnh. Tốc độ mua giày cũng thống khoái ngang ngửa tốc độ nói chuyện của cậu, tên này cầm lên hai đôi, thử vào, sau đó đưa một đôi cho người bán hàng gói lại cho mình.

Tự cảm thẻ tín dụng đi tính tiền, Triệu Thư Ngôn lúc ngẩng đầu liền bắt gặp, người con trai đứng ngay quầy thu ngân không ngờ lại là Trần Lăng.

Tuy rằng nghe qua đối phương nói mình làm việc trong cửa hàng, nhưng cũng không nghĩ đến lại vô tình gặp được thế này. Trần Lăng sau khi nhận thẻ tín dụng cũng nhận ra, ngây ngẩn cả người. “Cậu đợi chút.” Nói xong, y nhanh chóng tổng kết sổ sách, sau đó hướng người bên cạnh giải thích, giao ca rồi lập tức rời khỏi quầy thu ngân, kéo Triệu Thư Ngôn ra ngoài.

“Êu, quấy rầy công việc của anh rồi, thật ngại ghê.” Triệu Thư Ngôn tuy rằng ngoài miệng khách khí, tay lại chẳng chút do dự nhận lấy ly trà sữa lạnh đối phương mua cho mình.

“Triệu Thư Ngôn mà cũng biết khách khí sao?” Trần Lăng cố làm ra vẻ kinh ngạc, nhìn sang Thôi Ninh Nhạc: “Trong khoảng thời gian này cậu ta gặp phải kích thích gì à?”

“Là do tôi bảo vệ không tốt, để cậu ta bị lừa dối.” Thôi Ninh Nhạc thành khẩn trả lời.

“...Ký túc xá chúng ta từ lúc nào thì nuôi lừa hử?” Triệu Thư Ngôn trừng mắt.

“Chỉ có người thông minh tài năng mới nhìn ra được con lừa kia.”

“Cho nên tôi mới phải chịu trận, nhìn không thấy con lừa kia mới bị nó lừa chứ gì?”

“Chúc mừng câu trả lời của cậu, vô cùng chính xác.” Thôi Ninh Nhạc cười đến sáng lạn.

Trần Lăng từ đầu đến giờ cười đến thẳng lưng không được. “Ninh Nhạc, cậu đừng khi dễ Thư Ngôn nữa, cậu ta thật đáng thương.”

“Ai đáng thương chứ? Tôi còn chưa phản công đâu đó! Đừng có qua loa kết luận như thế!” Triệu Thư Ngôn trừng mắt, biện hộ cho tình cảnh của chính mình. Trần Lăng lại cười to hơn.

Ba người sóng vai đi vào một cửa hàng dụng cụ âm nhạc. Trần Lăng đang muốn đẩy cửa cho Triệu Thư Ngôn, nhưng cửa còn chưa kịp đẩy ra, đã bị người nào đó dè lại.

Ngẩng đầu nhìn người vừa tới, gương mặt Trần Lăng nhất thời biến sắc, nhanh chóng rút tay về, xoay người định rời đi. Đối phương lại tìm cách giữ chặt lấy y, vừa định nói gì đó, thì Trần Lăng liền hướng phía gã rống to: “Đừng TM đụng vào tôi!”

Tiếng nói thật to khiến người khắp bốn phía đều phải chú ý. Triệu Thư Ngôn và Thôi Ninh Nhạc liếc mắt nhìn nhau một cái, người trước đem trà sữa nhét vào trong tay kẻ sau, tùy thời chuẩn bị nghĩ cách cứu viện bằng hữu của mình.

Người đàn ông bị hét vào mặt bộ dạng bất quá mới hơn hai mươi, tây trang sạch sẽ, đeo mắt kính có gọng, thoát nhìn rất ra dáng thanh niên ưu tú, giỏi giang.

Tuy tướng mạo bình thường thế thôi, nhưng khả năng là thành phần bại hoại giả vờ nhã nhặn cũng không ít. Triệu Thư Ngôn chính là mang định kiến như thế.

“Vì cái gì lại dọn đi?” Người đàn ông nhã nhặn nhíu mày hỏi đối phương.

“Liên quan cái rắm đến anh.” Trần Lăng lạnh lùng nhìn gã.

“Tôi không định chia tay với cậu.” Người đàn ông nhả nhận hạ thấp thanh âm, cố gắng để bản thân thoát nhìn hòa ái một chút.

“Lão tử TMD mới không làm bồ nhí của anh!” Trần Lăng dữ tợn đáp lại.

“Tôi cùng người kia chỉ là gặp dịp mới chơi, sao bằng được, cùng một chỗ với cậu đã bốn năm, cậu như thế nào lại...”

“Thối lắm.” Triệu Thư Ngôn ở bên cạnh nghe thấy, nhin không được phải chen vào.

Người đàn ông nhả nhận trừng mắt liếc cậu, ánh mắt kia quả thật có thể dùng giết người.

“Này không phải thối lắm thì là cái gì, gặp dịp thì chơi còn lên đến trên giường? Tôn nghiêm đàn ông giá trị liền ngang bằng một mớ dịch thể?” Đã sớm nghe được từ chỗ Trần Lăng ít chuyện xưa về gã đàn ông nhả nhận trước mặt, đồng nợ kia đủ để viết đầy trên mớ giấy vệ sinh trong nhà xí. Nhưng Trần Lăng cố tình không buông tay được, trước mắt, hố lửa này cậu nhất định không để người kia nhảy trở vào.

Trên đời này vốn không có thứ gì đáng để cho người ta hoàn toàn buông tha tự tôn của mình, cho dù ‘nhân danh tình yêu’ cũng như vậy thôi.

Trần Lăng nhìn sang Triệu Thư Ngôn, muốn cười khở, nhưng lại chẳng thể, chỉ có khóe miệng nhếch lên rồi hạ xuống, sau đó lại nhú mày.

Chung quy, bản thân thực sự toàn tâm yêu thương người kia, cho dù cố gắng thế nào thắng người đối mặt, nhưng chỉ cần đối phương dùng chút lời đường mật, liền bị đánh bại đến rối tinh rối mù.

Chỉ là, trước mắt, y không muốn nhận thua, cũng hoàn toàn không thể thua. Bởi vì bản thân cũng muốn được như thiếu niên xinh đẹp kia, đối diện với kẻ khác mà cười ngạo nghễ.

“Cậu là gì của em ấy?” Người đàn ông nhả nhận rõ ràng đang tức tối.

“Tụi này chơi 3P, tình cảm cũng tốt lắm ha?” Triệu Thư Ngôn ác miệng trêu chọc đối phương, “Hôm nay chán Ninh Nhạc, liền cùng Trần Lăng. Ngày mai chê Trần Lăng, thì quay lại với Ninh Nhạc. Mỗi ngày đều đổi, có thể giữ được cảm giác mới mẻ, so với gặp dịp thì chơi thế nào nhỉ?”

Người đàn ông nhả nhận bị chọc tức không biết phản bác thế nào. Trần Lăng nhân cơ hội này giãy khỏi tay người kia, kéo Triệu Thư Ngôn rời đi.

“Trần Lăng!” Người kia ở phía sau kêu to, nhưng y chỉ quay đầu trừng mắt liếc đối phương một cái, kiên định trả lời: “Tôi tuyệt đối sẽ không trở về.”

Triệu Thư Ngôn cảm giác tay mình bị y siết thật chặt, nhìn ngấm mái đầu nhuộm đỏ ở phía trước, sau đó bất ngờ quay lại làm một cái mặt quỷ, kết quả, bị Thôi Ninh Nhạc vượt lên, kéo trở lại.

“Ngu ngốc, lửa cháy còn đổ thêm dầu, cẩn thận bị người ta tạt acid.”

“...Ss... Trước khi bị tạt acid, cằm đã bị cậu vặn gãy.” Triệu Thư Ngôn rưng rưng lên án.

Trần Lăng còn chưa đi xa, nghe được đoạn đối thoại của hai người, tâm lý căng thẳng lúc này mới phụt cười thành tiếng, tuy rằng thanh âm còn mang theo ít nhiều bất đắc dĩ cùng khổ sở. “Tôi sẽ không trở về đó. Yên tâm.” Lời này nói cho bọn họ nghe, nhưng cũng là tự nhắc nhở chính mình.

Buông tay Triệu Thư Ngôn, lúc này y mới phát hiện tay người kia bị mình siết đến tím tái. Trần Lăng sưng sốt, vội vài xin lỗi, nhưng Triệu Thư Ngôn lại cười, nói thể này lại giống đồ trang sức cho tay, rất có phong vị đàn ông.

Thôi Ninh Nhạc đem trà sữa đổ vào miệng người kia, ngăn không cho cậu tiếp tục cười ngu.

“Khai mau từ đâu cậu học được cụm từ chuyên môn 3P kia hử?” Thiếu niên ngây thơ Triệu Thư Ngôn không xem AV, cũng chưa từng rơi vào GV đến tột cùng từ đâu học được thứ từ ngữ loạn thất bát tao kia đây?

“Hử?.....À, Hứa Tiêu đại nhân dạy đó.” Cậu thể mà lại dùng cả kính ngữ, “Cô ấy nói, tôi, cậu, còn có Hiểu Xuân, đặc biệt thích hợp để chơi 3P. Tôi tò mò đó là ý gì, cô ấy liền dạy tôi.”

Hai người còn lại chấn kinh không nói được lời nào.

“À, đúng rồi, nhắc đến Hiểu Xuân, Trần Lăng anh có muốn làm quen không?” Hoàn toàn không chú ý đến tình trạng hóa đá của hai người kia, Triệu Thư Ngôn lấy trong ví tiền ra một tấm ảnh, đưa cho Trần Lăng, “Đây là đồ đệ vô cùng đáng yêu của tôi, dạo này đang phiền não không biết làm cách nào chấp nhận sự thật bản thân mình là gay. Nếu anh thích kiểu này, không ngại liền thử xem.”

“Cậu này là buôn người hay làm bà mối đó?” Thôi Ninh Nhạc thật sự muốn mở bụng xem thử cái đầu quá ảo diệu kia. Không nghĩ tới, tên này vì cái gì còn mang theo ảnh chụp của Phó Hiểu Xuân bên mình?

“Sư phụ đương nhiên phải suy nghĩ cho hạnh phúc của đồ đệ mình,” Triệu Thư Ngôn đắc ý cười, “Dù Trần Lăng không thích, nhất định sẽ chẳng khi dễ Hiểu Xuân, không phải sao?”

Trần Lăng dở khóc dở cười nhìn thiếu niên đáng yêu trong tấm ảnh, sau đó bất đắc dĩ trở lại cho người kia:

“Tôi với cậu ấy...không thích hợp.” Thấy được sự thất vọng không che giấu của Triệu Thư Ngôn, y đành thẳng thắn: “Tôi... Tôi là 0.5, người này thoát nhìn chính là 0. Không định chơi kiểu Plato chứ?”

“Cái gì là 0.5? Cái gì mà 0?” Triệu Thư Ngôn hai mắt trong veo sáng ngời.

Trần Lăng ngẩn người, đột nhiên có chút hối hận vì chính mình nói quá nhanh. Nhìn sang Thôi Ninh Nhạc, y thấy đối phương ôm đầu thở dài. Do dự nửa ngày mới lúng ta lúng túng giải thích ý nghĩa của danh từ này, Triệu Thư Ngôn lại học thêm được từ vựng mới, hưng phấn quay đầu nhìn Thôi Ninh Nhạc, ý đồ muốn biết hắn đã từng nghe qua chưa, kết quả bị đối phương trừng mắt: “Nghe nói qua rồi thì sao, tôi từng đi gay bar, biết mấy cái đó thì kỳ quái sao?”

Trần Lăng không nhịn được mà hỏi lại: “Ninh Nhạc vì sao lại đi qua nơi đó?” Nguyên nhân lúc trước vì sao hai người vào Hắc Thạch y đã biết qua, chỉ là khi không có Triệu Thư Ngôn, anh chàng thích con gái kia vì cái gì còn đặt chân vào gay bar?

Triệu Thư Ngôn uống trà sữa, xem chừng không quá để tâm.

Thôi Ninh Nhạc liếc cậu một cái, trong lòng bỗng nhiên vì thái độ không quan tâm của đối phương mà mất vui, liền thẳng thắn trả lời: “Trước đây có một tên con trai muốn hẹn hò với tôi, tôi muốn biết gay là quần thể như thế nào, cho nên đi thử.”

Cũng chẳng phải lý do không thể cho ai biết, trước đây không nói, chỉ đơn giản vì cảm thấy bản thân chẳng cần chuyện gì đều khai. Nhưng bất gặp thái độ thờ ơ của cậu, hắn liền cảm thấy khó chịu.

Để tôi phát hiện nhược điểm của mình, nhưng bản thân lại không muốn biết nhược điểm của tôi, cậu cho rằng như vậy có thể phủ sạch phát tay áo rồi đi sao, để tôi bất không được nên cậu có thể tùy lúc dứt bỏ tình cảm chạy trốn à?

Buồn cười, đừng hòng nghĩ đến chuyện đó.

Nhạc đệm bất ngờ khiến kế hoạch đi studio của cả ba bị ngâm nước, Trần Lăng cúi nhìn đồng hồ, bất đắc dĩ chia tay hai người: “Tôi về trước đây.”

“Ừm.” Triệu Thư Ngôn cười với y. Ngay lúc đối phương xoay người, cậu bất ngờ hỏi một câu: “Anh nói sẽ không trở về, thật không nuốt lời chứ?”

“...Đương nhiên không. Nếu không cậu cứ giám sát đi?” Trần Lăng cười.

“Nếu vi phạm, phải đóng phạt.” Triệu giám sát vừa nhận chức đã ra điều lệ.

Không được tự nhiên lo lắng cho người khác, so với ai cũng đều khó mà buông tay hơn.

Trần Lăng vừa đi, vừa nhin không được cảm thấy ghen tỵ với thiếu niên thanh tú có thể luôn đứng bên cạnh Triệu Thư Ngôn kia.

Nếu đó là mình thì tốt biết mấy.

Thời điểm trở lại ký túc xá, Triệu Thư Ngôn trực tiếp tâm sự với Phó Hiểu Xuân về chuyện của Trần Lăng. Khuôn mặt trắng nõn của Thỏ con lập tức đỏ bừng: “Ai cần cậu làm bà mối?! Tớ đâu có cơ khát đến nỗi lập tức phải tìm được đối tượng!”

“Đâu phải ép cậu ở cùng một chỗ với anh ta, nhưng mà đây là người tôi tin tưởng nhất. Có anh ta ở bên cạnh giúp cậu, cậu liền không cô đơn nữa, chẳng phải sao?” Triệu Thư Ngôn cũng không mất hứng, ngược lại còn cười hì hì giải trình lý do của bản thân, “Dù sao sư phụ đây cũng không thích con trai, chẳng biết cách nào dạy dỗ cứng cả.”

Đừng nói là Phó Hiểu Xuân, ngay cả Thôi Ninh Nhạc cũng phải sửng sốt.

Cứ tưởng rằng này chỉ là hành động trong lúc vui đùa, không nghĩ tới bên trong còn có ý tứ này.

Gia hỏa mâu thuẫn này, rốt cuộc tính cách là dạng gì? Thôi Ninh Nhạc thủy chung vẫn chẳng thể lý giải.

Vì anh em, cậu có thể giúp đỡ không tiếc mạng sống, nhớ mãi chẳng quên. Chỉ khi nào việc liên quan đến bản thân, lại như xa như gần, khiến người ta chẳng cách nào nắm bắt được.

Có đôi khi, Thôi Ninh Nhạc chỉ hận không thể đem ra một tấm lưới thật to, đem con cá trạch kia giữ lại bên trong, khiến cậu không cách nào thoát ra được.

Đón nhận sự quan tâm của người khác, chẳng lẽ khiến cậu khó tiếp thu đến vậy sao?

Thời điểm cơm chiều, Triệu Thư Ngôn đồng ý không đi cơm với thịt vịt trong căn tin nữa. Thôi Ninh Nhạc cũng không từ chối.

Lúc ăn cơm, Thôi Ninh Nhạc lại cố tình chọn phần cơm thịt vịt giống hệt cậu, nhưng ăn được một nửa, lại đem thịt vịt trong đĩa mình gấp hết sang đĩa của đối phương.

Triệu Thư Ngôn ngẩn người, gương mặt nhìn hấn.

Thôi Ninh Nhạc vẫn tiếp tục vùi đầu nhai cơm.

Nữ vương điện hạ ăn thì vẫn ăn thôi, miệng liên thanh nói cảm ơn không ngừng.

Kỵ sĩ đại nhân nhìn hồi lâu, mới có thể đem độ cong nơi khoe miệng kiềm chế lại. Hắn chợt nhớ đến gà con lông xù phá vỏ chui ra, cặp mắt to ngập ngược, rõ ràng viết rằng muốn tìm người để bản thân ỷ lại. Nhưng là không thể tùy tiện tìm người để ỷ lại a, vạn nhất đối phương chạy mất thì làm sao đây? Dựa vào vỏ bọc chính mình cũng sẽ ngã sấp xuống, sau đó lại nhe răng trợn mắt nhìn bản thân thương tích đầy mình.

Cho nên, cậu tình nguyện không ỷ lại vào bất cứ người nào, những cũng chẳng để chính mình ngã xuống.

Thật sự là một gia hỏa biệt nữ*.(*vạn vẹo, không được tự nhiên)

May mắn, bản thân đã hứa với cậu, nếu không, hiện tại người kia cũng sẽ không chậm rãi gần gũi với hắn, sau đó vứt bỏ mớ vỏ bọc cứng rắn còn sót lại, không tự giác dựa vào hắn.

Này gọi là tin cậy sao?

...Hừ, cảm giác được tin cậy cũng không tệ lắm.

Sự kiện ảnh chụp tại đại hội thể dục thể thao giống như chất xúc tác trong hóa học, nhanh chóng khiến ai ai cũng biết đến tên tuổi Triệu Thư Ngôn.

Nghe nói, cũng có không ít nữ sinh trường ngoài lòng kiếm mỹ thiếu niên thể thao trong truyền thuyết này, còn cố ý chạy đến sân thể dục của trường, ý đồ chiêm ngưỡng thân ảnh mạnh mẽ của cậu.

Thôi Ninh Nhạc từ những nữ sinh ở đó nghe được tin tức này, lại uyển chuyển thay Triệu Thư Ngôn từ chối không ít lời mời mọc của đám con gái. Vừa trở lại ký túc xá, hắn liền bắt gặp mỹ thiếu niên chính là nhân vật kia lại đang nằm lỳ trên giường, đeo tai nghe mắt không biến sắc đánh quái vật.

Mỹ thiếu niên thể thao trong truyền thuyết, kỳ thực là một tên trạch nam. Thôi Ninh Nhạc nghĩ thật muốn loan truyền tin tức này ra, đập vỡ mộng tưởng của đám thiếu nữ ngoài kia.

Nhưng mỹ thiếu niên vừa ngược đầu liền bắt gặp đối phương, lập tức ngồi lên, vẻ mặt hưng phấn: “Ninh Nhạc, tội mình đi đánh đã chiến nhá?”

Người đang uống nước suýt nữa bị sặc chết. “Khụ.....Khụ,” Khụ cả nửa ngày, Thôi Ninh Nhạc mới hỏi: “Cậu biết rõ cái gì là đã chiến chứ?”

Triệu Thư Ngôn chớp mắt mấy cái, mới phát hiện sai lầm của mình, vội vàng sửa miệng: “Cái kia, không phải ý đã chiến đó mà, tôi nhắc đến chính là đánh CS đời thật ấy. Ở ngoại ô Mê Thảo Phục, có một khu giải trí mô phỏng loại hình này.” Đối tượng bị hiểu lầm mặt thoáng ửng đỏ.

“Sao tự nhiên lại nghĩ tới vậy?”

“Chơi game trong máy tính hoài cũng không thấy hay, hơn nữa lâu rồi chưa vận động.” Cậu vừa nói xong, liền lôi từ tủ đầu giường ra một quyển tạp chí, trên trang giấy là giới thiệu về ‘Công viên dã chiến’ mới mở gần đây ở ngoại thành.

Nói cho cùng, vẫn là do mớ té báo trạch nam gây chuyện. Thôi Ninh Nhạc liếc người kia một cái: “Tùy cậu.”

“Vậy thứ bảy này chúng ta đi nhá! Ha ha... Gọi Hiểu Xuân, Lưu Đông, còn cả Trần Lăng nữa...” Trạch nam nhanh chóng móc ra di động, lạch cạch bấm tin nhắn gửi cho những người khác.

Nhìn bộ dạng cậu, tựa như không bị ảnh hưởng bởi sự kiện ảnh chụp kia... Hoặc nói đúng là, cậu căn bản không biết đi? Thôi Ninh Nhạc nhìn thẳng vào mắt đối phương hỏi: “Cậu gần đây thấy thế nào?”

“Cái gì mà thế nào?” Tâm tư mỹ thiếu niên đã sớm phiêu với trận dã chiến sắp tới, ngay cả mắt cũng chẳng buồn mở.

“...Không có đứa con gái nào tỏ tình với cậu à?” Sớm biết cùng tên này quanh co lòng vòng chẳng có ý nghĩa gì.

“Hử?” Cậu đáp lại vô nghĩa, ngón tay ấn nút gửi tin, phản xạ đi một vòng lớn mới quay trở lại, “Cái gì chứ?! Tỏ tình gì?” Đôi mắt xinh đẹp tròn lớn, tròn xoe.

“Tôi nói là, cậu gần đây có bị làm phiền nhiều lắm không? Ảnh chụp của cậu trong đại hội thể dục thể thao, ở trên mạng rất được chú ý, tôi đây cũng từng thay cậu từ chối mấy trường hợp đây này.”

“Tôi biết mà! Như thế nào gần đây có mấy cô nàng lạ mặt tìm tôi, nha đầu Hứa Tiêu kia thật sự đem hình của tôi tung lên mạng!” Triệu Thư Ngôn từ trên giường nhảy xuống, lôi kéo Thôi Ninh Nhạc, đòi hắt cùng mở mạng: “Ninh Nhạc, mau mau, tôi muốn xem thử cái trang mạng kia, có phải đang đăng tấm hình khó coi nhất của tôi không?”

“...Tôi muốn nghiêm túc hỏi cậu, đối với vấn đề này, cậu rốt cuộc chú ý đến phương diện nào?” Thôi Ninh Nhạc trừng đôi mắt.

Thiếu niên dựa vào bả vai hắn, nhìn chằm chằm màn hình máy tính, sau đó bất ngờ quay đầu, khẽ cười khoan khoái: “Cậu muốn biết?”

Tên này có ý gì? ‘Việc này có liên quan đến tôi chứ?’ Thừa nước đục thả câu với hắn, cuối cùng là vì cái gì?

Triệu Thư Ngôn lắc đầu: “Phương diện nào tôi cũng không hứng thú. Chỉ cần đừng quá phận, bọn họ muốn thế nào thì thế đó, mấy ảnh trong tay bọn họ, tôi sau cùng cũng chẳng che được mặt mình, không phải sao?...Chẳng qua, nếu liên quan đến cậu, việc này tôi không thể mặc kệ.”

Lời này muốn bao nhiêu trường nghĩa liền có bấy nhiêu. Nếu đổi lại là kẻ khác, nhất định cảm động kiềm lòng chẳng được, nhưng Thôi Ninh Nhạc không như thế, hần thật vất vả mới gặp được đối phương đem vỏ trứng gà ném đi mà tiếp cận mình, như thế nào lại nguyện ý để cậu trở về điểm xuất phát?

“Dính dáng đến thì thế nào.Sau này trả nợ lại cũng được.”Thôi Ninh Nhạc vừa mở ra trang mạng có đăng ảnh chụp của Triệu Thư Ngôn, vừa thản nhiên đáp.

Cái tên đang dựa vào người hần chợt im lặng hồi lâu, Thôi Ninh Nhạc cũng không biết vì có gì lại cảm thấy có chút khẩn trương, đầu ngón tay không ngừng miết chuột trái. Mãi đến khi nghe thấy đối phương nói ra một câu, động tác mới dừng lại.

“Trình độ cho vay của Kỵ sĩ đại nhân tuyệt đối là hạng nhất.” Trong thanh âm còn mang theo tiểu ý.

“Để Nữ vương lao tâm khổ tứ, trên đời này sợ chỉ có mình tôi.”Thôi Ninh Nhạc tự giễu.

“Không trả được chứ?”

“Cũng được, nửa đời sau làm trâu làm ngựa cho tôi.”

“Kiếp sau nhá?Mua một tặng một, kiếp sau cũng làm cho cậu.”

“Cái này so với bắt heo chạy còn hiếm thấy hơn.” Trái tim thế mà mặc danh kỳ diệu nhảy tung tưng.

Thôi Ninh Nhạc cũng không biết vì cái gì, thời điểm chính mình nghe được những lời này, lỗ tai liền nóng lên. Về sau, đợi đến khi hần đã suy nghĩ cẩn thận, mới phát hiện được, tựa như một người giẫm lên cát lún, nếu không mau chóng thoát thân, càng để lâu càng không còn khả năng thoát thân.

Mà sự thẳng thắn vô ý thức của Triệu Thư Ngôn, cũng giống như cát lún vậy.

Đáng sợ ở chỗ, khiến người ta hoàn toàn quên mất phải phòng bị.

7. Chương 7

Thời điểm nghỉ trưa, Hứa Tiêu chạy tới giải thích với Triệu Thư Ngôn.

Đừng nhìn Hoa khôi điện hạ khi ấy chống hông hùng hổ, cô nàng hiện tại đã nhận thức được phiền toái mang đến, lập tức biết bản thân sai lầm. Giải thích xong, cô nàng còn nói thêm, ảnh chụp này cũng đã nhắc mấy cô bạn tháo xuống khỏi mấy trang web kia.

Hứa Tiêu lúc giao tiếp với con trai, không khỏi có chút xấu hổ.

Lưu Đông trêu ghẹo: “Hứa Tiêu đại nhân có được bản lĩnh của một nam tử hán, nếu không ngại cùng với Nữ vương diện hạ thành một đôi, như vậy khoa Kiến trúc chúng ta liền trọn vẹn.”

Ánh mắt xinh đẹp của Hoa khôi đại nhân trừng lên, liếc anh chàng kia một cái: “Tở như thế nào có thể thành một đôi với Thư Ngôn chứ?”

“Sao lại không thể?” Lưu Đông chớp mắt mấy cái. Sắc đẹp của cả hai đều được mọi người công nhận, thành tích cũng đứng hàng đầu, tính cách cũng khá xứng, còn tìm được kẻ nào khác xứng đôi hơn hai người sao?

“Tôi hỏi cậu, nếu ở chung, còn phải sinh hoạt này nọ? Đến lúc đó, ai nấu cơm, ai giặt quần áo, ai trải giường?” Hứa Tiêu nhìn Triệu Thư Ngôn đang đứng bên cạnh: “Thư Ngôn, nếu hai chúng ta thật sự sống chung, cậu có tình nguyện thay tôi làm không?”

“Đi mời người làm ấy.” Đối phương trả lời vô cùng dứt khoát.

“...Cậu xem, xem kia kìa! Cái tên lười này không vì tôi xuống bếp, giặt quần áo, tôi thêm làm gì chứ? Thời buổi này, ai còn ưa cái kiểu chỉ thích mỗi khuôn mặt liền chịu gả đi!” Hứa Tiêu mạnh mẽ lên án.

Lưu Đông dở khóc dở cười: “Chưa nói đến chuyện cậu gả cho cậu ta, trước phải yêu đương này nọ đã chứ, sau mới xem có phải đối tượng thích hợp để gả cho không!”

“Thí! Mỗi tình đầu của tôi phải để cho lão công của tôi!” Cô nàng xinh đẹp mạnh mẽ tuyên bố, khuôn mặt lại có chút ửng đỏ.

“Thời buổi này thế mà còn loại con gái ngây thơ như vậy...” Lưu Đông nhin không được cảm thán. Tiếc rằng, anh chàng này quá ngốc, vốn không nên nói ra điều này trước mặt con gái người ta, còn chưa kịp nói xong, liền bị một đám con gái khác vây xung quanh sẵn sàng hội đồng chàng ta.

Cái gì mà không ngờ, con gái thời này chẳng qua có phần mạnh mẽ hơn, như thế nào lại bảo không ngây thơ? Kỳ thật, bọn họ càng muốn đem sự mạnh mẽ bảo vệ cho người mình thương, lại càng thêm quý trọng bản thân. Bằng không, sự mạnh mẽ còn có thể dùng được chỗ nào?

Dễ dãi, chẳng quá chỉ là lấy cớ cho sự yếu đuối của mình thôi.

Thôi Ninh Nhạc cầm xấp tài liệu của giáo sư bước vào phòng học, liền bắt gặp cảnh tượng Lưu Đông bị hội đồng thê thăm. Hắn hiếu kỳ nhìn sang Triệu Thư Ngôn, mà người kia lạ đang sung sướng nở nụ cười nhìn người khác gặp họa.

Hoa khôi phát hiện Thôi Ninh Nhạc đến, tròn mắt lập tức chuyển hướng, ghé sát vào bên Triệu Thư Ngôn,

thấp giọng hỏi: “Nếu là Ninh Nhạc, cậu tình nguyện làm chứ?”

Triệu Thư Ngôn giương mắt nhìn về phía cậu thiếu niên thanh tú, nghĩ ngợi một hồi: “Giặt quần áo? Trong ký túc xá, tôi từng giúp cậu ta làm rồi. Tên kia hiện tại thường bị người trong xã đoàn kéo đi hỗ trợ, bận rộn không kịp chớp mắt.”

Người hỏi cười đến khóe miệng co giật, không chút cố kỵ hình tượng bản thân.

“Mấy người cười gì vậy?” Thôi Ninh Nhạc đem xấp tài liệu đặt xuống bàn, thuận tiện chia ra một nửa để trước mặt Triệu Thư Ngôn.

“Đang tra tấn Lưu Đông, ai bảo tên kia dám kỳ thị con gái.” Hứa Tiêu thành thực.

“Lưu Đông mà kỳ thị con gái? Chứ Thư Ngôn đứng về phe cậu sao?” Thôi Ninh Nhạc khẽ cười.

“...” Như được đối phương thức tỉnh, Hứa Tiêu quay đầu, trừng mắt với Triệu Thư Ngôn, “Cậu, cái tên này, không ngờ đối với con gái chẳng biết quý trọng chút nào, cậu thực sự là một tên bại hoại!”

“Tôi đâu có không quý trọng, chỉ là nếu cậu đã đem hy vọng mình hiến cho vị hôn phu mà bản thân thương yêu nhất, vậy tôi cũng có thể hu vọng dành tình cảm của mình cho người mà tôi thương nhất?” Triệu Thư Ngôn vội vàng giải thích.

“Vậy cậu thích ai?” Cô nàng thông minh lập tức đào xới ra ngọn ra nguồn.

“Không có, không biết, còn chưa gặp được.” Triệu Thư Ngôn lập tức chặn hết mọi hy vọng, không lọt chút kẽ hở.

“Này, vậy hiện tại trong số những người xung quanh, cậu có hảo cảm với ai nào không?” Tiếp tục đào.

“...Không có là không có, không nói được?”

“Gượng ép nói tạm một người xem.” Nào, mau khai đi, hắc hắc.....

“Bà tôi.”

“...Này không tính!” Đáng giận, đào lắm hố rồi.

“Không có mà.”

“Không cần phân biệt nam nữ! Chỉ cần ở chung không tệ, cảm thấy thoải mái, không cần phải thấy thích, chỉ cần bản thân cậu cảm thấy đối phương so với người khác tốt hơn là được!” Cô gái nhỏ gấp đến mức thật muốn túm cổ áo tên đối diện ép cung để lấy được đáp án.

“Hửn là Ninh Nhạc.” Triệu Thư Ngôn đành phải trả lời đúng trọng tâm.

Nét tươi cười của Hứa Tiêu không mất đi, chỉ là chẳng biết vì sao trên gương mặt còn xuất hiện thêm hai đốm đỏ ửng. “Ha, quả nhiên là Ninh Nhạc nha, đáp án này cũng không quá bất ngờ.” Nhận được tài liệu từ tay Thôi Ninh Nhạc, cô nàng thành công mỹ mãn rời khỏi phòng học.

Sau đó, nghe nói trong WC nữ truyền ra một tràng cười dài thật dài.

Phòng học chỉ còn duy nhất hai người ở lại sửa sang tư liệu, Thôi Ninh Nhạc không cẩn thận làm đổ một chồng sách kê cao. Thấy sách ào ào rơi xuống đất, Triệu Thư Ngôn vội vàng đi qua giúp nhặt lên.

Hai người dường như đã quên mất sự kiện ‘Thông cáo’ vừa nãy. Mà Thôi Ninh Nhạc cũng vờ như hoàn toàn không nghe thấy những lời này. Sau đó, hần lại nhắc sang chuyện đi Công viên đánh dã chiến vào thứ Bảy. Triệu Thư Ngôn vốn đang vô cùng háo hức, đề tài này vừa được khơi lên, cậu liền thao thao bất tuyệt, càng quên mất chính mình vừa mới tại trước mắt Hứa Tiêu công bố đáp án quan trọng nào đó.

Chỉ có Thôi Ninh Nhạc sau lần thứ ba tính sai số liệu báo cáo, mới phát giác..... Một chữ ‘Thích’ chết tiệt nào đó, uy lực lại vô cùng mạnh mẽ.

Ngày đó, tại Công viên trò chơi dã chiến, ánh mặt trời vô cùng rạng rỡ.

Triệu Thư Ngôn dẫn đầu tiểu đội năm người cùng với đối thủ chiến đấu một mất một còn, Lưu Đông đáng thương không trụ được bao lâu liền bỏ mình giữa làn đạn, bị nhân viên công tác kéo đến trên đài cao để theo dõi toàn bộ phần còn lại của cuộc chiến, thực phù hợp với vai nam quân chúng bị bỏ mặc.

Cũng không biết Triệu Thư Ngôn có phải cố tình hay không, thời điểm giành được cứ điểm của đối phương, lại đem Phó Hiểu Xuân cùng Trần Lăng ghép thành một cặp tiên phong.

Phó Hiểu Xuân sống chết không tin chính mình sẽ trở thành nhân tố quyết định thắng thua, nhưng Triệu Thư Ngôn vốn không cho cậu ta đường cò kè mặc cả, chỉ lập tức đem người nhét vào lòng Trần Lăng, sau đó kéo Thôi Ninh Nhạc rút lui, trước khi đi còn tỏ thái độ rất kiên định “Hai người làm tiên phong, để tụi này làm hậu viện”.

Tên kia không phải muốn làm bà mối đó chứ? Phó Hiểu Xuân tức giận cầm chặt súng trong tay, phăng phăng tiến về phía trước.

Trần Lăng lút cút theo sau, bất đắc dĩ phải bảo hộ cho đối phương. Người kia mấy lần suýt bị quân địch ám toán, đều nhờ một tay Trần Lăng kéo lại gia hỏa lỗ mãng.

Cuối cùng, sau lần thứ năm Phó Hiểu Xuân suýt ăn đạn, Trần Lăng đành đem cộng sự của mình kéo vào một góc hẻo lánh, trừng mắt nhìn cậu chàng: “Cậu nghĩ tôi muốn bảo vệ cậu chắc? Nếu cậu không phải bạn của Thư Ngôn, tôi liền chẳng buồn ra tay!”

Thiếu niên vốn đang nghẹn ngào vì bị sư phụ vứt bỏ, cũng không chịu thua trừng trở lại: “Không muốn làm thì đừng miễn cưỡng!”. Ông đây khi nào cần anh ta giúp đỡ chứ? Đều là gay thì sao nào? Tên này không phải vì coi trọng Thư Ngôn nên mới cố gắng biểu hiện tốt đi?

Nhưng ánh mắt Trần Lăng so với cậu chàng rõ ràng khí thế hơn, Phó Hiểu Xuân nắm chặt tay, đang muốn đứng lên, lại bị Trần Lăng dùng một tay ấn trở lại chỗ cũ, sau đó che chắn phía trước cộng sự mình.

“Lúc nào thì nên nghĩ ngợi chuyện của lúc đó, chẳng lẽ cậu đến bây giờ vẫn còn chưa học được sao?” Người thanh niên tóc nhuộm đỏ, vừa đưa lưng về phía cậu ta vừa nói. Phó Hiểu Xuân không kịp đáp lời, đối phương đã chạy ra bên ngoài.

Bên ngoài là làn mưa bom bão đạn, Trần Lăng không chạy được xa, đành phải tránh vào một bụi cỏ lau gần đó.

Phó Hiểu Xuân chạy tới, ngồi xổm bên cạnh đối phương, vừa đề phòng bị đối thủ đánh lén, vừa lên nhìn trộm người thanh niên so với mình thành thực hơn rất nhiều.

Chuyện cũ của người này cậu ta cũng từng nghe qua, cũng là đang ở Hắc Thạch thì được Triệu Thư Ngôn cứu vớt trở về nhân gian. Nhưng thái độ của Triệu Thư Ngôn đối với người này không giống như với cậu chàng. Với Triệu Thư Ngôn, anh ta giống như một bằng hữu có thể kề vai chiến đấu, còn bản thân cậu, chỉ là quan hệ sư đồ.

Phó Hiểu Xuân không phải không ghen tỵ, chỉ là chính mình rèn luyện thể nào cũng chẳng được như đối phương, dần dần cũng phải nghĩ đến việc buông tha thôi.

Người trước mặt ngắn gọn, dứt khoát phê bình mình, tựa hồ đối phương cho rằng cậu chàng cũng không đáng làm đối thủ khiến bản thân cố gắng. Phó Hiểu Xuân thực cảm tức, bản thân muốn xé tan khuôn mặt trẻ con của mình, sau đó cùng anh ta đấu một trận.

“Tôi đã tìm hiểu, nhưng không được người nào dạy qua, nếu thích đàn ông, thế giới này sẽ biến hóa ra sao.” Thanh âm lạnh lùng, cố gắng tỏ ra bản thân phải thật có dáng vẻ đàn ông.

Không nghĩ tới Trần Lăng bất ngờ xì một tiếng, bả vai bắt đầu run rẩy.

Phó Hiểu Xuân đỏ mặt: “Mắc gì! Cười gì mà cười?!”

“Đừng chọc tôi cười, nếu toàn quân chúng ta bị diệt đều là tại cậu.” Trần Lăng thật vất vả lắm mới áp chế được tiếng cười của chính mình, cúi xem đồng hồ, sau đó tiếp tục nghe ngóng tiếng súng không ngừng vang

lên bên ngoài, “Cố chống đỡ mười phút nữa, phỏng chừng có thể kết thúc rồi.”

“Cái gì chứ?” Phó Hiểu Xuân không hiểu mô tê gì.

Trần Lăng liếc cậu ta một cái: “Cậu cho là Thư Ngôn thật sự cho mình ra làm tiên phong sao? Bất quá chỉ đem cậu ra làm mồi nhử mà thôi, cậu ta hiện tại có thể đang phá phòng tuyệt thứ hai của đối phương, chỉ còn chưa châm thuốc nổ mà thôi.”

“Tôi... Tôi như thế nào biết được!” Phát hiện chính mình đã mắc mưu, Thỏ con tròn tròn mắt.

“Khi Triệu Thư Ngôn nói chuyện, cậu phải suy ngẫm lại thiệt kỹ. Tên kia quá lợi hại, khiến người ta theo không kịp, cả đời chỉ có thể đứng nhìn cậu ấy từ xa,” Trần Lăng nói tới đó, dừng lại một chút, “Nhưng một khi đuổi kịp người kia, cậu sẽ cảm thấy được rất nhiều thứ. Giống như, bản thân mình không bắt kịp được gia hỏa kia, sau đó hấn để cậu chạy theo phía sau, chính mình cũng dần trở nên rất lợi hại. Nhưng đối phương lại không cảm giác được điều này. Hoặc là, cậu ta cũng không chờ mong được cậu hồi báo, cho nên hấn thực chiếu cố cậu, làm cậu thích hấn, nhưng phần tình cảm này vốn không có kết quả.” Trần Lăng hơi hạ đôi mày, như đang kể chuyện của chính mình.

Phó Hiểu Xuân ngậy người, cũng không biết nên tiếp tục thế nào, im lặng nửa ngày, mới không được tử nhiên đáp lời: “Tôi không phải đang cố gắng sao...” Nếu cả hai đều muốn ở lại bên cạnh Thư Ngôn làm huynh đệ, bọn họ xem như đồng hội đồng thuyền rồi, cần gì phải tỵ nạnh làm gì?

Bên ngoài vang lên tiếng súng kịch liệt, Trần Lăng đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Tôi quên nói với cậu, trở thành gay, thế giới cũng không thay đổi gì, ngực cậu sẽ không mặc danh kỳ diệu biến lớn, hay mất đi tiểu JJ. Cho nên, đừng lo lắng.” Trong lời nói rõ ràng đang cố giấu đi tiếng cười.

“Tôi biết!” Thẹn quá hóa giận.

Không bao lâu, bộ đàm bên kia truyền đến thanh âm của Thôi Ninh Nhạc: “Thỏ con, Thỏ con, Lô hoa kê đây...”. “Này, gọi Lô hoa kê cái gì đó!” Trên đường trở lại vang lên tiếng kháng nghị của Triệu Thư Ngôn. “Câm miệng! Lô hoa kê đã lấy được cờ đỏ của địch. Thu đội thôi, tập trung ở chỗ dùng cơm. Có sai sót gì, dùng quân kỷ xử phạt.”

Hai người vác súng liếc nhìn nhau.

“Đói bụng không?” Trần Lăng hỏi.

“Hơi hơi.” Phó Hiểu Xuân ăn ngay nói thật. Ai giống tên gia hỏa kia thể lực trâu bò như vậy.

“Tôi ở đây có chút chocolate, cầm ăn trước đi.”

“...Không cần.”

“Không cần thẹn thùng, tôi sẽ không cười cậu là nhóc con thích đồ ngọt.”

“Ai thẹn thùng chứ?!”

“Tôi thật chẳng biết ăn đồ ngọt thì có gì không tốt.” Trần Lăng nhìn cậu chàng, đối với phản ứng kích động của cậu ta có chút khó hiểu.

“Không liên quan gì đến đồ ngọt! Tôi chính là ghét chocolate!” Phó Hiểu Xuân lần đầu tiên cảm thấy, bản thân mình rất cuộc trước mặt kẻ khác lộ ra được chút khí khái nam nhi.

Cứ như vậy tức giận, muốn nhẹ nhàng cũng khó. Thật là.

Bên này, Triệu Thư Ngôn đang ôm súng chìa vào đám tàn binh bại tướng, đắc ý cười to. Thôi Ninh Nhạc lôi ra máy ảnh trong túi, hỏi: “Cần chụp ảnh lưu niệm không?” Triệu Thư Ngôn gật đầu.

“Này!” Đội thua cuộc nhin không được rống to. Hai tên gia hỏa này cố tình đến đáng giận? Ngay từ đầu rõ ràng thấy bọn họ ở hậu phương yểm trợ, không biết thế nào, trong nháy mắt đã chiếm được căn cứ của mình, bọn họ rốt cuộc như thế nào có thể di chuyển trong nháy mắt như vậy?

“Các người nhìn nón cùng súng này chứ? Ha ha... Đồng đội đáng thương của các người giữa đường bị ông xử lý, cho nên ông tiện tay mượn súng bắn tĩa của hấn luôn.” Triệu Thư Ngôn lắc lắc khẩu súng bắn tĩa trong tay mình, cười khùng khục.

“Hai người làm tiên phong kia cũng trốn khá tốt, cũng là nhân tố thành công quan trọng nhất đó.” Thôi Ninh Nhạc cố tình chen ngang kiêu ngạo của đối phương.

Quân địch chỉ có thể uể oải nhận thua.

Cuộc chiến chấm dứt, Thôi Ninh Nhạc mở bộ đàm, gọi hai kẻ làm bia ngắm trở lại ăn cơm. Sau khi nói chuyện xong, hấn đánh mắt sang Triệu Thư Ngôn: “Cậu thật sự cảm thấy hai người họ giúp cậu giành được thắng lợi, hay vẫn là mưu đồ làm bà mối đó chứ?”

“Cậu tin lời tôi nói đấy à?” Triệu Thư Ngôn le lưỡi, “Để bọn họ cùng một chỗ, liền có ý gán ghép hai người sao? Vậy tôi đây ở chung với cậu, chẳng thành ra hai chúng ta có gian tình à?”

Khóe miệng Thôi Ninh Nhạc khê giật giật.

Vẫn không phát hiện sự so sánh của mình có vấn đề, Triệu Thư Ngôn tiếp tục giải thích: “Tôi thật sự cho

rằng khả năng hợp tác của cả hai không tồi. Bất quá, Hiểu Xuân xem ra theo bản năng có chút bài xích Trần Lăng. Tôi cảm thấy lần này có thể xúc tiến tình cảm giữa hai người được bao nhiêu thì cứ bấy nhiêu. Dù không phải yêu đương, nhưng tình cảm tốt chút cũng đâu có tệ.”

“Hiểu Xuân ý lại cậu, nhìn thấy Trần Lăng có thể cùng ngồi ăn với cậu, đương nhiên sẽ ghen tỵ.” Thôi Ninh Nhạc cũng không bỏ sót thái độ cạnh tranh gay gắt của hai người kia.

“Quá được hoan nghênh, thật sự phiền.” Đối phương cười đến là vui vẻ.

“Bất quá cũng rất dễ tự mình đa tình.”

Khóe miệng Triệu Thư Ngôn giật giật, cầm lấy súng ngắm, cùng cờ của quân địch, hướng phía căn cứ địa, vừa đi vừa nói: “Đi ra ngoài chơi, đương nhiên là muốn xúc tiến tình cảm. Hiểu Xuân rất ý lại vào tôi, về sau nếu không có tôi bên cạnh, cậu ta sẽ làm sao bây giờ? Không bằng để cậu ta sớm tập luyện cách ở chung với đủ loại người, huống chi Trần Lăng là kiểu người tình cảm, có anh ta, Hiểu Xuân có thể dễ dàng khôn lớn ra.”

“Chim mẹ bắt đầu cảm giác được tịch mịch sao?” Thôi Ninh Nhạc cười hỏi.

“Tôi mà là chim mẹ á?” Triệu Thư Ngôn liếc hần một cái, “Chính tôi cũng đang lớn lên đó.”

Thôi Ninh Nhạc đi cạnh đối phương, không gần cũng chẳng xa, dáng người cũng tương đương nhau, nhưng khí thế lại không quá giống.

Tựa như quan hệ hiện tại giữa bọn họ. “...Bởi vì cậu ta từng giống hệt cậu, cho nên cậu mới ra sức che chở cậu ta sao?”

Triệu Thư Ngôn quả nhiên thả chậm cước bộ, nghiêng đầu. “...Coi như vậy đi. Cậu thế nào biết được?” Đối phương cười có chút mất tự nhiên.

Cho nên, Thôi Ninh Nhạc mới không muốn đem hình tượng chính mình điều chỉnh để giống hệt như người này. Quá mức gần gũi, hần sẽ khiến đối phương tổ thái độ miễn cưỡng không muốn người khác tiếp cận mình.

“Tôi đoán.” Hần cười, đưa mắt nhìn về phía bụi cỏ lau phía bên kia. Cách đó không xa là bầu trời đầy mây, ánh nắng mặt trời chen qua những tầng mây rọi xuống đất.

“...” Triệu Thư Ngôn quay ngấm sườn mặt đối phương, rồi cúi nhìn lá cờ trong tay, qua nửa ngày, mới nói ra một câu như có như không: “Trước đây, tôi có thích một người.”

Thôi Ninh Nhạc chợt cảm thấy nơi trái tim không quá thoải mái. Để trấn an mình, hần không quay nhìn

đối phương.

“Là con trai.” Đối phương cười nhẹ, “Không biết có phải thật sự thích, hay chỉ coi như anh trai yêu thích. Lúc còn bé, người khác thường khi dễ tôi, bởi vì bộ dạng tôi rất đẹp. Khi đó, tôi vì bị khi dễ nên nghĩ mình rất xấu xí, chính nhờ người kia kéo tôi khỏi đồng rắc rối ấy. Hắn nói, tôi nhìn đẹp lắm, sau đó còn dạy tôi phải tự hào vì bộ dạng xinh đẹp của mình, nhưng kiêu ngạo phải giấu trong lòng. Hắn còn dạy tôi Taekwondo, bảo toàn bộ đám bắt nạt đều là hổ giấy tôi, không đánh thì không biết ra mình đánh giá sai. Tôi thích hắn. So với bất cứ ai đều thích hơn.”

Thôi Ninh Nhạc bắt giác nhú mày, sau lại ý thực được mà buộc chính mình phải lộ ra một nụ cười.

“Kết quả, người kia đi mất, ra nước ngoài. Ngay thời điểm tôi ý lại hắn nhất, hắn cứ như vậy đi mất, ngay cả điện thoại cũng không để cho tôi. Bởi vì người hắn thích nhất không phải là tôi, mà là một người khác cũng đi nước ngoài.” Triệu Thư Ngôn khẽ cười, tựa toàn bộ đoạn tình cảm nọ đã sớm tan theo mây khói.

Thôi Ninh Nhạc bĩu môi, dần dần ý thức được người bên cạnh cũng không phải trời sinh đã tự tin không ai sánh bằng.

Thì ra, cậu cũng phải trả giá, không có được thứ mình muốn, đều chẳng phải do hoàn cảnh gia đình. Bất quá, điều này cũng chứng thực phỏng đoán của hắn. Gà con này tình nguyện một thân một mình, chứ không muốn dựa vào bức tường nào đó, bởi vì nó sợ rằng, tường kia cũng chỉ là giả, cuối cùng lại sập xuống, còn không bằng tự mình đứng, chẳng cần dựa vào ai.

“Chuyện này cách đây mấy năm?” Tầm mắt Thôi Ninh Nhạc dần dần thu trở về.

“Ừm, cũng bốn năm rồi. Người trẻ tuổi lấy lại tinh thần cũng mau, rất nhanh đã xem như không có chuyện gì. Khi đó, hút thuốc, uống rượu, nghĩ như vậy có thể giống như một thằng con trai, kết quả...”

“Đương nhiên thất bại.” Thôi Ninh Nhạc thay đối phương trả lời. “Tôi cũng đã thử qua, vô dụng.”

Triệu Thư Ngôn nở nụ cười: “Vẫn là Ninh Nhạc lợi hại nhất.”

“Ai vào thời kỳ phản nghịch cơ hồ đều thử qua.” Hắn nhắc khéo môi. Gà con kia cuối cùng cũng rũ bỏ hết cái xác cứng rắn, còn uych uych lặn đến bên mình. Khiến người ta muốn cự tuyệt cũng không được. Rất giáo hoạt, không phải sao?

“...Thời kỳ phản nghịch của cậu còn làm gì nữa?” Đề tài nhanh chóng chuyển sang hướng kỳ quái, Triệu Thư Ngôn chớp mắt, nhìn chăm chăm Thôi Ninh Nhạc.

“Hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, tán gái, cậu nghĩ ra được thứ gì thì tôi đều đã thử qua.” Hắn chưa nói ra kết cục của những chuyện này, bất quá, phỏng chừng Triệu Thư Ngôn cũng đã đoán được. Với hoàn cảnh gia đình mình, Thôi Ninh Nhạc phản nghịch, chẳng khác nào tự tử.

Triệu Thư Ngôn quả nhiên không truy hỏi tiếp, chỉ cười ha ha: “Hiện tại hình như không khác lắm nha.”

“Hiện tại làm mấy thứ này, không gọi là phản nghịch.”

“Thế gọi là gì?”

“Là nhàm chán.”

“Ha ha ha ha...” Thiếu niên xinh đẹp chỉ có thể dùng tay nắm chặt vai người bên cạnh, để hấn giúp chống đỡ sức nặng của mình. Thật giống như tìm được một bức tường không thể sập.

Phía trước thối tới từng đợt gió áp thấp lạnh lẽo, luồn qua cơ thể vì vận động mạnh mà nóng hừng hực, cũng giúp thối tan phiền muộn trong lòng. Thôi Ninh Nhạc ngẩng đầu, phát hiện từng đợt mây đen ùn ùn kéo tới che phủ bầu trời trên đầu bọn họ. Không nghĩ ngợi thêm, hấn lập tức kéo Triệu Thư Ngôn chạy về phía trước.

Còn chưa kịp chạy đến căng tin, mưa lớn từ trên trời đã ập xuống, quất vào người rất đau. “Nếu không, tại mình trước tìm một chỗ trú mưa đã?” Triệu Thư Ngôn hỏi thiếu niên phía trước mình đang cầm đầu chạy như điên. Ven đường có dựng tạm một cái nhà nhỏ, trận mưa này tuy to bất quá chỉ là mưa ngắn, tránh một chút liền nhanh tạnh.

“Không tránh được, lúc sau còn không biết có thêm mấy trận mưa bất ngờ thế nữa?” Thôi Ninh Nhạc từ chối rất rõ ràng.

Triệu Thư Ngôn cười to. Thời kỳ phản nghịch của tên này hiển nhiên không còn dấu vết, thậm chí tính tình càng thêm cường liệt.

Vậy bây giờ phải làm gì mới tốt đây?

Kỳ thực Nữ vương điện hạ không có kiên cường như trong tưởng tượng của chính mình.

Chạy như điên trong mưa, hậu quả đương nhiên là cảm mạo, đợt bệnh khổ sở đến nhớ đời.

Sau một ngày mệt mỏi, đám thiếu niên trở lại ký túc xá, Triệu Thư Ngôn đầu nặng đến choáng váng, không buồn tắm rửa đã gục xuống giường ngủ mất. Thôi Ninh Nhạc phát hiện tình trạng không ổn, dùng toàn bộ khí lực mạnh mẽ của mình mới đào được đối phương ra từ trong ổ chăn, buộc cậu phải đi tắm.

Triệu Thư Ngôn từ từ nhắm hai mắt lại, rõ ràng tỏ ý: Không tắm. Tính cách ngạo mạn vào thời điểm muốn ngủ liền phát huy vô cùng chuẩn.

Thôi Ninh Nhạc không để ý thái độ cự tuyệt của đối phương, cởi hết quần áo trên người cậu, sau đó kéo cậu vào phòng tắm. Sau khi đem người nhét vào phòng, còn lo lắng cậu thật sự lười tắm, chính mình cũng vào chung, giúp đối phương pha nước nóng, gội đầu, tắm rửa.

Hắn đem sự săn sóc của mình quy thành cảm giác áy náy vì đã để người kia mắc mưa.

May mắn trong lúc hầu hạ này nọ, ánh mắt hắn đang lúc không tốt. Thôi Ninh Nhạc đem cậu thiếu niên xinh đẹp nhưng lại đang nhũn như bã phân đặt lên ghế đầu, để cậu dựa người vào tường. Bởi vì kinh qua sự kiện kính áp tròng lúc trước, Thôi Ninh Nhạc đã đặt mua riêng một tấm thảm trải để trong phòng tắm, ít nhất tên gia hỏa xui xẻo này sẽ không bị sàn gạch men đông lạnh.

Thời điểm cảm giác được dòng nước ấm áp trút xuống từ đỉnh đầu, Triệu Thư Ngôn rốt cuộc cũng mở mắt, nhìn chằm chằm người trước mặt đang giúp mình tắm rửa, lộ ra nụ cười không hề phòng bị: “Ninh Nhạc thật biết chăm sóc người khác nha.”

Mặc kệ là cho chính mình, hay là với mấy cô nàng khác.

Thôi Ninh Nhạc không dám nhìn đến nụ cười của đối phương, nơi ***g ngực, có thứ gì đó đang nhảy nhót không thôi, hệt như không cẩn thận phá vỡ tầng da thịt mỏng manh ấy, rồi lao đến trước mặt hắn. Thời điểm giúp người kia thoa sữa tắm, bàn tay lướt qua cơ thể Triệu Thư Ngôn, cũng là lần đầu tiên bản thân ý thức được, tên gia hỏa thoát nhìn rất trạch này, lại có một cơ thể vô cùng rắn chắc.

Chẳng qua Thôi Ninh Nhạc cũng không cho phép chính mình thất thần, chỉ cẩn thận giúp đối phương tắm rửa, bao gồm cả kỳ cọ cái bộ phận mẫn cảm khiến mọi tên con trai đều thấy xấu hổ. Mà tên gia hỏa đang bệnh mơ màng kia sau khi thay vào áo ngủ sạch sẽ, cánh tay thoải mái khoác lên vai hắn, để hắn mang đến tận giường.

Dựa vào đầu giường, hơi nghiêng đầu nhìn cậu thiếu niên đang ngủ đối diện, Thôi Ninh Nhạc nhìn không được mà vươn tay giúp cậu lau đi chút mồ hôi rịn trên trán.

Thứ gì đó trong ***g ngực càng lúc càng nhảy loạn, dường như đã che giấu không được nữa.

Triệu Thư Ngôn đang nằm trên giường thì bị dựng dậy, bị tống cho một ly nước thuốc chữa cảm mạo, cùng mấy viên thuốc cảm được tính không quá mạnh. Thiếu niên đang ngủ bị cắt ngang, miệng mơ hồ hỏi “Mấy giờ rồi”. Thôi Ninh Nhạc đem chăn kéo đến tận dưới mũi cậu, lạnh nhạt trả lời “Lo ngủ đi”, vì thế cậu an tâm lăn ra ngủ như chết.

Nếu không phải vì uống quá nhiều nước, mặc tiểu đến hoảng, Triệu Thư Ngôn cũng không muốn từ trong mộng đẹp chơi game chiến thắng oanh liệt mà tỉnh dậy. Nếu không phải bất ngờ tỉnh lại, cậu cũng chẳng biết tên gia hỏa mồm miệng luôn khắc nghiệt kia, vậy mà vô cùng dụng tâm chăm sóc cho mình.

Trên bàn còn đặt một chiếc ly có chút nước, bên cạnh là mấy phần thuốc được phân chia cẩn thận, cùng một bao lớn hẳn là thuốc pha sẵn cầm về từ bệnh viện. Mà cái vị đang ôm laptop ngồi trên chiếc giường

còn lại, nghiêng đầu dựa vào gối, vừa nằm xuống đã ngủ quên mất. Màn hình máy tính còn đang sáng soi rõ gương mặt mệt mỏi, có chút mơ màng, tựa như bức trần gương mặt chưa từng để người khác dễ dàng thấy được phần ôn nhu của mình.

Triệu Thư Ngôn ngược nhìn đồng hồ trên tường, phát hiện đã là mười hai giờ khuya.

Buổi chiều trở về hình như là bốn giờ. Cũng chẳng biết, tên này đã ăn cơm hay chưa.

Triệu Thư Ngôn di chuyển thân người, đang muốn đi qua giúp đối phương cất laptop, thì di động đặt bên cạnh Thôi Ninh Nhạc bắt ngờ rung lên, hình như đã được cài đặt báo giờ trước đó.

Người trên giường bừng tỉnh, mở mắt liền bắt gặp bộ dạng Triệu Thư Ngôn thò người khỏi giường, vội vàng ném laptop sang một bên, rồi chạy sang hỏi: “Sao vậy?”

“Không, không việc gì.” Triệu Thư Ngôn ngây ngốc đáp, cũng quên luôn mục đích ban nãy của bản thân, Trông thấy biểu tình nghi hoặc của Thôi Ninh Nhạc, cậu “À” một tiếng, rồi vội vàng tuột khỏi giường đứng lên, “Đi WC đây!”

Lúc này, Thôi Ninh Nhạc mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Thư Ngôn đi đến trước buồng tắm, lại nhìn không được mà quay đầu, bắt gặp Thôi Ninh Nhạc đang dụi dụi đôi mắt vì chưa thoát khỏi giấc ngủ mà nhập nhèm, sau đó ngáp một cái.

Giải quyết xong nhu cầu sinh lý, cố tình ngồi lý trên bồn cầu một hồi, cậu mới đi đến bồn rửa mặt bên cạnh, nhìn chăm chăm khuôn mặt tỉnh xảo rất ư khoa trương trong gương, sau đó mở vòi nước, bắt đầu rửa mặt. Một hồi sau, Triệu Thư Ngôn nhẹ nhàng khoan khoái ra khỏi buồng tắm, quay hỏi thiếu niên còn đang gõ bàn phím bên kia: “Cậu ăn cơm chưa?”

“Chưa... A, ăn rồi.”

Gạt người! “Đi, tôi đói bụng quá, đi ăn chung với tôi nào. Tôi không chịu đói được.”

“Thật chứ? Vậy cậu chờ chút... Cậu mặc thêm quần áo đi.”

“Ừm.” Cậu nhìn theo bóng dáng người kia bận rộn, muốn phá ra cười, lại phát hiện bản thân chẳng thể cười nổi.

Trong lòng chợt nổi lên một cảm giác kỳ quái, tựa như đang âm thầm quấy rối, rồi lại bị mấy thứ khác chen chặt thật chặt, chẳng cách nào hiện rõ lên được.

Thời điểm ăn cơm, Thôi Ninh Nhạc vẫn bình thường như trước đây, sẽ ngẫu nhiên nói móc nói mỉa mấy câu, cũng có lúc thành thật một chút, nhưng tựa hồ chưa từng có gì thay đổi.

Triệu Thư Ngôn chợt nhớ đến buổi chiều hôm nay, chính cậu đứng dưới bầu trời xanh ngắt, lơ đãng mà thả hồn thành thật tất thấy bóc trần bản thân cho đối phương thấy.

Mà đối phương chỉ nghe, làm tốt vai trò của một kẻ lắng nghe.Sau đó, hắn cũng không hề cười nhạo cậu, cho dù bản thân còn thấy chuyện này là vô cùng ngượng ngùng.

Thôi Ninh Nhạc, cậu rốt cuộc là dạng người thế nào?

Cảm mạo của Triệu Thư Ngôn thật sự không dễ chịu.Thậm chí ngay ngày hôm sau liền chuyển biến xấu.

Thôi Ninh Nhạc còn hoài nghi có phải vì lớp vỏ bọc cứng rắn đã rụng sạch, cho nên gà con bên trong mới hoàn toàn mất hết sức đề kháng, bao gồm cả các loại virus cảm. Nhưng Triệu Thư Ngôn ở bên cạnh vừa ho khan vừa cười bảo, chính mình hoặc không bệnh, bằng không liền bệnh đến thăm thương, cho nên sau này nhất định phải đem toàn bộ chức năng phòng bệnh rèn giữa một phen, để lần tới nếu bị công phá, sẽ không dễ dàng gục như vậy nữa.

Thôi Ninh Nhạc lấy đi nhiệt kế trên người cậu, không thèm để ý đối phương còn đang đông dãi.

Sớm biết tên này nếu bệnh sẽ thành thế này, hắn tuyệt đối sẽ không kéo cậu dầm mưa.Đau lòng, cộng thêm áy náy ỉn ỉn trong lòng, vậy mà hắn đồng thời cảm thấy một phần cao hứng.Chính mình có thể tùy ý làm Triệu Thư Ngôn nghe lời, thật sự là cơ hội hiếm có.

Thiếu niên nằm trên giường, bọc trong chăn bông thật dày, bắt gặp hắn đang nhíu mày, liền an ủi: “Không phải lỗi của cậu đâu.”

Không chút để ý lời an ủi của đối phương, Thôi Ninh Nhạc vẫn đang nhìn chăm chăm vào nhiệt kế trên tay, mày nhăn đến độ có thể ép chết con muỗi xấu số bay ngang: “Chết tiệt, tận ba mươi tám độ rưỡi.”

“Thư Ngôn, bây giờ có thể đi đây chút không?” Hắn cúi đầu, nhìn chăm chăm khuôn mặt có chút ửng đỏ.

Gia hỏa đang quần chặt người thành một đồng hơi gật đầu, đang cố đứng lên, lại bị Thôi Ninh Nhạc đè trở lại: “Khoan đã, trước mặc quần áo vào.” Nói xong, hắn liền giúp cậu lấy thêm một cái áo khoác.

“Ninh Nhạc thật giống như bà của tôi nha...” Triệu Thư Ngôn mơ mơ màng màng mặc quần áo vào, sau đó cười nói.

Thiếu niên đang bận rộn, thân hình chợt cứng ngắc.

“Mẹ không chăm sóc tôi, đương nhiên chỉ có thể so sánh cậu giống như bà.”Triệu Thư Ngôn giải thích.

“Ít nói nhảm coi!”Không biết bản thân vì cái gì lại đỏ mặt, vì cái gì lại tức giận, Thôi Ninh Nhạc nâng đôi phương dầy, “Chúng ta đến bệnh viện khám qua một chút, như vậy sẽ nhanh khỏi hơn.”

“Được...” Nữ vương điện hạ ngoan ngoãn ăn mặc chỉnh tề, sau đó xuống giường, để Thôi Ninh Nhạc đỡ giúp đi về phía cửa.

“Ninh Nhạc...”

“Hửm?”

“Cậu hình như không cao hơn tôi bao nhiêu.”

“Ừm.”

“Mỗi ngày uống nhiều sữa chút quả nhiên có tác dụng nha.”

“Cậu không uống sữa chẳng phải cũng cao được vậy sao?”Thôi Ninh Nhạc lạnh lùng bác bỏ đối phương.

“Tôi hai năm nay vốn không cao lên nữa, có phải nên uống chút sữa thử sao?”

“Sau đó liền cao như Diêu Minh* sao?”(*người Trung Quốc cao nhất thế giới)

“... Tôi ghét cậu.”

“Cảm ơn.”Thật muốn quẳng tên này đi cho rồi.

“Lạ ghê.Tôi thế nào cũng không ghét được cậu nhỉ?”

“...” May mắn, tên gia hỏa đang dựa trên người hắn vốn không quay nhìn hắn, bằng không gương mặt đỏ hồng này cũng chẳng biết giải thích làm sao.“Cậu muốn cao như thế làm gì?” Vội vàng chuyển hướng đề tài kia.

“Như thế... Sẽ không có kẻ nào dám khinh thường tôi, lại không ai dám khi dễ Ninh Nhạc cậu.”

“Liên quan gì đến tôi?Cao lên không phải vấn đề riêng của cậu sao?”Đầu óc không giống như bị cháy máy, nhưng càng giống như đang say.

“...” Triệu Thư Ngôn đi qua đi lại hai bước, Thôi Ninh Nhạc nghĩ thầm cậu nhất định đang tìm cách trốn tránh vấn đề khi này, nhưng đối phương lại bất ngờ đáp: “Bởi vì nếu tôi mặc kệ cậu, cậu cũng sẽ giống như tôi, cố gắng chống đỡ xử lý mọi chuyện một mình đi?”

Thôi Ninh Nhạc quay đầu, đối diện với gương mặt đang cười hì hì của Triệu Thư Ngôn: “Tôi... Không có cố gắng chống đỡ.”Hắn khô khốc đáp lại.

“Rốt cuộc, có ai bắt cậu không được ý lại vào người khác đâu nào?”Triệu Thư Ngôn đem đầu tựa lên vai đối phương, nhỏ tiếng thì thầm.

Rốt cuộc là ai chứ?Thôi Ninh Nhạc không biết nên trả lời thế nào. Hắn nhớ tới những lời dạy từ khi còn bé thật bé: “Phải kiên cường, không được khóc, vì con là con trai.”

Hắn cùng Triệu Thư Ngôn, kiên cường không giống nhau.Hoàn toàn không giống.

Thôi Ninh Nhạc không mở miệng, cả hai đến bệnh viện trong im lặng. Bác sĩ cũng không hai lời, liền kê cho bọn họ hai bình thuốc rồi chỉ sang gian phòng bên cạnh để truyền dịch.

“Sợ sao?”Chỉ y tá đối với Triệu Thư Ngôn vô cùng dịu dàng.Này là đương nhiên, hiếm khi gặp được một mỹ thiếu niên thế này, bất luận thiếu nữ nào cũng trở nên dịu dàng chăm sóc thôi.

Triệu Thư Ngôn lắc đầu, nhìn sang Thôi Ninh Nhạc đang đứng bên cạnh, giống như muốn nói “Cậu về trước đi.” Nhưng đúng lúc, đối phương đang kéo một chiếc ghế dựa qua rồi cũng ngồi xuống bên cạnh, im lặng nhìn chăm chăm chai nước thuốc đang nhỏ từng giọt theo ống truyền chảy xuống.

Trong phòng truyền dịch vô cùng yên ắng, chỉ còn hai cô y tá và một bà lão, mọi người lại đều đang xem bộ phim truyền hình Đài Loan đang phát sóng. Phim đang chiếu đến cảnh nữ diễn viên chính vừa khóc lóc thảm thiết vừa nói: “Em không biết, em không biết vì sao bản thân lại yêu anh, vì cái gì chứ, anh nói cho em biết vì sao đi...”

Triệu Thư Ngôn phụt cười thành tiếng, thật vất vả một hồi mới kìm lại tiếng cười. Dem đầu gối lên cánh tay Thôi Ninh Nhạc, cậu bắt chước thanh âm của nữ diễn viên trên phim, thấp giọngnói: “En không biết, em thật không biết vì cái gì bản thân lại yêu anh... Vì cái gì chứ, nói cho em biết được không?”

“Bên cạnh là khoa Thần kinh, có thể lập tức qua đó xem thử, không chừng sẽ có ích với cậu.”Thôi Ninh Nhạc mặt không đổi sắc đáp.

“Ặc, đáng ghét, người ta là thiếu nữ thanh xuân khỏe mạnh xinh đẹp rực rỡ nha!” Cánh tay không bị đâm kim ‘thẹn thùng’ chột đối phương một cái.

“Khoan khoan, trước để tôi mở chức năng ghi âm của di động, xong cậu nói lại lần nữa nhá.”

“...Tụi mình nghe nhạc được không?” Phát hiện không ổn, Triệu Thư Ngôn liền vội vàng nói lảng sang chuyện khác.

Liếc đối phương một cái, Thôi Ninh Nhạc móc trong túi ra chiếc Mp3, một bên tai nghe nhét vào tai đối phương, cái còn lại để cho chính mình.

Triệu Thư Ngôn rúc vào trong lòng hắn, âm nhạc truyền đến tai khác hẳn khung cảnh khóc sụt sùi đang chiếu trên truyền hình, cơn buồn ngủ cũng kéo đến. Thôi Ninh Nhạc vẫn không nhúc nhích, mãi đến khi bình dịch đã truyền hết, hắn mới phát hiện cánh tay mình đã tê buốt.

Gương mặt say ngủ, thật sự xinh đẹp đến mức người ta phải ganh tỵ. Rốt cuộc vì cái gì có thể khiến chính mình tận tâm chăm sóc một người như vậy? Trong lòng Thôi Ninh Nhạc khẽ động.

Nhìn chằm chằm hàng lông mi thật dài của đối phương, khuôn mặt trơn láng, đầu nhìn không được mà ghé sát lại.

Nhân vật nữ trong phim vẫn tiếp tục khóc sụt sùi: “Em không tin! Anh đã nói yêu em! Vì cái gì, vì cái gì chứ! Anh đối xử với em như vậy, bảo em như thế nào tin tưởng anh nữa... Em không tin đâu...”

Thanh âm trách móc tê tâm liệt phế xuyên qua tai nghe lẫn vào trong âm nhạc, truyền đến lỗ tai Thôi Ninh Nhạc.

Thắt lưng đang cong thẳng trở lại. Gương mặt Thôi Ninh Nhạc ửng hồng.

Không xong, tựa như có thứ gì đó thật sự không ổn.

Nhân vật nam bắt đầu ôm nhân vật nữ hôn thật nồng nhiệt, cố gắng chứng minh chân tâm của mình. Những người xem phim bày ra vẻ mặt say mê ý bảo ‘lãng mạn ghê’, Thôi Ninh Nhạc chỉ có thể đem tâm mặt dời đến bình truyền dịch.

Hai giờ truyền dịch không ngắn không dài, đủ cho đôi nam nữ chính trong phim thổ lộ cõi lòng với nhau.

Thời điểm chị y tá giúp Triệu Thư Ngôn rút kim truyền dịch, vẻ mặt tươi cười thỏa mãn, đúng lúc Triệu Thư Ngôn nhìn thấy kết cục trên phim mà thân nổi đầy da gà.

“Lời thoại phim truyền hình thật sự đáng sợ. Ngoài đời cũng nói mấy thứ giống vậy sao?” Trên đường trở lại ký túc xá, Triệu Thư Ngôn vừa vuốt mớ da gà của mình vừa hỏi.

“Chờ cậu gặp phải tình huống như vậy chẳng phải sẽ biết thôi sao?” Thôi Ninh Nhạc nói xong, đưa tay thử lại độ ẩm trên trán đối phương. Không tệ, tình trạng này ít nhất không thảm như ban nãy.

“Tôi nếu gặp được người mình thích, sẽ trực tiếp thổ lộ với cô ấy bản thân thật sự thích đối phương, cần gì phải dây dưa tới lui như vậy chứ? ... Ai dà, Ninh Nhạc từng quen được cô nàng nào như vậy chưa?” Triệu Thư Ngôn quay nhìn đối phương. Thôi Ninh Nhạc sững sốt một lúc, sau đó mới rút tay lại rồi đáp, “Chưa từng.”

Bản thân cũng chưa từng gặp qua người bản thân thật sự thích, như thế nào biết được sau khi gặp người ấy, chính mình sẽ biến thành bộ dạng gì? Mọi người đều nói, tình yêu sẽ làm chỉ số thông minh loài người hạ xuống mức 0. Hắn chưa từng gặp qua, làm thế nào biết được mức 0 sẽ là bộ dạng thế nào chứ.

Trong đầu vừa lóe lên cái gì đó, lập tức bị hắn dùng một đồng câu phủ định vùi lấp đi.

Nếu không phải bao đêm, tên kia vừa kêu lạnh, vừa chui tọt vào trong ổ chăn Thôi Ninh Nhạc, lập tức cuộn mình thành một cục rồi ngủ vùi, Thôi Ninh Nhạc thật sự cho rằng, chính mình đời này sẽ chôn sâu cảm giác ấy đi mất rồi, cũng sẽ chẳng xuất hiện bất cứ biến cố nào thêm.

Nhưng khi hắn bắt gặp đối phương trong vòng tay mình, lại thêm căn cổ kia không ngừng truyền nhiệt độ đến da thịt mình, những thứ bị mớ câu hỏi phủ định nào đó chôn vùi, bắt đầu sinh sôi nảy nở.

Ban đêm chính là thời điểm sinh sôi nảy nở tốt chút, chỉ cần một chút mầm sống nho nhỏ, lập tức sẽ phá tan lớp đất đang vùi lấp nó.

Thôi Ninh Nhạc nhìn chằm chằm gương mặt trước mắt, đôi môi hơi hé mở, đầu rụt lại, khung cảnh này hoàn toàn xóa sạch những suy nghĩ lúc trước trong đầu hắn.

Môi không có vị gì. Chẳng giống như trong tiểu thuyết miêu tả, ngọt ngào cỡ nào. Bởi vì mới uống thuốc xong, khoang miệng Triệu Thư Ngôn còn sót chút vị đắng chát.

Cảm xúc tựa như hoa quả đông lạnh, tương tự một thứ thuốc phiện, một khi đã thử, về sau sẽ không nhận được mà muốn ăn thêm lần thứ hai, thứ ba... Thậm chí hy vọng lúc nào cũng có thể nhắm nháp hương vị chua chua này.

Thôi Ninh Nhạc tựa chừng dùng toàn bộ khí lực của bản thân mới có thể ngăn lại ham muốn tiếp tục chạm vào đối phương.

Đợi đến lúc hắn dịch chuyển thân mình, toàn thân lại lạnh toát.

Cái tên đang say ngủ lại không hề có động tĩnh gì. Trong phòng chỉ sót lại duy nhất thanh âm từng nhịp đập mạnh mẽ mà cuồng loạn của trái tim Thôi Ninh Nhạc.

Vì con là con trai, cho nên không thể khóc. Vì con là con trai... Cũng vì cậu ấy là con trai. Thôi Ninh Nhạc nhắm mắt lại, cố nén lại hơi nước quẩn quanh đáy mắt. Tay nắm thành nắm, sau đó lại suy yếu, vô lực buông lỏng.

8. Chương 8

Chẳng biết có phải ảo giác hay không, từ sau khi Triệu Thư Ngôn khỏe lại, Thôi Ninh Nhạc tựa hồ đối với cậu không còn thân thiết như dạo trước.

Phát hiện được điều này, vừa đúng thời điểm Phó Hiểu Xuân lần thứ năm nhận ra Triệu Thư Ngôn lần thứ năm ăn cơm một mình một người. Không tính đến lúc trước hai người như hình với bóng, bọn họ cũng chẳng phải như bây giờ, hai ba bữa mới có dịp cùng nhau ăn bữa cơm.

Phó Hiểu Xuân len lén đưa mắt nhìn cái tên đang vui đầu ăn cơm, thật cẩn thận hỏi một cậu: “Hai người các cậu lại cãi nhau sao?”

“Không có.” Ngữ khí trong câu trả lời có chút cứng ngắc.

“...” Cẩn môi, không biết như thế nào hỏi tiếp, Phó Hiểu Xuân dùng tay huých huých Lưu Đông đang ngồi một bên hùng hổ nhồm nhoàm ăn đến thống khoái. Anh chàng ngẩng đầu, liếc nhìn Triệu Thư Ngôn một cái, sau đó kỳ quái hỏi: “Cũng có phải người yêu đâu, không ở chung một thời gian thì thế nào?”

Phó Hiểu Xuân kinh ngạc, những lời này người khác nếu nghe được sẽ không có cảm giác gì, nhưng với bản thân cậu chàng, quan hệ giữa hai người kia liên bất ngờ trở nên nhạy cảm.

“Thôi Ninh Nhạc mấy ngày nay đều bị người trong Hội sinh viên tìm nói chuyện, vốn là muốn mời hắn tham gia Hội. Lại thêm bên câu lạc bộ Thiết kế một phen nước mắt nước mũi rùng rùng đòi cậu ta giữ chức Chủ nhiệm, cho nên hắn hiện tại bận rộn cả hai đầu, đương nhiên không còn thời gian theo chúng ta nữa.” Triệu Thư Ngôn gấp miếng rau ra khỏi một mớ tiểu xanh, bên cạnh là một núi hạt tiêu màu đỏ bị vớt bỏ ra ngoài.

Triệu Thư Ngôn nói đến đây, kỳ thật trong bụng so với kẻ khác còn tức tối hơn mấy lần.

Nhanh chóng giải quyết bữa cơm chiều, cậu vác ba lô thẳng tiến về ký túc xá.

Cậu đoán Thôi Ninh Nhạc hẳn cũng nên về ký túc xá rồi. Vì thời gian nộp bài cuối kỳ của môn Kiến trúc thiết kế đã gần kề, mà tên này gần đây hầu như chưa kịp động tới bản vẽ, hiện tại nếu còn không làm bài, có quỷ mới làm xong kịp.

Một bước qua hai ba bậc thang, không thở dốc đến một lần, Triệu Thư Ngôn đẩy cửa phòng, do lực tay không không chế tốt, nên cánh cửa lập tức “Bang” một tiếng rõ to. Mà cái vị đang ngồi vẽ, lưng hướng về phía cửa hình như có chút hoảng hồn, lập tức quay đầu lại, sau khi phát hiện người vừa trở về là Triệu Thư Ngôn, liền không khỏi nhú mày: “Sao thế? Có chuyện gì gấp à?”

Triệu Thư Ngôn hít vào một hơi thật sâu, làm động tác vượt xuống cơ ngực đang hỗn hển, sau đó bày ra nụ cười tươi rói rói: “Không có gì. Lâu rồi chưa vận động, muốn luyện chút cơ bắp thôi.”

“Cậu muốn tham gia Mr Cơ bắp à?” Thôi Ninh Nhạc xoay người, tiếp tục vẽ.

“...Cậu nữ để tôi thành ra bộ dạng kia sao?” Triệu Thư Ngôn nghiêng đầu, giả vờ đáng yêu.

Đáng tiếc, đối phương lại không nhìn thấy được.

Ặc. Ngay cả đối thoại cũng biến thành nhàm chán như vậy.

Triệu Thư Ngôn có chút phiền não đi tới đi lui trước mặt người nọ. Chốc chốc, hết lấy nước uống, rồi lại lục lọi trong mớ bản vẽ cũ, tóm lại, nếu không ở trước mặt Thôi Ninh Nhạc làm gì đó, cậu tựa chừng không cam lòng.

Tính trẻ con rớt cuộc cũng nổi lên khiến vị kia ngẩng đầu nhìn qua: “Hôm nay cậu hăng tiết vịt cái gì đó?”

“...Cậu... Ngày mai tụi mình đi ăn đồ Nhật ha?” Triệu Thư Ngôn bất ngờ đề nghị.

Thôi Ninh Nhạc nhìn cậu: “Vì sao?”

“Đi ăn chung thôi, còn hỏi vì cái gì làm chi?” Thời điểm đi đánh dã chiến cũng chưa từng hỏi qua lý do vì sao, vậy mà hiện tại chỉ ăn mỗi bữa cơm cũng phải có nguyên nhân? Tình trạng giữa bọn họ đã tồi đến mức độ này rồi sao?

Người bị hỏi hơi nheo mắt, tựa hồ đang tự hỏi bản thân có nên đi hay không.

Phản ứng im lặng của đối phương khiến Triệu Thư Ngôn ghen một cục tức trong bụng.

Vì cái gì đoạn thời gian thân mật gắn bó của bọn họ sau một trận cảm mạo liền bị xóa sổ sạch sẽ? Thái độ đối xử với cậu giống như cách một tờ giấy, trong suốt mà lại kiên cố.

Triệu Thư Ngôn không rõ lý do, cũng thật sự tìm chẳng ra nguyên nhân. Cậu chợt nhớ đến chính mình dưới cơn mưa tầm tã ấy, đem phần yếu đuối của bản thân bày ra trước mặt đối phương. Cậu đơn giản nghĩ rằng làm như vậy có thể đổi lại tình cảm giữa bọn họ càng sâu hơn một tầng, ít nhất sẽ đặc biệt hơn so với kẻ khác.

Về phần vì sao lại đặc biệt hơn. Triệu Thư Ngôn thật không nghĩ ra. Suy nghĩ của người này vốn rất đơn giản. Cậu thích, thì cứ thể làm thôi.

Nhưng Thôi Ninh Nhạc dường như không muốn tiếp nhận phần tình cảm này, sau khi cậu khỏi hẳn, lập tức trở nên không xa không gần, đem tất cả kéo trở lại điểm xuất phát.

Triệu Thư Ngôn thậm chí nghĩ rằng, buổi tối ngày đó, hình ảnh người thiếu niên vì chăm sóc cho mình liên mệt đến mức ôm laptop ngủ quên, bất quả chỉ là ảo giác. Hoặc chẳng, một năm ở chung này, cũng hoàn toàn là ảo giác của bản thân.

Giống như, hết thấy chưa từng có bất kỳ phát triển này. Bản thân dù cho có cố gắng bồi đắp mối quan hệ này, căn bản là công cốc.

Ôm một bụng tức tối, Triệu Thư Ngôn vỗ bàn “Bang” một cái, đứng bật dậy. Thôi Ninh Nhạc giật mình ngẩng đầu, liền bắt gặp thái độ tức giận trên mặt đối phương. “Không muốn đi thì đừng nghĩ nữa. Việc gì phải miệt cưỡng?”

“...Tôi không có miễn cưỡng, tôi chỉ đang nghĩ coi ngày mai có việc gì khác không...” Hần thành thật phản bác.

“Thôi Ninh Nhạc, tính tình của cậu, tôi thật sự hiểu không nổi.” Triệu Thư Ngôn nói thẳng.

Người bị điểm danh bỗng nhiên cứng ngắc, ánh mắt nhìn người đối diện cũng trở nên mê man.

“Lần đầu tiên gặp mặt, tôi đã cho rằng cậu là một tên hai mặt, sau này, tôi nghĩ cậu thật ra là kiểu người lời lẽ chua ngoa tâm đầu hũ. Sau đó nữa, tôi liệt cậu vào nhóm những người có thể trở thành bạn thân, nhưng hiện tại, tôi xem ra không hiểu chút gì về cậu.” Triệu Thư Ngôn quan sát đối phương, giống như người trước mặt là kẻ phụ bạc đùa giỡn tình cảm của cậu nhiều năm trời.

Khóe môi Thôi Ninh Nhạc khẽ giật giật, sắc mặt tái nhợt, nhất thời không biết nên giải thích thế nào.

Rõ ràng hiện tại đã là giữa tháng sáu, nhưng không khí trong phòng lại lạnh thấu xương. Thôi Ninh Nhạc có chút run rẩy.

Hần làm sao có thể nói, hết thấy những điều này, cũng chỉ vì muốn quên đi nụ hôn vô thức kia?

Hần làm sao có thể nói, đôi môi của người kia tựa như hương vị của đá anh túc, khiến bản thân trong nháy mắt sa vào vũng lầy không thể cương lại?

Hần làm sao có thể nói, hằng đêm, dã thú trong lòng luôn gào thét muốn phá tan cánh cửa ***g giam, chiếm lấy tên gia hỏa đơn thuần đối với chính mình không chút phòng bị?

“Rốt cuộc là vì sao hả, Thôi Ninh Nhạc?” Triệu Thư Ngôn cau mày hỏi hẳn, nhưng thanh âm không hề có chút khí thế chất vấn người khác, mà lại mang theo một chút mê man phiến não.

Cậu thật sự phiền não. Cậu đã nghĩ muốn cùng người kia trở thành bạn thân, là bạn thân nhất. Không hề kiêng kị mà cười, vui sướng hả hê mà cười, hoàn toàn ăn ý mà cười, chính là loại bạn thân như vậy.

Thôi Ninh Nhạc nhìn chằm chằm cậu, cả người cứng ngắc. Hắn không mở miệng được, bởi bản thân chẳng biết nên nói thế nào, mà dù cho chính mình có một phần dũng khí nói ra, cũng chẳng biết kiếm đâu mười phần dũng khí đối mặt với kết quả.

Hắn cũng chưa bao giờ phát hiện chính mình thế mà lại là một tên quỷ nhát gan.

Thôi Ninh Nhạc bình thường miệng lưỡi sắc bén, lại chỉ có thể tránh trong một góc hẻo lánh. Triệu Thư Ngôn bình thường làm gì cũng quyết đoán, mà nay tựa như bị sương đêm bao phủ.

Trong khoảnh khắc này, cả hai như thế không còn là chính mình. Vì đối phương mà thỏa hiệp, nhượng bộ, thay đổi. Nhưng vĩnh viễn, không đi được đến kết quả cần tìm.

Bọn họ tựa hồ cũng phát hiện được thay đổi của đối phương, cũng vì vậy mà càng thêm mờ mịt.

Trước đây khác khẩu, đều vì bảo vệ lãnh thổ của mình, nhưng lần khác khẩu này, lại không biết vì bảo vệ cho cái gì. Thôi Ninh Nhạc mờ mịt, cũng vì muốn che giấu, rõ ràng không muốn tổn thương đối phương, lại giống như chính mình đã làm sai cái gì.

Triệu Thư Ngôn cắn môi, không biết vì cái gì bản thân lại chấp nhất muốn tìm ra đáp án như thế, nếu có thể giống như trước đây mắc kệt tất cả, thoải mái tiêu sái, như vậy không tốt sao? Nhưng trong đầu lại luôn vang vọng câu nói của đối phương “Tôi nhất định không tùy tiện rời đi”. Một câu này tựa như miếng mồi ngon khiến người ta luyến tiếc buông tay. Còn việc có thể chờ bao lâu, chẳng phải đành phải dựa vào năng lực bản thân khiến đối phương nói ra những lời này?

Này, thật sự kỳ quái.

Không bằng trước nhất định đừng buông tay, cứ giữ thật chặt không phải tốt hơn sao?

Nghĩ thông suốt rồi, Triệu Thư Ngôn thành lĩnh thả lỏng chân mày.

“Thôi Ninh Nhạc, cậu cho tôi một lời giải thích.” Cậu trừng mắt nhìn người thiếu niên không thể mở miệng, hùng hổ nói.

Thôi Ninh Nhạc bắt gặp dáng vẻ cao ngạo của đối phương, thành trì hắn cố gắng bồi đắp bấy lâu liền bị đánh chiếm. Hắn thật sự không nỡ, không nỡ nhìn thấy bộ dạng khổ sở mờ mịt của người kia, cho dù vì điều này mà bản thân phải nhảy vào chảo lửa khủng khiếp nhất, chịu giày vò đến tận tâm can... Qua nửa ngày, hắn cuối cùng cúi đầu, bất đắc dĩ cười khẽ: “Ừm... Đợi sau khi thi xong, đến lúc đó tôi nhất định cho cậu một lời giải thích rõ ràng.”

Triệu Thư Ngôn giống như đầm lầy, dù cho trốn đi xa cỡ nào, cơ hồ đều vẫn quần quanh dưới chân.

Rõ ràng cũng muốn sa vào, lại hồi hải trốn chạy, nhưng cho dù giấy dựa cũng có ích lợi gì đâu?

Còn cả ba năm nữa, hơn một ngàn ngày. Hắn có thể trốn đến khi nào đây?

Kết quả, bọn họ trong nháy mắt hòa thuận giống như trước. Thời điểm nên đùa thì đùa, nên phá thì phá. Tưởng chừng như, buổi tối hôm đó chưa từng xảy ra.

Có đôi khi, thời điểm Triệu Thư Ngôn vô tư dựa lên người hắn, Thôi Ninh Nhạc cũng muốn biết, khuôn mặt tươi cười này so với trước kia, có hay không lặng lẽ thay đổi điều gì. Cũng vào thời điểm tâm mắt hai người vô tình gặp nhau, ánh mắt Triệu Thư Ngôn không hề có ý né tránh, trái lại, Thôi Ninh Nhạc thì nhìn không được xoay đầu đi, hai bên tai từ từ nóng lên.

Đáng chết, chính mình sao có thể để lộ bộ dáng chột dạ này?

Thời điểm ăn cơm, hai người vẫn như trước ngồi đối diện nhau. Phó Hiểu Xuân từ đầu đến cuối đều len lén nhìn trộm Thôi Ninh Nhạc, cuối cùng ngoại trừ phát hiện số lần đối phương ngẩng người có nhiều hơn bình thường, đều không phát hiện chút dấu vết bọn họ từng cãi nhau hay đại loại thế.

Kỳ thi cuối kỳ rất nhanh liền đến. Học kỳ này môn Kiến trúc cơ học khiến người ta đau đầu không thôi, Phó Hiểu Xuân cả ngày ôm sách ngồi lý trong phòng Triệu Thư Ngôn ôn bài. Lấy lý do tham khảo đề thi, Thôi Ninh Nhạc hai mươi bốn giờ đóng đô trong thư viện. Có đôi khi ôn tập đến choáng váng đầu óc, hắn sẽ không cẩn thận ngủ nhảm trên giường Triệu Thư Ngôn, thời điểm nửa đêm tỉnh dậy, liền phát hiện hai vị nào đó đang cuộn tròn rúc trong ổ chăn của mình, bên cạnh là laptop đã chuyển sang chế độ ngủ.

Cảnh tượng này tựa như đã từng thấy qua, lại không cách nào chỉ ra được điểm khác biệt.

Phó Hiểu Xuân bắt giác đỏ mặt. Đầu sở gây nên tình cảnh trở trêu này đâu ai khác ngoài cậu chàng, nhưng bầu không khí hiện tại giữa hai người, tựa chừng đang phản phát chút áy náy không rõ ràng.

Nghĩ nghĩ, thôi thì cứ nhắm mắt làm ngơ, giả vờ ngủ say cái gì cũng không biết đi.

Cứ như thế, bọn họ sống qua kỳ thi cuối kỳ đầy gian lao, Thôi Ninh Nhạc và Triệu Thư Ngôn giống như trước đây, sau khi thi xong môn cuối cùng, lập tức về thẳng ký túc xá ngủ bù.

Triệu Thư Ngôn ngủ thẳng một mạch đến chiều, cứ thế tỉnh lại.

Nhìn chằm chằm trần nhà tối tăm, cậu nghiêng đầu nhìn sang gia hỏa nằm quay lưng về phía mình trên chiếc giường bên cạnh, xem chừng trong vòng nửa tiếng tới cũng sẽ không tỉnh lại. Thế là, Triệu Thư Ngôn đành quay lại với trần nhà, cố gắng nhắm mắt.

...Thế quái nào lại mất ngủ.

Đầu óc không ngừng tưởng tượng ra hàng rào và mớ cừu chạy qua chạy lại, tận đến khi đếm tới con số một ngàn, vẫn phát hiện có thêm cừu mới chạy ra, vội vàng bổ sung thêm, kết quả lại có thêm con khác nữa chạy vào nhập bọn...

Chết tiệt, đếm đến tận ba ngàn rồi, thế mà càng lúc càng tỉnh mới chết!

Tên kia rốt cuộc ngủ bao lâu rồi?!

Đối tượng bị mất ngủ nguyên rủa ai đó hồi lâu, rốt cuộc cũng nghe được thanh âm người kia rời giường, Triệu Thư Ngôn hơi kinh ngạc, chỉ muốn nhanh chóng bật dậy, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là nhịn xuống, mãi đến khi có tiếng nước xả truyền ra từ trong phòng tắm, lại mất một hồi nữa đợi cho tiếng nước im bật, sau đó vang lên thanh âm mở cửa, rồi tiếng đối phương lau tóc. Cuối cùng, cậu cũng ngồi dậy, ngáp một cái rõ dài, làm như mắt còn nhập nhèm mà hương Thôi Ninh Nhạc hỏi: “Cậu dậy rồi à?”

Trái tim bắt đầu đập loạn. Tên này sắp tuyên bố điều gì đây? Cảm giác kích động cùng bất an giống như khi cầm trong tay tờ xổ số hơn một vạn đồng chờ đợi công bố giải thưởng. Sống hay chết, tình cảnh này cũng chẳng khác là bao.

Thôi Ninh Nhạc “Ừm” một tiếng, giống như thường lệ kéo ra cái ghế dựa, ngồi xuống bàn, mở laptop lên.

Dùng ánh mắt mong mỏi mà nhìn hắn, cũng vì cái đáp án đợi từ lâu.

Kết quả, tên kia lại không nhìn đến cậu một lần, chưa kể đến mở miệng nói một câu.

Triệu Thư Ngôn trừng mắt nhìn theo bóng dáng đối phương, giống như muốn khoan ra một lỗ. Sau khi trừng được nửa ngày, cậu đành bật dậy khỏi giường, đi qua lấy di động, gọi đến đại lý vé máy bay.

Chuyến bay cất cánh tám giờ tối nay. Mà hiện tại, theo giờ Bắc Kinh, đã là bốn giờ hai lần chiều.

Triệu Thư Ngôn mở tủ quần áo, lữ lượt lôi ra mớ đồ đạc của mình, bắt đầu đóng vào hành lý. Thôi Ninh Nhạc kinh ngạc nhìn đối phương hồi lâu, vẻ mặt kinh ngạc không hiểu gì, mắt nhìn Triệu Thư Ngôn, không biết làm sao để cậu bớt giận.

“Cậu, cậu hiện tại đã phải đi rồi sao?”

“Cậu dự định đợi đến sau khi tôi về đến nhà mới giải thích, hay là hiện tại giải thích luôn đây?” Triệu Thư Ngôn đem mớ hành lý trước mắt sắp xếp lại cho gọn, bày ra tư thế ‘Ông đây lập tức đi đó’, nhú mày nhìn đối phương. Không cho từ chối, không cho do dự. Tôi đây lập tức muốn có đáp án.

Nữ vương điện hạ kiêu ngạo, khí thế bức người.

Kỵ sĩ đại nhân hốt hoảng, tròn tròn mắt.

Thôi Ninh Nhạc mím chặt môi, mắt dán chặt xuống đất, mắt nửa ngày, mới nặn ra được một chữ: “Được.”

Triệu Thư Ngôn trong bụng đắc chí đến mức lông đuôi đều dựng thẳng lên trời, tuy vậy ngoài mặt vẫn làm ra vẻ bình tĩnh.

Không khí trong phòng lại rơi vào một trận trầm mặc giằng co, Thôi Ninh Nhạc không phải không tính mở miệng, mà chính là đang tự hỏi bản thân rốt cuộc nên mở miệng thế nào. Hắn không muốn mất đi người này, bản thân cũng cảm thấy chính mình còn hy vọng, nhưng mà loại hy vọng này, hắn vốn dĩ không muốn để cho mình.

Đồng tính luyến ái, ba chữ này nếu nói ra trước mặt người ngoài sẽ khiến bọn họ run rẩy không thôi, nói gì đến chính mình trong đầu cũng chưa hết hỗn loạn vì thừa nhận sự thật này.

Triệu Thư Ngôn, cậu thế này không phải rất tàn nhẫn sao?

“...Tôi còn nữa giờ.” Triệu Thư Ngôn nhúc nhích không yên, bụng đã đói muốn chết, nhưng nhìn đĩa trái cây trước mặt lại lo lắng ăn không vào.

Thôi Ninh Nhạc hơi ngẩng đầu, chưa xót cười: “Cậu cảm thấy tôi sẽ chán ghét cậu sao?”

Cậu thiếu niên đối diện ngẩn người, theo bản năng mà lắc đầu.

Là bản thân cậu tự tin, hay là sâu trong thâm tâm tín nhiệm hắn? Thôi Ninh Nhạc hiện tại không cách nào phân biệt được, trong lòng hắn chỉ rõ duy nhất một điều: Hắn hiện tại vô cùng thích người đang ngồi trước mặt mình, ngay cả bộ dạng cậu sưng sờ đều khiến hắn thích, tim cũng vô thức đập nhanh hơn.

Triệu Thư Ngôn khổ sở chờ đợi câu nói tiếp theo.

Nếu không phải chán ghét tôi, vì sao lại cố tình giữ khoảng cách như vậy? Triệu Thư Ngôn vẫn luôn tự hỏi bản thân điều này. Với kinh nghiệm sống của bản thân, cậu thật nghĩ không ra.

Thôi Ninh Nhạc nhắm mắt nhú mày, giống như đang hạ quyết tâm, một lát sau, từ ghế ngồi đứng lên, đi đến trước mặt Triệu Thư Ngôn, cúi đầu nhìn xuống cậu. Triệu Thư Ngôn cũng ngẩng đầu, cảm cùng cổ xếp thành một đường thẳng tắp.

“Tôi... Tuyệt đối không có khả năng chán ghét cậu.” Thôi Ninh Nhạc thoát nhìn vô cùng khẩn trương.

Triệu Thư Ngôn vì thế càng không thể lý giải nguyên nhân khiến đối phương khấn trương như vậy.

“Cậu quá mức không phòng bị, ở trước mặt tôi.” Thôi Ninh Nhạc đã tưởng rằng ý chí bản thân đủ sắt đá, nhưng chỉ sau khi đối mặt với gà con đã trút bỏ lớp vỏ bọc cứng bên ngoài, chính hắn lại không được như trong tưởng tượng ‘ăn no đến sinh bụng’.

“...Cậu muốn tôi lạnh lùng với cậu hơn sao?” Đây là ý gì? Biểu tình Triệu Thư Ngôn càng cứng.

“Không phải thế... Tôi...” Vì sao biểu đạt ngôn ngữ vào thời điểm này lại gian nan như vậy? Nếu đối phương không phải con trai, có phải tất cả sẽ như chuyện xưa nay cứ như thế tiếp tục và kết thúc một cách hoàn mỹ không?

Vì sao bản thân khi đối mặt với tình cảm không khác gì tên hề thế này?

Thôi Ninh Nhạc nửa quỳ trước mặt Triệu Thư Ngôn, một tay nắm cầm đối phương, run rẩy nơi đầu ngón tay hắn xuyên qua da thịt thẳng đến thần kinh trung ương của Triệu Thư Ngôn. Hắn khấn trương, giống như bản thân vừa phạm phải một tội tày đình nào đó.

Sau đó, hắn không nặng không nhẹ hôn lên. Nụ hôn tựa chuồn chuồn lướt nước, ngay cả một chút lưu luyến cũng không dám.

Vậy mà, nỗi khiếp sợ lại giống như thời điểm hai tinh cầu va vào nhau.

Triệu Thư Ngôn chết lặng như khối hóa thạch tiền sử. Thôi Ninh Nhạc cũng không dám bỏ chạy, trong đầu giống như có hàng ngàn cơn khủng long đâm đạp nhau chạy như điên.

Hương vị từng tựa như hoa anh túc, nay lại trở nên chua xót, thậm chí lạnh lẽo. Thôi Ninh Nhạc đột nhiên muốn bỏ chạy, nhưng lại bất gặp biểu tình mờ mịt của đối phương, hắn đành ở yên tại chỗ, nhìn chăm chăm cậu, rồi cười khổ mà hỏi lại: “Hiểu là gì chứ?” Hắn dùng hành động để nói lên tất cả. Triệu Thư Ngôn, cậu còn không mau chạy, chán ghét đi chứ, lời giải thích này, là do cậu muốn đó.

Nhưng cảm Triệu Thư Ngôn vẫn duy trì góc độ cũ, tựa như bị điểm huyết. Qua nửa ngày, cậu mới chậm rãi mở miệng: “Cậu thích tôi sao?” Cậu chỉ nghĩ muốn xác nhận. Trong thanh âm không hề có ý tứ cười nhạo.

Thôi Ninh Nhạc miễn cưỡng mấp máy môi, gật đầu.

Đây là thời khắc chật vật trong cả cuộc đời hắn. Bản thân chỉ mong trong nháy mắt có thể biết mất khỏi phạm vi tầm mắt của đối phương.

Triệu Thư Ngôn nhìn hắn, sững sốt hồi lâu. Lâu đến nỗi Thôi Ninh Nhạc phải nhắc cậu nhớ việc phải ra sân bay, người kia mới lại mở miệng: “Cậu vì cái gì mà thích tôi?” Cậu rõ ràng đối chọi với Thôi Ninh

Nhạc nhiều hơn bất kỳ ai khác. Vô thức nhìn lại đối phương, cậu phát hiện ánh mắt hẩn bỗng nhiên quật cường hơn bao giờ hết.

“...Nghĩa vụ trả lời của tôi đến đây là hết.” Thôi Ninh Nhạc lạnh lùng cúi đầu, từ chối trả lời. Cậu mau đi đi, đi nhanh đi, bằng không, hương vị kia tựa như loài hoa anh túc, khiến người ta không cách nào khống chế được hành động của mình.

Triệu Thư Ngôn nhìn hẩn, chợt thấy khiếp sợ đến mức nói không nên lời, nhưng máy bay sẽ không đợi người, cậu hiện tại vô cùng hối hận vì sao lại dùng chiêu này ép tên gia hỏa kia phải mở miệng.

Cuối cùng, cậu thiếu niên không thể không khiêng mớ hành lý của mình lao ra khỏi ký túc xá, vừa chạy vừa quay đầu, thẹn quá hóa giận hướng người kia rống: “Tôi nói cho cậu biết! Thôi Ninh Nhạc! Cái này chưa thể tính là đáp án được! Cậu đừng cho như vậy là xong rồi!”Tiếng rống to đến mức mấy phòng cách vách phải mở cửa ló đầu ra xem thử.

Thôi Ninh Nhạc xụi lơ ngồi bẹp trong phòng, tâm như bị trống đánh.

Này không tính là xong, vậy, vậy rốt cuộc thế nào mới tính là đáp án chứ?

Hỗn đản! Cậu quay lại đây cho tôi!

Hẩn đột nhiên đứng bật dậy, muốn đuổi theo tóm cổ người nào đó trở về, nhưng rồi chỉ có thể đứng trên lầu nhìn theo thân ảnh tên kia vội vàng ngồi vào trong taxi.

Một người không thể giữ ai đó ở lại, một kẻ chẳng cách nào thỏa mãn với đáp án nhận được. Cả hai xem chừng phải ảo não một hồi lâu.

Thành thị phương Nam, mùa đông ấm áp, mà mùa hè cũng vô cùng nóng bức.

Đám ve sầu trốn trên cây tru tréo cả ngày trời, loáng thoáng bóng dáng lũ chim chóc ngu ngốc miệng ngậm mồi lượn qua lượn lại dưới bóng cây. Trong không khí phảng phất mùi hôi thối của tụi sâu bọ để lại. Đây chính là hương vị mùa hè – ít nhất là với người thành thị mà nói.

“Bà nó, đưa tôi tờ báo.” Ông lão đầu cũng chẳng thèm quay lại, tay quơ quơ giữa không trung, mắt lại nhìn chăm chăm màn hình tivi không chịu nhúc nhích.

Triệu Thư Ngôn đang ăn cơm, bất đắc dĩ rời bàn đi lấy báo, rồi nhét vào tay ông: “Lúc ăn cơm thì đừng xem tivi, tối hôm qua thuốc ông cũng chẳng nhớ uống, hôm nay không cho ăn dưa hấu, còn có...” Cậu dừng lại một chút, “Lần sau ông tự mình lấy báo đi!”

Triệu lão gia tức giận trừng mắt nhìn cháu trai của mình, có chút không cam lòng: “Thuốc tối hôm qua là

do thằng cháu nhà mi quên lấy cho ta!”

“Lúc con không có ở đây, ai lấy thuốc cho ông?” Triệu Thư Ngôn không thèm nhìn đến ông lão, vùi đầu ăn cơm.

“Bảo mẫu về nhà nghỉ rồi, thằng cháu mi không làm thì ai làm!”

“Bà không còn ở đây, ông liền không biết tự chăm sóc bản thân à!” Triệu Thư Ngôn “cạch” một tiếng buông đũa, “Bà vốn không phải người hầu của ông, hiện tại bà thật vất vả mới có thể nghỉ ngơi, ông để bà được yên lòng nhắm mắt có được không!”

“...Thằng cháu thối tha dám làm phản!”

“Thằng này làm phản đó, cơm ngày mai ông tự nấu mà ăn.” Cậu một chút cũng không nóng ruột.

Ông lão tức đến độ đem tờ báo trên bàn hất văng, kết quả cháu trai vẫn bỏ lên lầu chơi game, hoàn toàn không tính toán trông nom ông già bất trị này.

Triệu lão gia hừ một tiếng, len lén đưa mắt nhìn tấm ảnh chụp trên tường, nhìn người bạn già nhiều năm ở đằng xa cười thật hiền hậu, giống như vị ấy vừa hôm qua còn ở trước mặt mình vui vẻ làm bánh mật cho thằng cháu.

Phòng trống hoác, niềm vui vì cháu trai bảo bố về nghỉ hè trở về bay biến trong nháy mắt, lại bị thay bằng cô đơn tịch mịch.

Ông lão âm thầm chùi khóe mắt, định đứng dậy thấp cho người bạn già của mình nén hương, kết quả liền trượt chân, trong nháy mắt nhớ ra bên dưới còn sót cái vỏ chuối chính mình ăn xong ném bừa ra đấy...

Cậu thiếu niên đang mở game nhất thời bị một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa đến mức vô thức gạt đổ một đám máy móc.

Nếu không phải vì sự kiện bất ngờ này, kỳ nghỉ hè của Triệu Thư Ngôn sẽ cứ theo kế hoạch như này: Chơi game, đánh bóng rổ, ngủ.

Chỉ vì một sự kiện bất ngờ ấy, cũng không phải cái đáp án phức tạp nào đó mà Triệu Thư Ngôn nhận được đạo trước, mà là việc ông lão nhà mình trượt vỏ chuối té ngã, không thể chuyển vào viện dưỡng lão ở phương Bắc nghỉ hè – mà cái gọi là phương Bắc, chính là thành phố nơi có trường đại học của Triệu Thư Ngôn.

Vừa xuống máy bay, ông lão an vị trên xe lăn vui vẻ nói: “Thằng cháu mày xem ông nói đúng không, phương Bắc đúng là thoải mái nha”, hoàn toàn không để ý đến mặt thằng cháu trai đẩy xe phía sau đang

không được tự nhiên.

Hoàn toàn không nghĩ tới nên như thế nào thông báo cho ai đó một tiếng, Triệu Thư Ngôn cảm thấy như bị vận mệnh trêu cợt, phải sớm quay trở lại thành thị nơi Thôi Ninh Nhạc sống gần hai mươi năm.

Ông lão vào ở trong viện dưỡng lão, có bạn vui đến bỏ quên cả cháu trai. Hôm nay cùng ông này đánh cờ vua, bữa khác cũng ông nọ nghe kinh dịch. Trước đây ở phương Nam, vì cố kỵ vấn đề thân phận địa vị nên không được thoải mái, đến nơi không có người nhận ra mình, ông lão lập tức để lộ bản chất, phóng túng không chừa thứ gì.

Cậu cháu trai cờ vua chơi không giỏi, cũng chẳng thích nghe kinh dịch đương nhiên chỉ có thể ỉu xiu một bên.

Sau khi dạy Bát ca của Trần lão gia nói tốt mấy câu tiếng người, khiến cho chàng Mèo lông vằn của Lý lão gia vừa thấy đã quần không rời, Triệu Thư Ngôn sâu sắc cảm thấy, dù cho chính mình tình nguyện thoát kiếp trạch cũng không thể ở mãi trong cái viện dưỡng lão này.

Vì thế sau khi xin phép ông lão xong, thiếu niên hào hoa phong nhã nhanh chóng bỏ lại Bát ca cùng chàng Mèo si mê mình mà thoát đi.

Thành thị này cậu đã rất quen thuộc. Trong tay là xâu chìa khóa, là nơi có thể cho cậu chỗ dừng chân tạm thời, nhưng mùa hè ở lại trong ký túc xá, thực sự là hành động không được sáng suốt. Thứ nhất, trong ký túc xá không mở điều hòa. Thứ hai, ký túc xá hiện tại chắc chắn yên ắng như tòa nhà ma. Triệu Thư Ngôn đương nhiên sẽ không ngu ngốc như vậy. Bởi vì trong thành phố này, còn có một tên gia hỏa cậu vô cùng thân thiết.

Triệu Thư Ngôn đứng trước ngã tư đường, vô thức mở ra đóng lại chiếc di động trong tay, mãi đến sau khi đèn xanh bật tắt vài lần, cậu mới như bị ai đó hung hăng lay tỉnh, vươn tay ngoắc một chiếc taxi.

Sau khi ngồi vào trong xe, thời điểm tài xế hỏi muốn đi nơi nào, bản thân lại có chút sợ hãi.

Cậu vẫn nhớ rõ cái thông cáo kia, lại không biết như thế nào đối mặt. Thôi Ninh Nhạc cũng không tính ý mà chừa lại cho cậu một đường thoát, sống hoặc chết, đối phương chỉ đưa cho cậu duy nhất hai lựa chọn vô cùng rạch ròi. Triệu Thư Ngôn phiền não vô đầu, vừa cảm thấy may mắn vì xe còn chưa chạy, vừa ảo não vì cái gì chính mình làm xúc động nghĩ đến chuyện đi tìm tên kia.

“Rốt cuộc muốn đi đâu?” Tài xế hỏi lại lần nữa.

“... Đường XX số XX.” Cuối cùng vẫn là đọc ra địa chỉ của người nào đó.

Xe chạy vào một khuôn viên lớn có cảnh vệ đứng gác. Tài xế nhìn cậu vài lần, sau đó mới nhận tiền xe.

Tường thật cao.Ngoại trừ biển số nhà, cùng một bảng đồng sơn hàng chữ ‘Khu vực quân sự quan trọng, người không phận sự miễn vào’, cái gì cũng không có. Nếu không phải Thôi Ninh Nhạc từng trở về đây lấy đồ, vừa lúc mang cậu ngang qua đây một lần, chỉ sợ Triệu Thư Ngôn chẳng biết cách nào miêu tả cho tài xế tưởng tượng ra được nơi này.

Lúc đầu, cậu hy vọng có thể ở góc xa này, liếc mắt tham quan một lượt nơi ở của Thôi Ninh Nhạc, sau đó vừa sửa soạn những lời muốn nói, rồi đem đương sự lôi ra, thẳng thắn nói chuyện một phen, cuối cùng mọi chuyện có thể giải quyết trong êm thấm.

Đáng tiếc, toàn bộ kế hoạch đã bị mấy vị cảnh vệ nhìn như mình đồng da sắt đập tan tành.

Hai vị cảnh vệ đứng gác, hai mắt nhìn thẳng Triệu Thư Ngôn, ngay cả đầu cũng không xoay, chỉ tiếp tục gác ở đó.

Triệu Thư Ngôn chợt cảm thấy may mắn vì bộ dạng mình không giống loại hình đại gian đại ác, nhưng tình huống trước mắt, tuyệt đối không có khả năng chưa chào hỏi gì Thôi Ninh Nhạc mà có thể tiến vào trong khu vực kín cổng cao tường này. Trước khi chạy đến đây, cậu như thế nào không nghĩ đến cảnh này chứ? Chết tiệt...

Xoay tới xoay lui hai vòng, rốt cuộc, sau vài ánh mắt cảnh giác của cảnh vệ, Triệu Thư Ngôn đã hết hy vọng, xoay người định rời đi.

Tuy rằng, di động vẫn luôn cầm trong tay, nhưng bản thân cậu không có ý định dùng đến.

Cậu chỉ muốn biết, biểu tình đầu tiên của đối phương sau khi biết cậu đã quay lại là dạng gì.Kinh ngạc, phiền não hay tức giận?

Cho dù chính mình bất an không biết nên xử lý quan hệ giữa bọn họ như thế nào, nhưng trong lòng cậu vẫn luôn muốn được chiêm ngưỡng biểu tình hiếm thấy của đối phương.

...Nếu hiện tại không được thấy, vậy thì đành đợi dịp khác thôi. Lần tới trở lại trường, cậu nhất định bắt tên kia phải đền bù. Nghĩ như vậy, sắc mặt cũng thả lỏng hơn, Triệu Thư Ngôn quay đầu nhìn lại khuôn viên rộng lớn như một cánh rừng còn có con đường hun hút, tận sâu bên trong là một khu nhà kiểu cổ.

Mà lần này, mắt lại phát hiện kỳ tích. Đôi mắt mang kính sát tròng nhanh chóng bắt được thân ảnh ở phía xa xa.

Người kia mặc áo sơ mi ngắn tay màu da trời cùng quần shorts trắng, trong tay dắt theo một con chó lớn màu trắng, xem chừng đang đi tản bộ.

“Thôi...” Kịch động khiến cậu hoàn toàn quên đi những do dự ban nãy, Triệu Thư Ngôn đứng sau lưng cảnh vệ, cố gắng hướng Thôi Ninh Nhạc vẫy tay, nhưng lại không muốn để đối phương cảm giác mình quá mức

hưng phấn, cho nên lại thả tay xuống. Mặt cậu lướt qua vô số biểu cảm, hết lo lắng, lại quật cường, còn có... Vô cùng cao hứng.

Đáng tiếc, đối phương hình như không có tâm linh tương thông, trước rừng cây nhỏ dắt chó dạo mấy vòng rồi quay trở về.

Triệu Thư Ngôn nhin không được, móc ra di động, dọa mấy cảnh vệ sợ đến mức tưởng cậu muốn làm gì đó nguy hiểm, đang định tiến lên ngăn cản, lại nghe cậu quát vào điện thoại: “Đồ ngu muốn chết! Chẳng lẽ cậu không thể nhìn ra cổng lớn một lần à! Thôi Ninh Nhạc! Cậu là đồ ngu không ăn ý gì cả!”

Người ở đầu bên kia điện thoại xem chừng đang ngây người, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn qua bên này.

Triệu Thư Ngôn bày ra nụ cười đắc ý.

Cậu quả nhiên thích nhìn nhất là bộ dạng tên kia kinh ngạc không biết phản ứng thế nào.

Phỏng chừng do nghe được cái tên Thôi Ninh Nhạc, sau đó lại bắt gặp vẻ mặt của hắn, mấy vị cảnh vệ mới thả lỏng, còn chủ động hỏi thăm vị thiếu niên đã đứng tần ngần tần ngần trước cửa từ nãy đến giờ. “Khách muốn vào trong phải đăng ký, cậu muốn vào chứ?”

“... Cái này phải hỏi cậu ta.” Triệu Thư Ngôn cứ thế đứng ở cổng lớn, chờ Thôi Ninh Nhạc còn đang đứng bất động một chỗ, từ từ đi qua.

Ông đây đã tìm tới tận cửa, cậu hẳn không thể để một bước cuối cùng này ông cũng phải tự mình đi qua. Lòng kiêu ngạo khiến cậu kiên trì giữ lấy nguyên tắc cuối cùng của mình.

Đối tượng được chờ mong ngu người hồi lâu, cuối cùng bị chú chó to lớn lôi kéo đi trước, mới bắt đầu phản ứng lại.

Khoảng cách năm mươi thước, lại khiến lòng người tràn ngập gian nan.

Biểu tình Thôi Ninh Nhạc vô cùng lo lắng, không cách nào giống như thường ngày dùng khuôn mặt tươi cười để che giấu. Triệu Thư Ngôn vô tình bắt gặp, liền cảm giác không thoải mái, thậm chí còn khiến chính mình cũng trở nên khẩn trương.

Xúc động qua đi, kích động cũng hết rồi. Hắn hoan toàn bộ mất tăm mất tích.

Hiện tại nên nói gì thì được?

Thời điểm cu cậu Samoyed trắng như tuyết nhảy chồm tới, Triệu Thư Ngôn lập tức kêu thành tiếng. Không dự đoán được đối phương sẽ phản ứng như thế, Thôi Ninh Nhạc vội vàng ghì chặt con Samoyed to lớn lại.

“Vượng Tài nhà cậu làm gì kích động dữ vậy?” Lô hoa kê bị dọa đến cúp hết lông đuôi lại.

Thôi Ninh Nhạc chớp mắt mấy cái: “Nó rất ít khi kích động như vậy.” Chẳng lẽ cảm xúc của chủ thật sự ảnh hưởng đến thú cưng sao? “... Khoan khoan, tên nó đâu phải Vượng Tài.” Một hồi sau, Thôi Ninh Nhạc mới nhớ ra Triệu Thư Ngôn vừa gọi bậy tên chó nhà mình, “Nó tên Lạp Bĩ đó.”

“Lúc trước nhà tôi cũng nuôi một con tên là Vượng Tài.” Triệu Thư Ngôn trừng mắt nhìn con chó, lùi lại hai bước: “Có giữ được nó không đó? Tôi bây giờ đang sợ chó à.”

“Sao vậy?” Thôi Ninh Nhạc vừa hỏi, vừa kéo cu cậu Samoyed trở về bên mình.

“Vì dạo này tôi toàn chơi với mèo.” Triệu Thư Ngôn nghiêm trang nói một câu như vậy, khiến Thôi Ninh Nhạc không nhịn được phải cười thành tiếng.

Thần kinh bị buộc chặt của cả hai tựa hồ thả lỏng hơn rất nhiều.

“... Cậu... Tôi tìm tôi hả?” Thôi Ninh Nhạc vừa đỡ Lạp Bĩ, vừa quan sát đối phương.

Triệu Thư Ngôn mở miệng: “Tôi... Tôi đưa ông tôi đến viện dưỡng lão bên này... Thế thôi.”

Thôi Ninh Nhạc nhất thời không biết nên đáp lại kiểu gì, chỉ có thể lúng ta lúng túng “À” theo một tiếng.

“Tôi...” Triệu Thư Ngôn còn muốn nói gì đó, nhưng vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt hiếu kỳ của đám cảnh vệ, đành vội vàng lôi kéo đối phương, đi vào trong: “Kia... Người ở đây nhiều quá, chúng ta vào trong rồi nói.”

Nói xong, cậu lập tức bước qua cổng lớn để vào khuôn viên bên trong.

Đám cảnh vệ nhìn theo bóng dáng rời đi của hai người hồi lâu, sau đó mới nhớ ra: Tiêu tùng, quên cho làm đăng ký rồi!

Từ cổng lớn đến khu nhà ở, bọn họ phải đi băng qua một rừng cây nhỏ. Triệu Thư Ngôn nhìn cánh rừng xanh um tươi tốt, bản thân chợt cảm thấy có thể tưởng tượng được cả tuổi thơ của Thôi Ninh Nhạc vượt qua tại nơi này.

Cậu chậm rãi rảo bước, lắng nghe Thôi Ninh Nhạc cười cười kể lại những chuyện cũ của mình ở đây.

Mỗi ngày hễ nghe điệu kèn ngàn năm không đổi liền lập tức đứng giờ rồi giường, sau đó hoàn thành đúng hạn những thứ cần học mà đám người lớn sắp xếp cho, lúc nào cũng phải lễ phép chào hỏi đám người lớn, dù là cảnh vệ bình thường hay quan cấp cao trong quân đội.

Có lẽ, cũng có thể giống như người bình thường trèo cây, trộm trứng chim, nhưng những điều phải làm thì không được quên, mà cái gì chưa được phép, nếu vượt qua liền bị trách phạt vô cùng nghiêm khắc.

Bởi vì, hắn là đứa trẻ được người ta kỳ vọng.

Cái gì mà quân đội toàn kẻ ăn chơi trác táng, nhìn lại Thôi Ninh Nhạc, Triệu Thư Ngôn cũng không tưởng tượng được tên kia ý vào gia thế của mình, làm những thứ xằng bậy.

Cậu chợt nhớ tới người kia đã từng nói, được sống theo ý mình thật là thoải mái. Hiện tại, cậu xem chừng đã hiểu rõ câu nói lúc quay lưng đi này, rốt cuộc có ý nghĩa thâm sâu đến nhường nào.

Một người sinh hoạt trong hoàn cảnh kiểu này, như thế nào có thể đối mặt với sự thật bản thân là đồng tính luyến ái?

Triệu Thư Ngôn chợt cảm thấy ảo não vì bản thân đã bức đối phương thừa nhận đáp án này.

Dù bị chủ của mình ghì chặt, Lạp Bì trước sau vẫn cố vươn đầu nhiệt tình muốn chồm qua thân thiết với Triệu Thư Ngôn. Thôi Ninh Nhạc chỉ có thể vừa mắng nó, vừa len lén quan sát thần sắc đối phương.

Từ sau khi bước vào sân lớn, người kia không hề mở miệng nói câu nào. Chẳng lẽ, cậu thật sự muốn vào trong nhà hắn rồi mới bằng lòng nói chuyện sao?

Cả hai tựa hồ còn chưa ý thức được, cái danh Lô hoa kê cùng Rắn hổ mang đã sớm trở thành ‘hữu danh vô thực’ mất rồi. Lô hoa kê bị rút mất lông đuôi, bắt quá cái xác chẳng khác gì gà con, mà Rắn hổ mang nếu mất đi chiếc răng mang nọc, lập tức trở lại là con giun mềm oặt.

“Tôi... Tôi không muốn ở mãi trong viện dưỡng lão, liền chạy qua đây.” Triệu Thư Ngôn gãi gãi đầu, tự hỏi làm cách nào hướng đề tài trở thành tự nhiên nhất có thể.

“Đến đây bao lâu rồi?”

“Không, cũng không lâu lắm, vừa nhìn qua cửa đã trông thấy cậu rồi.”

“... Tôi là hỏi cậu ở viện dưỡng lão kia bao lâu.”

“... Ba ngày.”

Bản thân nên buồn phiền vì cậu không ngay lập tức đến tìm hắn, hay là cao hứng vì cho dù không nghĩ muốn thì đối phương cũng vẫn trở lại gặp mình? Thôi Ninh Nhạc khẽ nhún mày, tâm tình phức tạp đến độ không biết nên tự an ủi bản thân kiểu gì.

Triệu Thư Ngôn kia, cậu nếu muốn chặt chém gì, thì cứ hạ đao nhanh một chút, đừng bắt tôi phải đem cổ đi rửa, để cho muỗi đốt, trùng cắn, trong khi lại ngồi kế bên mà mài đao.

“Tôi hôm đó tôi ngủ không yên.” Không báo trước tiếng nào, Triệu Thư Ngôn bất ngờ hạ đao.

“...Ừm.” Chính hắn, cả tuần chưa đêm nào ngon giấc.

“Cậu không phải thật sự là đồng tính luyện ái chứ?”

“...Cậu cả đêm chỉ rối rắm vấn đề này thôi hả?”

“Người ta là muốn hỏi căn nguyên khơi nguồn thôi mà!” Triệu Thư Ngôn trừng hắn.

Khơi nguồn cái mông ấy. Cậu xuống tay cũng dứt khoát quá ha, trước khi chém còn định đem đao xát đầy muối nữa à? Thôi Ninh Nhạc tức giận trợn mắt: “Không.”

“Vậy... Cậu chỉ thích mình tôi thôi à?” Triệu Thư Ngôn lúc nói ra lời này, rõ ràng có chút không được tự nhiên.

Thiếu niên giữ con Samoyed không lên tiếng nữa. Nếu như im lặng đại biểu cho thừa nhận... Hai bàn tay giấu trong túi quần siết lại thành nắm đấm, đầu xoay đi, mặt ửng đỏ.

Vì cái gì lại thích tôi? Những lời này cậu đã rất nhiều lần muốn mở miệng hỏi ra, nhưng hiện tại không phải thời điểm thích hợp, bản thân cũng không biết khi nào mới có thể hỏi về điều này.

Cậu vốn chưa từng thấy ghê tởm, hay khó chịu, càng chẳng có cảm giác gì như tránh còn không kịp. Cậu chỉ lo lắng vì việc này sẽ ảnh hưởng đến tình cảm sau này giữa cả hai. Dù cho có đồng ý hay từ chối.

Cánh rừng dài hun hút, thực thích hợp với bầu không khí im lặng lúc này. Nhưng dù đường đi có dài cỡ này, cũng sẽ đến được phía cuối. Mắt thấy đã đến trước cửa nhà, Thôi Ninh Nhạc mới quay đầu nhìn lại cậu trai còn chìm trong phiền não không biết nên mở miệng thế nào: “Cậu muốn vào trong, hay là định trở về?”

Triệu Thư Ngôn sững sờ.

Thôi Ninh Nhạc vẫn luôn như vậy, sẽ không để cho cậu một phương án ba phải nào đó, chỉ có sống hoặc chết mà thôi. Triệu Thư Ngôn nhà cậu, chỉ có thể chọn một.

Nếu hiện tại rời đi, kết quả cái gì cũng không có, mà bản thân sẽ như trước, dù trong thời điểm nhàm chán cũng chẳng dám gọi điện cho đối phương, hoặc chạy đi hỏi đáp án.

Mà thời điểm gặp lại sau này, người kia có thể sẽ còn thích cậu, nhưng, quan hệ giữa bọn họ có khả năng sẽ giống như dạo trước, bị đối phương xa lánh.

Nhớ đến cảm giác những ngày bị bỏ rơi, Triệu Thư Ngôn lại thêm mất hứng.

Cậu không chán ghét Thôi Ninh Nhạc, ngay cả sau khi hắn thông báo sự kiện kia. Nhưng chính mình làm thế nào đem sự thật này giải thích rõ ràng cho Thôi Ninh Nhạc đây? Đối lại là một người khác tỏ tình, cậu có thể sẽ xem nhẹ, hoặc thậm chí coi thường. Nhưng Thôi Ninh Nhạc không giống vậy, vị trước mắt trong cảm giác của riêng cậu, là người duy nhất sẵn sàng đem bờ vai mình ra, để cậu yên tâm tựa vào. Nhưng phần tình cảm này vẫn không thể xem là tình yêu được.

Có phải hay không, nếu đã vượt qua ranh giới làm anh em, sẽ chẳng cách nào tiếp tục làm anh em được nữa? “Tôi không muốn về lại đó.” Triệu Thư Ngôn hít một hơi thật sâu, rồi thẳng thắn thừa nhận.

Lời này, trong khoảnh khắc, giống như vang vọng đến tận trời cao.

Triệu Thư Ngôn đang muốn mở miệng nói tiếp, Lạp Bì bỗng nhiên bổ nhào vào trên người cậu, làm thiếu niên xinh đẹp sợ đến mức ‘hoa dung thất sắc’. Thôi Ninh Nhạc thế mà cũng không ghì nó lại, chỉ nhìn chằm chằm Triệu Thư Ngôn, bất đắc dĩ cười: “Tôi cũng đâu có biến thành bộ dạng tên đồng tính luyến ái chuyên đi ăn thịt người gì đó đâu, cậu làm gì mang vẻ mặt như sắp anh dũng hy sinh vậy?”

Triệu Thư Ngôn liếc mành che lại cái miệng nóng hổi của Lạp Bì, vẻ mặt chật vật nói: “Tôi biết, tôi biết chứ, tôi chỉ lo sau này cậu lại không thêm để ý tôi nữa... Khoan khoan, mau kéo con này ra đi! Lão tử sắp bị nó ăn luôn rồi!”

“Nó tuy là giai, bất quá không phải đồng tính luyến ái đâu.” Thôi Ninh Nhạc cười, kéo Lạp Bì trở lại, bảo nó phải ngoan ngoãn một chút.

“Tôi đâu có kỳ thị đồng... Á ứ!” Triệu Thư Ngôn hướng đối phương rống lên, nhưng còn chưa kịp nói xong, đã bị bịt kín miệng. Cho nên khung cảnh hiện tại là, miệng Lạp Bì thì bị Triệu Thư Ngôn che, trong khi miệng cậu thì bị Thôi Ninh Nhạc chặn lại.

“Nhỏ giọng chút coi, muốn cho người cả khu này nghe được sao?” Thôi Ninh Nhạc trừng cậu.

Đối phương vội vàng lắc đầu.

Lòng bàn tay truyền đến cảm giác ngứa ngáy, Triệu Thư Ngôn “Oái” một tiếng, lập tức rút tay về, chỉ thấy Lạp Bì đem đầu lưỡi của cu cậu hướng mình ‘cười’. Thôi Ninh Nhạc cũng vội vàng rút tay mình lại, âm thầm giấu ra sau lưng.

Chết tiệt, cái tay này chẳng làm được chuyện gì tốt cả.

Cái gọi là nhà của cán bộ cao cấp, cũng không phải thuộc trường phái xa hoa gì đâu. Ba phòng hai sảnh, bày biện cũng đơn giản. Ông ngoại của Thôi Ninh Nhạc cũng không ở nơi này, mà cha mẹ hắn vừa lúc phải ở bên ngoài họp, vì thế thời điểm bọn họ tiến vào, thế giới lập tức trở thành của riêng hai người.

Lập Bĩ đúng nghĩa là động vật lông dài, vừa tiến vào phòng, lập tức nằm một đống, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Uống nước chanh không?” Thôi Ninh Nhạc lấy ra một chiếc ly thủy tinh, quay đầu hỏi đối phương.

“Trà đi.” Triệu Thư Ngôn ngồi xuống sô pha, trả lời.

Tên này thể mà có chút thói quen giống người già. Thôi Ninh Nhạc bất đắc dĩ chạy đi pha trà.

Hai người ngồi trên sô pha, cách ở giữa là một khoảng trống lớn. Thôi Ninh Nhạc cầm điều khiển từ xa, không chút để ý đổi kênh liên tục.

“Tôi nay ở lại chỗ tôi ăn cơm chứ?” Nghĩ nửa ngày, hắn cuối cùng cũng nặn ra được đề tài phá vỡ cục diện bế tắc.

“Cậu sẽ nấu cơm à?” Triệu Thư Ngôn ngẩng đầu, vẽ mặt kinh ngạc.

“Cậu không tính làm?” Thôi Ninh Nhạc hỏi ngược lại.

“Sẽ làm, mấy ngày nay cơm đều do tôi nấu đó. Bất quá...” Người nào đó cười ngượng ngùng, “Ngoại trừ cà chua chưng trứng, đa phần những món khác đều là đồ nấu sẵn rồi.”

“Đêm nay chúng ta chạy đi mua cà chua với trứng gà là được.”

“Nếu cậu không sợ lúc ăn cà chua sẽ cắn phải vỏ trứng lẫn bên trong.” Triệu Thư Ngôn nhún vai.

“Chúng ta không mua trứng gà có vỏ vậy.”

“Sao thế?”

“Miễn cho lãng phí tài nguyên.”

Triệu Thư Ngôn trừng mắt nhìn đối phương, giống như hiểu ra, người trước mặt bất cứ lúc nào cũng không

chịu để cho chính mình rơi xuống thế hạ phong.

Đùa giỡn một trận, không khí trong phòng cũng không còn ngưng trọng như trước. Lòng may Thôi Ninh Nhạc cuối cùng cũng hơi thả lỏng, hần đứng lên, bước vào trong bếp kiểm tra những thứ có trong tủ lạnh. Kết quả, tủ lạnh vừa mở, phía sau liền truyền đến thanh âm, làm hần sợ tới mức suýt nữa đụng phải ngăn đá bên trên. “Tôi hiện tại không cách nào trả lời cho cậu, thực xin lỗi.” Triệu Thư Ngôn ở phía sau, nói thật rành mạch.

Thôi Ninh Nhạc quay đầu, mở to hai mắt nhìn đối phương. “Làm gì lại chạy vào trong bếp nói thế này?”

“Cho cậu cái bất ngờ đó.” Thần sắc không được tự nhiên lập tức bán đứng người nào đó. Trên thực tế, cậu cũng biết hiện tại nếu không mở miệng, sẽ làm lỡ mất thời điểm quý giá này. Trăm ngàn lần xin đừng giống như mấy đôi nam nữ chính trên phim truyền hình, bởi vì chút hiểu lầm nhằm nhí mà dẫn ra một chuỗi vấn đề khúc mắc lê thê.

Cậu tuyệt đối không muốn mất đi người anh em tốt Thôi Ninh Nhạc này.

Thôi Ninh Nhạc dựa người vào cửa tủ lạnh, nhìn về phía đối phương, cũng không biết nên nói tiếp ra sao.

Tủ lạnh phả ra hơi rét buốt, nhưng ngực lại nóng đến mức mồ hôi đầm đìa. Hần cho người kia một lựa chọn vô cùng rõ ràng, cũng để cho chính mình có thể triệt để chết tâm. Mà tên Triệu Thư Ngôn kia, trước sau vẫn luôn tỏ vẻ ái muội, còn xem nhẹ cái đáp án kia. Rồi hiện tại, bản thân cậu lại tự khiến mình trở nên hoang mang, không phải chán ghét, chẳng giống sợ hãi, mà thật sự là hoang mang.

“Cậu không phải đồng tính luyện ái, cậu chỉ thích tôi, đúng chứ?” Triệu Thư Ngôn không cười, cũng chẳng nghiêm mặt, chỉ chân thành hỏi hần như thế.

“Lời này không phải đã từng hỏi một lần rồi sao?” Thôi Ninh Nhạc im lặng siết chặt nắm tay.

“Tôi cũng rất thích cậu, tuy rằng không giống cách cậu thích tôi. Tôi cũng... Tôi cũng không biết chính mình cuối cùng có thể hay không thích cậu kiểu kia. Nhưng có lẽ tôi sẽ làm một chuyện rất ti bỉ,” Sắc mặt Triệu Thư Ngôn chậm rãi ửng hồng, “Nhưng vì tôi nghĩ đến việc chính mình cùng cậu chẳng cách nào tiếp tục làm bạn bè nữa. Tôi cảm thấy, ít nhất trong vài năm nữa, bản thân sẽ không tìm đâu ra người bạn như vậy. Tôi luyến tiếc. Thật đó.”

“... Cậu cảm thấy theo thời gian, tôi sẽ dần dần không còn thích cậu nữa sao?”

“Tôi không biết. Thôi Ninh Nhạc à, hiện tại, tôi thực xin lỗi cậu. Nhưng là chính cậu đã nói, cậu sẽ luôn ở bên cạnh tôi, khi đó, thời điểm nói lời này, cậu đã thích tôi theo kiểu kia chưa?” Triệu Thư Ngôn nhìn chằm chằm đối phương, có chút giống đứa nhỏ sợ bị người ta vứt bỏ.

“... Không rõ nữa, có lẽ khi đó còn chưa.” Đó là lúc nào? Hần đã gần như quên mất, chỉ biết, từ sau khi phát

hiện tình cảm của mình, bản thân giống như rơi vào đầm lầy, chẳng cách nào ngăn chính mình càng lúc càng lún sâu thêm. Vài lời vô thức này nọ gì đó, còn hơi sức đâu đi phân rõ trước sau?

Triệu Thư Ngôn mím môi. “Kia, chúng ta có thể tiếp tục làm bạn bè hay không?”

“Cho dù tôi thích cậu?” Thôi Ninh Nhạc nhú mày nhìn cậu. “Cậu không biết như vậy đối với tôi rất tàn nhẫn sao?”

“... Tôi không chán ghét cậu thích tôi mà.” Triệu Thư Ngôn nói xong câu này, đột nhiên che miệng, tầm mắt cũng hướng lên trần nhà. Hai bên tai dần dần đỏ ửng. Không xong, như thế nào chính mình lại nói ra một câu khó tin như vậy.

Cậu còn chưa nghĩ ra cách nào tốt để giữ người kia lại bên cạnh mình, bản thân chỉ muốn nói mấy câu có thể khiến đối phương dừng rời đi. Lại không ngờ cái miệng này trong vô thức lại thốt ra một câu kinh khiếp kiểu thế.

Thôi Ninh Nhạc cũng ngây ngẩn cả người.

Này có thể xem như song phương tình nguyện không? Nhưng tên kia rõ ràng nói không muốn yêu đương gì mà. “Triệu Thư Ngôn, cậu rốt cuộc muốn thế nào?” Thôi Ninh Nhạc cuối cùng nhận không được, thời điểm hỏi câu này rõ ràng còn đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Vì cái gì một người khi thích ai đó trước đều biến thành kẻ yếu thế, vì cái gì kẻ đó nhất định bị người kia xỏ mũi dắt đi?

Thôi Ninh Nhạc từ nhỏ đến lớn chưa từng thích làm kẻ dưới cơ, lại càng không chịu phó mặc cho số phận. Cục tức vì một tháng uất ức cuối cùng bùng nổ, hấn trừng mắt nhìn hỗn đản quá mức tự cho mình là đúng, lạnh lùng chất vấn: “Ai cũng không chán ghét khi được người ta yêu thương cưng chiều, Triệu Thư Ngôn, cậu được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay lâu như vậy, đương nhiên sẽ không cảm thấy chán ghét người ta giống như thế yêu thương mình. Nhưng tình cảm của tôi không phải giống như những người khác, muốn thích liền thích. Thích ở đây chính là phải hôn môi, muốn làm chuyện kia, nhưng cậu lại muốn duy trì tình trạng giống như bây giờ, vậy tính là cái gì? Chỉ cần là chuyện tốt cho mình, cậu liền đón nhận hết, cậu có từng thật sự suy nghĩ cho tình cảm của tôi chưa? Một tháng không gọi điện thoại, không liên lạc, rồi đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi giảng giải này nọ, cậu hẳn là vẫn chưa nghĩ thông đi. Xin hỏi Triệu đại thiếu gia, cậu chừng nào mới nghĩ xong đây? Có phải hay không chờ tôi yêu cậu đến chết đi sống lại, rồi không cách nào chạy đi yêu người thứ hai, cậu mới có thể đưa cho tôi đáp án?”

Mặt Triệu Thư Ngôn càng lúc càng đỏ, đây là lần đầu tiên chính mình phải nghe loại chất vấn như thế, này bởi vì thích mới cảm thấy tức giận, cũng vì quá thích, cho nên đối phương càng kích động hơn. Kinh nghiệm được tổ tình của bản thân vốn cũng khá phong phú, nam nữ loại nào cũng có, hoặc dè dặt, hoặc tự tin quyết liệt, hoặc lợi dụng kiểu mưa dầm thấm đất, nhưng chưa bao giờ giống như lần này, người nọ thẳng thắn thành khẩn nhưng đối với cậu cũng không hề lưu tình.

Quả nhiên là loài Rắn hổ mang.

“... Tôi như thế nào cho cậu đáp án đây?” Bị làm cho nóng nảy, Lô hoa kê chỉ có thể dựng thẳng cái đuôi của mình, ý đồ duy trì chút kiêu ngạo cuối cùng, nhưng lại sợ kiêu ngạo của mình sẽ thương tổn đến cái vị dùng độc nơi miệng lưỡi để bảo vệ bản thân, “Tôi thật sự không biết chính mình có thể hay không thích cậu... Không, là... Là không biết có thể thích cậu hay không... Tôi căn bản chưa từng suy nghĩ chuyện của hai đứa theo kiểu ấy, tôi chỉ luôn hy vọng chúng ta vẫn có thể là anh em tốt. Hiện tại, cậu nếu tiến lên một bước, tôi chỉ có thể lập tức chọn lui về phía sau một bước. Đây, chính là thích con trai đó, tôi như thế nào có khả năng nhanh có được đáp án a! Tôi thật sự thích cậu, là loại tình cảm giữa anh em với nhau đó. Loại lựa chọn có độ khó cao như vậy, có thể cho tôi thêm chút thời gian đi!”

Không khí trong phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Hai Trái tim nơi ***g ngực đều đập như trống đánh.

Thôi Ninh Nhạc hít một hơi thật sâu. Hắn biết, người trước mặt đang vô cùng rối rắm, bản thân cảm thấy cái kiểu dồn đến chân tường thế này hiển nhiên có tác dụng. Tuy rằng, trong lòng cũng không cam tâm, nhưng biết thế nào được, con đường đồng tính luyến ái này, để có mấy ai sẵn sàng muốn ném thử?

“... Là tôi không đúng,” Hắn cúi đầu, nét cười bên khóe môi có chút cô đơn, “Tôi thật không nên... Cố làm cậu trở thành đồng tính luyến ái.”

Nội tâm mềm nhũn của Lô hoa kê bị một câu này đánh gục. “Tôi không phải có ý này...” Triệu Thư Ngôn mặt đỏ bừng.

Thôi Ninh Nhạc trong lòng thật sự khổ sở, nhưng biểu hiện trên mặt còn phóng đại gấp hai.

Bàn tay thiếu niên buông thõng, rồi lại có phần do dự, còn cả chút ngượng ngùng nắm lấy tay đối phương: “Cái kia... Tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ. Thật đó. Mặc kệ đáp án là tốt hay xấu, cậu vẫn luôn là anh em tốt của tôi, được chứ?”

Thôi Ninh Nhạc cố gắng làm cho hốc mắt mình đỏ ửng lên, sau đó ngẩng đầu, miễn cưỡng cười lên một cái: “Tôi đương nhiên sẽ như vậy.”

Lô hoa kê lại thua rồi.

Đáy lòng Rắn hổ mang đặc ý hừ lạnh một tiếng.

9. Chương 9

Trước giờ cơm chiều, Triệu Thư Ngôn gọi điện thoại cho ông nội, thông báo chính mình sẽ không về ăn cơm. Kết quả lão gia tử nghe xong, lại cao hứng nói, ngày mai mình đã hẹn một ông bạn khác đi nghỉ hè ở làng

du lịch, nếu cháu trai không muốn cùng ông đi, vậy không có mặt ở đây cũng chẳng sao cả.

Thanh âm không nhỏ, vừa lúc để Thôi Ninh Nhạc vừa bưng thức ăn dọn lên bàn nghe được.

“Nếu không đêm nay cứ ở lại nhà tôi đi.” Hắc ‘hảo tâm’ đề nghị.

“Hử?” Triệu Thư Ngôn chớp mắt nhìn đối phương.

“Phòng dành cho khách thu dọn một chút là được rồi.” Ngữ khí đơn thuần lại chính trực.

“...Không phiền chứ?”

Thôi Ninh Nhạc liếc mắt: “Ở nhà tôi có gì mà phiền?” Chẳng lẽ thời gian hai người bọn họ vẫn còn tính là ít sao?

Cậu thiếu niên đơn thuần đương nhiên không nghĩ tới trường hợp đối phương có thể ‘Rèn sắt khi nóng’, đối với chuyện ông của mình sẽ đi chơi xa cùng đám bạn già có chút vui sướng, lập tức gật đầu nhận lời.

Tay nghề Thôi Ninh Nhạc quả nhiên tốt giống như trong tưởng tượng. Sau khi ăn xong, Triệu Thư Ngôn nằm ngả ngửa ra sofa, tay chỉ về phía Thôi Ninh Nhạc đang thu dọn bát đĩa: “Cậu... Thì ra ác độc như vậy...”

“Tôi như thế nào?” Mắt không nâng.

“...Cậu mưu đồ no chết tôi... Sau đó gian thi... Oa a!” Một chiếc đĩa từ đâu bay đập vào ngay giữa trán, Triệu Thư Ngôn ôm đầu, rưng rưng nhắc mình dậy, “Tôi đang khen cậu mà!”

“Vậy đem toàn bộ đồ ăn phun ra cho tôi, tôi không ngại đem hết cho heo ăn đâu.” Thôi Ninh Nhạc xoay người, nhặt lại chiếc đĩa vừa bị ném đi, thời điểm quay người lại, đã bắt gặp đối phương đứng bên cạnh, giảnh hết bát đĩa trong tay mình, rồi bắt đầu thu dọn dẹp những thứ còn lại trên bàn.

Thôi Ninh Nhạc giật mình, đang muốn giành lại: “Cậu xưa nay mười đầu ngón tay không dính chút nước, mau để đó cho tôi.”

“Ai nói tôi không dính, thời điểm cần làm việc nhà tôi cũng đâu có rảnh tay.” Đối phương không phục, trừng mắt liếc trả một cái, “Ăn no phải vận động, cậu né qua một bên coi. Đừng mơ tưởng biến tôi thành heo.”

Lô hoa kê cong đuôi, một cước đá văng Rắn hổ mang.

Thôi Ninh Nhạc nhìn cậu lưu loát đem thứ này thứ nọ dọn dẹp tốt, sau đó mặc tạp dề vào, bắt đầu rửa chén, tim bất ngờ mặc danh kỳ diệu mà gia tốc. Nếu sau này cả hai chung sống, tên kia cũng ăn mặc thế này, sau đó quay đầu cười với mình một cái...

Thật... Buồn nôn muốn chết.

Rắn hổ mang đỏ mặt, lại tự đay nghiến chính mình để che giấu ngượng ngùng của bản thân.

Cảm giác sống cùng nhà thế này so với việc chung phòng trong ký túc xá, tựa hồ có chút không giống.

Hai người ngồi trên sô pha, xem truyền hình đến tận hai giờ sáng, Triệu Thư Ngôn mơ mơ màng màng, không cam tâm tình nguyện bỏ dậy, cầm lấy bộ đồ ngủ Thôi Ninh Nhạc để cho mình, sau đó chui vào nhà tắm.

Thời điểm Triệu Thư Ngôn đầu tóc ướt nhẹp xuất hiện lần nữa trong phòng khách, Thôi Ninh Nhạc đã sớm cầm khăn lông lớn, ngồi chờ đó, lập tức trùm lên đầu cậu: “Nhanh lau khô đi.” Không lau khô tóc đã ngủ là thói quen xấu của Triệu Thư Ngôn.

Mỹ thiếu niên tâm mất mơ màng nhận lấy khăn lau mới, rồi lại nhìn đến Thôi Ninh Nhạc đang ngồi một góc sô pha, Vị trí ở giữa đã sớm bị thân hình to lớn của Lạp Bì chiếm. Thích nhất là được chủ mình gãi cổ, Lạp Bì hiện tại nằm chèo queo trên sô pha, ngủ say sưa.

Lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại, đôi chân thon dài bước lại gần, một cước đem chú chó đang ngủ ngon lành đá ra chỗ khác.

“Ặng!” Cu cậu Samoyed lập tức xù lông, tròng lớn mắt, cảm tức quay đầu nhìn kẻ ác độc phá hỏng giấc mơ đẹp của mình.

Lạp Bì bị hù dọa phải rời đi chỗ ngủ của mình, Triệu Thư Ngôn thả người nằm xuống vị trí của nó, đầu gối lên đùi Thôi Ninh Nhạc, “Làm giúp tôi đi.”, nữ vương điện hạ ra lệnh.

Thôi Ninh Nhạc trừng cậu: “Tự làm đi.”

“Mệt lắm.” Bày ra bộ dạng đáng thương.

“...Tôi cũng mệt rồi.”

“...” Đối phương không phản bác, cư nhiên nhắm mắt lại, vô lại giả vờ ngủ.

...Tên này, chẳng lẽ không nhớ hắn đã tỏ tình sao, đồng nghĩa với việc tùy thời điểm sẽ xuống tay làm gì

đó?! Thôi Ninh Nhạc xua Lạp Bử trở về ổ của mình, sau đó ngồi lại, qua loa giúp tên kia lau tóc. Một hồi sau, hắn nhìn chăm chăm cái tên đang nằm trên đùi mình, gương mặt đối diện say sưa ngủ, rồi bất giác nhú mày.

Này chỉ có thể tự trách bản thân cậu ta? Vô tư như thế chính là tư thế hoan nghênh chiếm tiện nghi.

Nếu bỏ qua đại tiệc trước mặt không hưởng dụng, hắn thật sự là đồ ngu. Dù sao, làm gì rồi hắn cũng không bị chán ghét mà? Tên này thật sự là vua tri độn. Tội đây sẽ cho cậu ném thử hậu quả của việc chơi trò mập mờ.

Thôi Ninh Nhạc dừng tay không lau tóc nữa, cúi thấp đầu... Hung hăng cắn cái miệng kia một cái.

Thật là... Dù cho đã làm vài lần, miệng tên này sao vẫn cho cảm giác thật tuyệt nhỉ?

Thôi Ninh Nhạc ngấm nghĩa mỹ nhân đang say ngủ, trong lòng thầm đếm, ba, hai, một. Quả nhiên, ánh mắt nào đó nhanh chóng mở ra nhìn chăm chăm phía đối diện. Hắn cũng không hề né tránh, chỉ im lặng nhìn lại, miệng cũng không chịu rời đi.

Thiếu niên đang trong tư thế nửa cuộn mình rúc trong lòng hắn, toàn thân cứng ngắc. Cặp mắt xinh đẹp tựa như đang kinh hãi, mang theo chút ướt át.

Bắt gặp thần sắc hoảng hốt của đối phương, ngực Thôi Ninh Nhạc có chút đau đớn. Vì thế, trong khoảnh khắc ngắn, hắn cảm giác chính mình như một tòa thành đang lâm nguy, chỉ cần đối thủ dùng chút sức đánh vào, sẽ lập tức sụp đổ.

Gian nan dịch người né đi, Thôi Ninh Nhạc nhắm mắt lại. Hắn sợ những giọt nước mắt mà bản thân luôn cố gắng che giấu sẽ bất giác rơi xuống. Giờ phút này, hắn cũng không muốn để đối phương nhìn thấy mặt yếu đuối của mình, bởi người kia cũng sẽ sợ hãi.

Mở mắt được một hồi lâu, người kia vẫn như trước gối trên đùi hắn, mặt đỏ lên, đem tay đẩy miệng hắn ra, sau đó trừng mắt, thô lỗ mắng: “Sau này đừng tùy tiện hôn như vậy nữa! Định hù chết tôi à?”

Cậu thế mà không có luồng cuống tay chân, hay tỏ ý tránh né.

Thế mà, cậu còn mặt dày mày dạn tiếp tục nằm lại.

Ánh mắt Thôi Ninh Nhạc nhất thời trở nên hung ác. Đồ vô lại! Vua tri độn! “Chúng ta như thế này, còn tính là bạn bè sao?” Kiểm chế không được tức giận trong lòng, hắn lại chất vấn.

Triệu Thư Ngôn từ bên dưới nhìn lên Thôi Ninh Nhạc, một hồi sau mới chuyển người ngồi dậy, mặt đối mặt với hắn. “... Chẳng lẽ cậu hy vọng ông đây tăng cao cảnh giác với cậu sao? Thời điểm còn trong ký túc

xá, tôi bình thường chẳng phải cũng như thế này ngủ trên giường cậu à? Vì cái gì hiện tại lại không thể?”
Lô hoa kê có chút chật vật phản bác lại.

“... Đồ đáng chết, chẳng lẽ còn phải đợi đến thời điểm không thể vân hồi, cậu mới yêu cầu trở lại như ban đầu à?” Thanh âm còn lại cũng theo đó nâng đến quãng tám.

Không thể vân hồi sao? Cái gì được coi là không thể vân hồi? Triệu Thư Ngôn sững sốt, mãi một hồi sau mới phản ứng lại. Gương mặt vốn hồng hồng lập tức biến tím như mông khỉ, “... Thú lắm! Chẳng lẽ ông đây sẽ không nhúc nhích cục cựa để cậu muốn làm gì thì làm sao?”

“Vậy thử xem xem!” Thời điểm khí tức bốc lên đến não, ai mà biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì.

Ví như hiện tại.

Kỵ sĩ hùng hổ, áp đảo nữ vương.

Thời điểm nữ vương điện hạ phát hiện chính mình bị đối phương ép buộc cởi áo, mới phản ứng lại. Một quyền đánh qua, đánh vào không khí – đối phương vốn là cao thủ Taekwondo lợi hại hơn cả cậu.

“Cởi cái gì mà cởi!” Triệu Thư Ngôn rống lên, nhắc chân đạp thẳng vào bụng đối phương, nhưng người kia lại thuận thể đem chân cậu kéo ra, vòng qua bên hông mình.

Chẳng lẽ sẽ thật sự bị bá vương ngành thượng cung* (*rape)? Nữ vương điện hạ mặt trắng bệch lúc này mới ý thức được, những chuyện sắp xảy tới có thể chính mình sẽ không đủ sức chống đỡ, chỉ có thể đem toàn bộ khí lực bản thân mà rống giận, ý đồ đánh thức nhân tính của người kia: “Tên Rắn hổ mang nhà cậu! Không cần cần bậy! Lão tử... Lão tử sợ đau lắm!”

Không phải hận, không phải sai lầm rồi, mà chỉ sợ đau.

Đồ nữ vương trì độn, cư nhiên thức tỉnh được Rắn hổ mang đã đang dâng trào một nửa thú tính.

Thôi Ninh Nhạc hơi nhắc người lên, khẽ thở hắt ra, nửa ngày sau mới từ trên người đối phương tránh sang một bên, mềm nhũn ngã vật ra sô pha.

Triệu Thư Ngôn cũng đứng lên, lặng nhìn sườn mặt đối phương, đang định rời đi, Thôi Ninh Nhạc bỗng nhiên mở miệng: “Cậu đi đâu?”

Sao nữa đây? Còn muốn tiếp nữa? Toàn thân nữ vương điện hạ cảnh giác, nhìn chăm chăm người đối diện, sẵn sàng tiếp chiêu.

“Không phải cậu đã hứa sẽ không trốn tránh sao?” Ngữ khí cứng rắn nhưng có chút chênh vênh, lại như là đang run rẩy.

Triệu Thư Ngôn nếu còn vờ nghe không hiểu, hẳn lập tức thu được đáp án.

Cứ như thế xui lơ thả người trên xô pha, ánh mắt chỉ hé mở một nửa, khiến người ta không thấy rõ được thần sắc. Trong giờ phút này, người đang sợ hãi nhất nơi căn phòng này, cũng chính là hắn.

“Ai bảo muốn chạy thoát. Tôi khát nước chịu không nổi nữa, muốn đi rót nước uống cũng không được à?... Hay là cậu cũng muốn hả?” Triệu Thư Ngôn đột nhiên muốn cười. Người kia là Thôi Ninh Nhạc đó, nếu như toàn bộ thế giới sẽ mất đi lý trí, thì đối phương ít nhất cũng là kẻ cuối cùng bảo trì được một tia lý trí.

Thôi Ninh Nhạc cứng đờ, chỉ có thể giương mắt nhìn đối phương. Tên kia đầu tóc mặc dù hỗn loạn, nhưng ánh mắt vẫn rất rõ ràng. “...Triệu Thư Ngôn kia, cậu nhất định có mọc thêm cánh đen đi?”

“Tôi đây sao lại chẳng biết gì thế?” Ông đây thiện lương vô cùng, như thế nào lại bị hình tượng thành ác ma thế này?

“Nhất định là trước đây cậu vị tham ăn, tự mình chặt xuống rồi nướng ăn.”

... Thiếu niên xinh đẹp, khỏe miệng rút gân. Khá lắm, còn có thể châm chích người ta, trạng thái tinh thần hẳn không quá thảm đi.

Chủ động rót cho đối phương một ly nước chanh ướp lạnh, Triệu Thư Ngôn dâng đến tận tay đối phương.

“... Cậu thật sự tính tiếp tục làm anh em với tôi?” Ánh mắt sắc bén của Thôi Ninh Nhạc nhìn theo cậu.

Bị Rắn hổ mang nhìn chằm chằm, Lô hoa kê khẽ run lên, nhưng sau đó lấy lại tinh thần xòe đứng lông đuôi, ngạo mạn gật đầu.

“... Vạn nhất tôi không muốn thì sao? Hoặc là, tôi lại làm như vậy với cậu lần nữa?”

“Tôi không biết. Dù sao, tôi vẫn tin tưởng cậu. Có lẽ sau này tôi thích người khác rồi, tình cảm của cậu sẽ nhạt dần, hoặc tôi sẽ không cần thận thích cậu có khi, hay là... Cậu sẽ chán ghét tôi... Cuối cùng rồi sẽ có một người trong chúng ta nhận được kết quả không ngờ tới.” Cậu cười, cười đến ngai ngừng.

Thôi Ninh Nhạc đánh cái thở dài.

“Tôi sẽ cố gắng.” Cố gắng sao, cố gắng cái đầu ấy tên Lô hoa kê chết tiệt kia.

Triệu Thư Ngôn ở dầm ở dề trong nhà Thôi Ninh Nhạc bốn ngày, buổi sáng đi dạo ngắm cảnh, buổi chiều trở về bơi lội vài vòng, buổi tối chạy ra khu vực lân cận chơi game giải sầu, sau đó hai người còn không cần thận liên thủ đánh tan tác nhóm tiểu bá vương xưng hùng xưng bá trong tiệm net một thời gian dài. Đám tiểu bá vương không cam lòng, nhìn chằm chằm khuôn mặt Triệu Thư Ngôn, ưỡn cao ngực, hùng hổ đi về phía hai người.

Triệu Thư Ngôn nghiêm mặt trừng, còn chưa kịp lên tiếng, khí thế đã bao trùm không gian. Đám lâu la cầu tiểu bá vương bỗng cảm giác trái tim nhỏ bé mình nhảy loạn.

Ánh mắt Thôi Ninh Nhạc lại càng lạnh lẽo, trong lòng thầm nghĩ muốn móc hết mắt của đám ngu ngốc háo sắc kia.

Trận giằng co này cũng không tốn quá nhiều thời gian, phỏng chừng chỉ bằng khuôn mặt của Triệu Thư Ngôn nghiêm lại, tỏa ra một loại khí thế nữ vương thần thánh không thể xâm phạm, đám tiểu bá vương lập tức trở nên máy móc, nhìn lại mình, không đủ can đảm xông lên nữa, đành xoay trở về chỗ chơi game của mình.

“Cứ đừng phải loại đối thủ kiểu này, chẳng có cơ hội thực chiến, khó trách ông đây đánh không lại tên Ninh Nhạc kia.” Ngồi lại chỗ của mình, Triệu Thư Ngôn thì thầm với bản thân. Thôi Ninh Nhạc nghe xong, không quá đồng tình: “Tôi cũng đâu có hay đánh nhau.”

“Chưa từng bị thua, vốn dĩ không có động lực luyện tập thôi.” Hai ba chiêu đã K.O, thiếu niên xinh đẹp như tượng tạc giải thích.

“Cậu sẽ không biết tự tìm động lực à?” Tên này, được nhân hạ còn thăm oán người khác?

“Nhân sinh của tôi có quá ít thứ muốn theo đuổi, lấy đâu động lực đây? Không thấy củ cải treo trước mặt, ngựa nào nguyện ý chạy hử?”

Thôi Ninh Nhạc liếc đối phương một cái: “Vậy cậu là chủng loại ngựa nào? Có cần tôi mua củ cải treo trước mặt giúp không?”

“Ngựa vằn đó.” Triệu Thư Ngôn cười đến vô tâm vô phé. Ngựa vằn vốn không thích củ cải.

Thôi Ninh Nhạc bắt đầu hoài nghi nguyên nhân chính mình thích tên này. Nhưng trái tim lại không chịu thua kém, chỉ vì một nụ cười của ai đó lại bắt đầu loạn nhịp.

Hắn sẽ không rat ay nữa, dù cho có là thời điểm tên kia ba hoa chích chòe, đôi môi giống như thứ trái ngọt đông lạnh mê người. Thật ra, chỉ cần hắn thuận theo bản năng, tùy lúc có thể đẩy ngã Lô hoa kê hếch đầu ngạo nghệ, hung hăng cắn một cái, thuận tiện độc chết cái tên ngu ngốc thiếu cảnh giác này.

Hắn thật sự hy vọng lần hôn môi tới của cả hai, có thể phát hiện trong ánh mắt kia chút gì đó ngoại trừ

giật mình hoặc thần sắc chán ghét.

Chọn thời điểm thích hợp mà ra tay, chỉ cần dùng đến duy nhất một kích, không lãng phí khí lực dư thừa.

Bởi vậy, hắn chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi cùng chờ đợi mà thôi.

Rắn hổ mang bỏ cả đêm dài suy nghĩ cặn kẽ, sau đó thu liễm trở lại. Hắn không cần lo lắng, vì thời gian cả hai ở chung còn những ba năm. Trong ba năm dài đằng đẳng này, nếu còn không thể thấm thấu vào tâm linh tên kia, vậy cũng có thể bình tâm lại dục vọng bản thân. Để rồi sau khi tốt nghiệp, hoặc yêu đương ân ái, hoặc là, vĩnh viễn không gặp lại nữa.

Thôi Ninh Nhạc âm thầm hạ một quyết tâm như vậy.

‘Khỏe khoắn hướng về phía trước’ trải qua mấy ngày, ông cụ liền gọi điện thoại đến, nói muốn về nhà. Không phải về lại viện dưỡng lão, mà chính là về nhà. Triệu Thư Ngôn nghe xong, len lén nhìn sang Thôi Ninh Nhạc, đang chăm chú vào món tô hầm rượu trắng không buồn quay đầu lại – chỉ bằng thanh âm của Triệu Thư Ngôn cũng để hắn nghe rõ ràng từ đầu đến cuối.

Đêm hôm đó, trời đổ cơn mưa lớn, cửa sổ sát đất ngoài đại sảnh mở bung, gió thổi vào phòng đem theo không khí mát lạnh. Thời điểm Triệu Thư Ngôn đi tắm, Thôi Ninh Nhạc nằm trên sofa xem ti vi không cẩn thận ngủ quên mất. Người vừa đi vừa vừa lau tóc, bắt gặp cảnh tượng này, đang định bụng đi qua đánh thức kẻ đang cuộn người thành một đống mà ngủ. Cậu chợt tưởng tượng ra hình ảnh người nào đó nằm trên sofa, vừa xem ti vi vừa gật gà gật gù.

Một mình trở lại phòng ngủ, vừa nhớ đến một cảnh như vậy liền cảm thấy khoái trá.

Kỳ nghỉ hè thật dài, vậy mà trong nháy mắt đã qua rồi.

Sau khi chia tay, hai người ‘rất ăn ý’ không tin nhắn qua lại, cũng chẳng liên lạc gì. Thời điểm bắt gặp nhau trên mạng, một câu một tiếng cũng chẳng nói chẳng rằng, mãi đến khi biểu tượng của đối phương biến xám, chính mình cũng im lặng offline.

Thật sự là... ngây thơ đến cười chết người.

Kỳ nghỉ hè chấm dứt, Triệu Thư Ngôn mãi đến trước ngày lên lớp một hôm mới xuất hiện tại ký túc xá. Phó Hiểu Xuân ôm cây đợi thỏ đã lâu, vừa bắt gặp bóng dáng nữ vương điện hạ, lập tức như sóc bay, nhào tới. Nữ vương điện hạ rất không cho đối phương mặt mũi, một cước đá văng miếng cao dán này, mãi sau khi đem mớ hành lý thu gọn tốt, mới đem một cái bọc ném thẳng vào trong người đối phương. “Nè, đặc sản đó.” Thỏ con kia luôn nhớ thương đặc sản ăn vặt quê nhà cậu, cuối cùng cũng được thỏa lòng thỏa dạ.

Phó Hiểu Xuân vui sướng thốt lên một câu: “Sự phụ tốt ghê đó!”

“Ừm ha, này là đương nhiên mà.” Đối với những lời ca ngợi dành cho mình, cậu chưa bao giờ thấy thẹn khi nhận.

Thỏ con ngẩng ngửa bọc đặc sản, rồi nhìn sang Triệu Thư Ngôn: “Sư phó càng lúc đẹp trai nha.”

“Lúc nào chẳng thế.” Đầu không ngẩng lên, tiếp tục thu dọn vài thứ nữa.

“Cậu thật sự không biết thẹn khi được khen.” Phó Hiểu Xuân cười to, “Bất quá để tóc kiểu này, thật sự đẹp đó.”

Triệu Thư Ngôn vò đầu, nhớ tới sáng nay bởi vì làm đầu mà suýt trễ mất máy bay, bất giác nhíu mày.

Bản thân đã là thiên sinh lệ chất, còn muốn ăn mặc chải chuốt cho ai xem chứ?

Nghĩ ngợi, đầu sẽ lại hỗn loạn. Đúng lúc này, cửa phòng tắm mở, Thôi Ninh Nhạc một thân còn ướt nước bước ra, vể mặt kinh ngạc: “Cậu quay lại rồi à?”

Nhìn bộ dạng tóc còn ướt của đối phương, bàn tay đang vò đầu lại thu về, “Ừm.”

Không khí trong phòng nháy mắt bỗng dưng yên lặng, Phó Hiểu Xuân tựa hồ phát giác có gì đó không thích hợp, đang muốn quay đầu nhìn Triệu Thư Ngôn, đối phương lại đá thêm một cước vào mông cậu chàng: “Hôm nay ông đây mệt rồi, ngày mai hăng qua đây chơi.”

“Ai? Hở...” Tâm không cam, tình không nguyện, cảm mấy thứ linh tinh định bước trở ra, nhưng vừa đi tới cửa, Thỏ con bỗng nhiên xoay người, nhìn chằm chằm Triệu Thư Ngôn, bất ngờ nói một câu: “Tớ, tớ với Trần Lăng đang quen nhau.”

Thôi Ninh Nhạc đang uống nước, nghẹn một cái lập tức ho khan, mà Triệu Thư Ngôn đang định chui vào phòng tắm, quần áo trên tay cũng đánh rơi luôn.

Phó Hiểu Xuân cắn môi, đứng ngay cửa, đỏ mặt: “Tớ về đây từ sớm, nửa tháng trước đã có ở ký túc xá. Ngày đó trên đường gặp qua Trần Lăng, người kia hình như đang bị một người đàn ông khác làm phiền.”

Hai người còn lại đương nhiên biết gã đàn ông kia là ai.

Thấy bọn họ không hề hiếu kỳ về thân phận gã đàn ông kia, Phó Hiểu Xuân tiếp tục kể: “Kết quả thấy tớ đang đi tới, tên kia liền kéo tay tớ, nói tớ là người yêu mới của anh ta. Tớ đoán anh ta cũng không phải loại người tùy tiện, cho nên liền gật đầu thừa nhận.”

Triệu Thư Ngôn chớp mắt, chờ nghe phần tiếp theo.

“... Chúng tớ bỏ lại gã kia. Sau đó Trần Lăng nói vì bồi tội, liền mang tớ vào Hắc Thạch.”

“Hắc Thạch?” Thôi Ninh Nhạc nhíu mày.

Phó Hiểu Xuân vội vàng giải thích: “Trần Lăng quen ông chủ, cho nên rất an toàn.”

“...Kết quả sau mấy ly, các người liền... Cái kia?” Triệu Thư Ngôn hỏi thẳng.

“Tớ mới không phải loại người như thế!” Thở con mặt đỏ lên, “Tụi này... Tớ chỉ là...”

Nghẹn lâu thật lâu, ánh mắt Phó Hiểu Xuân nhìn chằm chằm phía trước, nghĩ hơn nửa ngày, mới cố lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt Triệu Thư Ngôn: “Sư phụ, cậu đừng ghét bỏ tớ, tớ... Tớ chỉ muốn biết cảm giác thích một người là như thế nào, hình như không tệ lắm đâu... Hơn nữa, anh ta hình như cũng không có ý phản đối.”

Lúc trước là chán ghét. Mà loại chán ghét này, đơn thuần chỉ là cảm giác khi bị giành mất người quan trọng nên không cam lòng. Ở chung nhiều hơn, cũng hiểu biết nhiều hơn, thành kiến chậm rãi mất đi. Huống chi...

Cậu ta, bỗng nhiên rất muốn thích một người mà thôi.

Một chân bước vào, một chân còn bên ngoài phòng tắm, Triệu Thư Ngôn chớp mắt mấy cái: “Tôi sao lại ghét bỏ cậu, chẳng qua, hai người quen nhau bao lâu rồi?”

“Mới bắt đầu vài ngày này thôi.” Phó Hiểu Xuân bĩu môi, “Tớ vốn dĩ chỉ muốn bảo một tiếng cho cậu. Trần Lăng nói, cậu sớm hay muộn cũng biết thôi, còn không bắt trước nhất cứ khai hết cho cậu.”

Triệu Thư Ngôn lúng ta lúng túng, ừm một tiếng. Phó Hiểu Xuân thấy đối phương giống như còn chưa hết khiếp hãi, cũng không định nói tiếp nữa, đẩy cửa rời khỏi phòng.

Để lại một không gian lặng im vô cùng.

“Tôi đi tắm đây.” Miệng còn chưa kịp khép lại, Triệu Thư Ngôn lật đật chui vào phòng tắm. Một lát sau, cửa lại mở ra, “Đều tại tên kia hại tôi suýt chút nữa thì quên, tôi cũng có quà cho cậu đây.”

Thôi Ninh Nhạc từ trong tay đối phương nhận lấy một lọ thủy tinh.

“Trong này cũng không nhiều lắm, cái tôi tự học cách muối còn chưa ăn được, nên đem hũ này là của bà tôi muối lúc trước tặng cho cậu đó.” Triệu Thư Ngôn giống như đang nói tới một điều vô cùng bình thường, nhưng Thôi Ninh Nhạc bất ngờ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm đối phương, giống như muốn nhìn thấu bên

trong tên này.

Một bình đậu muối này, căn bản chính là di vật của người đã khuất. Triệu Thư Ngôn tên đại ngu ngốc này, đem thứ di vật của người đặc biệt kia đưa cho hắn là có ý gì đây?

Nữ vương trì hoãn lại quay trở vào phòng tắm, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội chất vấn.

Mãi đến khi bên trong truyền ra tiếng nước, Thôi Ninh Nhạc mới phát hiện trái tim mình đang đập loạn.

Này, tên Lô hoa kê này, không bao giờ tính hạ lông đuôi của mình ở trước mặt hắn sao? Dựa vào cái gì, thích người ta trước, liền nhất định phải chịu đựng loại tra tấn này?

Năm thứ hai bắt đầu, bọn họ được mở màn với chương trình của môn Thiết kế mô hình.

Triệu Thư Ngôn trước đây cũng không phải chưa từng chơi qua mô hình máy bay này nọ, nhưng quả thật chưa từng đụng vào mô hình kiến trúc thực thụ. Phát hiện được một chân trời mới, kết quả, Triệu Thư Ngôn thân đúng là một otaku, tự nhiên lọt vào cạm bẫy của mô hình.

Ngay cả Lưu Đông tới tìm cậu chơi bóng rổ, thiếu niên mang mắt kính vùi đầu trong mớ tài liệu về mô hình, không ngẩng đầu liền từ chối.

“Nữ vương điện hạ à, người cậu mọc nấm luôn rồi kia!” Lưu Đông vô cùng đau đớn thốt lên.

“Mọc chỗ nào? Giúp tôi hái xuống đem nấu canh coi.” Quét hồ lên cạnh bên của hai thanh chữ, phần kiến trúc bên ngoài đã thành hình. Triệu Thư Ngôn thật cẩn thận nâng chúng lên, thật xứng chức một người thợ thủ công, nhìn trái liếc phải kiểm tra xem có chỗ nào sứt mẻ gì không.

“... Giải bóng rổ cũng bắt đầu rồi, tôi van cậu đó.” Lưu Đông chỉ còn cách khai rõ ngọn ngành.

“Tim Ninh Nhạc không phải được rồi sao?”

“Kỵ sĩ đại nhân đã sớm bị đám người bên Hội sinh viên cướp mất rồi!” Nghĩ đến liền không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, “Hơn nữa, chỉ cần nữ vương ngài xuất mã, Kỵ sĩ đại nhân nhất định sẽ bỏ hết công việc bên Hội sinh viên, đến lúc đó khoa Kiến trúc chúng ta không phải thiên hạ vô địch sao?”

Cẩn thận buông khối mô hình xuống, Triệu Thư Ngôn ngờ vực nhìn Lưu Đông: “Vì cái gì tôi đây xuất mã Ninh Nhạc sẽ thuận theo?”

Chẳng lẽ quan hệ giữa hai người bọn họ trong mắt người ngoài lại ái muội đến mức này rồi sao?

Lưu Đông chớp mắt mấy cái: “Từ trước tới nay không phải đều như thế sao?”

Triệu Thư Ngôn cụp mắt. “Mới không phải.” Người kia cũng có cuộc sống của riêng hắn, bản thân cuộc sống của cậu vẫn luôn không có kế hoạch gì, nghĩ ra cái gì thì lập tức làm cái đó, cũng không suy xét sau này sẽ đụng phải chướng ngại kiểu nào. Kết quả, chính mình luôn dậm chân tại chỗ, còn Thôi Ninh Nhạc thì bứt phá về phía trước.

Chợt nhớ tới kỳ nghỉ hè rồi, Thôi Ninh Nhạc từng chê trách cậu sống không có động lực. Quệt miệng, Triệu Thư Ngôn ngẩng đầu nhìn Lưu Đông: “Cậu nói xem tôi sống thế nào? Có đủ tiêu sái không?”

“... Muốn gì hả? Lại định khoe khoang à?” Lưu Đông khó chịu trừng mắt đối phương. Nếu tên này còn không tiêu sái, thì ai tiêu sái nổi đây?

“So với Ninh Nhạc thì sao?”

“Ai chà, Thôi đại thiếu gia người ta sao đem so được với đồ trạch nam nhà cậu? Người ta suốt ngày tham gia vô số hoạt động của các xã đoàn, còn cậu ngay cả một trận bóng rổ thôi cũng làm biếng! Chẳng biết quan tâm anh em gì cả!” Nhân cơ hội này liền khích tướng.

Triệu Thư Ngôn mới không thèm ăn vào cú khích này, sau đó quay đầu, nhìn lại chồng sách chất cao như núi trên bàn học Thôi Ninh Nhạc, bản thân bỗng nhiên muốn làm chút gì đó.

Dù có là một con ngựa vằn, phát hiện đồng bạn của mình đã bỏ đi thật xa, cậu như thế nào có thể an tâm tiếp tục bất động tại chỗ đây?

Người kia, vì cái gì lại thích một tên lười biếng như mình nhỉ?

Lưu Đông phát hiện đối phương thất thần, lập tức rên rỉ khi nóng: “Đến đi đến đi mà, giải nhất thưởng đến ba ngàn lặn đó, giải nhì một ngàn, giải ba năm trăm. Lấy tiền thưởng làm mục tiêu, chúng ta cùng cố gắng một phen đi!”

“Con trai trong khoa tổng cộng mười lăm người, năm trăm cùng lắm ăn được một bữa mà thôi.” Cậu liếc đối phương.

“Tôi nói muốn lấy giải ba hồi nào! Ai dám tranh ba ngàn tiền thưởng với chúng ta, chúng ta nhất định liều mạng với bọn họ!” Anh chàng đẹp trai sáng láng nháy mắt biến thành Trương Phi.

... Phía trước chú ngựa Lưu Đông hình như đang treo củ cải.

Triệu Thư Ngôn tuy rằng đối với tiền bạc không mấy hứng thú, cậu chỉ nhớ nhung những ngày cùng đám bạn kẻ vai chiến đấu – tuy rằng trước đây bản thân luôn vì bộ dạng của mình mà bị bỏ ngoài tập thể.

Nhưng hiện tại, những tên bạn cùng lớp này chưa từng xem cậu như kẻ ngoại tộc, thậm chí còn đem ngai vàng nữ vương dâng cho mình.

Cậu chợt nghĩ đến người thiếu niên chân thành bên cạnh mình. Đột nhiên, bản thân chợt muốn trở nên giống đối phương vậy, dồn tâm dồn sức làm một điều gì đó. Vì người khác.

Triệu Thư Ngôn gật đầu: “Tôi tham gia, nếu cậu có thể đứng như đã nói, rủ được cả Thôi Ninh Nhạc.”

Lưu Đông mừng rỡ như điên, một chút cũng không lo lắng việc bản thân có thể hay không lôi kéo được Kỵ sĩ đại nhân, vung tay múa chân nhảy ra khỏi phòng, cười một tràng dài báo tin mừng cho đám huynh đệ đóng quân bên ngoài phòng. Triệu Thư Ngôn ở bên trong, lắng tai nghe những tiếng hoan hô bên ngoài truyền vào, không khỏi cười lên.

Người nào đó lại tiếp tục với mô hình của mình. Thôi Ninh Nhạc mới bận rộn với công việc bên Hội sinh viên trở về, còn chưa kịp bước vào phòng, đã bị Lưu Đông ôm cây đợi thỏ túm được. Triệu Thư Ngôn ngóng đầu ra, xuyên qua cánh cửa phòng ra ngoài hành lang, nhìn Lưu Đông đang thâm thì to nhỏ, trong khi Thôi Ninh Nhạc hết nhướn mày rồi nhíu mi.

Lưu Đông chớp mắt đưa tình khuyên bảo Kỵ sĩ đại nhân. Triệu Thư Ngôn từ phía xa theo dõi biểu tình trên mặt Thôi Ninh Nhạc. Bất thành lời, Thôi Ninh Nhạc đang chăm chú nghe Lưu Đông nói, bất ngờ chuyển tầm mắt, không xiêu không vẹo, nhìn thẳng Triệu Thư Ngôn.

Đúng lúc Lưu Đông đang nói: “Nữ vương điện hạ đã lên tiếng, nếu ngài còn không đi, tên kia nhất định sẽ không. Thiếu chủ lực hai người, khoa chúng ta muốn giành ba ngàn tiền thưởng kia thực sự khó a!”

Thôi Ninh Nhạc nhìn về phía tên nào đó đang mang ánh mắt dò xét còn chút sự trẻ con, bởi vì bị phát hiện, trên mặt thoáng qua biểu tình chật vật. Một lát sau, thu hồi tầm mắt, hắn gật đầu: “Không việc gì.”

Lưu Đông lại nhảy múa như lên đồng, tay chân đều sử dụng triệt để tập hợp mấy tên con trai khác lại, thông báo tin tốt.

Triệu Thư Ngôn vội vàng quay lại với đồng mô hình của mình, vờ như đang bận rộn với chúng, nhưng lỗ tai lại đang ra sức thu vào toàn bộ thanh âm của đối phương trên đường quay về phòng.

Buông ba lô xuống, lôi ra một bộ quần áo sạch, mở cửa, bước vào phòng tắm, bắt đầu công việc tắm rửa.

Này, bây giờ còn tắm với chả gội! Mở miệng nói chuyện trước cũng không được sao?! Triệu Thư Ngôn cau mày, dán lên mô hình mấy mẫu giấy hoa trang trí. Đoán chừng thời điểm giáo sư dạy môn mô hình nhận được sản phẩm, nhất định sẽ phải tức giận trừng mắt.

Thôi Ninh Nhạc sau khi ra khỏi phòng tắm, liền đến bên cạnh Triệu Thư Ngôn, cầm lấy một trong số những phần sản phẩm đã hoàn thành, ngửi khí tuy có chút nhạt nhẽo, nhưng vẫn khó che giấu được chút

kinh dị: “Cậu định đem cái này nộp lấy điểm cuối kỳ à?”

“Mô phỏng thành phố thiết sẽ làm tốt hơn, cái này ngứa tay thôi.”

“... Cậu thật sẽ tham gia thi đấu bóng rổ hả?”

Đề tài cuối cùng cũng đi đúng hướng, Triệu Thư Ngôn nâng mắt nhìn đối phương: “Bọn họ nói, nếu tôi không đi, cậu cũng không đi.”

“Sao giống y chang lúc nói với tôi vậy? Cái tên Lưu Đông chết tiệt này.” Tuy nói như vậy, nhưng hắn cũng không có ý tìm người nào đó tính sổ.

Triệu Thư Ngôn cười rộ lên. Tên này, miệng vẫn luôn chanh chua như thế, từ ngữ sử dụng giống hệt bom đạn, cũng may bom đạn này không có khả năng gây thương tổn sinh lý. Rốt cuộc, bởi vì hắn thiện lương hay là một kẻ thông minh đây?

Nọc độc Rắn hổ mang, độc tính cũng chẳng thua kém chút nữa, suýt chút nữa cậu cũng lãnh luôn răng nanh của đối phương rồi.

“Tôi chợt cảm thấy mình lười quá rồi, quả thật có chút lãng phí thiên phú trời cho.” Triệu Thư Ngôn thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ của bản thân. Đối với Thôi Ninh Nhạc, cậu căn bản không biết nên che giấu thế nào.

“Hử? Không phải lương tâm áy náy sao?” Thôi Ninh Nhạc nhướn mày.

“Lương tâm của tôi trước nay đều chôn dưới đáy hòm rồi.”

“Thế sao còn tiếc nuôi?”

“... Vì cậu bỏ trước quá xa, tôi đây thân là chỉ huy trước tiếp nếu cứ nhàn hạ không tiến lên, như vậy có chút không ổn.” Gương mặt hơi ửng hồng, vì thế người nào đó cúi thấp đầu giả vờ tiếp tục làm mô hình.

Thôi Ninh Nhạc nhìn chằm chằm đối phương, đột nhiên duỗi chân, bước ra phía sau lưng đối phương: “Kỳ thật cậu có thể làm một nữ vương điện hạ ăn no lại nằm, làm gì cũng chậm chạp từ tốn. Dù sao thì, tôi sẽ không dễ gì buông bỏ chức trách của mình.”

“Cậu hình tượng ông đây chẳng khác nào thứ bỏ đi!”

“Được rồi, thế cho cậu là nữ vương điện hạ ngu ngốc nhé?”

“Không cần.” Lô hoa kê biết thời biết thế nhận thua.

“Chỉ bằng chơi bóng rổ thì cậu vẫn không đuổi kịp tôi đâu.” Khóe miệng Thôi Ninh Nhạc khó lòng che giấu được ý cười, bàn chân giơ lên đập ngay vào đồng thịt trước mặt: “Cậu có muốn gia nhập Hội sinh viên không? Hoặc đi giúp tôi dọn dẹp đồ đạc? Hai ngày nữa có một diễn đàn về leo núi, cậu có thể đi...”. “Tôi chọn chơi bóng rổ thôi!” Triệu Thư Ngôn vội vàng cắt ngang, “Cái này đủ rồi, nhất định là đủ.”

“Nhưng như vậy thì lãng phí thiên phú của điện hạ quá... Tôi nghĩ thế này, nếu đã sợ mệt, cậu có thể giúp tôi giặt quần áo và đồ lót...”

“Muốn tôi giúp cậu làm ấm giường luôn không!” Triệu Thư Ngôn xấu hổ trừng đối phương.

Một câu nói này khiến Triệu Thư Ngôn chỉ hận không thể cắn đứt đầu lưỡi chính mình.

“Thiên phú này càng không thể lãng phí nha...” Thôi Ninh Nhạc nói xong, bản thân như thể bị mê hoặc, cúi thấp đầu...

Gối đầu lập tức đập vào mặt hắn.

Mặt Triệu Thư Ngôn đỏ bừng. Cậu biết chính mình rõ ràng đã nói hổ, cho nên để tên Rắn hổ mang lợi dụng tiếp tục chủ đề này.

Thôi Ninh Nhạc bình tĩnh chụp lấy gối đầu, biểu tình không hề thay đổi: “Ngày mai tôi sẽ bàn giao lại hết công tác của Hội sinh viên rồi theo cậu tập bóng rổ, được chứ?” Hắn lên kế hoạch, sau đó xác nhận lại với Triệu Thư Ngôn.

“Người của Hội sinh viên nhất định sẽ giết tôi đi?” Người nào đó mở to hai mắt đầy vô tội.

“Cậu cho là mấy người đó quan trọng hơn mình sao?” Thôi Ninh Nhạc nghiêng đầu nhìn đối phương.

Thiếu niên ngây thơ kia, quả nhiên lại đỏ mặt.

Này, nữ vương ngu ngốc. Không thể cắn chết cậu, ông đây cũng sẽ độc chết cậu.

Sân vận động của trường đại học luôn có một nhóm người đóng đô cố định, nếu không có giải đấu, khu vực bóng rổ vẫn như thường lệ động đực, mà hơn phân nửa đều là siêu sao trường học.

Thôi Ninh Nhạc quét mắt một lượt bốn phía, lập tức khiến một đám nữ sinh đỏ mặt, sau đó nhú mày quay qua nói với Triệu Thư Ngôn: “Cậu không ngại đổi lại một cặp kính gọng đen dùng lúc vận động, áo ba lỗ, vớ đá banh sọc đen trắng, chân mang giày vải bạt dùng chơi bóng, như vậy số người ở sân bên cạnh sẽ ít đi

rất nhiều đó.”

Triệu Thư Ngôn bắt đầu dần bóng: “... Vì sao tôi phải hy sinh hình tượng của mình chứ?” Tuy rằng chán ghét cảnh bị người khác nhòm ngó, nhưng là, nếu ăn mặc thành bộ dạng kia thật sự khó chịu.

“Để xua ruồi bọ chứ sao, đương nhiên phải tung ra mồi nhử. Hoặc là, cậu tìm về một cô bạn gái, tự nhiên đuổi được đám ruồi nhặng kia.” Thôi Ninh Nhạc cướp bóng, thực hiện một động tác hai bước lên rổ hoàn mỹ, lại không ngờ tới tên gia hỏa vốn dĩ trì hoãn với những tình huống loại này, ở sau lưng mình không nặng không nhẹ phán một câu: “Cậu chấp nhận được sao?”

Nhóm bạn tập chung đã rút ra ghế nghỉ uống nước, bốn phía chỉ còn lại hai người bọn họ.

Người nào đó vừa mới đáp xuống đất, suýt chút nữa hụt chân té ngã.

Thôi Ninh Nhạc giống như bị điện giật, quay phắt đầu, mà tên nào đó vừa nói chuyện cũng xoay người, hướng sân nghỉ mà đi.

Nếu có thể, hẳn thật muốn gô cổ tên kia kéo lại đây, nhìn thử xem biểu tình lúc này của đối phương.

Rốt cuộc, là trêu tức hay chỉ buột miệng nói ra?

Thôi Ninh Nhạc chưa từng cảm thấy Triệu Thư Ngôn là một kẻ đáng sợ giống như hiện tại.

Một ngày tập luyện kết thúc, Thôi Ninh Nhạc vác theo tên gia hỏa kêu gào đói bụng ghé vào tiệm cơm gần đó, gọi đây một bàn tiệc toàn gà, nào là gà luộc, rau trộn cánh gà, bao tử và huyết gà xào, cháo lòng gà, canh xương gà, cơ hồ bộ phận nào của con gà đều xuất hiện trên bàn cơm, cũng không quản dạ dày của cả hai có thể chứa được từng đó hay không.

Ăn được một nửa, nữ vương điện hạ trì hoãn bảy giờ mới ngẩng đầu khỏi bàn tiệc, mím đôi môi đầy mỡ, thoáng do dự hỏi người đối diện: “Cậu giận à?”

Kỵ sĩ đại nhân cười thật ôn hòa: “Nếu tức giận sao còn mời cơm cậu được?” Nói xong, hẳn lại uống tiếp một ngụm canh xương gà.

Tuy rằng chậm hiểu, nhưng nữ vương điện hạ cũng không phải loại ngu ngốc. Chớp mắt vài cái, cậu chủ động gấp lên một cái chân gà bỏ vào chén đối phương. Vô luận thời điểm nào hối lộ, đều sẽ thu được chút hiệu quả. Trừ phi đối phương còn chưa chịu nhượng bộ.

Thôi Ninh Nhạc cắn chân gà, biểu tình cũng không biến hóa nhiều lắm. Triệu Thư Ngôn quan sát một hồi cuối cùng đành từ bỏ. Nếu nói chỉ số IQ của mình được 150, như vậy của Thôi Ninh Nhạc nhất định phải là 151 trở lên, cho nên tâm địa người này mới gian xảo như vậy.

Thôi Ninh Nhạc bắt gặp biểu tình đối phương như vậy, cũng phần nào hiểu được thái độ ẩn trong câu nói kia của đối phương. Triệu Thư Ngôn lúc giao tiếp ít khi quanh co lòng vòng, hơn phân nửa đều là trực tiếp phát biểu suy nghĩ, cũng không che giấu bất cứ loại tình cảm mờ ám nào khác.

Hắn âm thầm quan sát nhất cử nhất động của đối phương, khóe môi bất giác nhếch cao.

Bất ngờ xác định được một bí mật nho nhỏ, trong thâm tâm Triệu Thư Ngôn nhất định đã ý thức thật rõ tình cảm hắn dành cho cậu rồi đi?

Chúng ta không phải cái loại anh em tốt chó má gì đó.

Chúng ta chắc chắn không phải anh em tốt.

Hoặc là đối tượng để yêu thương, hoặc mỗi người liền một ngã.

Tôi thích cậu, nếu chỉ có thể tiếp tục ở bên cạnh cậu để cho nỗi tuyệt vọng tột cùng ấy giầy vò, như vậy, tôi đây tình nguyện từ nay về sau sẽ quên đi miệng vết thương đòn đau này. Tên Lô hoa kê ngạo mạn nhà cậu, rốt cuộc có hiểu hay không như vậy thống khổ biết nhường nào hả?

Thôi Ninh Nhạc trong tích tắc hạ tầm mắt, mà Triệu Thư Ngôn vừa lúc ngẩng mặt lên, không cẩn thận bắt gặp một tia khổ sở kia trong đáy mắt đối phương.

Cuộc sống vẫn luôn xuất hiện những tích tắc, hoặc thời khắc như thế, trong đầu chợt hiện lên thật nhiều hình ảnh đan chồng lên nhau, mặc kệ là những hình ảnh rõ nét, hay chỉ là một cảnh tượng thoáng qua trong trí nhớ, toàn bộ trong nháy mắt ulla vào trong tâm tưởng, không hề báo trước, lại chẳng cách nào ngăn lại.

Không người nào có thể thờ ơ với hồi ức của chính mình. Huống chi, này lại là những hồi ức tràn ngập ảm áp và tin cậy, giống như một bao muối biển, rải lên trên tầng băng trôi. Muối hòa tan vào băng, khiến băng trong nháy mắt tan chảy. Sau đó, những gì còn lưu giữ được trong lòng, đều âm ỉ hơi nước, cuối cùng đóng băng không thể tan chảy được nữa.

Triệu Thư Ngôn không phải vì đồng tình mà dao động. Mà bởi bản thân cậu cuối cùng phát hiện ra, trong lòng đã len lỏi một loại tình cảm mang theo thứ hương vị không phân rõ được, làm cho thứ tình nghĩa anh em nơi cửa miệng cậu, bị chính bản thân mình xem nhẹ.

Chẳng lẽ, vì chính mình thật sự xem nhẹ chúng, cho nên người kia một có thể vừa tỏ ra như không thèm quan tâm, vừa len lén mà đau buồn bất an sao?

Đôi đũa dừng lại ở trước đĩa bao tử gà xào, Triệu Thư Ngôn ngập ngừng đôi chút, rồi bất ngờ mở miệng: “Tôi không có cố ý.”

Thôi Ninh Nhạc ngờ vực nhìn cậu, chẳng hiểu đối phương bất thành linh cảm khái điều gì. Triệu Thư Ngôn không khỏi xấu hổ. Khó được một dịp thẳng thắn, tên kia lại mơ mơ màng màng chẳng cho cậu mặt mũi, thật sự là...

Ánh mắt chạm đến chai rượu nhỏ ở cái bàn cạnh đó, bên trên ghi rõ rượu rắn XX, Triệu Thư Ngôn lập tức trở lại vui vẻ, chỉ vào chai rượu kia, hướng chủ quán mà rống: “Ông chủ, cho hai phần này đi!”

Thôi Ninh Nhạc ngốc lảng.

“Hắc, bàn tiệc toàn là gà quá thường đi, có thêm rượu rắn mới đặc biệt.” Triệu Thư Ngôn cười khiêu khích, đợi ông chủ mang tới một chai rượu rắn để xuống bàn, cậu lập tức rót đầy chén, toàn bộ nốc cạn trong một hơi. Thôi Ninh Nhạc đến cả cơ hội mời rượu cũng không có, chỉ có thể nhìn khuôn mặt cái tên ngu ngốc đã lâu không đụng đến mấy thứ rượu để linh tinh này, không tới hai phút đã đổ ửng.

“Ăn thịt gà, uống rượu rắn, vô cùng hoàn mỹ.” Triệu Thư Ngôn vỗ bàn một cái.

Sau đó, Thôi Ninh Nhạc chỉ có thể trơ mắt nhìn khuôn mặt trắng nõn phía đối diện càng lúc càng đỏ, hậu tri hậu giác đỡ đầu giúp Lô hoa kê đang cười gượng, “Rượu này tác dụng chậm vậy mà mạnh thật đấy...”. Vừa nói xong, đầu cũng cộng xuống bàn.

“... Xong rồi, Thôi Ninh Nhạc, thôi, xong rồi... Tôi dậy không nổi nữa...” Miệng cuối cùng vẫn rảnh phun ra một câu như thế, tên này tuy còn sót lại chút ý thức nhưng đầu óc đã muốn bị cồn cắn nuốt mất, tứ chi cũng chẳng còn nghe theo sai khiến của não bộ.

Thôi Ninh Nhạc đành nhận mệnh hốt tên gia hỏa đã xui lơ: “Loại rượu rắn tự ngâm này, đều dùng rượu cao lương để ủ, cậu thể mà dám uống liền hai chén...”. “Cậu cũng chẳng thêm cần tôi...” Lô hoa kê dõn chút hơi thở mong manh còn lại để phản bác.

“Cậu để tôi có thời gian sao?”

“Cậu cũng phải ngăn tôi chứ...”

“Cậu hưng trí xông lên nào, tôi sao ngăn cản nổi?”

“Nguy... Tôi bây giờ... Rượu sau loạn tính mất...” Lô hoa kê bị chất cồn kích thích đã muốn hoàn toàn không biết bản thân đang nói cái gì, đầu rúc trong hõm vai Thôi Ninh Nhạc, giống như nhóc con bướng bỉnh không ngừng cọ tới cọ lui, “Thôi Ninh Nhạc a... Cậu phải ngoan a...”

Này là gì đây! Thôi Ninh Nhạc dở khóc dở cười, tay cũng bất giác vuốt ve mái đầu người nào đó.

“Cậu ngoan... Cậu ngoan tôi đây liền... Hức... Tôi liền thích cậu...”

Cánh tay Thôi Ninh Nhạc dừng lại.

“Nhưng cậu lại chẳng ngoan...” Đáy mắt Triệu Thư Ngôn chứa đầy ý cười xấu xa, mà đôi đồng tử trong tròng lúc này đã ngập trong men say. Thôi Ninh Nhạc sửng sốt một hồi, chợt nhớ tới tên này vốn nổi danh ‘ngàn chén không say’.

Hắn mạnh tay buông ra đồng thịt xụi lơ trên người, lập tức nghe tiếng kêu thảm thiết mà người nào đó lại sắp hôn đất. Trong thời khắc ‘chỉ mảnh treo chuông, hắn từ phía sau túm lấy thắt lưng quần đối phương, đem tên nào đó kéo trở về.

Nhìn bộ dạng si ngốc của Triệu Thư Ngôn không ngừng sáp vào người mình, cơn tức trong lòng Thôi Ninh Nhạc tựa như vơi được đôi chút.

Hắn tủm tỉm cười, hướng đối phương nói: “Đùa giỡn tình cảm người khác, cẩn thận đoạn tử tuyệt tôn.”

Mà cái vị hôn đã thăng tận đâu đâu, một câu cũng không đáp trả

10. Chương 10

Giải bóng rổ trải qua nửa tháng, cuối cùng cũng lọt đến trận chung kết. Đám thiếu niên khoa Kiến trúc quả nhiên giống như tuyên bố của mình, kiên trì chiến đấu đến cùng.

Đã xác định thu được một ngàn vào tay, còn lại chỉ là hai ngàn mà thôi. Phó Hiểu Xuân hiếu kỳ hỏi Lưu Đông, đám choai choai khoa Kiến trúc đại bộ phận rõ ràng đều là nhà có tiền, bọn họ sao còn chấp nhất chút tiền thưởng chia ra mỗi người chẳng được bao nhiêu kia.

Lưu Đông vừa ngẩng đầu, khịt mũi một cái: “Nam tử hán đại trượng phu, đương nhiên phải tự mình kiếm tiền chứ.”

Có thể mua được giấy thẻ thao loại tốt, hoặc bộ đồ vẽ xịn, mà chính mình lại kiếm được số tiền ấy, thế thì sao lại không cố gắng giành lấy? Muốn trở thành một người đàn ông vĩ đại, bước đầu tiên cũng phải đem tiền ra làm mục tiêu phấn đấu.

Trên sân bóng, Triệu Thư Ngôn cả người nồng nặc mùi mồ hôi, quét mắt nhìn một lượt đám đồng đội đang nhiệt huyết sôi trào, nở nụ cười sáng lạn. Một cảnh này đương nhiên lại khiến đám nữ sinh điên cuồng gào thét.

Chỉ là nụ cười này duy trì không được bao lâu, khoa Địa chất thật sự không tính để mặt mũi cho bên Kiến trúc, sau khi liên tiếp bị Thôi Ninh Nhạc cùng Triệu Thư Ngôn hợp tác tấn công, tay chân cũng bắt đầu không an phận.

Mãi đến khi một hậu vệ của bên Địa chất bị thổi phạt đến lần thứ ba – vì lỗi cố ý ngáng chân, Phó Hiểu Xuân phụ trách hậu cần bất ngờ xông lên, xắn tay áo muốn đập lộn với gia hỏa kia, cuối cùng vẫn bị Triệu Thư Ngôn ngăn lại. “Đừng kích động, để sau trận đấu rồi tính.” “Vấn đề là cả người cậu bầm tím hết rồi!” Phó Hiểu Xuân chẳng ngại bị mọi người ngoái nhìn, lớn tiếng quát.

“Nếu bị thương, dùng thuốc bôi Vân Nam là được mà.” Triệu Thư Ngôn cười, kéo vị người nhà mình vốn muốn xông lên thay cậu trả thù trở lại, để đối phương giúp mình bôi thuốc lên vết thương.

Phó Hiểu Xuân cắn răng, cẩn thận giúp người kia xử lý những chỗ bị bầm tím vì bị đối thủ ngáng chân.

“Đại nhân, điện hạ liên tục bị thương, chẳng lẽ chúng ta sẽ thật sự khoanh tay đứng nhìn?!” Hứa Tiêu đại diện cho đội cổ vũ, rốt cuộc nhịn không nổi nữa, tận dụng giờ nghỉ giữa trận hội ý với Thôi Ninh Nhạc.

Thôi Ninh Nhạc đang lau mồ hôi, tầm mắt hơi sụp xuống, giấu đi một tia lạnh lẽo: “Đương nhiên không thể.”

Cô nàng xinh đẹp nghiêng răng nghiêng lợi dậm chân, chỉ kém còn chưa xắn tay áo lên sàn đánh nhau: “Vậy xử lý thế nào?”

“Cho chúng tan xương nát thịt, nghiền xương thành tro.” Ngữ khí bình thản phun ra từng chữ lạnh lẽo.

“... Làm thế nào được?” Nhân vật chính không nhịn được nói chen vào.

Thôi Ninh Nhạc nâng mày, tựa tiểu phi tiểu trả lời: “Đương nhiên không cần điện hạ rat ay.”

Vừa dứt lời, thời gian nghỉ ngơi cũng chấm dứt, Thôi Ninh Nhạc bỏ khăn mặt xuống, lôi kéo mấy người trong đội họp lại, tụ thành một vòng tròn chẳng rõ đang thảo luận gì đó. Một hồi sau, cả đám con trai bắt đầu thốt ra những tiếng hô hào hưng phấn, mà Triệu Thư Ngôn bị Phó Hiểu Xuân chụp qua một góc, bắt đeo bao cổ tay cùng băng đầu gối, chỉ có thể đứng một góc xa nhìn đám người kia quay lưng lại, vừa bất đắc dĩ vừa thấy buồn cười.

Thời điểm trở lại sân khấu, bên kia sàn đấu giống như càng tỏa ra nhiều sát khí hơn.

Hàng công của Địa chất bị hai người bên này chia cắt, mà vị tiên phong chỉ nhịn không được trực tiếp ôm lấy cái rổ, trước mắt xẹt qua một bóng người, bóng đập sàn đúng ba tiếng, một trái úp rổ ghi điểm.

Toàn trường chết lặng, tầm mắt dừng lại trước người thiếu niên tuyệt sắc với đôi chân thon dài, cùng cú bật nhảy kinh người.

Mà tên kia lại hướng Thôi Ninh Nhạc cười đến đắc ý: “Tuy rằng rất muốn biết kế hoạch của mấy người, nhưng ngồi chờ chết vốn không phải thói quen của tôi. Có hận phải báo mới là tác phong của ông đây.”

Thôi Ninh Nhạc sững sốt hồi lâu, nhìn chăm chăm cái vị được trao tặng danh hiệu nữ vương mà không biết thẹn, trái tim lại loạn đập chẳng thể kìm chế.

Vẫn là đám nữ sinh được tiện nghi nhiều nhất. Hứa Tiêu lập tức đỏ mặt rống lên: “Điện hạ vạn tuế! Ngài có thể đừng ngẫu như vậy chứ!! Lão nương đây yêu cậu chết mất!” Cổ hết sức rống thêm mấy tiếng chói tai nữa.

Sắc mặt đám người Địa chất thật sự không tốt.

Sĩ khí được chấn hưng, đám người Kiến trúc lập tức tổ chức phản công, Triệu Thư Ngôn không hề sợ hãi đám người kèm mình, nếu không cách nào ném bóng vào rổ lập tức chuyển bóng cho đồng đội. Toàn đội phối hợp vô cùng ăn ý, chỉ một hồi sau đã kéo giãn khoảng cách sáu điểm. Đám người Địa chất một lần nữa mất kiên nhẫn, cuối cùng cũng nắm được một cơ hội giữ bóng, đang định di chuyển tấn công từ bên biên, lại bị một bóng người chặn ngay tầm mắt, bóng còn chưa kịp rời tay đã bị người ta hung hăng xô bay tuốt ra xa.

Thôi Ninh Nhạc nhẹ nhàng đáp xuống đất, nghiêng đầu nhìn về phía Triệu Thư Ngôn.

Gia hỏa kia quả nhiên có chút ngưng ngừng xoay đầu đi.

“Tôi sẽ thực hiện lời hứa của mình.” Thôi Ninh Nhạc thấp giọng nói, trong mắt ánh lên sát khí.

Thời điểm đám người Địa chất hiểu ra tình hình, mà đám nam sinh Kiến trúc trong một khoảng thời gian ngắn đã ghi đến năm lần phạm quy, trong đó có hai lần là do Thôi Ninh Nhạc góp phần. Đối lại, kết quả là toàn bộ thành viên bên Địa chất đều bị nội thương.

“Các người muốn thế nào đây!” Đội trưởng bên đối phương phần nộ quăng cả bóng, hướng thủ phạm chính là Thôi Ninh Nhạc mà lao lên.

“Không tính gì hết. Tôi chỉ muốn cho mấy người nhận ra sự thật mà thôi: So về thực lực mấy người vốn dĩ đã thua triệt để, nếu thêm ngẫm tính kế thì các người càng không cách nào thắng được.” Thôi Ninh Nhạc không hề áy náy mà nói thẳng.

“Chúng ta mới chỉ bắt đầu mà thôi!”

“Ban đầu tội này đã khoan dung lắm rồi, hiện tại các người giải thích như thế nào về mu bàn tay đeo băng của Triệu Thư Ngôn.”

“...Kia không phải cố ý!”

Thôi Ninh Nhạc nhún vai: “Các người có cái gì chứng minh tội này cố ý?”

Hai người đối mặt ba giây, tia lửa điện xẹt tứ tung, đám người Địa chất đã xắn sẵn tay áo chờ đánh hội đồng, mà người bên Kiến trúc cũng chẳng chịu yếu thế, uốn ngược chuẩn bị nghênh chiến.

“Này.” Bất ngờ có người nhảy vào can, thanh âm lạnh lùng nói: “Cũng chỉ còn năm phút đồng hồ thôi, nhịn đi, nếu hiện tại động thủ, nhất định sẽ không lấy được ba ngàn đầu.” Người lên tiếng quả nhiên là Triệu Thư Ngôn, vết thương nơi mu bàn tay đã được sát trùng bằng cồn. Cậu vẫn như trước cười hì hì, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thôi Ninh Nhạc cũng không buồn mở miệng, dùng hành động báo cho mọi người tiếp tục thi đấu.

Chiến sự tràn ngập khói đen mù mịt, không người nào động thủ, mà thay bằng động cước, thời điểm va chạm rõ ràng dùng thêm khá nhiều lực, ngay cả Triệu Thư Ngôn cũng gia nhập hàng ngũ bạo lực này.

Đội trưởng bên Địa chất bắn bóng, nhưng bóng lại không chịu vào rổ, chưa đợi cho đối phương kịp hô lên “Rổ”, một thân ảnh cao gầy đã lao lên, linh hoạt lách qua đám người Địa chất trâu bò to lớn, dùng tứ chi tông người, sau đó cướp bóng, hướng phía rổ bên kia mà chạy.

Một hồi còi vang lên, một thẻ đỏ cho anh chàng phạm quy vô cùng trắng trợn.

“Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.” Triệu Thư Ngôn bày ra một nụ cười ác liệt, hướng ba tên thứ nhất bị cánh tay mình hạ, thứ hai lãnh một đầu gối và người cuối cùng ăn luôn một cái đầu.

Cậu không cần bất cứ người nào thay mình báo thù, nếu bản thân có chịu ủy khuất, chính mình nhất định sẽ nghĩ cách đòi lại.

Lưu Đông ôm bóng cười ha ha, vẻ mặt như thắng lợi đã gần trong gang tấc: “Trước khi ra tay cũng không chịu suy nghĩ, danh hào điện hạ của tụi này đâu phải tùy tiện mà phong?”

Cả đội bóng mặt đều . Vừa này còn vì tên kia xúc động mà thay trời hành đạo, kết quả đối phương đã lãnh thẻ trước cả mình.

Thôi Ninh Nhạc lau mồ hôi, cười khê: “Thù của cậu ta, cứ để cậu ta tự báo vậy.”

Ánh mắt đám người Địa chất giống như muốn đem Triệu Thư Ngôn ăn tươi nuốt sống vậy.

“Các người nợ ta ba lượt, tôi trả trước cho các người hai lần,” Triệu Thư Ngôn chỉ vào đối phương, cười lạnh, “Bất quá từ đây trở đi, chúng ta phải hãy dựa vào bản lĩnh thật sự của mình mà đấu, đừng ai ra vẻ nữa. Hiện tại là sáu mươi hai so với sáu mươi lăm, các người cũng không kém tụi này bao nhiêu, còn năm phút đồng hồ, chúng ta thử xem, ai mới thật sự là quán quân.”

“Mày vừa nãy cũng nói vậy!” Đội trưởng bên kia gần như hướng cậu rít lên.

“Vết thương trên mu bàn tay tôi còn chưa hết chảy máu đó.” Triệu Thư Ngôn hừ lạnh, giơ băng tay còn loang lổ vết máu lên cho đối phương xem.

Vì thế sân đấu liền im lặng trở lại.

Thôi Ninh Nhạc đem bóng trở lại điểm xuất phát, ném cho đồng đội mình, bình tĩnh ra lệnh: “Tiếp tục.”

Cho nên, trận đấu liền tiếp tục theo đúng quy định.

Mãi đến khi tiếng còi vang lên, tất cả mọi người vẫn đang dùng hết sức mình tranh bóng, nếu không bị trọng tài ngăn lại, không người nào phát hiện trận đấu đã kết thúc.

Cuối cùng, khoa Kiến trúc dẫn trước ba điểm giành được thắng lợi. Triệu Thư Ngôn dùng cả người lao lên, hướng phía Thôi Ninh Nhạc mà bay tới. Người kia cũng theo bản năng vươn tay ra đỡ, đối phương bám trên người hắn, tựa như một miếng cao dán, nóng hằm hập mà mềm nhũn.

Tiếng tim đập của người này xuyên qua làn da mỏng manh, truyền đến đáy lòng kẻ kia.

Trở thành mục tiêu của đám hậu vệ, thể lực Triệu Thư Ngôn đã hoàn toàn cạn kiệt, nhưng chỉ cần trận đấu chưa kết thúc, Lô hoa kê kiêu ngạo nhất định vẫn tiếp tục kiên trì.

Thôi Ninh Nhạc đỡ lấy cậu, bất đắc dĩ lại thấy vui sướng.

Lô hoa kê cười giống như một đứa nhỏ đang thỏa mãn, nhìn đám người Địa chất mà nói: “Tụi này thắng rồi nhá.”

Người bên Địa chất không thể mở miệng, xét về thực lực bọn họ thật sự đã thua, nếu ở trước mặt nhiều người như vậy nổi bão, cũng là chính mình không có lý. Vì thế, tên đội trưởng dẫn theo toàn đội, tức tốc bỏ đi, để lại đám người Kiến trúc reo hò chiến thắng.

Thôi Ninh Nhạc vác Triệu Thư Ngôn trở về ký túc xá, vài người có ý tiến lên giúp một tay đều bị hắn uyển chuyển từ chối. Triệu Thư Ngôn dọc đường về phất tay tạm biệt, giống như nữ vương khải hoàn trở về, đợi đến lúc đã đứng trước cửa ký túc xá, người cũng rơi vào trạng thái mơ màng.

Đem cái vị tâm tính như trẻ nhỏ thả xuống giường, Thôi Ninh Nhạc lấy ra chai nước Hứa Tiêu đưa cho mình, định bụng dứt cho đối phương. Kết quả, nước còn chưa đổ được vào miệng, hơn một nửa đã trật ra ngoài. Hắn nghĩ một hồi, cuối cùng trở thành, chính mình uống vào một ngụm, sau đó, hôn xuống.

Dòng nước ấm áp rót vào trong miệng, từ khóe môi rỉ ra một ít chất lỏng không thể chảy vào được.

Thôi Ninh Nhạc cố gắng bình ổn nhịp đập hỗn loạn nơi ngực, nhưng trong khoảnh khắc, hần lại không khống chế được mà đẩy sâu thêm nộ hân.

Người đang nằm trên giường bất ngờ mở mắt, giống như công chúa Bạch Tuyết bị hôn mà thức giấc.

“Tôi muốn uống nước.” Thanh âm có chút khàn cùng ánh mắt như phủ sương, thật sự câu nhân.

Thôi Ninh Nhạc hơi nâng đầu, nhìn thẳng vào mắt đối phương. Hần cảm thấy chính mình thật ra không phải đồng tính luyến ái, ít nhất đã từng không phải, nhưng đối mặt với ánh mắt kia, cảm giác cực nóng nơi thân dưới khiến hần chẳng thể tiếp tục hoài nghi nữa.

“Nước.” Đối phương lập lại lần nữa, thanh âm khàn khàn mang theo chút gì đó như là vô thức làm nũng.

“Tên ác ma này.” Thôi Ninh Nhạc thở dài, cầm lấy chai nước, uống vào một ngụm, rồi trực tiếp dùng miệng mình rót vào cho tên kia. Hần không cần phủ nhận chính mình ghét phương thức này. Hần muốn dùng hành động của mình nói cho tên hỗn đản kia, hần thích cậu, đây là cách hần yêu thích một người, nếu không thể chấp nhận...

Người dưới thân cứng ngắc, nhưng không hề kháng cự cách hần đút nước cho mình.

Thôi Ninh Nhạc giống như trút hết toàn bộ sức lực mình mà mút mát bờ môi đối phương. Nữ vương điện hạ sau khi uống đủ nước, hai mắt lần nữa khép lại, xụi lơ nằm trên giường. Bỏ lại kỳ sĩ mặt đỏ hồng, hơi thở hỗn loạn ngồi bên giường, bất đắc dĩ áp chế chính mình.

Rõ ràng kẻ không tự tin là chính mình, lại chạy đi sắm vai đại hoi lang dụ dỗ tiểu hồng mao. Có đôi khi, hần thật sự nghĩ đến việc buông tay. Bởi Thôi Ninh Nhạc hần, từng đối diện với tình cảm bằng tư thế mạnh mẽ thản nhiên, nhưng thời điểm ở trước mặt Triệu Thư Ngôn, chỉ có thể ngu ngốc lấy lòng đối phương. Sự thay đổi này khiến bản thân hần sợ hãi, muốn buông tha tất cả, nhưng mà... Cứ vào thời điểm định buông tha, thì cảm xúc lại càng mãnh liệt thêm.

“Cậu cũng thích tôi đi?” Hần thấp giọng, mơ màng ghé vào bên tai người nào đó mà nói.

Đáp lại hần, là tiếng hít thở thật sâu, vô cùng có quy luật.

Thôi Ninh Nhạc cảm tức, túm lấy áo đối phương, đem người đã say giấc, không chút khách khí lay tỉnh: “Triệu Thư Ngôn, cậu tỉnh lại cho tôi!”

Triệu Thư Ngôn vô cùng khổ sở mở mắt, đối diện với tầm mắt người kia, mơ mơ hồ hồ nhận rõ tình cảm ẩn chứa trong đó, rồi có chút không tự nhiên mà né đi. “Tôi còn chưa nghĩ ra mà.”

Cánh tay túm áo cậu rõ ràng đang cứng đờ.

Vì cái gì ở trước mặt người mình yêu, lại chật vật đến nhường này?

Thôi Ninh Nhạc có phần ảo não, buông áo đối phương ra, chậm rãi nói: “Kỳ thật, bản thân tôi cũng không muốn biến thành đồng tính luyến ái. Nếu tôi tình nguyện khuất phục hiện thực, trước đây tôi sẽ lựa chọn cách giấu đi tình cảm này. Nhưng vì người tôi thích là Triệu Thư Ngôn, nếu bản thân buông tha, tôi nghĩ sau này mình nhất định sẽ hối hận. Vô cùng hối hận. Tôi vốn không thích phải hối hận, nếu hiện thực có gian nan, vậy cứ gắng hết sức mà vượt qua là được, tính đi tính lại cũng có thể coi là một thành tựu, so với việc phải hối hận thì vẫn tốt hơn. Nếu cậu cảm thấy ghê tởm, không cách nào chấp nhận được, tôi sẽ biến mất khỏi tầm mắt cậu, sau đó chính mình sẽ cố gắng quên cậu đi. Kết quả này có lẽ là nhẹ nhàng nhất. Nhưng Triệu Thư Ngôn này, một người cuối cùng cũng phải đứng lên lựa chọn cho cả đời mình, nếu lựa chọn đó không có vấn đề gì, trong lòng mình nhất định sẽ biết. Mà đáp án hiện tại của tôi, là muốn cùng cậu ở một chỗ, cho dù tương lai có ngập tràn khổ đau. Tôi vẫn muốn cùng cậu ở một chỗ.”

Cơn buồn ngủ liên tục bị những thông cáo chấn động xua đuổi mất, Triệu Thư Ngôn nhìn trần nhà có chút u ám, tâm loạn như ma.

Số lần yêu đương của cậu chỉ lẽ một con số. Bản thân từng thích một người, mà người kia chưa từng cho cậu cơ hội thổ lộ.

Cậu từng cảm thấy trên đời này không thể dựa vào ai, trừ bỏ bản thân mình.

Mà bản thân cũng từng cho rằng không cần dựa dẫm vào bất cứ kẻ nào, chính mình vẫn có thể đứng vững vàng giữa gió táp mưa sa.

Rồi sau đó, Thôi Ninh Nhạc xuất hiện.

Hắn so với bất kỳ ai đều đáng cho cậu ỷ lại, so với những kẻ khác càng đáng tin cậy hơn, so với toàn bộ thế giới có thể khiến cậu tin tưởng giao phó tất cả.

Nếu người bạn tốt này biến thành người yêu, phần tin nhiệm đơn thuần này có phải hay không sẽ biến thành một thứ gì khác?

Nhưng mà, rõ ràng vô cùng sợ hãi, nhưng Triệu Thư Ngôn lại ôm lấy Thôi Ninh Nhạc, vuốt ve mái tóc đối phương như đang vỗ về một đứa nhỏ: “Đừng sợ mà, kỳ thật tôi...”

Tôi thế nào chứ? Đáp án rốt cuộc là gì?

Triệu Thư Ngôn cố gắng đứng lên, nhìn chằm chằm khuôn mặt thanh tú của Thôi Ninh Nhạc, ngẫm nghĩ thật lâu, rồi đột nhiên nói: “Cậu nhắm mắt lại thử đi.”

Thôi Ninh Nhạc nhìn vào thật sâu trong đáy mắt đối phương, sau đó nhắm mắt lại.

Lạnh lẽo, đôi môi có chút khô khốc. Không mang bất cứ hương vị gì, chẳng ngọt ngào, mà cũng không chua chát, càng chẳng thể gọi là ghê tởm.

Chỉ là môi chạm môi, tim thì đập như thể muốn phá tung ***g ngực mà nhảy ra ngoài.

Gương mặt Triệu Thư Ngôn ửng hồng, cậu chợt nghĩ đến đáp án có lẽ nên dựa vào thực tiễn mà quyết định, nhưng người trước mặt, toàn thân rõ ràng đang run rẩy, nhưng hai mắt vẫn nhắm thật chặt, giống như cô gái nhỏ lần đầu tiên biết yêu, khẩn trương đến độ chính mình muốn hồng mắt rồi.

“Chờ tôi suy nghĩ kỹ đã.” Triệu Thư Ngôn cố gắng làm như thoải mái mà trả lời, cũng giả vờ không phát hiện Thôi Ninh Nhạc sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

“...Tôi đi tắm đây.” Không nghĩ đến chính mình lại lần nữa bị đùa giỡn, người trên giường nhảy xuống, không thèm nhìn đến Triệu Thư Ngôn một cái, lập tức vọt vào nhà tắm.

Nước lạnh đem phần điên cuồng đẩy đi, kéo về một chút lý trí, Thôi Ninh Nhạc nhìn chằm chằm gương mặt thiếu niên thanh tú trong gương, lúc này mới phát hiện trên mặt mình vẫn còn thấy rõ sự khẩn trương, sắc, sắc đỏ vẫn còn đó, như đang chờ mong điều diệu kỳ xảy ra.

Hắn cười khổ. Rõ ràng đã rất cố gắng như trấn định, kết quả khuôn mặt này lại làm lộ ra toàn bộ cảm xúc thật.

Vặn mở vòi nước, kỳ cọ toàn thân, như thể muốn tẩy đi toàn bộ hỉ nộ ái ố trong lòng.

Tắm rửa xong, thật vất vả điều chỉnh lại biểu tình lãnh đạm, Thôi Ninh Nhạc rời khỏi phòng tắm, Triệu Thư Ngôn vội vàng chui vào thể chỗ, đóng sầm cửa một cái, giống như vội vã cọ rửa dơ bẩn trên người.

Thôi Ninh Nhạc kỳ quái quét mắt về phía cửa lớn, sau đó xoay người mở tủ quần áo muốn thay một bộ đồ mới, lại phát hiện bên trong bất ngờ xuất hiện ba cái quần lót không phải của mình.

Hắn đứng hình hết khoảng mười giây, sau đó mặt không chút thay đổi hướng người đang trốn trong phòng tắm mà gọi: “Hình như trong ký túc xá có trộm.”

“... Ai chứ?” Người bên trong qua nửa ngày mới phản ứng lại, “Sao thế được?”

“Ừm, bắt quá tên trộm này có chút kỳ quái. Tôi chỉ thấy qua loại trộm quần lót, chứ chưa từng gặp trường hợp đi tặng quần lót.” Nói xong rồi, cuối cùng lại không thể kìm nén tiểu ý hiện lên khóe miệng, nhưng thanh âm vẫn bình thản như trước, “Cậu nói xem có cần báo cáo với bảo vệ dưới lầu không?”

“...Thôi Ninh Nhạc cậu không trả thù tôi liên chưa cam tâm có phải chứ!” Người cách một vách phòng tắm, hướng cánh cửa rộng to, có thể tượng tượng được bộ dạng mặt đỏ thẹn quá hóa giận của cậu.

Thôi Ninh Nhạc đỡ trán, cười đến chảy cả nước mắt. Hắn cầm lên ba cái quần lót nào đó, nhét vào dưới đáy tủ quần áo: “Chúng ta tạm thời tha cho tên trộm kia vậy, quần lót này tôi sẽ nhận làm kỷ niệm.”

“... Lần sau tôi sẽ không thêm giặt sạch đâu!”

“Cậu không gì à?” Hắn cố ý đề cao thanh âm, đồng thời cũng che giấu chút run rẩy trong đó.

“Không cần thì thôi, trả lại đây!” Mỹ thiếu niên ướm sững, mở cửa cái rầm, xấu hổ nhào lên, muốn giành lại vật nào đó mà chính mình mặt dày bỏ vào, nhưng mà...

Thôi Ninh Nhạc lập tức chắn trước tủ quần áo, trừng mắt: “Mơ đi.”

Cảnh tượng này tựa như đã từng được tiên tri trước thì phải? Lâu thật lâu sau này, nếu cậu phát hiện trong tủ của tôi có giấu áo sơ mi của mình, lập tức biết tôi có thích cậu hay không.

Chuyện hài trong kỳ nghỉ đông năm nay, thế mà lại chân thật vô cùng. Thôi Ninh Nhạc nhìn chằm chằm Lô hoa kê khả ái đang tức tối, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống toàn bộ đối phương vào bụng.

“Chiều nay của cậu rất độc đáo và sáng tạo nha.” Hắn cố ý giễu cợt đối phương.

Lô hoa kê cũng trừng mắt với hắn: “Đắc ý cái gì! Nhìn xem mặt cậu đã đỏ như mông khỉ rồi kia kìa!”

Rắn hổ mang cười nói: “Vị tiên sinh này, mông của cậu không thể đem so với thuốc nhuộm của tôi nha.”

“...” Triệu Thư Ngôn đỏ mặt, lại bị chẹn họng nói không nên lời.

“Bất quá, mông này tôi thích đó.” Thôi Ninh Nhạc nói xong, lập tức bóp má đối phương, rồi hung hăng hôn xuống.

Triệu Thư Ngôn liều mạng giãy dụa, vẫn không cách nào thoát khỏi móng vuốt người kia, đành phải chịu bị tập kích, hung tợn mắng một câu: “Mông của cậu ông đây không thêm!”

Thôi Ninh Nhạc dừng động tác.

Sau đó, hắn phì cười ra tiếng: “Vậy thì tốt rồi.”

Triệu Thư Ngôn chỉ hận không thể nhổ xuống hai cái nanh độc của ai kia, ném xuống Thái Bình Dương.

Những kẻ trì độn trước tình cảm, vốn không bao giờ hiểu được lãng mạn là như thế nào. Kiểu người này, sau một đêm thức dậy, lập tức coi hết thấy chuyện ngày hôm qua như mây bay, tan biến không hề lưu lại chút gì.

Thôi thiếu gia gần đây có chút phiền não. Bởi vì đối tượng yêu đương của hắn không phải cô nàng xinh đẹp nào đó, cũng chẳng là chị gái nóng bỏng, mà rõ ràng là một con Lô hoa kê độc nhất vô nhị trên đời này. Không chỉ có bộ lông đuôi rực rỡ, Lô hoa kê này còn thích ngẩng cao đầu, ưỡn ngực không bao giờ chịu thừa nhận.

Nhưng hắn là kỵ sĩ thích phản nghịch lại trung thành.

Thôi Ninh Nhạc chậm rãi bình tĩnh trở lại. Nếu đã túm được bộ lông đuôi của Lô hoa kê, sẽ không sợ tên gia hỏa yêu quý lông đuôi của mình dễ dàng trốn mất. Mà hắn cũng biết, nếu muốn tiến thêm bước nữa nhất định lại càng cần nhiều thời gian, gia hỏa kia chỉ vừa trút xuống lớp vỏ bọc cứng rắn, nhất định còn chưa chịu lộ ra nơi mềm mại nhất của mình cho kẻ khác chạm đến.

Tất cả mọi thứ, chỉ cần để cho cậu quen dần sẽ tốt thôi.

Tình trường lão luyện đối đầu với thiếu niên ngay thơ, cục diện đương nhiên đã lệch về một phía.

Giống như bây giờ, Triệu Thư Ngôn vừa ăn chocolate vừa chơi game. Thôi Ninh Nhạc mới từ bên ngoài trở lại, bụng có chút đói, đi về phía người kia, một phen nâng cằm cậu lên, hung hăng hôn môi, trực tiếp từ trong miệng người nào đó cướp được một khối chocolate vừa mới cắn ra.

Trong phòng chỉ còn nghe được thanh âm gào thét của nhân vật chính trong game lúc bị chém chết.

Tầm mắt Triệu Thư Ngôn không hề nhìn tới thủ phạm: “Cậu không thấy ghê sao?”

Thôi Ninh Nhạc hỏi vạc lại cậu: “Cậu không cảm giác tim đập nhanh hơn à?”

“Tim đập nhanh cái rắm ấy! Đi đoạt đồ ăn là cậu, nên thấy gớm cũng phải là cậu mới đúng! Mau trả lại chocolate cho tôi ngay! Miếng chocolate Thụy Sĩ này là A Hoàng cho tôi đó, mới cắn được miếng đầu tiên, lại bị cậu từ trong miệng cướp mất rồi!” Triệu Thư Ngôn đứng trên giường, rống giận.

Trọng tâm câu chuyện lại lần nữa lệch khỏi quỹ đạo. Thôi Ninh Nhạc tuy muốn dừng nhưng lại không nhìn được, sau khi nuốt hết chocolate vào miệng, lại thè lưỡi, khiêu khích: “Có bản lĩnh thì giành lại từ trong miệng tôi đó. Nhà tôi không có thân thích ở Thụy Sĩ, không cách nào mua trả cho cậu loại giống vậy đâu.”

“...Chiều này cậu đem đi lừa bao nhiêu đứa con gái ngây thơ rồi hả?” Lúc này, sau nhiều thất bại cay đắng, Triệu Thư Ngôn hình như đã thông minh hơn một chút.

“Cậu ghen hử?” Biết rõ đáp án nhất định không phải thế, cho nên thời điểm hỏi ra câu này, Thôi Ninh Nhạc đã muốn bỏ đi làm chuyện khác.

Người phía sau bất ngờ im lặng, Thôi Ninh Nhạc cảm thấy kỳ quái, vừa quay đầu liền bắt gặp một cảnh thế này. Người kia thế nhưng không hề có vẻ tức giận, chỉ nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn hắn, đợi cho đến khi kẻ bị soi phải quay đầu lại, sau đó mở to mắt, vẻ mặt rất không tự nhiên như thể đang nói “Cho dù tôi có khó chịu cũng không cho cậu có cơ hội chế nhạo”.

Thôi Ninh Nhạc ngẩn người, sau đó bất đắc dĩ cười: “Tôi còn nghĩ cậu đang tức giận thật đó chứ.” Hắn thẳng thừng nói ra suy nghĩ của bản thân.

Nếu nói như vậy có thể giảm bớt khí thế của chính mình để đối lấy chút thành thật của đối phương, cũng coi như không quá thiệt thòi. Thôi Ninh Nhạc lúc này mới phát hiện, một khi thật tâm thích một người, chính là thay đổi nguyên tắc sống của bản thân càng nhiều càng tốt, mặc kệ có an toàn hay không, miễn sao giữa hai người gần gũi thêm thì tốt rồi.

Tuy rằng như thế này, khó tránh khỏi tình cảnh chật vật. Nhưng hiện tại, nếu bản thân đã thẩm tính toán dùng tình cảm của mình vây chặt người kia, tốt nhất liền cứ duy trì hiện tại giống như lúc này, để tâm trí không khi nào được yên tĩnh đến mức phải cần đến bác sĩ tâm lý cũng được.

Ngẫm lại tình cảnh hiện tại của bản thân, Thôi Ninh Nhạc không khỏi cười khổ. Thì ra chính mình bắt quá chỉ là một kẻ bắt đầu học cách yêu đương mà thôi.

Triệu Thư Ngôn xoay lưng về phía hắn, bả vai giống như đang căng cứng.

Loại hành động cùng ngôn từ thân mật vượt quá ranh giới bạn bè này, gần đây không ngày nào không có. Từng câu từng chữ, cho dù bản thân có cố ý bỏ qua, vẫn giống như đường mật rót đầy đầy lòng, không thể không nhận. Mà cậu không phải không muốn giữ lại trong lòng, chỉ là chẳng dám.

Lại tiến gần thêm chút nữa, chỉ là bản thân chưa từng thử hẹn hò với người khác. Triệu Thư Ngôn biết nên đối xử với bạn bè thế nào, cũng rõ đối với người yêu phải ra sao, nhưng là, phải cùng Thôi Ninh Nhạc chung một chỗ như thế nào, tâm trí cậu chưa từng nghĩ đến. Biết rõ tư vị khi cùng người kia hôn môi là như thế nào, thì tính cái gì? Triệu Thư Ngôn biết hôn càng sâu, tình cảm càng khó dứt. Không chỉ là thể xác, mà còn cả lý trí.

Cậu chỉ sợ vạn nhất chính mình giống như trước đây, Thôi Ninh Nhạc cứ như vậy nhận về, qua lâu dài toàn bộ ý lại cùng tín nhiệm rơi xuống, vỡ tan ở giữa hai người, cuối cùng thành ra chẳng thể cứu vãn, thì làm thế nào bây giờ?

Kết quả, tên kia lại nói cho cậu, người để ý mối quan hệ này, hình như chỉ có mỗi chính mình.

Triệu Thư Ngôn thật sự tức giận. Cẩn môi, nhìn chằm chằm nhân vật trong game trong vòng một phút đồng hồ đã chết đến lần thứ n. Qua nửa ngày, quảng hết tất cả áp chế, Triệu Thư Ngôn ngồi phịch xuống

giường, ngẩng đầu, nhìn thẳng đối phương: “Thôi Ninh Nhạc, hôn tôi đi.”

Thôi Ninh Nhạc ngay lập tức đánh rơi ly nước trong tay.

“Hôn tôi đi!” Thiếu niên xinh đẹp, đỏ mặt ra lệnh.

“Cậu muốn gì đó?” Thôi Ninh Nhạc ngược lại ác thanh ác khí*(*lời lẽ cay độc)– cũng đỏ mặt theo.

“Cậu chẳng phải bảo tôi không thích sao? Tôi đây để cho cậu biết rõ, tôi có hay không! Lão tử để cậu hôn, lão tử cũng cho cậu đụng chạm. Cậu nói xem, còn ai khác dám làm như vậy với tôi! Cậu dám bảo tôi không cần! Vậy cậu thật muốn thế nào! Bắt tôi phải nằm ra giường cho cậu đè sao?”

“Ai bảo vậy!”

“Vậy cậu làm chi cái bộ dạng không yên lòng kia! Tôi thích ai được cơ chứ! Tôi không phải chỉ có thể thích cậu sao! Không, không phải thích, mà là rất thích cậu đó, cậu là mối tình đầu của lão tử, này còn muốn thế nào nữa!”

Không nghĩ tới, chính mình lại huych toẹt nói ra hết tâm tình.

Mà cái vị đã bày mưu từ lâu lắm rồi, ý đồ khiến cho người nào đó mắc bẫy, lại không dám tiến lên.

Lời nói ra quá nhanh liền không cách nào thu trở lại, thiếu niên xinh đẹp chỉ có thể cố gắng tranh thủ chút uy nghiêm còn sót lại: “Ngốc à, ngốc cái gì mà ngốc, cậu nghe cho kỹ tôi nói đây! Tôi nói tôi thích cậu đó,...” Rồi, Triệu Thư Ngôn dừng lại, gãi gãi đầu, “Tôi cũng chẳng biết như thế nào là thích một người, tôi cái gì cũng chưa nghĩ tới, kết quả cậu thông báo một tin như vậy, làm tôi do dự, tôi phản ứng có chút trì độn thì không được sao!”

Khóe miệng Thôi Ninh Nhạc khê nhướng cao, khuôn mặt chưa từng đỏ giống như lúc này đây.

Ngay cả Triệu Thư Ngôn bắt gặp biểu cảm của đối phương như vậy, liền suy nghĩ không biết chính mình có hay không quá mức hung dữ dọa ngốc người kia, khiến Rắn hổ mang giật mình trở thành bộ dạng như thế này.

“Tôi... Tôi mới mắc kệ cậu đó...” Thôi Ninh Nhạc khiếp sợ đến mức ăn nói lung tung.

Triệu Thư Ngôn giống như gặp được Thôi Ninh Nhạc chân chính.

Người kia cũng hết như mình, cũng đồng dạng sau khi cởi bỏ lớp giáp bảo vệ bên ngoài, chỉ còn lại bụng dạ dễ mềm lòng. Hắn ôn nhu như vậy, nếu có thể bỏ qua nanh nọc bén nhọn kia, sẽ cảm nhận được nội

tâm ôn hòa, chân thật khiến người ta khó lòng từ chối.

“Cậu còn bảo tôi ngốc.” Triệu Thư Ngôn nở nụ cười, tự mình đi tới, một phen kéo áo đối phương, hung hăng mà yêu thương, hôn lên.

Thôi Ninh Nhạc cuối cùng cũng bắt được xúc cảm đang truyền tới não bộ, thứ gì đó lách qua răng nanh của mình, kéo lấy đầu lưỡi mà quần quýt, theo đầu lưỡi ướt át từ từ đẩy cao nhiệt độ thân thể của cả hai.

Đôi môi mềm mại.

Hương vị tựa như thuốc phiện.

Cảm giác con tim như muốn nổ tung.

Triệu Thư Ngôn đáng chết, sau này ở trên giường... Tuyệt đối không thể cho cậu chủ động.

Thôi Ninh Nhạc vuốt ngực, ác độc nghĩ như vậy.

11. Chương 11

Mùa đông lại gần kề, Thôi Ninh Nhạc nhìn lịch treo tường, đột nhiên hỏi một câu: “Cậu muốn quà gì?”

“Hử?” Người nào đó đang quần thành một đống mà chơi game, khuôn mặt xinh đẹp vì kinh ngạc mà ngẩng lên.

“Cậu quả nhiên quên mất cuối tuần này là sinh nhật của mình đi?”

“Hôm nay là ngày mấy rồi?” Vị đang chơi game đến quên trời quên đất hiện tại mới biết phản ứng lại.

“... Ngày một tháng tư.” Lườm một cái.

Triệu Thư Ngôn sửng sốt, lập tức bấm nút dừng, vui vẻ chạy tới chỗ Thôi Ninh Nhạc, ngồi xuống bên cạnh đối phương, nhìn vào trang lịch để bàn: “Ái chà, còn khoanh tròn nữa nha.” Cậu quay đầu nhìn người nào đó, cười lộ cả răng nanh: “Để ý sinh nhật tôi vậy sao?”

Thôi Ninh Nhạc đá tên thói tha kia một cái, úp quyển lịch bàn xuống: “Ai thêm để ý cậu! Tôi chỉ vừa lúc có chuyện quan trọng vào ngày đó thôi.”

Này, rõ ràng hai tai đều đỏ ửng lên rồi nha. Triệu Thư Ngôn nghĩ nghĩ, sáp lại càng gần, nhìn chăm chăm đối phương, nụ cười giống như trẻ nhỏ ngây thơ: “Hàng mẫu nha.”

“Được, Lego vậy.”

“Đó là đồ chơi của con nít!”

“Rất phù hợp với chỉ số thông minh của cậu.”

“Thôi Ninh Nhạc cậu dám xem thường tôi nhất định sẽ gặp báo ứng!”

“Báo ứng của tôi chính là thích phải cậu đó.”

Sắc mặt Triệu Thư Ngôn không tình nguyện biến đó: “Này phải là vinh hạnh của cậu!”

Thôi Ninh Nhạc nhìn thẳng vào mắt đối phương, cười khế: “Tôi rất vinh hạnh nhận lấy báo ứng này mà.”

“Vậy cậu đừng thích nữa!” Triệu Thư Ngôn xấu hổ mắng.

“Tôi bây giờ không còn thích nữa.” Thôi Ninh Nhạc đem mớ tóc lòa xòa trên trán người nào đó vén qua hai bên, giống như đang niệm thần chú, thấp giọng nói: “Tôi bây giờ là yêu. Yêu cậu, chính là kết quả của báo ứng dành cho tôi.”

Triệu Thư Ngôn bị thông cáo này hoàn toàn đánh gục.

Người trao tình cảm trước chưa hẳn đã là kẻ thua cuộc.

Thời điểm Triệu Thư Ngôn ý thức được rõ ràng tình cảm của mình, cậu đã bị tình cảm của Thôi Ninh Nhạc bủa vây thật chặt. Có nhiều lúc, đối mặt với tình cảm nồng nhiệt của người kia, cậu thật sự chật vật lại thêm thẹn thùng không biết làm sao. Bởi vì có chút trì độn, cho nên những khi nhận được kiểu lời yêu trực tiếp như thế, Triệu Thư Ngôn sẽ lại làm ra vài phản ứng kích động. Cậu thật sự không biết nên đáp lại thế nào, càng sợ bản thân rơi xuống thế hạ phong, hoặc thái độ đối đáp không đủ chân thành, sẽ tổn thương đối phương.

Đối với tình cảm này, cậu luôn là kẻ bị động để mặc đối phương lôi kéo, cho nên cảm giác chính mình có phần thua thiệt.

Bởi vì tâm tính ngây thơ lại ngốc nghếch, cho nên dù có giả vờ này nọ, nhưng vẫn luôn tinh khiết như vậy, hồn nhiên đến mức người ta phải kinh ngạc.

Triệu Thư Ngôn chính là kiểu người như vậy, cho nên giờ phút này mới xấu hổ không nói được lời nào.

Thôi Ninh Nhạc im lặng vuốt ve khuôn mặt người đối diện, cũng không chờ mong cậu sẽ ngay tức khắc đáp lại. Hắn không rõ tâm tư Triệu Thư Ngôn, chính mình chỉ làm theo bản năng, cố dùng thật nhiều ngôn từ để biểu đạt mối quan hệ này. Từ ngữ luôn có một sức mạnh vô hình nhất định, cho nên mới có người cho rằng ‘Ngôn ngữ có sức mạnh của thần linh’. Hắn thật sự sợ Triệu Thư Ngôn sẽ vì sợ hãi mà trốn tránh, cho nên phải giữ thật chặt tay người kia, dù như vậy sẽ làm đau cậu, thậm chí khiến cậu sợ hãi. Nhưng cuối cùng, hắn vẫn chẳng cách nào thôi dùng hết sức mình, không để cho đối phương rời đi.

Này không phải dục vọng độc chiếm.

Nhưng gọi là quan tâm. Bởi vì quá mức quan tâm, cho nên mới lo được lo mất.

Thôi Ninh Nhạc không phải thánh nhân, hắn cũng chẳng khác nào tên ngốc. Đây là lần đầu tiên hắn thích một người, còn là một thằng con trai, cho nên có thể sống vai cùng hắn, hắn cũng là một tên khờ khạo.

Bọn họ đều còn rất trẻ, còn chưa rõ người lớn thì yêu đương tự do thoải mái kiểu gì, cho nên mới khẩn trương mà nắm thật chặt tay đối phương, không hề để tâm việc có làm người kia bị đau hay không, mà quan trọng là có thể khiến đối phương ở mãi bên cạnh mình.

May mắn, Thôi Ninh Nhạc chưa làm gì quá khích. Bởi vì chính hắn chưa kịp dùng sức, tên kia đã giơ tay đầu hàng.

Triệu Thư Ngôn ngượng ngùng đảo mắt vòng vòng, chỉ sợ phải nhìn thẳng vào mắt Thôi Ninh Nhạc: “Tự nghĩ đi, tôi cũng chẳng đòi hỏi gì nhiều, chỉ cần cậu tự tay làm chocolate cho tôi cũng được rồi. Ngoài siêu thị bán đầy nguyên liệu làm chocolate đó.”

Thôi Ninh Nhạc khẽ cười. Không thể vội vàng, phải như tằm ăn từng chút một, sau đó cứ thế nuốt trọn toàn bộ.

Đương nhiên dù một mảnh nhỏ cũng không thể thừa cho kẻ khác.

Nếu thật tâm thích một người, cậu cũng sẽ làm như vậy chứ?

Triệu Thư Ngôn đối với vấn đề này, tới tận bây giờ vẫn chưa từng nghĩ đến.

Chạy đi tìm Phó Hiểu Xuân tham khảo, kết quả tên gia hỏa mới tập tành yêu lần đầu lại đỏ mặt, hỏi ngược lại: Để chi vậy?

Này, đồ vô dụng.

Sau đó chạy đi tìm Hứa Tiêu, muốn thử nghiệm sự tinh tế của phái nữ, kết quả người kia chớp chớp mắt, cười rất không có ý tốt: “Cậu thích ai rồi hử?”

Ánh mắt sáng lờ lờ khiến lông tóc Triệu Thư Ngôn dựng thẳng đứng, thật sự chỉ muốn buông xuôi. Nhưng Hứa Tiêu lại kéo kéo góc áo cậu, chỉnh lại nụ cười cho thích hợp, sau đó nói rất nghiêm túc: “Ai dà, đừng có chạy mà. Tớ nói nha, mặc kệ cậu thích ai, chỉ cần đứng vào vị trí đối phương, nghĩ xem người ta đã làm những gì cho cậu, liền có thể biết hẳn rốt cuộc cần nhất điều gì.”

Triệu Thư Ngôn trừng cô nàng: “Ông đây không có thích ai hết. Ông đây chỉ hỏi chút thôi.”

Hứa Tiêu cười cười vẻ hiểu ý: “Cậu có thể nói là thay bạn mình hỏi nha.”

“... Ông đây hiểu kỳ mà thôi.” Triệu Thư Ngôn thật hối hận vì chạy đi tìm đám con gái này, lại còn chọn ngay cô nàng Hứa Tiêu khó đối phó nhất.

“Yên tâm đi, tớ không lan truyền ra ngoài đâu.” Hứa Tiêu hừ một tiếng, “Tớ mà nói ra, cậu về sau nhất định sẽ không nói cho tớ biết cậu thích ai, phải không nào?”

“...Cậu có không nói tôi cũng chẳng thèm cho cậu biết!” Triệu Thư Ngôn then quá hóa giận muốn bỏ của chạy lấy người, đột nhiên lại dừng bước, quay đầu nhìn đối phương: “Nếu người kia cái gì cũng không thiếu thì sao?”

“Chính bản thân cậu. Người kia nhất định sẽ thích.” Hứa Tiêu nghiêm túc trả lời.

... Cậu vốn biết không nên tin tưởng bọn con gái mà.

Mùa đông năm đó, Phó Hiểu Xuân xảy ra chuyện.

Tuy rằng cuộc sống sẽ có lúc không được thuận buồm xuôi gió, nhưng bão táp lần đó thật sự để thử thách sức chịu đựng con người.

Có người post lên mạng nội bộ của trường, kể rằng chính mình nhìn thấy tận mắt Phó Hiểu Xuân cùng một người đàn ông ở góc đường hôn môi. Cho nên, chủ đề Phó Hiểu Xuân là đồng tính, không tới một ngày, đã lan truyền khắp trường học.

Muốn thành nhân vật chính của một chủ đề nào đó cần hai yếu tố. Một là, chủ đề phải có tính chấn động. Cái còn lại, chính là hình tượng của nhân vật chính. Phó Hiểu Xuân với bộ dáng quá mức thanh tú là một tên đồng tính luyến ái, trong suy nghĩ của nhiều người vô cùng hợp ý, cho nên tốc độ lan truyền tin tức, thật khiến người ta ghen hòng trần trời.

Triệu Thư Ngôn đang ăn cơm trong căn tin trường phát hiện có vô số ánh nhìn khác thường đổ dồn về phía

mình. Còn chưa nắm được tình hình, lại bắt gặp tên con trai thứ tư cố ý ‘đi ngang qua’ chỗ mình, bỏ lại một cái cười lạnh, cuối cùng, cậu buông đũa, vội vàng móc ra di động, gọi điện cho Lưu Đông.

Không có người nghe máy.

Triệu Thư Ngôn nhú mày, đang muốn gọi vào một số khác, nhưng vừa lúc di động lại giành trước một bước mà đổ chuông, thì ra là do Thôi Ninh Nhạc gọi.

“Cậu nhanh chạy về dưới lầu ký túc xá đi!” Thanh âm đối phương có chút gấp gáp, không đợi cậu mở miệng nói chuyện, đã lập tức ngắt máy.

Triệu Thư Ngôn lao thật nhanh ra khỏi căn tin. Ngay cả Thôi Ninh Nhạc còn sốt ruột như vậy, cậu dám chắc này không phải chuyện gì tốt rồi.

Dưới lầu ký túc xá nam sinh bình thường khá vắng vẻ, nhưng hiện tại lại tập trung không ít người. Một đám người đang vây xem vừa thấy Triệu Thư Ngôn, không chờ bị cậu xô đẩy, toàn bộ tự giác nhường đường, để nhân vật mới đến thuận lợi đi vào khu vực trung tâm.

Vài tên con trai đứng chắn ngay cửa ký túc xá, trợn mắt nhú mày, vô cùng hùng hổ.

Thôi Ninh Nhạc che trước Phó Hiểu Xuân, hung tợn trừng mắt với bọn họ.

Không khí xung quanh vô cùng căng thẳng, mà đám người vây xem còn không ít kẻ muốn châm thêm ngòi, chỉ không biết vào thời điểm nào sẽ thật sự bùng nổ. Triệu Thư Ngôn đi qua, đem Phó Hiểu Xuân kéo đến trước mặt mình, từ trên cao nhìn xuống, chạm ngay ánh mắt quật cường, nhưng đã đỏ ửng.

Không nghĩ tới, ngay cả động tác vô cùng bình thường này cũng bị đám người kia đem ra mỉa mai, “Tôi nói có sai đâu? Đồ đồng tính luyến ái ghê tởm.” Lời nói như được rít ra từ kẽ răng, vô cùng ác ý.

Mấy chữ cuối cùng, rốt cuộc cũng khiến Triệu Thư Ngôn hiểu ra đại khái tình huống hiện tại.

Cậu cười hỏi: “Ai là đồng tính luyến ái hử?”

“Vốn chỉ có mình Phó Hiểu Xuân bị người ta bắt gặp, nhưng nếu hiện tại nếu mày thẳng thắn thừa nhận mình là biến thái, bọn này cũng không kinh ngạc lắm đâu.” Một trong những tên chắn trước cửa hừ lạnh.

“Ai bắt gặp?” Thôi Ninh Nhạc cùng Triệu Thư Ngôn trầm miệng một lời.

“Việc này không cần mày xen vào, dù sao Phó Hiểu Xuân cũng đã bị người ta bắt gặp cùng đàn ông hôn môi, như thế đã đủ đâu cần phải thắc mắc thêm?”

Triệu Thư Ngôn nhìn thử Phó Hiểu Xuân, đối phương mím môi, thân thể khẽ run rẩy.

Đối tượng của cậu ta còn người nào khác nữa? Hai người bọn họ thật vất vả mới tiến thêm được một bước, còn chưa kịp bùng cháy mãnh liệt gì đó, đã gặp phải sự việc này lạnh chết tâm rồi.

Chỉ cần tính hướng bọn họ thay đổi, cuối cùng sẽ bị kẻ khác vạch trần.

Nhưng, bọn họ đều còn trẻ, tất thấy dừng đến nhanh như vậy chứ?

Triệu Thư Ngôn phát hiện trong mắt Phó Hiểu Xuân ánh lên tia phẫn nộ, im lặng dùng hết sức siết chặt tay người bên cạnh, ngăn không cho cậu chàng mở miệng. Nếu còn trẻ đã sốc nổi như vậy, thì cả đời này không cách nào vực dậy nữa. Không phải bọn họ không đủ dũng khí, chỉ là chẳng muốn biến thành hữu dũng vô mưu. Thế giới này không phải chỉ dựa vào sức mạnh mới chiếm được tôn trọng của kẻ khác.

Điểm này, Triệu Thư Ngôn rõ ràng hơn bất cứ ai khác.

“Ai nhìn thấy cậu ta cùng đàn ông hôn môi? Lúc nào, địa điểm đâu? Dựa vào cái gì nói Phó Hiểu Xuân là đồng tính?” Triệu Thư Ngôn từng từ từng chữ, hỏi dồn dập.

“Mày không cần tìm cách đánh trống lảng. Mày cũng giống thế thôi, đồ ẻo lả chết tiệt cả. Bộ dạng giống hệt con gái, bị người ta gọi là Nữ vương cũng không thấy ngượng, còn chẳng ngại người ngoài như tụi này cảm thấy ghê tởm cỡ nào!”

Triệu Thư Ngôn cuối cùng hiểu ra nguyên nhân của những ánh mắt khác thường lúc ăn trưa ban nãy. Cậu cười lạnh: “Thì ra trong từ điển của bọn mày, bộ dạng đẹp một chút liền bị gọi là ẻo lả chết tiệt, không khác gì đồng tính luyến ái. Mà đồng tính luyến ái chính là biến thái, biến thái liền phải đuổi đi sao?”

“Cái thứ bán nam bán nữ như tụi mày đừng trà trộn trong ký túc xá nữa! Nếu có một ngày, tụi mày lén lút bò lên giường bọn này thì sao?!”

“Lén lút?” Triệu Thư Ngôn bày ra biểu tình gian nan, “Tụi mày có tự đóng gói đưa đến tận nơi, ông đây còn cảm thấy ghê tởm đó, biết không hả?”

Thôi Ninh Nhạc tiếp lời: “Loại mặt hàng này phỏng chừng chỉ có giữa đêm hôm khuya khoắt, không nhìn ra được cả đầu ngón tay, cho nên mới chẳng để tâm đến khuôn mặt bọn họ, mũi không ngửi được mùi thối trên người, mắt nhìn không thấy mớ mụn kia, mới phát sinh tỷ lệ 1% này. Hơn nữa, trong 1% này, còn phải trừ đi 99% khả năng cảm thấy ghê tởm buồn nôn này nọ, nói cách khác, tỷ lệ xảy ra phải đến 1 phần vạn nha...”

“Căn cứ vào nguyên tắc này, trong một phần vạn đó chọn ra cá nhân ưu tú, cũng chỉ có Ninh Nhạc cậu được đề cử thôi há.” Triệu Thư Ngôn cười to, “Vậy đám tụi mày khấn trương làm chi? Ông đây có đánh lên kiếu gì, cũng chỉ chạy qua giường bên cạnh mà cọ thôi, cho nên dù là đồng tính luyến ái, cũng có liên quan

gì đến tội mày? Có bụng đói ăn quàng cũng không coi trọng nỗi tội mày đâu. Đồng tính luyến ái thì sao nào, cũng chỉ là thích một người nào đó, giống như con gái thích con trai, nếu được chấp nhận thì thuận lý thành chương yêu đương, bị từ chối cùng lắm thì bá vương ngành thượng cung. Đây là vấn đề về đạo đức, đáng gì đến tính hướng đâu. Nói coi, tội mày rồi cuộc có học qua lớp giáo dục giới tính chưa hả?”

“Vậy mày thừa nhận mình là đồng tính luyến ái à?!”

“Mặc kệ có phải hay không, bên cạnh Hiếu Xuân đã có anh đẹp trai Lưu Đông, tao thì có mỹ thiếu niên Thôi Ninh Nhạc rồi, tội mày ở đây buồn lo vô cớ làm chi? Buồn cười ghê đó.” Nét cười trên môi Triệu Thư Ngôn không hề tắt, từ ngữ càng lúc càng cứng rắn.

Đám người trúng phải phản kích hữu hiệu, giá trị HP lập tức tuột xuống một lượng lớn, quần chúng vây xem cũng bắt đầu xôn xao những tiếng cười.

Đám con trai khoa Kiến trúc trong lòng còn lẩn cấn vốn đang tránh bên trong, cuối cùng đều nắm chặt tay, chuẩn bị bước ra hỗ trợ.

“Triệu Thư Ngôn, đừng tưởng chỉ như thế thì mày sẽ bảo vệ được Phó Hiếu Xuân. Chuyện thằng kia là đồng tính luyến ái toàn trường đều biết cả rồi, tội này chỉ là nhóm đầu tiên lên tiếng mà thôi, còn rất nhiều người chưa nói ra, mày tưởng như vậy là che chở được nó sao? Đừng nghĩ cứ đứng ở đây diễn thuyết là có thể thành công che lấp sự thật? Mày đừng tưởng bở!” Đám con trai kia nghiêng răng, trong ánh mắt cùng ngôn từ đều không hề giấu giếm khinh thường của mình.

“Ai cần mấy người thông cảm?! Tôi có phải đồng tính luyến ái hay không cũng chẳng liên quan đến mấy người, mà mấy người nghĩ thế nào, cũng chẳng can hệ gì tới tôi?!” Phó Hiếu Xuân rồi cuộc không thể nhịn nữa, hướng đám người kia rống lớn.

Không một ai nghĩ đến, đáng vẻ mỏng manh ấy lại có được thanh âm hữu lực như vậy.

Xung quanh vốn đang ồn ào, thế nhưng bị một tiếng rống này làm cho im lặng hoàn toàn.

Triệu Thư Ngôn mỉm cười xoa đầu đối phương.

Thôi Ninh Nhạc cũng hiểu được nguyên nhân của nụ cười này. Bởi vì trông thấy bộ dáng trưởng thành của người nào đó, Triệu Thư Ngôn giống như được hồi tưởng lại đáng vẻ chậm rãi lớn khôn của chính mình năm nào.

Nhất định không thể yếu đuối. Nếu thật sự con đường trước mắt nhấp nhô như người ta nói, vậy càng phải ưỡn ngực ngẩng cao đầu mà vượt qua.

“Phó Hiếu Xuân không phải đồng tính luyến ái. Người của khoa Kiến trúc không thiếu những khuôn mặt xinh đẹp hơn mấy người nhìn vạ lẫm, chúng mày cứ đi hỏi thử xem, có ai đã bị cậu ấy quấy rối chưa

hả? Nếu không có, dựa vào cái gì nói cậu ấy là đồng tính luyến ái? Không có chứng cứ cụ thể nào, dựa vào đâu mà tung tin đồn? Nếu còn tiếp tục cố tình gây sự như vậy, chúng tôi tội mày mới là đám tiểu nhân không ăn được bồ đào mới nói bồ đào xanh. Trên đời này vốn có rất nhiều sứ giả chính nghi, không cần đến chúng mày chen chân làm siêu nhân rởm chuyên tiêu diệt đồng tính luyến ái đâu!” Thôi Ninh Nhạc lạnh lùng nói.

“Cậu ấy tuyệt đối không phải! Lão tử ở chung với cậu ấy lâu như vậy, tài nguyên chất lượng tốt như lão tử đây cậu ta còn không thích, còn cần phải đi ra ngoài tìm kiếm sao?” Thanh âm phẫn nộ của Lưu Đông đúng lúc tham gia vào, ba người lần đầu tiên cảm thấy rõ ràng sự quan trọng của con người này, không chỉ đơn giản là một tay pháo hôi mà thôi.

Ít nhất, trong thời khắc mấu chốt, anh chàng liền trở thành nhân vật mấu chốt.

Trong trường hợp này, nếu cứ tiếp tục âm ỉ nữa, kẻ thất bại chính là bản thân, đám người kia chỉ có thể giải tán. Tiết mục của ngày hôm nay đã kết thúc, mọi người cũng dần dần tản đi.

“Mẹ nó, ông đây vừa chạy đi xử lý cái bụng, liền đám hội đồng bạn cùng phòng của ông! Bọn nó có phải rất không để mặt mũi cho Lưu Đông của khoa Kiến trúc này!” Lưu Đông vuốt bụng, hùng hùng hổ hổ.

“Cảm ơn.” Phó Hiểu Xuân hai mắt hồng hồng, hết như Thỏ con.

Lưu Đông nhất định đã biết sự thật. Bản thân cậu cùng Trần Lăng yêu đương quá mức tùy tiện, nhiều khi chính mình không hề che giấu, để lộ ra trước mắt Lưu Đông. Nhưng người kia đều làm như cái gì cũng không thấy, cố gắng lảng tránh vấn đề này hết mức có thể.

Chính mình sau lưng có Triệu Thư Ngôn cùng Thôi Ninh Nhạc, bên cạnh còn có Lưu Đông, như vậy có phải sẽ không ngã xuống nữa chẳng?

Triệu Thư Ngôn nói: “Nếu phía trước có người kéo tay cậu, cậu nhất định sẽ không ngã xuống, chẳng những thế sẽ càng thêm dũng cảm tiến về phía trước.”

Phó Hiểu Xuân sụp mắt. Trong lòng mạnh mẽ có thừa, chỉ là còn chưa đủ tự tin vào bản thân.

Trần Lăng có thể hay không cũng là một trong những người cầm tay mình dắt đi?

“Như vậy có tính là xong không?” Triệu Thư Ngôn vừa trở về phòng, liền cúi đầu hỏi một câu này.

“Còn chưa yên đâu,” Thôi Ninh Nhạc nói, “Còn rất nhiều thứ, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi.”

“Sau này, cậu sẽ là người nắm tay tôi dắt đi chứ, hay là tôi là người kéo tay cậu?”

“... Nếu hai người chúng ta cùng sóng vai, tốc độ đẩy ngã chướng ngại không phải càng nhanh sao?”

Triệu Thư Ngôn cười, ôm lấy Thôi Ninh Nhạc mà hôn. Lúc này, chỉ có phương thức hôn môi mới có thể biểu đạt càng nhiều những tình cảm phức tạp.

Thôi Ninh Nhạc hạ xuống toàn bộ màn cửa, vui vẻ đón nhận mỹ vị chủ động dâng đến miệng này.

Mọi chuyện thật sự không hề lắng xuống.

Đó là khi Hứa Tiều hùng hổ kéo tay Phó Hiểu Xuân, gào khóc xuất hiện trước mặt Triệu Thư Ngôn, khiến tất cả mọi người đều sửng sốt.

Cô gái nhỏ bộ dáng xinh xắn, lúc khóc lên hoàn toàn không chú ý hình tượng của mình, nước mắt nước mũi tèm lem, như thể người bị thương, quần áo tả tơi không phải Phó Hiểu Xuân, mà chính là cô nàng.

Triệu Thư Ngôn đang ngụp lặn trong mớ mô hình, vội vàng bật dậy, không quản trong phòng đồ đạc quăng lung tung, một tay đỡ lấy mỹ nữ đang khóc rầm rức vào trong phòng.

Khoan, chỗ này là ‘Ký túc xá nam sinh’ đó nha.

Mấy anh con trai khác trong ký túc xá lập tức vây xem, lại không hỏi vì sao bảo vệ dưới lầu lại thả người chạy vào. Đối với mấy cô bạn nhỏ dễ thương đáng yêu như vậy, nếu dùng kỷ luật quá khắt khe sẽ bị người ta ghét bỏ.

Phó Hiểu Xuân bên cạnh tuy rằng quần áo xốc xếch, lại đành cười khổ an ủi Hứa Tiều.

“Sao vậy?” Thôi Ninh Nhạc đem khăn mặt nhét vào tay Hứa Tiều, nghiêng đầu, cúi thấp người xem thử mặt đối phương.

Phó Hiểu Xuân lại siết chặt tay nàng sống chết không chịu buông ra, cô bạn nhỏ rút cả nửa ngày, sau mới nghẹn ngào phun ra: “Lão nương, lão nương phải chém chết đám hỗn đản kia! Ô ô... Ô ô... Ninh Nhạc, Thư Ngôn, mấy cậu nhất định phải... Ô ô... Nhất định phải báo thù giúp tớ! Thật quá đáng... Hức a a...”

Mọi người cùng sửng sốt, người xảy ra chuyện không phải Phó Hiểu Xuân sao?

Triệu Thư Ngôn vội vàng giúp cô nàng vượt ngục – mặc kệ nam nữ thụ thụ bất tương thân gì đó. Triệu Thư Ngôn cùng Hứa Tiều vốn cũng không có gì để tính toán hơn thua. “Từ từ nói, đừng nóng, muốn chém người mười tám năm sau vẫn có thể mà.”

“Trước khi đây nắp quan tài còn có thể kéo trở ra tiên thi*(*xxoo xác chết)nha.” Thôi Ninh Nhạc ác miệng

thêm vào.

“Nói rất hay!” Cô bạn nhỏ mắt sưng nước, nghiêng răng nghiêng lợi ngẩng đầu đáp lời.

Phó Hiểu Xuân ngược lại cười có chút bất đắc dĩ. Triệu Thư Ngôn quay nhìn đối phương một cái nhưng không hỏi gì. Từ sau chuyện kia, thái độ Thỏ con âm trầm đi hẳn, có thể xem như, trưởng thành rồi đi?

“Bọn nó đem Tiểu Xuân, này,” Nức nở một hồi, sau đó nói tiếp, “Đem Tiểu Xuân kéo vào góc tường, tính, làm chuyện xằng bậy...”

“Con mẹ nó!” Vài người đứng ngoài cửa không nhìn được mở miệng chửi thề.

“May mắn hai ngày nay tớ luôn chú ý Tiểu Xuân, nếu không... Nếu không... Ô ô... Bọn hỗn đản đó! Rõ ràng tính chuyện làm nhục Tiểu Xuân! Đám khốn nạn đó đáng bị voi dẫm nát kê kê đi!” Phần nộ đến mức quên mất chọn lọc từ ngữ, người nào đó không nghĩ tới việc tự làm bại lộ bản tính của mình.

Nhưng thời điểm này ai còn để tâm chú ý đến những từ ngữ nhỏ nhặt như thế. Phó Hiểu Xuân bị vu oan trở thành đồng tính luyến ái, đã khiến cho đám người khoa Kiến trúc chẳng được vui vẻ, hiện tại còn bị một đám nào đó ra tay, không khỏi cảm thấy mất sạch mặt mũi!

Khoa Kiến trúc bọn họ chính là bảo bối của nhà trường, hơn nữa, đại bộ phận sinh viên đều có xuất thân khá giả, cho nên càng không thiếu những ánh mắt ghét bỏ dành cho bọn họ. Năm thứ nhất còn cảm giác không phục, nhưng hiện tại bọn họ đã vô cùng đoàn kết, đám con trai khoa Kiến trúc cũng dần quen với sự khắt nghiệt này.

Một người vẻ vang cả bọn vẻ vang, một kẻ đau thương cả bọn cùng đau, chỉ sợ không ai ngoài bọn họ có thể hiểu thấu chân lý này.

“Rốt cuộc là đám nào! Phải lôi ra chém!” Một người rống giận, cả bọn phụ họa theo. Ngoài cửa phòng Triệu Thư Ngôn nhất thời ồn ào, tựa như khúc dạo đầu của khởi nghĩa Hoàng Cân.

“Đừng khóc, đừng khóc, chúng ta có thù không báo, chẳng phải tự nhận mình là ngụy quân tử sao?” Triệu Thư Ngôn ngốc nghếch an ủi Hứa Tiêu. Tên con trai chưa từng thích gần gũi với nữ sinh, hiện tại lại cố hết sức an ủi cô bạn của mình.

“Nói đúng phải là, có thù tất báo chính là kẻ tiểu nhân.” Thôi Ninh Nhạc bình tĩnh bổ sung. Mà ẩn trong sự bình tĩnh này lại là lửa giận bị đè nén.

Thế nhưng, nhân vật chính chịu ủy khuất lại ngược lại còn bất đắc dĩ khuyên can: “Không cần đâu, việc riêng của tớ cứ để tớ tự giải quyết đi.” Nếu Triệu Thư Ngôn là cậu chàng, tuyệt đối sẽ không nhu nhược, trốn trong góc phòng chờ cứu viện.

Bản thân cũng muốn được như Lô hoa kê, vênh cao chiếc đuôi của mình.

Thời điểm quần áo bị xé rách kia, Phó Hiểu Xuân thật sự xấu hổ cùng sợ hãi, gần như tuyệt vọng chấp nhận số phận. Chỉ khi cậu ta trông thấy Hứa Tiêu cầm theo gậy gỗ bắt chấp tất cả xông vào, bản thân đột nhiên hiểu ra một điều, nếu cứ tiếp tục yếu đuối chính mình sẽ đáng mất tư cách sống vai cũng những con người này.

“Đây là chuyện của một mình cậu sao?” Triệu Thư Ngôn hừ lạnh, “Không cho ông đây mặt mũi, chính là chuyện của ông đây.”

Thôi Ninh Nhạc không nói gì, chỉ vươn tay xoa đầu đối phương.

“Tớ muốn trả thù!” Hứa Tiêu dậm chân.

Đương nhiên rồi, toàn bộ khoa Kiến trúc sôi trào. Một đám gia hỏa cung tay vung chân đòi kéo nhau đi đánh người, chẳng khác nào quân khởi nghĩa đứng tại cửa thành tuyên thệ. Nếu bọn họ tiếp tục chịu cho người ta đối xử như vậy, chính là kiếp sau đừng nghĩ đến việc làm đàn ông con trai bình thường nữa.

Phó Hiểu Xuân khịt khịt mũi, cuối cùng vẫn không nhịn được

Cậu chàng đem đầu chôn trong ngực Triệu Thư Ngôn, nước mắt lộp độp rơi xuống.

Con đường này tuy rằng khó đi, nhưng đã có người bảo vệ mình như vậy, Phó Hiểu Xuân a, mi còn dám rụt rè sợ hãi nữa không!

Đám thiếu niên khoa Kiến trúc mấy ngày nay đều cố gắng nhịn xuống mong muốn báo thù, không có gì kích thích hơn so được với hai chữ ‘đánh người’.

Sự kiện Phó Hiểu Xuân bị khi dễ, giống như mồi lửa châm vào khối thuốc nổ đã tích tụ lâu ngày. Thôi Ninh Nhạc cùng Triệu Thư Ngôn có lẽ không tính là đầu têu châm ngòi thổi gió, bọn họ bắt quả chỉ nói vào một chút, làm vài hành động, sau đó, thế lửa cháy không cần thần biến lớn. Chỉ có vậy mà thôi.

Lưu Đông chính là nhân vật đầu tiên phát nổ. Nếu không bị Phó Hiểu Xuân ôm eo giữ lại, còn phải gọi thêm Triệu Thư Ngôn giúp đỡ, phỏng chừng tên lỗ mãng này đã chạy thẳng đến trước khu ký túc xá nam đối diện, đại náo thiên cung.

Anh chàng đẹp trai khuôn mặt méo mó, vì chuyện cậu bạn cùng phòng khả ái của mình bị người ta vũ nhục mà phần uất không thôi, đứng ngay tại hoa viên ở giữa hai khu ký túc xá, hướng phía cửa sổ hành lang dẫn ra bên ngoài, rống lớn một phen: “Tụi mày còn dám khi dễ người của khoa Kiến trúc, lão tử có bị đui học cũng phải đem dao đi thiến hết đám kê kê khôn nạn của tụi mày!”

Hai khu ký túc xá vốn đang náo nhiệt, nhất thời rơi vào im lặng.

Vẫn là Triệu Thư Ngôn phá lên cười thành tiếng đầu tiên, thanh âm truyền khắp khu nhà, sau đó mọi người mới lục tục phụ họa, giống như hiểu ra chuyện gì đang được nhắc tới. Đương nhiên, có quý nhân của khoa Kiến trúc ở đây, mọi người không thể không tỏ chút thành kính.

Bất quá, câu tuyên bố nào đó vẫn lọt được vào tai giám thị, khiến vị kia nhất thời tức giận đến nổi gân xanh: “Người nào của khoa Kiến trúc to gan như vậy?!”

“Siêu nhân Trứng thúi!” Triệu Thư Ngôn cười hì hì, lập tức bịt miệng Lưu Đông lại, cùng Phó Hiểu Xuân lôi tên lỗ mãng nào đó trốn trở lại trong phòng.

Kéo bè kéo lũ đánh nhau là một hành vi thiếu suy nghĩ lại nguy hiểm. Nếu có thể đánh đến tận hứng mà không bị phạt, này mới là nghệ thuật chân chính. Vì thế, Triệu Thư Ngôn lập tức mở một hội nghị kín, triệu tập một số nhân vật cấp quân sư quật mo trong lớp, sau đó lại kêu anh chàng Lưu Đông tuy không quen động não nhưng lại rất biết cách chỉ huy mọi người, sắp xếp thời gian, rồi đề ra kế hoạch tác chiến.

Dựa theo trí nhớ của Phó Hiểu Xuân và Hứa Tiêu, mọi người mơ hồ đoán được mấy tên nam sinh kia rất có khả năng là tình địch cũ thuộc đội bóng rổ của khoa Địa chất – không thể trách bọn họ nhớ không ra tướng mạo đối phương. Trận đấu ngày đó, trong mắt đám con trai ngoại trừ trái bóng màu cam thì cũng là mấy cô nàng trong đội cổ vũ. Mà Phó Hiểu Xuân lại không cần phải nói, tiêu điểm tầm mắt cơ bản luôn đặt trên người Triệu Thư Ngôn.

Nếu đã là địch thủ cũ, bọn họ chắc chắn càng không khách khí mà xuống tay. Triệu Thư Ngôn vốn vẫn chưa quên hành vi ‘gây rối’ trên sân bóng dạo trước, mà đám người Địa chất kia chắc chắn không thể không nhớ những ‘thiệt hại’ để lại trên người mình. Thù cũ hận mới, bọn họ đương nhiên không thể nhân từ thêm nữa.

Vì thế, khoa Kiến trúc với danh hiệu đứng đầu phong trào ‘Rèn luyện thể dục thể thao’, chân thành kiến nghị cùng quản lý nhà trường, đưa ra ‘Lời thách đấu Taekwondo’.

Taekwondo khá phổ biến trong trường học. Không chỉ vì đây là môn Thể dục tự chọn, hơn phân nửa số giáo viên Thể dục của trường đều giành được huy chương Quốc gia về môn này, cho nên, nhà trường hiển nhiên đặc cách mở thêm lớp huấn luyện ngoại khóa Taekwondo.

Triệu Thư Ngôn vốn từng luyện qua Taekwondo, Thôi Ninh Nhạc thì không cần phải nói, có điều cả hai từ trước tới giờ chưa từng để lộ cho người bên ngoài biết khả năng của mình. Cho nên, thời điểm phương án này được đưa ra, mấy tên con trai còn lại phải do dự hồi lâu.

Nếu Nữ vương của bọn họ không thể xuất chinh, cho dù tập thể thắng lợi, cảm giác không đủ thỏa mãn.

Nhưng Triệu Thư Ngôn chỉ dùng đúng ba giây đánh tan nghi ngờ của cả đám, kế hoạch này lập tức được thông qua.

Từ đây đến lúc xúc tiến kế hoạch, chỉ còn không đến hai cái cuối tuần. Nhưng mọi chuyện đã có Ủy viên Thể dục vĩ đại Lưu Đông ra tay, hơn nữa với biểu hiện xuất sắc của khoa Kiến trúc trong trận bóng rổ trước, giáo viên phụ trách đương nhiên không có lý do để từ chối ‘Nhiệt huyết thanh niên’ của cả bọn.

Địa chất là một trong năm khoa nhận được lời khiêu chiến. Bọn họ đương nhiên không chút do dự nhân lời. Đoán được tâm tư của đối thủ, một số nhân vật trong đội bóng rổ cũng không ngại ra mặt dự thi, ý đồ một lần nữa giành lấy vinh quang cho mình trong lĩnh vực khác.

Cũng từ thời điểm đó, một số thành phần trong khoa Kiến trúc bắt đầu nhận huấn luyện Taekwondo. Phó Hiệu Xuân mỗi ngày đều mua tới vài cân chuối, vừa để ủng hộ lại tiện thể khảo sát tình hình huấn luyện của bọn họ. Có Thôi Ninh Nhạc hướng dẫn, ngày đối đầu với người của khoa Kiến trúc vừa đến cũng là lúc khóa huấn luyện cấp tốc của bọn họ nghiệm thu thành quả.

Trận đấu diễn ra ngay tại sân thi đấu nhỏ trên tầng hai của sân vận động trường, tuyển thủ của khoa Địa chất vừa lên đài, Hứa Tiêu ngồi một bên theo dõi, răng nanh lập tức nghiêng kèn kẹt, sau đó quay sang Thôi Ninh Nhạc giờ giờ nắm tay.

Nhận được tín hiệu, đám con trai lập tức khởi động hình thức chiến đấu hết công suất.

Lưu Đông là tiên phong. Đám thiếu niên này tuy rằng luyện Taekwon không bao lâu, kỹ xảo còn khá vụng về, nhưng nhờ vào thân thể dẻo dai cùng sức mạnh cơ bắp, miễn cưỡng cũng có thể đánh ngang tay đối phương.

“Nè, Siêu nhân Trứng thú!”Triều Thư Ngôn ở bên ngoài lớn tiếng hô. Lưu Đông giật mình, tránh được một đòn công kích của đối phương, sau đó dùng hết sức đá phải sườn phải!

“Tấn công hiệu quả!Lưu Đông thắng hai điểm!”

Tuy nhiên, Lưu Đông vẫn chưa chịu dừng lại, tiếp tục tấn công.

“Nè, dừng, dừng!Cậu thắng rồi còn đánh gì nữa!”Trọng tài buồn cười chạy lên ngăn lại.

Lưu Đông giả vờ như không nghe thấy.Cùng lúc, đối thủ của anh chàng mơ hồ phát hiện có gì đó không đúng, quên cả dùng tư thế quy định bảo vệ thân thể, vội vàng cầm đầu chạy trốn. Đùa à, tên kia cần bản ra đòn bẩy bẻ, còn đứng với chẳng không đúng!

Đợi cho tên Địa chất nào đó bị đánh đến chật vật, Thôi Ninh Nhạc mới làm như sốt ruột, đứng ngoài gọi với vào, ngăn vị nào đó đang cao hứng lại: “Lưu Đông à! Trận đấu kết thúc rồi!”

Đừng sớm như vậy đã để lộ mục đích chứ, nếu không lại dọa con mỗi trốn mất thì sao?

Lúc này, Lưu Đông mới chịu dừng tay, vẻ mặt làm như hoảng hốt, “Ông đây thắng rồi à?”

Phát tiết còn không quên đóng kịch, đám diễn viên khoa Kiến trúc quả thật xứng chức.

Trận đấu yêu cầu, mỗi đội cần đưa ra năm tuyển thủ, ba trận thì toàn thắng. Dựa theo kế hoạch, Lưu Đông nếu có thể thủ thắng, hai anh chàng còn lại có thể thả lỏng tay chân... “Phạm quy”.

Đúng, là phạm quy. Trong Taekwondo còn có một cách xử thua khác, chính là trọng tài có thể phạt một trong hai người thi đấu phạm quy, sau đó tuyên bố vị còn lại thắng. Thời điểm đối thủ tích lũy số điểm phạm quy vượt quá mức cho phép, coi như bên mình thủ thắng. Không cần phải nói, mọi người đều có thể đoán được, phạm quy có rất nhiều kiểu. Người bên ngoài nhìn vào, khoa Kiến trúc nhìn qua không có mấy nhân tài, nhưng bọn họ cứ thế loạn thất bát tao cho người lên sân đấu. Ngược lại, dưới mắt người của khoa Kiến trúc, đánh cho đám khốn nạn kia mặt mũi bầm dập chính là thắng lợi của bọn họ.

Mà thời điểm hai vị đại tướng xuất trường, toàn trường gần như oanh động.

Đám con gái dường như chờ Triệu Thư Ngôn và Thôi Ninh Nhạc lâu lắm rồi. Mỹ thiếu niên trong võ phục màu trắng lập tức kích thích người đối diện. Như vậy, nếu lên đến sân đấu sẽ biến thành thế nào?

Lưu Đông lau mồ hôi, ngồi xuống bên cạnh Phó Hiểu Xuân, thì thầm: “Hai tên kia đều là đai xanh lá, không việc gì chứ?” Đối thủ của bọn họ đều là cao thủ đai đỏ, vạn nhất làm hỏng hai khuôn mặt chiêu bài của khoa Kiến trúc, chàng Lưu Đông nhà ta có trăm cái đầu cũng không đủ cho đám con gái chém rụng.

Phó Hiểu Xuân liếc đối phương một cái: “Đai lưng kia, là bọn họ đi mượn đó.”

“Hả?” Lưu Đông chớp chớp mắt.

“Thư Ngôn thật ra là đai đen một đẳng, mà Ninh Nhạc chính là đai đen tam đẳng.”

“Móa!” Thét lên kinh hãi, cảm Lưu Đông thiếu chút nữa rụng mất.

Cho nên hai người nào đó vô cùng ảo diệu ‘đánh thắng’ trận đấu của mình, mà mấy vị khoa Địa chất ăn đau lớn tiếng nghị luận, “Tụi nó không thể nào là đai xanh lá được”. Quá thần kỳ đi.

Nhìn một đám mặt mũi bầm dập, Phó Hiểu Xuân cười vô cùng sáng lạn.

Nhưng tầm mắt quét đến cửa chính, lập tức chạm phải một thân ảnh quen thuộc đứng lẫn trong đám người xem thi đấu, khiến tim cậu chàng gõ bang bang mấy cái.

Là Trần Lăng đội mũ lưỡi trai, đứng một góc xa xa theo dõi bọn họ.

Triệu Thư Ngôn không biết từ lúc nào đã chạy đến bên cạnh Phó Hiểu Xuân, kéo tay cậu chàng ra trước mặt đám người khoa Kiến trúc, hếch cằm, ngạo nghễ nói: “Ông đây hiện tại ra mặt thay đồ đệ của mình, đợi đến một ngày cậu ta lông cánh đầy đủ, sẽ tự mình tung cánh bay lên.”

Phó Hiểu Xuân thu lại tầm mắt, kinh ngạc nhìn chằm chằm sư phụ của mình.

“Bất quá, hiện tại đồ đệ của tôi còn nhỏ dại, hy vọng được các vị chỉ giáo, nhưng vẫn là thông qua sư phụ đây một tiếng, người của tôi phải để chính tôi phải để chính tôi dạy dỗ mới có ý nghĩa, có phải không, Hiểu Xuân ha?” Triệu Thư Ngôn liếc nhìn sườn mặt người nào đó.

Ánh mắt Phó Hiểu Xuân có chút chua xót, ra sức gật đầu.

Thôi Ninh Nhạc đứng bên cạnh, nở nụ cười, lại nhìn sang người còn lấp ló ngoài cửa lớn, trong lòng dấy lên một loại kiêu ngạo nói không nên lời.

Biết rồi chứ, kẻ có thể sống vai đứng chung một chỗ với con người dũng mãnh kia, chỉ có thể là hắn.

Mà có thể khiến đối phương bỏ xuống lớp nguy trang cứng rắn, cũng chỉ có hắn.

Các người ai cũng không thể.

Mà cũng đừng nghĩ đến việc cướp đoạt.

12. Chương 12

Tin đồn Phó Hiểu Xuân là đồng tính luyện ái rất nhanh bị đám thiếu niên khoa Kiến trúc kẻ vai sát cánh cố gắng ép xuống.

Những thiếu nữ trước đây từng ôm ấp tình cảm với cậu ta nhẹ nhàng thở ra, trong mắt lại tiếp tục đối với vị thiếu niên khả ái lộ ra hào quang ái mộ phần hồng.

Các nữ sinh không rõ thuộc loại nào lại ánh bình bất động, trong mắt tiếp tục đối với cậu thiếu niên khả ái tỏa ra tia sáng ái muội.

Ngược lại, mấy anh con trai không thể so lại nhan sắc khôi phục thái độ trước đây. Dù rằng vẫn có một vài thành phần trong số đó còn khó chịu ra mặt, nhưng sau khi thử qua mấy trận đấu trong đợt ‘Nhiệt huyết thanh niên’ kia, chỉ đành ngậm miệng.

Hết thấy đều nhờ công Nữ vương điện hạ điều gió khiến mưa, con dân ca múa mừng cảnh thái bình.

Trần Lăng trong suốt thời điểm bão táp đều không hề xuất đầu lộ diện, nhưng lại chọn ngay lúc mấu chốt, nhận được mật báo của Lưu Đông, không quản bị người khác vạch trần mà có mặt tại hiện trường.

Sau khi trận đấu kết thúc, Triệu Thư Ngôn cuối cùng cũng phát hiện ra đối phương, đi tới, cười nói: “Anh không phải đến phá hỏng toàn bộ đó chứ?”

Trần Lăng đằng sau kính râm, trừng mắt nhìn đối phương, Một đầu tóc đỏ đã nhuộm đen trở lại, bộ dáng một thân quần áo thoải mái, thoát nhìn liền biết sở dĩ hóa thân như vậy là để xuất hiện ở nơi này. “Vì sao không nói cho tôi biết?”

“Nói cho anh thì sao chứ? Nếu anh xuất hiện, sóng gió sẽ càng dữ tợn hơn, còn không bằng để tụi này ép xuống hết, anh chỉ cần xuất hiện phút cuối làm anh hùng cứu mỹ nhân là được.”

“... Triệu Thư Ngôn, bạn trai của cậu ấy mới là tôi, chẳng lẽ tôi không có nghĩa vụ cùng cậu ấy đối mặt với việc này sao?”

“Liên quan gì đến mấy chuyện hèn hò này?” Đối phương vạch lại.

Câu hỏi vừa thốt ra, khiến Phó Hiểu Xuân vừa đúng lúc chạy tới sừng sốt. Trần Lăng thế mà không có cách nào đối đáp lại.

Cái gì mà thề non hẹn biển, không phải vì từ đầu đã xác định nghĩa vụ phải bảo vệ lẫn nhau sao? Dù cho lời giải thích đã rõ ràng ra đó, nhưng mấy ai đủ tư cách nói ra khỏi miệng?

Triệu Thư Ngôn không tiếp tục truy vấn nữa, bởi bản thân cậu vốn cũng không biết đáp án. Cậu chẳng qua hỏi như vậy, chỉ vì không đồng ý với câu nói của Trần Lăng. “Vẫn chưa kết hôn, nói chuyện nghĩa vụ làm gì, hai người rồi cuộc vì cái gì mà hẹn hò hử?” Động chạm một chút liền đem nghĩa vụ ra bàn, giống như tất cả quan tâm dành cho nhau vốn không phải từ thật tâm mà ra vậy.

“Thư Ngôn,” Thanh âm Thôi Ninh Nhạc vang lên từ đằng sau, đối phương tay cầm mắt kính cậu đi tới, “Kính của cậu để quên trong phòng nghỉ này.” Nói xong, hất liếc sang hai vị đang ngăn người nào đó: “Dư hơi lại đi nghe tên kia bàn chuyện tình cảm. Cậu ta từ trước đến giờ chỉ mới thích qua một người, trước mắt mối tình đầu còn chưa đến nơi đến chốn, mấy cái ý nghĩ của cậu ta đều là chó má hết đó.”

“Nè!” Vì có gì cứ nhảm thời điểm cậu ra dáng kẻ cả lại tìm mọi cách giã đuôi người ta chứ?!

“Nếu không phục, vậy tìm lời phản bác tôi đi.” Thôi Ninh Nhạc cười lạnh.

“...Tôi cảm thấy vấn đề kia không đúng.”

“Lý luận suông lênh lạch, khoa tay múa chân chỉ tổ hỏng việc. Chuyện yêu đương của mỗi người không giống nhau, cậu đem cái gì ra để luận đúng sai? Nói tiếp, cậu tính ra còn chưa có kinh nghiệm nhiều bằng anh ta đâu.” Thôi Ninh Nhạc thản nhiên liếc đối phương một cái.

“Hiếu Xuân có chuyện gì tôi còn chưa trải qua sao?!” Không phải chỉ là nói chuyện yêu đương mấy hồi sao, ông đây kiểu gì cũng tính là đang như thế với tên Rắn hổ mang nhà cậu, đúng chứ?

“Ví như mấy chuyện trên giường nè.” Thôi Ninh Nhạc cười rộ lên, để lộ ra cặp răng nanh sáng bóng.

Lô hoa kê lập tức đứng hình, cái đuôi đang vểnh cao từ từ rũ xuống.

Phó Hiếu Xuân bên này kích động phân bua: “Tớ không có! Tuyệt đối không có!” Mặt đỏ đến độ có thể gia nhập họ hàng nhà ‘khỉ dít đỏ’.

Trần Lăng cũng đỏ mặt: “Tôi với Hiếu Xuân còn chưa tới mức đó đâu.”

“Tôi đùa thôi.” Thôi Ninh Nhạc ác liệt cười.

Lô hoa kê chớp mắt mấy cái: “Loại kinh nghiệm này có liên quan gì đến cách thức yêu đương gì đó?” Cậu vẫn nhìn không được lại phản bác.

Câu hỏi vừa được đề cập đến, ba người kia ngược lại im lặng một hồi. Phó Hiếu Xuân rất thông minh chuyển đề tài, Trần Lăng thì đề nghị đi ăn thịt nướng, Thôi Ninh Nhạc tựa tiểu phi tiểu gật đầu phụ họa.

“Nè, mấy người trắng trợn lảng sang chuyện khác a!” Triệu Thư Ngôn không cách nào cạy được đáp án mình cần.

Mọi người đều tự mặc định không nghe thấy, tiếp tục rời đi. Thôi Ninh Nhạc đi được một lúc, đột nhiên chậm lại cước bộ, kéo giãn khoảng cách với hai người đằng trước, rồi bất ngờ xoay người kéo đầu Triệu Thư Ngôn xuống, nhanh gọn lẹ hôn một cái.

“Có đó, việc kia sẽ khiến cậu càng yêu tôi hơn.” Hắn thấp giọng trả lời.

Giờ phút này, Triệu Thư Ngôn thật sự biết thẹn thùng là như thế nào.

Đêm hôm đó, Lô hoa kê bị đè xuống giường, trong khi Rắn hổ mang ở trên cắn cắn cổ cậu. Lô hoa kê lại đập cánh, thảm thiết kêu cứu, nhưng vì cửa phòng khóa trái, cách ly hoàn toàn với quần đoàn cứu viện bên ngoài.

Cứu mạng a a a!!!

Cứu mạng a!

Cứu mạng a.

Cứu mạng... Lô hoa kê hữu khí vô lực thâm kêu.

Biểu cảm phảng phất chút suy tư rất lung, Thôi Ninh Nhạc hướng ánh mắt sắc bén dõi theo đối phương, giống như loài Rắn hổ mang đang vào thời điểm săn mồi. “Cậu muốn trở thành loại người nào?” Hắn chợt bình thản hỏi một câu như thế.

Triệu Thư Ngôn ngây ngốc không hiểu, chỉ có thể bày ra vẻ vô tội nhìn hắn.

“Làm một tên đồng tính luyến ái cả đời không được người ta chấp nhận, hoặc là ngay lập tức đẩy tôi ra, trở lại làm một kẻ có tiền đồ yêu người khác phái?” Thôi Ninh Nhạc từ trên cao nhìn xuống đối phương.

Nếu không nhờ những lời này, chỉ sợ Triệu Thư Ngôn cả đời đều không có cơ hội nhìn ra phần khía cạnh bề ngoài tưởng như bình tĩnh mà bên trong mãnh liệt dậy sóng của Thôi Ninh Nhạc. Thì ra, chuyện của Phó Hiểu Xuân sau cùng vẫn để lại một bóng ma lớn trong tâm trí bọn họ.

Ở nơi trường học vô cùng thuần khiết này, tất cả những thứ đáng sợ, tâm tư độc địa gì đó, đều cách bọn họ rất xa. Nhưng một khi ra ngoài xã hội, ai biết được mọi chuyện sẽ đáng sợ đến cỡ nào?

Triệu Thư Ngôn cũng không rõ ràng.

Ở trước mặt người khác, cậu phủ nhận Phó Hiểu Xuân là đồng tính luyến ái, mà bản thân cũng vì sự yếu đuối này mà cảm thấy bi ai. Nhưng hiện tại, người ta còn chưa có cách nào đón nhận bọn họ, bản thân lấy đâu can đảm để chống lại cả xã hội này?

Cậu thở dài: “...Thôi Ninh Nhạc, cậu sợ cái gì chứ?” Dem người kia kéo lại gần, mỉm cười hôn một cái, “Lão tử quyết định làm đồng tính luyến ái thì sao nào, yêu đương vụng trộm trái lại rất ư kích thích nha. Huống chi, người kia không phải từng nói rằng, cũng chỉ có cậu mới đủ khả năng làm bạn cả đời với tôi. Ông đây cũng không tính cô đơn hiu quạnh lúc về già nha.”

Thôi Ninh Nhạc đang muốn đẩy đối phương ra, nhưng người kia lại túm được hắn, cho nên thời điểm nước mắt trào ra, đều không kịp lau đi, mà gương mặt trước mắt cũng ướt nước hết như vậy.

Triệu Thư Ngôn cười giống như một đứa trẻ, “Nè, được lắm, hai chúng ta đều khóc cả, coi như hòa nhau rồi.”

Thôi Ninh Nhạc vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười. Chợt cảm thấy, người trước mặt hắn, cho dù có kiêu ngạo cũng không sao cả.

Nghĩ như thế, nước mắt cứ tự nhiên tuôn ra càng nhiều hơn.

Triệu Thư Ngôn luống cuống tay chân, lau giúp hấn, cuối cùng không còn cách nào khác, chỉ có thể coi đôi phương như trẻ nhỏ mà ôm vào lòng, vỗ về. Hai người cứ như vậy mà ngủ mất.

Sinh nhật ngày đó của Triệu Thư Ngôn, Phó Hiểu dốc hết của cải mua tặng sư phụ mình một ổ bánh gato.

Thỏ con vô cùng cao hứng mang theo ổ bánh gato lớn, cùng Trần Lăng đã phục trang kỹ càng, đứng hẹn xuất hiện trước phòng Triệu Thư Ngôn.

Nhìn chằm chằm ổ bánh sinh nhật tinh xảo, Triệu Thư Ngôn ngoài cười nhưng trong không cười: “Trên đường đến đây có bị người khác bắt gặp không đó?”

Thỏ con chớp chớp mắt, như thể muốn hỏi, “Sao không?”

Triệu Thư Ngôn tăng hắng một tiếng.

Cửa phòng bất ngờ vang lên mấy tiếng gõ, cậu còn chưa kịp ngăn lại thì Thỏ con đang đứng gần đó đã chủ động đi tới mở cửa. Một đám con trai nửa quỳ gối trên nền gạch, vái lấy vái để vị nào đó trong phòng: “Chúc Nữ vương điện hạ sinh nhật vui vẻ, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Cảnh tượng quá mức hoành tráng này khiến Trần Lăng có chút sững sốt.

Cầm đầu Lưu Đông ngẩng lên, cười cười nịnh nọt: “Hôm nay vốn là ngày sinh của điện hạ, là đại hỷ của quốc gia, có gì điện hạ lại giữ bí mật?”

“...Nào có đâu?” Triệu Thư Ngôn chắn trước cửa, hai tay khoanh trước ngực, hỏi vặn lại.

Lưu Đông bất ngờ: “Còn không có?”

“Mục đích mấy người là gì?” Vờ với chả vịt.

Biểu tình Lưu Đông hơi cứng lại, sau đó lại giống như trong nhà có tang mà khóc rống, vái lấy vái để, to giọng nói: “Không hổ là điện hạ mà! Không để tội này nói ra miệng đã đoán được mọi sự! Điện hạ a a! Tội này sẽ là tuyền tuyền của ngài cả đời nha!”

“Sau đó?” Triệu Thư Ngôn khẽ nhếch môi thành một cái cười, đối với việc được người ta vái lạy này, đã thành một thói quen.

Lưu Đông hai vai cứng ngắc, không biết xấu hổ lại to mồm nói tiếp: “Nhân dịp hôm nay là ngày đáng ăn mừng, mong điện hạ ban cho một ít bánh sinh nhật...”

Cửa phòng trong nháy mắt “bang” một tiếng đóng sầm. Lưu Đông đang chuẩn bị gào khóc tiếp, cửa lại bất ngờ mở ra, mấy thứ gì đó từ trong bay ra – dính chút bột, quả nhiên là vỏ hộp đựng bánh sinh nhật

Trần Lăng nhìn đám con trai mặt dày xin ăn bánh, lại nghe thấy tiếng gào khóc bên ngoài, nghi hoặc hỏi: “Muốn ăn thì cứ chạy đi mua là được, làm gì phải tốn sức như vậy?”

Phó Hiểu Xuân vốn đang cười ngả nghiêng, dựa vào bên vai y, thay vị điện hạ nào đó giải thích: “Em đặt loại bánh này, một ngày chỉ nhận đúng mười đơn đặt hàng, vô cùng quý đó, bình thường sao có dịp ăn đến, ai mà không muốn được một miếng?”

“Cậu đừng thể hiện tình cảm mãnh liệt với tôi như thế, Trần Lăng mà ghen thì biết làm sao đây?” Triệu Thư Ngôn liếc cả hai một cái. Cũng tốt, thoạt nhìn không có hành động nào quá mức ái muội, nhưng tốt xấu gì so với đạo trước cũng thân mật hơn nhiều.

Chỉ là, chẳng lẽ bọn họ còn giữ lại một phần khoảng cách sao?

Trần Lăng cười khê: “Cậu đừng tự mình đa tình, cẩn thận Thôi Ninh Nhạc lại ghen.”

Triệu Thư Ngôn sững sốt, nghĩ đến đối phương đã đoán được chuyện giữa mình và Thôi Ninh Nhạc, nhưng bề ngoài lại vờ như chỉ là câu nói đùa thông thường, vì thế lập tức móc ví rút ra hai tờ một trăm tệ, đưa cho Phó Hiểu Xuân: “Mua giúp tôi ba chai rượu vang nào.”

“Hử? Đây không phải đã có bia sao?”

“Đừng dồng dài nữa, nhanh lên, để Ninh Nhạc về lại chậm mất.” Một cước đem người đá khỏi phòng, Triệu Thư Ngôn sau khi khép kỹ cánh cửa, liền hướng Trần Lăng hỏi một câu: “Có thuốc không?”

Một câu hỏi đơn thuần lại khiến Trần Lăng trở mắt nhìn: “Có, bất quá là mùi bạc hà.”

“Vừa hay.” Triệu Thư Ngôn nhận lấy điều thuốc, chợt nhếch môi cười: “Là vì Hiểu Xuân, cho nên mới đổi khẩu vị hử?”

Trần Lăng hơi đỏ mặt: “Vậy thì thế nào. Tôi cùng cậu ấy hẹn hò, cậu không phải biết từ sớm rồi sao?”

“Nhưng tôi lại không hiểu anh vì sao lại thay đổi suy nghĩ. 0 và 0.5 vốn không hợp nhau, này không phải anh từng nói sao?” Sau khi hiểu được ý nghĩa của mấy từ này, thời điểm đem ra sử dụng mới thấy rõ được nó hình tượng như thế nào.

“Không rõ nữa. Tôi cùng cậu ấy... Tựa như không cách nào phá bỏ được ranh giới kia.” Bật vài cái, lại không cách nào tự châm cháy điều thuốc trên tay. Cuối cùng, Triệu Thư Ngôn đành giành lấy bật lửa, châm thuốc cho cả hai.

“Chỉ là, vì muốn thử yêu một người, hoặc chẳng được yêu, tìm cách hợp thành một cặp. Anh cho rằng tôi sẽ khen thưởng cho cái tổ hợp của hai người sao?”

“...Tôi vốn không định xác định quan hệ giữa cả hai trước khi nói chuyện với cậu.” Trần Lăng cười khổ.

Đáy mắt Triệu Thư Ngôn trong suốt, như thể tất cả mọi sự đều không qua mắt được cậu, tạo cho người đối diện cảm giác muốn lùi bước, bị đánh đến phải hiện nguyên hình. Cho nên, Trần Lăng có chút sợ hãi, sợ rằng bị cậu nhìn được kết cục của đoạn tình cảm không đủ chân thành của hai người họ.

Rõ ràng, biết chắc cả hai không quá hợp nhau, lại cứ cố chấp muốn cùng một chỗ, cho nên, bọn họ đều sợ phải nghĩ đến kết cục của chính mình. Kết quả, yêu đương cũng không thoải mái giống cả hai mong đợi, vừa luôn cẩn thận từng li từng tí, lại quyết cường không muốn thừa nhận thất bại.

Triệu Thư Ngôn rít vào một hơi thuốc bạc hà thật sâu, không buồn nhìn đến đối phương, mà chỉ đặt chú ý vào ổ bánh sinh nhật tinh xảo nào đó. “Dù gì cũng không cảm giác chán ghét, lại sợ cô đơn, vậy cứ thử xem sao? Bất quá, chúc phúc cho tình cảm của hai người chỉ sợ là lãng phí.”

Phó Hiểu Xuân nghiêm túc cùng cố gắng, mà Trần Lăng cứ rần rụa tựa như giấy bìa các-tông, kỳ thật hai người cũng có không ít điểm chung. Nếu chỉ dựa vào duyên phận mà chờ đợi một nửa của mình, thì chẳng biết phải đợi đến khi nào mới xuất hiện cái thứ gọi là định mệnh kia? Không bằng, trước mắt, những gì có thể nắm bắt, tự mình nên giữ thật chặt. Ít nhất sau này lỡ có đánh mất, cũng không phải quá hối hận.

Trần Lăng đột nhiên phá lên cười. “Cậu thể mà dám lên mặt dạy tôi, cậu đối với chuyện yêu đương, so với tôi, chỉ đáng nít ranh. Cố tình lựa thời điểm không có ai, cùng tôi nói chuyện, rõ ràng là đang thay đồ để mình ra mặt.”

“...Ai bảo tôi chưa từng yêu đương?” Đối phương nhún mày.

“Cậu đã từng?” Người kia kinh ngạc.

“Hừ, ông đây hiện tại cũng đang hẹn hò đó. Mặc kệ, nói thế nào, cũng không cho anh khi dễ đồ đệ của tôi. Đây dù gì cũng là mối tình đầu của Phó Hiểu Xuân, các người đều phải cố gắng hết sức. Cho nên, nếu mối tình đầu của cậu ta thất bại, tôi liền xử anh.” Nói xong, Triệu Thư Ngôn đem đầu lọc thuốc còn lại ném vào bồn cầu, xả nước trôi đi không còn chút dấu tích.

Trần Lăng kinh hãi hơn nửa ngày mới tìm lại được thanh âm, thậm chí bỏ qua cả phần răn đe bất hợp lý trong câu nói của đối phương. “Cậu, cậu hẹn hò với ai?”

Thiếu niên xinh đẹp cười như hoa nở: “Thôi Ninh Nhạc. Như thế nào? Đối tượng quá xứng đôi đi?”

Lời này nói ra, tựa như quả bom nổ tung dưới làn nước, đem Trần Lăng oanh tạc mãi đến khi Phó Hiểu Xuân quay về cũng chưa lấy lại được phản ứng.

“Cậu nói đùa đi?” Trần Lăng đứng bật dậy, sắc mặt vô cùng khó xem.

Phó Hiểu Xuân hoàn toàn không hiểu ý nghĩa trong câu hỏi của đối phương. Mà Triệu Thư Ngôn lại nhìn thẳng vào mắt Trần Lăng, vô cùng thẳng thắn, gật đầu thừa nhận: “Một chữ cũng không phải đùa.”

“Cậu cùng với cậu ta... Hai người đều không phải thẳng nam sao? Vì cái gì lại muốn ở chung? Con đường này một chút cũng không dễ đi! Hai người nhanh quay đầu cho tôi! Triệu Thư Ngôn, tôi nói cho cậu, đồng tính luyến ái không phải trò chơi. Làm đồng tính luyến ái không phải chuyện về vang gì!” Thanh âm Trần Lăng càng lúc càng lớn.

Phó Hiểu Xuân giống như đã hiểu ra, khiếp sợ nhìn về phía Triệu Thư Ngôn.

“Tôi không phải đồng tính luyến ái. Thôi Ninh Nhạc cũng không phải. Chỉ là, người kia thích Triệu Thư Ngôn, mà tôi lại thích Thôi Ninh Nhạc, chỉ như vậy thôi, không có suy nghĩ gì khác. Nếu không có sự xuất hiện của đối phương, chúng tôi sẽ giống như lúc trước, tên kia sẽ lại tiếp tục thích con gái, mà tôi cũng vẫn sẽ trạch mãi trong nhà. Chẳng qua, tôi vừa biết ra, có hán thì mỗi ngày đều sẽ vui vẻ như thế này đây.” So với bầu không khí lắng đọng phía bên kia, Triệu Thư Ngôn cười vô cùng ôn hòa.

Chia sẻ chuyện vui của mình với người khác, cũng là cách để họ cả thấy hạnh phúc hơn.

“Cậu...” Trần Lăng không biết diễn tả cảm xúc rối loạn trong lòng thế nào. Chính mình lại có thêm anh em cùng chí hướng, nhưng y thật sự không hy vọng kéo theo những cậu trai này xuống nước như mình.

Bản thân từng nghĩ muốn giữ lấy Triệu Thư Ngôn, nhưng thời điểm cánh tay vươn ra lại không nỡ chạm vào cậu, đành phải thu về. Không nghĩ tới, cuối cùng lại bị kẻ khác nắm đi. Làm sao chẳng thể không lo lắng cùng đổ kị?

Y nhìn lại thiếu niên bên cạnh mình. Phó Hiểu Xuân đối với Triệu Thư Ngôn cũng là thái độ vi diệu nói không nên lời.

“Sư phụ, người cuối cùng cũng... cùng Ninh Nhạc chung một chỗ sao?” Phó Hiểu Xuân hỏi.

“Thông minh đó. Tôi cuối cùng cũng đồng ý rồi.” Triệu Thư Ngôn vẫn mỉm cười như thế.

Phó Hiểu Xuân ngây ngẩn hồi lâu, chỉ cảm giác hốc mắt như nóng lên. Cậu chàng không biết chính mình nên cao hứng, hay là khổ sở mới đúng. Nhưng chính mình biết giờ phút này không nên làm khó Triệu Thư Ngôn nữa, vì thế thời điểm cậu ta ngước mắt lên, trên mặt đã là nụ cười tỏa sáng.

Cho nên, ba người đều mang lấy tâm sự riêng, cùng nâng chén, cố sức uống cho say mềm.

Vì vậy, thời điểm Thôi Ninh Nhạc về đến phòng, lập tức bắt gặp gương mặt xinh đẹp ửng hồng vì rượu, cả

người ngã nghiêng dựa bên giường, nơi đầu ngón tay còn hơi dính dính chút bơ bánh ngọt, đang cố từ chối ly rượu Trần Lăng đưa sang.

Phó Hiệu Xuân từ sớm đã bị rượu đánh gục, nỗ lực mở to mắt, miễn cưỡng bày ra nụ cười tiếp đón Kỵ sĩ đại nhân.

Trên bàn có rượu vang, lại thêm bia. Uống chung với nhau, không say mới lạ. Thôi Ninh Nhạc hơi nhũn mảy, đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt Triệu Thư Ngôn, quơ quơ bàn tay trước mặt đối phương: “Đây là bao nhiêu?”

“Một. Chỉ một thôi, Thôi Ninh Nhạc.”Coi bộ vẫn còn chút tỉnh táo, nhưng đầu lưỡi đã mất hết không chế. Triệu Thư Ngôn nhìn người đối diện cười, ánh mắt cong cong, xinh đẹp đến khó nhận.

“Khi nào mới nhìn được dáng vẻ thật sự say của cậu hử?” Thôi Ninh Nhạc bĩu môi, một phen hao hết sức lực khiêng lên con ma men, bỏ lên giường. Vừa định thả người xuống, tên kia lại vươn tay kéo lại, đem hân giữ thật chặt.

“Đừng đi... Đây...” Miệng nồng nặc mùi rượu, Thôi Ninh Nhạc không chút thương tiếc đem gối chụp xuống người nào đó. “Cậu là đồ chồn hôi à? Khó ngủ chết được.”

“Là chồn hôi, vẫn có thể ăn thịt rắn...” Chật vật điều khiển đầu lưỡi mình, Triệu Thư Ngôn phun ra một câu, “Cậu, có thể để tôi... ăn sao?”

Bả vai Thôi Ninh Nhạc cứng đờ, theo bản năng đem ánh mắt phức tạp quay nhìn hai vị nào đó đang ngã nghiêng bên chân giường. “...Bọn họ biết hết rồi sao?” Thời điểm hỏi ra câu này, thanh âm vô cùng nhẹ, tựa hồ như sợ chạm phải thứ gì đó.

Rõ ràng, việc come out đối với hai người kia là vấn đề cực kỳ đơn giản. Nhưng chuyện này vẫn giống như bước khởi đầu để đi lên con đường chiến đấu dài lâu. Một khi nói ra, bí mật vốn là của riêng hai người, sẽ bị kẻ khác đem ra bàn luận, chẳng thể không bị phán xét.

“Hự, ha ha...” Không nghĩ đến, Triệu Thư Ngôn thế mà vô tâm vô phé cuộn người cười rũ rượi.

Thôi Ninh Nhạc liền cho đối phương một đá.

“Hai người thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng?” Trần Lăng nhìn chằm chằm Thôi Ninh Nhạc. Lần đầu tiên, nơi đôi con ngươi ấy bắn ra tia nhìn lạnh liệt*(*lạnh lùng mà quyết liệt) như vậy.

“Có gì mà phải chuẩn bị kỹ,” Thôi Ninh Nhạc chụp lấy móng vuốt của tên nào đó, dùng áo gối lau sạch bơ trên mặt cậu, đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên, “Thích con trai cũng chỉ có mình cậu ta, còn phải chuẩn bị gì chứ? Thật tình, lão tử không có hứng thú với mông con trai.”

Người trên giường cùng lúc ngồi bật dậy: “Câu này nói rất hay! Đây, Thôi Ninh Nhạc, là cậu nói đó nha!” Thời khắc mấu chốt như vậy, mồm miệng liền linh hoạt trở lại.

“Tôi nói gì chứ? Tôi là đối với mông mấy thằng con trai khác không có hứng thú mà thôi.” Hắn nhướn mày, đập tan vọng tưởng của người nào đó, “Thứ khác này, cậu cho rằng sẽ bao gồm cả cậu sao?”

“...Trần Lăng, có cái gì mang vào để bảo vệ trinh tiết đàn ông con trai không?” Lô hoa kê quay đầu xin giúp đỡ.

“Không có, nhưng cậu có thể đặt một cái quần lót có ổ khóa, nghe nói đây là món đồ chơi tình thú được ưa chuộng dạo gần đây đó Không có chìa khóa liền không thể cởi ra được.” Trần Lăng bình thản hiến kế.

“Quà sinh nhật của tôi, quyết định, là cái này đi!” Còn hắn là còn làm người nào đó mơ màng.

“Sư phụ, thỉnh người giữ chút cốt khí!” Phó Hiểu Xuân thật sự không thể chịu được hình tượng vĩ đại của người nào đó sẽ bị quần lót tình thú đập tan tành không còn một mảnh.

“Thực đáng tiếc, sự thật là sư phụ cậu đừng nghĩ đến chuyện bắt bẻ tôi.” Thôi Ninh Nhạc cười lạnh, “Bản thân tên kia đã rất rõ ràng điểm này, đúng hay không?”

“Ừm... Có chút say rồi.” Vừa rồi còn thẳng lưng muốn cùng đối phương tranh luận, vậy mà lúc này người nào đó lại nhanh chóng ngã ngửa xuống giường.

Trần Lăng nhìn thật sâu vào mắt Thôi Ninh Nhạc, bất ngờ mở miệng: “Lần đầu tiên phải chú ý bôi trơn, dầu thoa cho trẻ nhỏ cũng được, hoặc Vaseline, gấp gáp chỉ khiến cả hai khó chịu.”

“Cái gì mà khó chịu! Cái gì mà bôi trơn! Trần Lăng kia, lão tử rủ anh qua đây không phải để anh nói mấy thứ này!” Người nào đó vừa nãy còn than ‘say’ lại vội vàng bật người dậy, hướng đối phương rống to.

“Vậy cậu muốn tôi nói cái gì?” Trần Lăng cười nhạt. Gia hỏa kia giương nanh múa vuốt, quả nhiên bản thân không cách nào chạm tới. Bất giác có chút mất mát, nhưng cuối cùng vẫn là niềm vui hòa nhạt đi?

“Nhận mình say, sau đó anh có thể rút về.” Triệu Thư Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi.

Thôi Ninh Nhạc vẫn không hề lên tiếng, chỉ là nơi đáy mắt chậm rãi đọng đầy tiếu ý.

“Được rồi, tôi say, tụi này phải về đây. Hiểu Xuân, hai ta đi thôi. Ngày mai, tôi mua hai lọ bôi trơn đến, coi như quà sinh nhật cũng hợp lắm. Tam biệt, Thư Ngôn, Ninh Nhạc.” Đây hắn là ‘gần mực thì đen, gần đèn thì sáng’, Trần Lăng ác liệt bắt nhịp xu thế.

Phó Hiểu Xuân đổ nghiêng đổ ngửa, tựa vào Trần Lăng, chậm rãi rời khỏi phòng. Trước khi đi còn không quên nhắc nhở, vẻ mặt như thể vẫn không chấp nhận được: “Sư phụ, người nhất định phải Châu về Hợp phố*...” (*còn nguyên vẹn lành lặn)

“Cút lẹ cho tôi!”

Tiếp theo, chính là yên lặng bao trùm.

Gần như chỉ còn lại tiếng hít thở, cùng nhịp đập nơi trái tim.

Đáng chết, kế hoạch đã lên chi tiết, đều bị đám người ô hợp kia liên thủ làm rối loạn.

Triệu Thư Ngôn suy tư, tại thời khắc xấu hổ này, không có cách nào hay hơn so với việc ngủ để tránh chạm mặt đối phương, vì thế, cậu quyết tâm xoay người chuẩn bị nhắm mắt. Đúng lúc này, bờ vai bị đối phương đè lại, không để cậu nằm trở lại giường.

“Sinh nhật vui vẻ, Thư Ngôn.” Thanh âm mang theo ý cười vang lên đằng sau lưng. Lại không có chút ngữ điệu cười nhạo nào như trong tưởng tượng.

Cặp mắt Triệu Thư Ngôn trong tức khắc ửng đỏ.

“Thanh âm cậu như vậy thật giống với bà tôi.” Cậu cười nhẹ. Cảm giác có chút luẩn quẩn khi mọi thứ diễn ra quá mức tự nhiên, sau lại bất giác xúc động mà bản thân thì không muốn để lộ ra yếu đuối.

Thôi Ninh Nhạc tuy bị so sánh với người già cũng không hề tức giận. Từ trong ba lô, hắn lấy ra một món quà được gói cẩn thận, đưa cho người đối diện: “Chocolate cho cậu. Mật của tôi cả một ngày đó.”

“...Thôi Ninh Nhạc.” Đối phương nhận lấy chocolate, nhẹ giọng đáp.

“Hử?”

“Lão tử thực thích cậu.”

“...Tôi cũng vậy.” Hắn khó được thời điểm thành khẩn đáp lại như vậy.

“Nếu lúc trước là cậu thích tôi, cậu cũng không để tôi thoát. Mà hiện tại, tôi đã thích cậu, có thể cùng cậu trở thành đồng tính luyến ái, cho nên cậu càng không thể lùi bước. Nếu cậu sợ, vậy liền kéo theo tôi xuống nước đi, cho dù có rơi vào cảnh giới gì đó, tôi cũng không sợ nữa. Trừ khi, cậu thật sự không thích tôi, bằng không đừng dễ dàng lùi bước, được chứ?”

Chỉ cần dừng trốn tránh, hay chùn bước. Cậu thầm nghĩ dù cho thảm cỡ nào, bức tường chống này cũng không đổ được. Mà chỉ cần nó không đổ, cho dù có chịu đã kích dạng gì cũng không phải sợ.

“...Tôi cũng không tính trốn tránh.” Hấn nâng tay, giơ ra ngón út.

“Trò này thật ngây thơ.” Triệu Thư Ngôn cười đến sáng lạn, rồi cũng chìa ra ngón út của mình, móc vào.

Đầu ngón tay chạm nhau, đầu người nào đó chậm rãi vươn đến gần, cuối cùng miệng cũng ghé sát lại.

Nụ hôn bắt đầu vô cùng nhẹ nhàng, tựa như đang dò xét lẫn nhau, rồi dần dần độ ẩm mỗi lúc mỗi tăng. Cả hai cùng vươn đầu lưỡi, bắt đầu đẩy đi cái không khí bình tĩnh quá mức sát phong cảnh, từ từ hóa thành kịch liệt, triền miên, lại ẩn ẩn mang theo chút gì đó không quá rõ ràng...

Tay Triệu Thư Ngôn đặt nơi eo Thôi Ninh Nhạc, trong vô thức luồn qua lớp áo quần, khiến người nào đó đang chuyên chú hôn môi phải sững sốt, mở lớn hai mắt, nhìn chăm chăm khuôn mặt đối phương.

Mà người kia cũng đỏ mặt, đáng yêu đến nỗi khiến người ta muốn động tay động chân.

Thôi Ninh Nhạc hướng người về phía trước, không chút do dự mà quyết tâm:

Nếu còn buông tha cho cậu, tôi nhất định là tên gốc đáng chết.

Kỵ sĩ đại nhân thân kinh bách chiến, kỹ xảo cũng đầy một thân.

Mà Nữ vương điện hạ mới lần đầu nếm thử trái cấm, lại giống như dạo trước ‘vú cả lấp miệng em’.

Vì thế, sau một hồi kinh tâm động phách, mồ hôi ướt đầm, chiến tranh trên giường cứ thế bùng nổ.

Ván giường kéo kà kéo kẹt giống như tùy thời có thể rút ra vài cái đinh ốc, trên làn da trắng nõn nhẵn nhụi rịn một tầng mồ hôi mỏng, thông qua sự đụng chạm nơi da thịt có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ dâng cao của đối phương, nhiệt nóng như muốn đốt nhẵn lý trí.

... Nói như vậy, những vị đang bát quái đã đủ hài lòng chưa?

Mà Kỵ sĩ đại nhân thì vô cùng thỏa mãn, chuyện giường chiếu, nếu để người ngoài biết, sao có thể gọi là hoan ái trên giường được?

Nữ vương điện hạ cũng thực vừa lòng, cậu chỉ mong đối phương đừng để lộ bất cứ điều gì, bao gồm những việc đã xảy ra trong tối hôm đó.

Cũng chẳng rõ là Sherlock Holmes hay Conan đã từng tuyên bố hùng hồn, bí mật có ngày cũng được bật mí thôi.

Sọt rác đầy ụ khăn giấy. Trên người Thôi Ninh Nhạc lấm đốm vết bầm tím, cần cổ Triệu Thư Ngôn cũng có vết hồng hồng. Tuy vậy, cả hai vẫn như thường ngày bày ra bộ dáng tiêu sái, cảm giác mỹ mãn mà kết thúc trận chiến.

Thôi Ninh Nhạc biết rõ áo mưa có liên hệ mật thiết tới hạnh phúc cùng vấn đề quan hệ, nhưng hiện tại, vì đêm mưa này mà chưa kịp chuẩn bị, cho nên ngay tại thời điểm mấu chốt, hắn lên tiếng ngừng lại cơn kích tình của cả hai. Đương nhiên, cũng không thể không tính đến nhân tố hai người vì tranh giành quyền làm chủ mà đấu tranh vô cùng gay gắt.

Việc gây cho đối phương không ít thương tích cũng chẳng phải chuyện kinh ngạc gì, dù sau này cũng là lần đầu tiên của cả hai, cứ như thế thẳng thắn đối diện. Sau khi xong việc, hai người vờ như không bắt quả tang khuôn mặt đã đỏ như ‘mông khỉ’ của đối phương, cứ thế ôm nhau ngủ.

Tựa hồ, hết thấy đều là hạnh phúc mỹ mãn.

Giá mà bạn có thể bắt gặp cảnh Nữ vương điện hạ ngạo mạn đè trên người Kỵ sĩ, yêu cầu hắn vì chính mình mà dâng hiến toàn bộ, hay cái cười lạnh của Kỵ sĩ đại nhân cường thế bày ra bộ dáng phạm thượng, trong tâm nhất định vững tin rằng bọn họ có thể vượt mọi gian khổ để viết nên cái kết mỹ mãn.

Nhiều lời tới lui cũng vô dụng, tóm lại, hai người bọn họ đều không sợ thử thách, sau khi kết thúc chiến tranh thế giới liền lăn ra ngủ khì.

Ngày hôm sau, Triệu Thư Ngôn ngủ thẳng đến mặt trời đã lên cao mới chịu rời giường, trước mắt là bữa sáng nóng hổi.

“Sau khi uống rượu, dạ dày sẽ rất khó chịu.” Thôi Ninh Nhạc giải thích.

Triệu Thư Ngôn nhìn hắn, cười rộ lên: “Tôi hôm qua đã quên nói với cậu một chuyện.”

“Chuyện gì?” Đang dọn dẹp chiếc giường bị cả hai quậy cho thê thảm, Thôi Ninh Nhạc không buồn ngắt đầu.

“Vất vả cho cậu.” Bởi vì ám chiến, chính mình lại quên mất phải nói ra câu quan trọng nhất, nhưng dù vậy, hiện tại nói ra vẫn còn kịp.

Thôi Ninh Nhạc tạm dừng động tác, quay đầu trừng người nào đó: “Vất vả cái gì chứ?”

“Vất vả chính là vất vả thôi, cậu nếu không thích nghe, tôi càng muốn nói.”

“...Sinh nhật cậu, nói mấy cái này làm gì? Đâu liên quan gì tới tôi hử?”

“Đây là đáp lễ đó, cậu có muốn hay không nha.”

“...Tôi rất cuộc vất vả cái gì mới được?”

“Có can đảm thích thôi, cậu hẳn ăn không ít khổ. Tôi đây liền vất vả để cậu không vất vả nữa nhá.” Người nào đó đắc ý cười, ánh mắt cong cong, tựa như hai mảnh trăng xinh đẹp.

Thôi Ninh Nhạc thật muốn đem tên Lô hoa kê cao ngạo lại thông minh kia bóp chết tại chỗ. Nếu thời điểm hắn bắt đầu thích cậu, người kia cũng tỏ ra thông minh như vậy thì tốt rồi, như vậy liền tiết kiệm cho hắn không biết bao nhiêu phiền toái.

“Thôi Ninh Nhạc, cậu lại đỏ mặt rồi.” Triệu Thư Ngôn cười đến thực vui vẻ.

Tầm chăn dơ lập tức bay thẳng về phía Nữ vương thông minh lại trì hoãn chết tiệt nào đó.

Yêu cậu thực sự vất vả.

Thật sự yêu cậu, mới vì cậu làm thật nhiều thứ, mà đối phương cũng trao lại cho hắn thứ tình cảm bản thân chưa từng trải nghiệm, thật nhiều thật nhiều những điều chưa từng biết đến, cho nên con tim mới yêu đến vậy.

Hắn mới không cần cái tên chết giẫm kia sẵn sốc.

Chẳng lẽ hai người bọn họ không phải ngang hàng sao?

Triệu Thư Ngôn, cậu không khỏi quá coi thường bản thân rồi.

13. Chương 13

Giáng Sinh năm nay đúng lúc trời đổ xuống một trận tuyết lớn, khiến không ít tâm hồn lãng mạn in sâu khung cảnh Giáng Sinh trắng xóa.

Nữ vương điện hạ đã từng thể nghiệm qua mùa tuyết trắng năm nào, bắt đầu quay sang ghét bỏ đám tuyết đọng trên mặt đất bị bụi đất vấy đen. Không những thế, tuyết rơi hiển nhiên trời càng lạnh. Mà cũng vì chơi ném tuyết nên lớp vải lót bên trong giày thường bị ướt, cho nên vị trạch nam đứng chuẩn của chúng ta dần dần quay về với khuynh hướng ‘tự kỷ’ của mình.

Trong khi đó, Thôi Ninh Nhạc đang trong thời kỳ đầu tắt mặt tối với công việc của hội sinh viên, mỗi ngày ngoại trừ giờ lên lớp đều không thấy được mặt hắn, mà bình thường phải ngủ đầy một giấc mở mắt ra mới thấy đối phương mang khuôn mặt mệt mỏi trở lại phòng.

Ban đầu, Triệu Thư Ngôn cũng không để ý rốt cuộc vì sao đối phương liều mạng như vậy, nhưng qua thời gian, bản thân phát hiện thời gian ở chung của hai người quá mức ít ỏi, chính mình nhìn không được mới mở miệng trách cứ, “Cậu rốt cuộc bận cái gì vậy hả?”

Thôi Ninh Nhạc vừa tắm xong, một tay đang cầm khăn lau tóc, một tay lật xem sổ tay của chính mình, đầu không buồn ngẩng lên: “Hội sinh viên đang chuẩn bị cho lễ hội Giáng Sinh, CLB Taekwondo thì mời tôi tham gia sự kiện biểu diễn hằng năm của bọn họ, còn có mấy việc linh tinh giáo sư giao nữa.” Hoạt động cuối năm luôn nhiều, dồn chung một chỗ, khó tránh khỏi bận bịu.

“Cần gì phải tham gia hết, từ chối một hai cái cũng được mà? Không nên tự ép bản thân quá mức? Cậu đã vài ngày rồi không ngủ đủ tám tiếng đi? Cần thận chưa già đã yếu...” Đang nói, phát hiện đối phương thế mà ngẩng đầu lên, người nào đó lập tức im bặt.

Triệu Thư Ngôn tự rửa xả chính mình. Sao tự nhiên bản thân trở nên lảm nhảm vậy chứ?

Thôi Ninh Nhạc cười: “Yên tâm đi, qua thời kỳ này, chồng đây nhất định chuyên tâm bồi vợ mà.” Nói xong, đầu liền né sang một bên, tránh đi quyền sách người nào đó vừa ném tới.

“Tham gia nhiều hoạt động như vậy, rốt cuộc vì cái gì chứ?” Thôi Ninh Nhạc vốn không phải sinh viên gương mẫu gì cho cam. Tương tự Triệu Thư Ngôn cũng không phải loại tốt đẹp kia. Người ngày nguyên tắc rất rõ ràng, nếu công việc không mang lại lợi ích gì, cậu chắc chắn sẽ chẳng tùy tiện đi làm.

Về mặt Thôi Ninh Nhạc có chút do dự, Triệu Thư Ngôn còn chưa kịp vấn lương tâm xong, đối phương đã lên tiếng trả lời: “Để lấy học bổng năm nay của trường.”

Học bổng? Mí mắt Triệu Thư Ngôn giật mấy cái. Bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, thái độ vui vẻ bất giác biến thành có chút mất tự nhiên.

“Cậu muốn đi du học sao?”

Thôi Ninh Nhạc nhìn người đối diện, không cười, sau một hồi, lại gật đầu.

Triệu Thư Ngôn cảm giác khóe miệng mình như thể co cứng lại: “Cũng tốt, trước đây cậu cũng từng nói rồi nhỉ, để có thể thuận lợi cho việc nộp đơn, phải có GPA cao... Hiện tại đã sang năm hai, đúng là không còn sớm...”

Đáp lại cậu là sự im lặng.

Triệu Thư Ngôn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến chuyện đi du học. Trước đây, người quan trọng nhất của cậu là bà ở trong nước, cho nên bản thân không nghĩ muốn đi. Hiện tại, tuy bà đã mất, nhưng chính mình sao nỡ lòng để ông lão kia lại một mình? Xa cách ngàn trùng tuy vẫn có thể chạy tới chạy lui về thăm, nhưng khoảng cách quá lớn này vẫn khiến người ta chùn bước.

Thông minh như Thôi Ninh Nhạc như thế nào lại không hiểu được chứ?

Kỳ thực, bản thân hắn đã đánh cuộc. Mà chính mình cũng sợ hãi không thôi. Triệu Thư Ngôn gật đầu, kia xem như đi trước một bước, chẳng đường phải đi còn bao nhiêu chương ngại gặp ghềnh, miễn là cả hai đừng nản chí, buông tay, cơ hội quay đầu cũng không có.

Hắn vốn định giấu nhem chuyện này để đến cuối cùng, dành đến thời điểm không thể không lựa chọn nào đấy, mới bối trở ra, hoặc chẳng bị bức bách, thỉnh cầu, chẳng thể không mở miệng. Và bản thân cũng đánh cuộc rằng, vào thời điểm đó, tình cảm với Triệu Thư Ngôn đã không còn quá cuồng nhiệt, cho nên một hồi chia cách có khi lại là cách khiến đôi bên lấy lại cân bằng.

Nhưng mà sớm như vậy đã bị phát hiện, ngay tại thời điểm không hẹn trước đã bị bóc trần.

Trong lòng chợt dạ cùng run rẩy. Lòng bàn tay lạnh lẽo, đầu trống rỗng, so với lần đầu tiên tỏ tình còn đáng sợ hơn. Bởi khi đó, chỉ hy vọng đối phương nhận ra, mà hiện tại, rõ ràng đã nắm được trong tay, lại sợ rằng chỉ vì một lời lừa gạt của chính mình mà phá hỏng tất cả.

“...Cậu khẩn trương cái gì chứ?” Triệu Thư Ngôn bất đắc dĩ cười, lên tiếng.

Tên kia chẳng lẽ không nhận ra chính mình đang cứng còng như tượng đá sao?

Thôi Ninh Nhạc mờ mịt nhìn đối phương.

“Chuyện sau này, ai biết được. Chuyện của tôi, cậu đừng cố suy đoán nữa, bởi vì, chính tôi cũng không nói nhất định không đi...” Triệu Thư Ngôn xoay xoay cây bút trong tay, suy nghĩ một hồi lại tiếp tục nói.

Vốn bản thân đã chuẩn bị tâm lý từ trước, đi lên con đường này hắn sẽ đối đầu với rất nhiều trở ngại, mà trở ngại đầu tiên, cư nhiên lại là đặt bản thân giữa những cái lựa chọn. Những thứ như tạo hóa trêu người, chẳng phải nên xếp ở đẳng sau sao?

Đáp án không xấu cũng không quá tốt, thoát nhìn cái nào cũng quá mức ba phải, thế mà lại có tác dụng trấn an nỗi sợ.

Đôi môi mím chặt của Thôi Ninh Nhạc dần dần thả lỏng. Hắn chậm rãi gật đầu.

Còn đang muốn nói gì đó, cửa phòng lại bị gõ. Sau khi lên tiếng đồng ý, cửa bị đẩy mở. Phó Hiểu Xuân

lố đầu vào trong nhìn một vòng rồi mới tiến vào, vẻ mặt lo lắng, “Sư phụ, người đi theo ta ra ngoài một chuyến được không?”

“Trừ phi nhà cậu đem tới kiệu tám người khiêng.” Bày ra thái độ âm trầm, Triệu Thư Ngôn hừ một tiếng.

“...Sư phụ...” Mặt mũi nhăn nhúm, ánh mắt khẩn thiết, Phó Hiểu Xuân biết chắc tâm người nào đó nhất định không cứng rắn như vẻ ngoài.

“...Hừ, ngày mai phải mời tôi ăn thịt nướng đó!” Triệu Thư Ngôn tùy tiện vớ lấy một bộ quần áo, khoác tạm lên người, rồi cùng đối phương rời phòng. Chưa ra đến cửa, cậu lại quay đầu nhìn lại Thôi Ninh Nhạc cũng đang định nói gót: “Không cho đi theo, cậu ở lại nghỉ ngơi đằng hoàng cho tôi! Có chuyện gì sẽ báo ngay cho cậu!”

Thôi Ninh Nhạc bất đắc dĩ cười, Phó Hiểu Xuân thì bày ra vẻ mặt buồn nôn.

Kết quả, không bao lâu sau, Nữ vương điện hạ một thân đầy tuyết lén la lén lút lủi trở về ký túc xá, khí phách lúc rời phòng không còn sót lại chút nào.

“Sao vậy?” Thôi Ninh Nhạc đem khăn lông ném cho đối phương, giúp cậu phủi hết tuyết trên người.

Mà tên kia lại tùy tiện ném áo khoác qua một bên, từ trong người lôi ra một cái hộp.

Mà nguyên nhân của màn lén lút này cư nhiên là một con vật.

Thôi Ninh Nhạc chau mày, nhìn chằm chằm cún con ở trong hộp, qua nửa ngày, mới phun ra được hai chữ: “Công hả?”

Triệu Thư Ngôn vừa tức vừa buồn cười: “Liên can gì đến công thụ hử!”

Gần đây, khu vực lân cận trường đại học mọc lên không ít cửa hàng bán thú nuôi. Một số sinh viên thuê phòng ngoại trú thường có thói quen nuôi thú cưng, nhưng bởi vì không cẩn thận xích lại, cho nên phát sinh rất nhiều vấn đề. Một số ít khỏe mạnh bị người ta bắt đem bán, những con thú yếu ớt hơn, thường sẽ bỏ mạng nơi góc đường, nhìn đến mà thấy xót xa.

“Ngoài đường nhiều như vậy, sao lúc trước không thấy cậu đem về?” Nói thì nói thế thôi, Thôi Ninh Nhạc vẫn lấy ra một hộp sữa của mình, đổ vào trong cái đĩa nhỏ.

“Hiểu Xuân kể, mấy ngày nay tuyết lớn, chỉ còn mỗi nhóc này còn sống sót... Thật sự không đành lòng nhìn nhóc này bơ vơ như vậy, nếu đã không chết được, vậy đem nhóc về chăm vài ngày đi.” Triệu Thư Ngôn cẩn thận dùng khăn lau đi bụi bẩn trên người cún con.

“Vì cái gì cậu ta không tự giải quyết chứ?”

“...Lưu Đông sợ chó.”

“...Thì ra là vậy.” Thôi Ninh Nhạc lại phát hiện thêm một thứ mới có thể uy hiếp được gia hỏa Lưu đại thiếu gia kia.

Triệu Thư Ngôn lau chùi một hồi, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn đối phương: “Vượng Tài nhà cậu...”. “Lạp Bĩ!”. “A, đúng, là Lạp Bĩ, không biết...”

“Không thể, không có khả năng, hoàn toàn không được.” Ba lượt phủ định, vô cùng chắc chắn.

Đùa chứ, cún con này hiện tại chỉ nhỏ bằng bàn tay, đem về nhà chỉ sợ bị Lạp Bĩ coi như đồ chơi mà nuốt mất ấy chứ.

Triệu Thư Ngôn hắc hắc cười gượng: “Tóm lại, trước mắt cứ chăm nó vài ngày nữa rồi tính tiếp.” Ngoài trời tuyết rơi dày, dù cho ký túc xá có cấm nuôi thú, vẫn không ngăn được tình thương dành cho động vật của vị nào đó.

Thú hoang trong trường học vẫn luôn được đối xử tốt hơn so với bên ngoài. Tình yêu động vật của mấy cô nàng luôn phát huy hết cỡ đối với những thứ lông xù. Phàm là dưới lầu ký túc xá xuất hiện mèo chó hoang, đều được mấy cô nàng nuôi đến béo tròn. Ánh mắt biếng nhác, không giống chút nào với vật hoang. Mấy cậu chàng hoang dã lưu lạc này, chỉ có thời điểm đói bụng, liền nhớ rất rõ, cứ hướng đến mấy chị xinh đẹp cọ tới cọ lui, lập tức nhận được tiếng hét “Thật đáng yêu”, khuyến mãi thêm một núi lương thực phủ phê.

Cậu nhóc được Triệu Thư Ngôn nhặt về quả thực vô cùng yếu. Theo tính toán của người này, hẳn là phải qua hết mùa đông năm nay mới có thể thả trở lại bên ngoài, hoặc tốt hơn hết là kiếm cho nó một người chủ nhận nuôi. Thôi Ninh Nhạc lại từ chối cho ý kiến, chỉ giúp đối phương tắm cho cún con, sau đó đem nó bỏ vào trong ba lô, đợi khi trời tối, lên đem nhóc con này đến bác sĩ thú y. Thế mới biết, nhóc con nhìn qua vô cùng đáng thương thê thảm này, không nghĩ tới là giống chó Labrador thuần chủng, cũng khó trách có thể sống sót giữa tiết trời mùa đông băng giá này.

Bác sĩ thú y tiêm cho nhóc con một mũi phòng bệnh, sau đó lại làm kiểm tra toàn diện, rồi giới thiệu sơ nét qua đặc tính giống loài của Labrador, còn có những chuyện lật vặt như chú ý thói quen ăn uống, sinh hoạt của cậu nhóc. Triệu Thư Ngôn vừa nghe vừa há hốc miệng, vẻ mặt nghêch ra. Thôi Ninh Nhạc nhìn cậu, cười trừ.

Labrador thích nhất là chạy nhảy... Chó săn mà, nếu không đủ không gian vận động, sẽ dẫn đến thiếu hụt nghiêm trọng về mặt tính cách.

Thôi Ninh Nhạc bận rộn như vậy, hiển nhiên không có khả năng lãnh phần trách nhiệm này, chuyện này đồng nghĩa với việc Triệu Thư Ngôn giữa mùa đông buộc lòng phải lựa chọn – rời phòng.

Nữ vương điện hạ ôm đầu rống to “Không muốn a”, hoàn toàn mất hình tượng. Đáng tiếc thay, nhóc con Labrador vẫn liên tục chớp chớp đôi mắt ngập nước, nhìn cậu trai xinh đẹp đã cứu sống mình, ngọt ngào sửa “gâu” một tiếng.

“Gâu cái gì mà gâu, từ nay về sau gọi mày là Vương Tài bây giờ!” Nữ vương giận chó đánh mèo nói.

“Gọi Vương Tài ấy hả, chẳng hóa ra đưng hàng của ‘người xưa’ nhà cậu!” Thôi Ninh Nhạc nhắc nhở.

“...Vậy cậu bảo phải đặt tên gì? Siêu Ngầu? Siêu Đẹp? Hay là Hảo Khốc?” Người nào đó ngoài cười mà trong không cười.

“Cũng có thể gọi là Triệu Thị Bích.”

“Cút!” Triệu Thư Ngôn gãi gãi đầu, mắt to trừng mắt nhỏ, sau nửa ngày. “Tên kia nhà cậu gọi là Lạp Bĩ, nếu đã là họ Lạp, vậy để nhóc con này theo chung họ luôn đi, cứ gọi là Lạp Bố, đỡ rách việc.”

Thôi Ninh Nhạc thật không rõ cái đầu thông minh của ai kia vì cái gì lại lỏng dây sên ở bộ phận nào rồi.

Lạp Bố đáng thương bị quấn kín trong khăn quàng cổ của Triệu Thư Ngôn, rời khỏi phòng khám.

“Cảm giác thật kỳ quái.” Trong lòng mang theo hơi nóng của sinh vật sống, Triệu Thư Ngôn lần đầu tiên cảm nhận được, nhóc con vì bị bọc kín cả đầu, có chút không tình nguyện giãy dụa. Triệu Thư Ngôn khẽ giọng mắng vào tiếng, Lạp Bố ngoan ngoãn trở lại. Nhưng mãi một hồi sau, nó lại tiếp tục ngo ngoáy, mãi đến cuối cùng được cho phép ló đầu ra bên ngoài, cậu nhóc mới chịu an phận hoàn toàn.

Thôi Ninh Nhạc nhìn Triệu Thư Ngôn tay chân lóng ngóng hết như bà mẹ trẻ chăm đứa nhỏ, không khỏi cười thành tiếng, “Sau này, thời điểm thật sự bế con nít, có thể rút được kinh nghiệm từ đây.”

Vừa nói xong, bản thân cũng sững sốt, mà cậu chàng xinh đẹp bên cạnh lại đang tựa tiểu phi nhìn hắn.

“Sau này rồi cũng có cơ hội bế con nít. Tuy rằng không phải của tôi.” Một câu sau cùng nói rõ tất cả tâm tư của Triệu Thư Ngôn. Thôi Ninh Nhạc cả mặt ửng đỏ, “Tôi thế mà không biết cậu còn rất chủ động trở thành một đồng tính luyện ái đúng nghĩa a?” Để che giấu chính mình, hắn buồn bực nói.

Lúc trước, hắn đồ biết bao nhiêu công sức khiến đối phương trực tiếp đối mặt với tình cảm của mình, mà hiện tại, không cần động tay động chân, tên kia thế mà phóng ra vô số pháo cao xạ, khiến hắn nổ tan tác không kịp chống đỡ.

Triệu Thư Ngôn, cậu hiện tại căn bản không phải lưu sa, mà chính là hắc động* (*ý nói Thư Ngôn không vô tâm vô tính mà là âm trầm, chưa hiểu hết được). Hắn rầu rĩ nghĩ.

Triệu Thư Ngôn cười hì hì, ghé lại gần hắn, nhỏ giọng nói một câu: “Bởi vì thời điểm cậu nghe tôi nói những lời kiểu như thế, biểu cảm rất ư là...khiến người ta yêu thương... Hắc!” Cậu cười rộ lên, rồi co giò chạy trước, Lạp Bố bị ôm trong lòng cùng gấp gấp bầu lấy cánh tay cậu chủ nhà mình.

“Yêu thương cái lông!” Kỵ sĩ đại nhân mắc cỡ muốn chết, lúng túng không biết đáp trả kiểu gì.

“Cho nên tôi mới nói với Hiểu Xuân, cậu kỳ thực rất đáng yêu đó!” Được một tác lại tiến một thước, Nữ vương điện hạ tiếp tục rêu rao chuyện xấu của bản thân, “Rắn hổ mang bình thường mồm miệng độc địa, gây bao sóng gió, một khi nói chuyện yêu đương, lại đáng yêu giống hệt con giun đất, ha ha... Gì chứ thân kinh bách chiến, Thôi Ninh Nhạc này, cậu rốt cuộc yêu tôi nhiều bao nhiêu thế?”

Thôi Ninh Nhạc chợt phát hiện kinh nghiệm tình trường của bản thân căn bản không thích hợp đem ra áp dụng với tên hỗn đản vô sỉ lại tự cao tự đại này. Nhất thời tức tối, nhưng ngoại trừ công kích vật lý, hắn thật sự không có cách nào tấn công đến tâm lý của đối phương.

Triệu Thư Ngôn chính vì phát hiện này, cho nên so với lúc đầu tay chân lúng túng, thành ra thông minh lên rất nhiều.

Nhưng đặc ý vênh váo quá, hậu quả nhất định sẽ trúng chiêu.

Taekwondo đai đen tam đẳng cũng không phải loại danh hiệu tùy tiện cho là cho được, mà người nào đó vừa mới bị bỏ tập nói đã có thể đá người, cho nên chỉ bằng một cước mang theo ba phần lực, lập tức đã đem Nữ vương điện hạ đá văng vào một mụn tuyết. Kèm theo một tiếng “a –” hét thảm, cùng với thanh âm nhóc cún ăng ăng, kết quả cả nửa người cậu thiếu niên cao gầy nào đó bị vùi trong tuyết.

“Cái tên hỗn đản nhà cậu!” Mỹ thiếu niên hai tay vẫn ôm chặt Lạp Bố, tuy rằng chặt vật, nhưng ngoài ý muốn lại càng xinh đẹp khiến người ta muốn mù mắt chó.

Áo khoác đen dày bám đầy tuyết trắng, ngay cả tóc cũng lấm tẩm những bông tuyết, đèn đường từ trên cao chiếu xuống, một mảnh mông lung, điệu dáng người nào đó tựa như thiên sứ gặp nạn.

Nhưng Thôi Ninh Nhạc biết chắc, tên kia sau lưng căn bản không mọc được thứ gì đó đại loại như cánh chim màu trắng, mà chỉ có thể là cánh dơi đen sì.

Trên đường đã sớm không còn người, mà người nào đó còn dám chơi trò sắc dụ. Thôi Ninh Nhạc hừ lạnh một tiếng, cũng không tính sẽ dễ dàng buông tha ý đồ phản kích lại Lô hoa kê. Hắn đi tới, đề người nào đó trở lại đồng tuyết, hung hăng hôn môi.

Lạp Bố đáng thương bị nhốt bên trong, ăng ăng không ngừng. Một tay tránh cho thân thể bị ép thêm xuống, tay còn lại phải bận ôm chặt Lạp Bố, Triệu Thư Ngôn căn bản không có cơ hội đẩy ra Rắn hổ mang đại phát thú tính, chỉ có thể chớp lấy thời điểm người kia đã hôn muốn đã rồi, vội vàng kêu lên: “Sau lưng tôi toàn tuyết không đó!”

Đối phương quả nhiên tách ra khỏi cậu.

Triệu Thư Ngôn vì quỷ kế của bản thân mà cười thầm. Tên kia quả nhiên còn đau lòng thay mình.

Thôi Ninh Nhạc trừng cậu.

Triệu Thư Ngôn vội vàng nghĩ cách lấu lòng, “Lạp Bố con trai, cái người đeo kính xinh đẹp trước mặt này... A, không phải, là anh chàng đáng yêu nha, là bạn trai nhỏ bé của cậu chủ con đó. Sau này con đối với cậu ta cũng phải nghe lời giống như ta đây, biết không hả?”Giả vờ cúi đầu nói chuyện với Lạp Bố, lời lẽ hết sức chân thành, không biết bắt bẻ từ đâu mới được.

Thôi Ninh Nhạc quyết định đêm nay không thể tha cho tên hỗn đản đáng giận này.

Phải ăn kiên mạt tĩnh, để cho tên kia ôm mộng khóc ròng, cho đối phương thua đến góc đầu không nổi.

Bởi vậy, Thôi Ninh Nhạc ngay trước mặt Triệu Thư Ngôn, tạt vào cửa hàng tiện lợi gần đó, mua một hộp thức ăn cho chó, cùng vài món đồ chơi, còn có...đồ bảo hộ. Lúc ấy, Triệu Thư Ngôn lập tức đỏ bừng mặt, bắt đầu nói năng lộn xộn, nào là đêm nay muốn thức canh xem tình trạng của Lạp Bố có thật sự ổn hay không.

“Bác sĩ bảo, nó rất tốt, chỉ cần ‘im lặng’ trông nom là được.”Thôi Ninh Nhạc cười đến chói lòa.

Triệu Thư Ngôn chỉ cảm giác, giữa mùa đông lạnh còn chảy được mồ hôi, chính mình quả nhiên xuất chúng.

Nhóc cún ăn uống no say, rúc trong chiếc đệm mới mua, ngủ say như chết. Ngày mai đã là Christmas Eve, Nữ vương điện hạ không quên mua cho người ‘bạn cùng phòng’ mới này một chiếc tất màu đỏ – mặc cho Thôi Ninh Nhạc nói, Giáng Sinh ở Trung Quốc mà treo tất, chỉ có thể độc chết người thôi.

Tựa hồ biết người nhặt mình về rất đáng tin cậy, bộ dáng khi ngủ của cún con, không hề có chút phòng bị.

Nhưng cái vị đang ngồi trên giường chơi PSP lại không được thoải mái như vậy.

Thậm chí có chút giống như bị kim châm.

Ánh mắt Nữ vương điện hạ dường như dính trên mấy cái nút bấm, ấn không ngừng, nhưng chỉ cần nhích lại gần một chút, người ta có thể phát hiện được khuôn mặt hồng nhợt, có vài không được tự nhiên.

Thôi Ninh Nhạc tiếp tục chỉnh sửa văn bản. Mà Triệu Thư Ngôn đôi khi sẽ liếc mắt nhìn sang người nào đó đang cắm đầu vào văn bản Word trên màn hình, rồi không tự giác nhích mông vào càng sâu bên trong giường ngủ. Bản thân chợt tức giận chính mình sao lại tắm sớm như vậy, cho nên hiện tại mới vậy trong

tình trạng ức chế như này.

Nữ vương điện hạ chơi PSP đến muốn bốc hỏa, đang còn lại một cửa cuối cùng phải qua. Triệu Thư Ngôn nhú nhú mày, định bụng điều khiển nhân vật tiến tới nghiên cứu một chút, thì ván giường chợt chấn động, báo hiệu có người vừa ngồi xuống.

Cậu sợ đến mức suýt chút xem cái máy trên tay như ‘gạch đá’ mà đập người.

“Cậu... Cậu, sao còn chưa ngủ?” Nữ vương điện hạ lấp bắp nói, chỉnh chỉnh lại kính mắt.

“Tôi không phải chạy qua đây để ngủ sao?” Thôi Ninh Nhạc tựa tiểu phi tiểu, gương mặt thanh tú lại mang theo ánh mắt sắc bén của loài ưng, đem Triệu Thư Ngôn dọa thành một thân đầy mồ hôi.

“...Giường của cậu ở bên kia.” Triệu Thư Ngôn cong môi đáp, đem PSP cất đi.

“Đừng dông dài nữa, ngoan ngoãn nằm xuống cho tôi làm.” Thôi Ninh Nhạc trực tiếp áp người lên, đem tên gia hỏa đầu đầy mưu ma chước quỷ đè xuống giường. Nhìn bộ dáng ảo não, xấu hổ của đối phương, quả nhiên tên kia rất không phục.

Tư thế cơ thể như này.

“Tôi không muốn làm!” Triệu Thư Ngôn tìm cách giãy ra.

“Cậu ghét bỏ đồng tính luyến ái sao?” Thôi Ninh Nhạc trừng mắt nhìn đối phương. Tuy biết không cần cứ mãi dả động tới vấn đề này, nhưng hẳn là cố ý dùng khúc mắc này áp chế phản kháng của người nào đó.

Quả nhiên, phản kháng của Triệu Thư Ngôn yếu đi, chỉ còn cái miệng không nhin được chống chế: “Ít nhất cũng phải cho tôi ở trên chứ?”

Thôi Ninh Nhạc nhướn mày, từ trong túi quần móc ra đồ bảo hộ, ở trước mặt cậu quơ qua quơ lại: “Cậu biết rõ cái này dùng kiểu gì chứ?”

“Vô nghĩa!” Chưa ăn thịt heo, cũng thấy qua heo chạy đi, làm chuyện kia vốn là bản năng giống đực, có cái gì khó đâu?! “Lão tử cũng là con trai đó.” Cậu nghiêng răng nghiêng lợi.

Thôi Ninh Nhạc hừ cười: “Lý thuyết thôi.”

“...Đừng đụng vào tôi, cái đồ hoa hoa công tử nhà cậu!” Phản kháng đột nhiên mạnh mẽ hơn.

“Thật chua, làm tôi thấy xót rồi nè,” Thôi Ninh Nhạc cười khẽ, đem đầu ghé lại, dùng chính trán mình chạm lên trán đối phương, ngăn lại chống cự của người kia, “Tôi vốn thích con gái, nhưng không phải vì cậu mà tôi trở thành đồng tính luyến ái sao? Cậu còn bắt măn cái gì nữa? Tôi thích cậu đến khổ sở như vậy, cậu còn mất hứng điều chi? Cậu nếu ghét bỏ tôi, không phải cũng ghét bỏ cùng con gái làm chuyện ấy chứ?”

“Ghét bỏ bị làm chỗ đó của đàn ông.” Người kia lạnh lùng sửa lại.

Thôi Ninh Nhạc nói: “Phía sau của tôi còn chưa bị khai phá bao giờ, có muốn trở thành người đầu tiên không?”

“Đương nhiên.” Hai mắt sáng lờ lờ.

“Được, lần đầu tiên này cậu bắt buộc phải học cho tốt, tôi cũng không muốn chết ở trên giường.” Hắc lười phải tiếp tục mấy lời vô nghĩa, trực tiếp hôn xuống, đồng thời vươn tay cởi quần áo của người dưới thân: “Đêm xuân khổ đoản, mau mau ngoan ngoãn nằm sắp xuống cho tôi, hôm nay tôi dạy cho cậu.”

“...Ngày mai thì sao?”

Thôi Ninh Nhạc nhú mày, hơi ngồi lên, rồi lại nhìn xuống cậu trai vì bỏ mất kính ra, mà hai mắt khép hờ, nhưng thần sắc vẫn cao ngạo không đổi. Hôm nay dù có bị ăn sạch, cũng chẳng sao, chính yếu là mai này phải tìm cách đòi lại cho bằng hết những thua thiệt phải chịu. Đây chính là chân lý Nữ vương điện hạ rút ra được từ trên người Kỵ sĩ đại nhân, rồi đặt thành quyết tâm.

“Chuyện ngày mai, để ngày mai tính. Hôm nay còn sớm, trước cứ đem điện hạ ngài hầu hạ cho thỏa đáng, rồi lại tính sau.” Hắc cười, không khách khí đem quần Triệu Thư Ngôn lột xuống, rồi đem quần áo trên người cởi ra, để lộ ***g ngực trơn nhẵn bóng loáng.

“Cái tên hỗn đản nhà cậu!” Người nào đó xấu hổ gần chết mà giãy dụa, lại bị Thôi Ninh Nhạc nói ra một câu lập tức định thân: “Nếu cậu không nhận thua, tôi cũng không thua, chúng ta còn dây dưa đến lúc nào, mới có thể chân chính cùng một chỗ?”

Thôi Ninh Nhạc cười đến mãn nguyện. Mà Triệu Thư Ngôn hoàn toàn không biết đối phương ngoại trừ thỏa mãn vì mưu kế đã thành công, còn một phần vì vẻ mặt vốn luôn ngạo mạn của người nào đó hiện tại lại bày ra vẻ gượng gạo.

Thì ra, thích tên này chính là một việc vô cùng khoái hoạt.

Nghiêng người, hôn lên môi đối phương rồi ghé vào bên tai cậu, Thôi Ninh Nhạc cúi đầu hỏi: “Tôi đem bản thân toàn bộ giao cho cậu, cậu muốn không?”

Trong chớp mắt, hắc có thể cảm thấy nhiệt độ cơ thể của gia hỏa kia, đang áp sát vào mình đột ngột tăng thêm một chút. Mãi một hồi sau, người nào đó mới run rẩy gặt đầu.

Thôi Ninh Nhạc thật hận không thể đem tên gia hỏa vừa ngạo mạn lại đơn thuần này, nhập làm một với da thịt, xương cốt của mình. Có như thế, thời điểm xúc động mãnh liệt nhất, cũng sẽ không quá đau đớn.

Nếu thật như người ta nói, tim đập quá nhanh sẽ dẫn tới cái chết, Thôi Ninh Nhạc cảm thấy chính mình quá may mắn vì con tim nơi ***g ngực còn đủ mạnh mẽ. Rõ ràng người bày tỏ là mình, vậy mà bản thân lại kích động đến muốn ngất đi.

Bởi vì, kẻ đối đầu với hắn này, sẽ không vì lời ngon tiếng ngọt của mình mà ngu xuẩn hỏi lại “Thật sao?” hay lẳng mạn mà trả lời “Tôi cũng vậy”, mà chỉ có thể mặt đối mặt, chẳng ngại gương mặt đã đỏ bừng, lại rất đặc ý mà cong lên khóe miệng, đáp rằng: “Tôi biết lâu rồi. Hừ.”

Giống như hiện tại.

Rõ là một tên ngạo mạn lại ngu ngốc trong tình cảm, cố tình hắn lại đem người kia phúng trong lòng bàn tay, vẫn như trước dung túng cho sự kiêu ngạo cùng đơn thuần của đối phương.

Thôi Ninh Nhạc phát hiện, bản thân thật sự thích cái tên Lô hoa kê chết tiệt này.

Thời điểm hắn xé bỏ lớp vỏ của đồ bảo hộ, Lô hoa kê quả nhiên do dự một hồi lâu, nhưng rồi cũng không đợi hắn phải dụ dỗ thêm nữa, lập tức xoay đầu đi, bày ra bộ dạng cam chịu mà Thôi Ninh Nhạc cả đời này không cách nào quên được.

“Đồ ngốc, tôi tuyệt đối sẽ không tổn thương cậu, tôi thích cậu cơ mà.” Ghé vào bên tai đối phương, hắn một lần nữa lặp lại câu nói kia như thể một loại mê dược thôi tình. Thôi Ninh Nhạc cũng là lần đầu tiên cảm giác được, thì ra làm tình là chuyện thần thánh thiêng liêng cỡ nào.

Nếu có nút tạm dừng ở đây, hắn thật sự muốn nhấn nó, để có thể thưởng thức thời điểm này một chút.

Chỉ là, dục vọng tựa như một con dã thú, không để người ta có thể dừng lại giữa chừng.

Thôi Ninh Nhạc ở trên cổ đối phương cắn vài dấu, để lại vết tích của chính mình trên người cậu.

Người này là chân ái của hắn.

Thôi Ninh Nhạc chỉ hận không thể cho toàn thế giới biết điều này.

Thật hận không thể đem đối phương ôm thật chặt, không chừa lại bất cứ kẽ hở này. Để bọn họ liền thành một thể, không bao giờ tách rời. Xương cốt cùng da thịt hòa với nhau, dây dưa quấn quýt, chỉ cần một chút rời ra sẽ đau đớn như thể lột da xẻ thịt.

Triệu Thư Ngôn, tôi thích cậu. Hắn lặp lại lần nữa.

Cuối cùng, thời điểm hết thấy gần như kết thúc ấy, gia hỏa cao ngạo kia mới đáp lại một câu.

Lão tử nghe được rồi!

Thôi Ninh Nhạc bắt đầu cười. Lại không nghĩ đến theo sau còn có một câu tiếp nữa.

Thôi Ninh Nhạc à, cậu kiếp trước nhất định ăn ở tích đức, bởi vì lão tử cũng thích cậu.

Vì mệt đến không còn sức lực, hắn cười đến ngã rạp trên người mỹ thiếu niên.

Thời điểm mặt trời lên cao thật cao.

Mỹ thiếu niên trên giường vẫn cuộn tròn thành bánh bột mì. Mà cún con dưới giường cũng im lặng nằm sấp trên thảm.

Người ngồi bên giường dùng lời dịu dàng đánh thức mỹ thiếu niên. Mà cậu trai xinh đẹp vốn định giả bộ ngủ tiếp, lại vì đối phương bám riết không tha, bị lắc tới phải tỉnh lại, cuối cùng chỉ đành không thể không mở mắt, biểu tình xấu hổ trừng trừng nhìn đầu sở gây chuyện.

“Ăn cơm thôi.” Thôi Ninh Nhạc cười cười đưa đến trước mặt đối phương một cái tiramisu mà cậu thích nhất. “Mông của cậu hẳn không khó chịu vì đói bụng nhỉ?”

Cặp mắt xinh đẹp thời điểm trừng người khác vẫn là xinh đẹp đến kinh tâm động phách.

Thôi Ninh Nhạc thoải mái thản nhiên tiếp nhận cảnh đẹp mà đối phương ‘dành tặng’ mình. Sau đó, hắn vươn tay áp lên trán người đối diện, nhẹ nhàng vén lại tóc mái hai bên: “Tôi biết cậu không muốn ăn cơm trưa, nhưng mà đồ ngọt vẫn được chứ?”

Đầu ngón tay có chút lạnh, lại khiến khuôn mặt người nào đó ửng đỏ.

Giả làm bánh bột mì, vốn định tỏ ra tức giận với đối phương, nhưng nghĩ nghĩ một chút, vị nào đó quả thật có chút đói. Dù sao chính mình đã bị hành cả đêm, toàn bộ calori đã sớm theo cái gì ấy thải ra ngoài, ngay trong giấc mơ sáng nay còn hiện lên cả vệt quay cơ mà.

Hầy, lúc này không phải cơ hội thích hợp để trả thù. Vì thế, người nào đó từ trên giường giấy dựa khởi động thân mình.

Kết quả, đầu tiên, xương cốt lập tức một trận ca vang, sau lại đến cái eo tê dại, rồi mông không ngừng truyền đến cảm giác đau đớn, đến cuối cùng, cậu phát hiện hai chân bởi vì không thường vận động, hiện tại rơi vào tình trạng bãi công.

Phía dưới đau nhức kéo trở về ký ức khuya ngày hôm qua, gương mặt lập tức hồng đến độ như thể chảy ra được nham thạch.

Thôi Ninh Nhạc chỉ cười, một câu cũng không hé miệng. Nụ cười so với trước kia có phần ít giả hoạt hơn, mà tựa hồ thêm mấy phần ôn nhu cùng yêu thương say đắm, khiến Triệu Thư Ngôn không dám đối diện trực tiếp.

Chỉ là một trận vận động trên giường, như thế nào có thể khiến một người thay đổi nhiều như vậy chứ? Triệu Thư Ngôn phát giác hiện tại bản thân càng không thể lý giải mấy màn giường chiếu của đám trai thanh gái lịch này.

Lạp Bố giống như đánh hơi được khung cảnh ngọt ngào xung quang, hưng phấn cào cào lên thành giường, ngoắc ngoắc cái đuôi với hai người. Triệu Thư Ngôn nhú mày: “Nhóc này hình như có chút được một tác lại muốn tiến một bước.”

Thôi Ninh Nhạc từ trong cái túi to gần đó móc ra một khúc xương nhỏ, nhét vào trong miệng Lạp Bố, cười nói: “Giống cậu đó.”

Lô hoa kê trừng mắt với hắn.

“Một khi cảm giác có thể tin tưởng, bắt đầu được một tác lại tiến một bước.”

“...Cậu có gì bất mãn sao?” Thanh âm vút cao đến quăng tám.

Thôi Ninh Nhạc lại đem phần Tiramisu mua được ở cửa hàng cách khu trường học mười lăm phút, chìa tới trước mặt người nào đó: “Cậu nói xem?”

“Hừ.” Nữ vương điện hạ nhếch mép, hừ lạnh, “Gia đói bụng rồi, mau dâng lên đây.”

Cho tới lúc này vẫn không nhận thua nửa phần.

Thôi Ninh Nhạc phá cười thành tiếng, vỗ vỗ đầu Lạp Bố còn đang muốn thêm mấy khúc xương nữa, rồi nghiêng đầu nhìn sang Thư Ngôn nhà mình: “Thằng nhóc này tối hôm qua đem chuyện phòng the của tụi mình nhìn sạch sẽ, có muốn giết chó diệt khẩu không?”

Bởi vì người nào đó rên rỉ quá mức nhiệt tình, khiến cho tiểu gia hỏa rất nhanh liền tỉnh lại, nếu không phải Thôi Ninh Nhạc quát lớn một tiếng, thằng nhóc này phỏng chừng sẽ còn chạy tới cạnh giường, ngáy

thơ vô số tội hỏi thăm tình huống bên trên.

Nữ vương điện hạ đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cả hai người, mỗ bụng tạ tội đi.”

Hệ quả của việc nuôi một nhóc chó săn rất nhanh đã xuất hiện.

Bởi vì mùa đông không thể ra ngoài, mà phòng ký túc xá cũng không thể giấu mãi một động vật bốn chân. Kết quả, Lạp Bố dĩ nhiên buồn đến phát hồng. Lúc đầu, nhóc cún còn cố sức tạo ấn tượng tốt với chủ mới, rất dụng tâm làm một cậu nhỏ ngoan ngoãn. Nhưng dù sao bản chất vẫn là chó săn, không quá hai ngày, nhóc con bắt đầu hết mò lên giường Thôi Ninh Nhạc lại quấy đến giường Triệu Thư Ngôn, hết giường ngủ lại chuyển sang bàn học.

Triệu Thư Ngôn ôm đóng mô hình suýt nữa thì đi tong của mình, rống to: Lạp Bố, đồ con cẩu ngu ngốc!

Thôi Ninh Nhạc vì bảo vệ danh hiệu khiết phích của bản thân, trên mặt đất phủ kín thảm, hiện tại lại tìm cách giảm thiểu tối đa tình trạng giường ngủ bị bẩn.

Cuối cùng, Lạp Bố sau nhiều lần bị Nữ vương điện hạ túm được ngay cửa ra vào, tha trở lại trong phòng, thành công lộ mặt ra bên ngoài, dọa sợ không biết bao nhiêu vị qua đường Giáp Ất Bính Đinh. Cho nên, sự tồn tại của Lạp Bố đã đến tai toàn bộ người qua đường.

Rất nhanh, người ‘qua đường’ ngang qua phòng 503 nối đuôi nhau không dứt.

Hôm nay, người qua đường Giáp mang theo xương, ngày mai, vị qua đường Ất cầm tới đồ chơi có hình con chuột, ngày kia, người qua đường Bính dâng lên một hộp thức ăn cho chó. Vì thế, Nữ vương điện hạ tiện tay túm lấy vị qua đường Đinh, nói luôn: “Ở đây thiếu một cái chậu tắm cho, phiền cậu ngày mai mang qua.”

Mãi đến lượt Lưu Đông đi ngang qua, Lạp Bố thân thể đã rất cường tráng.

Phó Hiểu Xuân ôm Lạp Bố, dờ khóc dờ cười: “Thế nào mới có mấy ngày, liền đã có bụng rồi!”

Thôi Ninh Nhạc đá mắt sang gia hỏa có chút chột dạ: “Trạch nam vốn không thích hợp nuôi chó săn, đương nhiên thành ra thế rồi.”

Triệu Thư Ngôn không phục: “Không phải mỗi ngày nó đều rất vui vẻ sao. Hiện tại đang là mùa đông, dẫn nó ra ngoài kiểu gì! Chẳng lẽ còn phải mua cho nó máy chạy bộ à?”

Phó Hiểu Xuân im lặng nhìn tới chông thực phẩm cho chó chất thành núi cao.

Con trai bình thường tùy tiện, nhưng một khi có đối tượng để dốc tình cảm, rất dễ dàng biến thành cứng chiều quá phận. Đám con trai vào mùa đông chỉ có thể chết nghẹn rúc trong phòng, đương nhiên thích tìm đến Lạp Bố giải quyết âu sầu.

Rất nhanh, phiên toái của Nữ vương điện hạ đã tìm được cách giải quyết rồi. Thông qua đồng tình của đám con trai cùng tầng, bọn họ quyết định để Lạp Bố chơi trong hành lang. Cũng không biết người nào còn mua đến một cái đĩa ném, quyết tâm luyện cho Lạp Bố tuổi nhỏ một thân tuyệt kỹ bắt đĩa. Kết quả, mấy lần đầu, thân ảnh nho nhỏ sau kia đĩa ném đáp đất một hồi, mới phản ứng lại, trì độn nhặt trở về, khiến đám người vây xem dọc hành lang không chút keo kiệt, đồng thanh cười thành tiếng.

Lạp Bố cúp đuôi, đáng thương hề hề.

Cuối cùng, cũng có một ngày, Lạp Bố liên tục bắt được đĩa ném, làm mọi người không ngừng “wow wow” tán thưởng, mà tiểu gia hỏa cũng buông đĩa ném, đặc ý vểnh đuôi, ra sức “gâu” một tiếng.

Nếu là bình thường, tiếng kêu đáng thương hề hề chỉ có thể bị nhấn chìm trong những tràng cười xung quanh. Nhưng hiện tại, không gian lại hoàn toàn im ắng, mà tiếng sủa của nhóc con lập tức truyền xuống dưới lầu, vọt thẳng đến tai giám thị canh gác bên dưới.

“Ai nuôi chó!” Tiếng gầm giận dữ chấn động trời đất.

Không xong, là Đại Hộ pháp! Đám con trai thấp giọng kêu than. Cùng lúc, Triệu Thư Ngôn nghe được động tĩnh, lập tức lao ra tóm Lạp Bố kéo trở về, đồng thời thúc giục đoàn người nhanh chóng rút về phòng, tay đều không quên bịt chặt trước miệng nhóc cún còn đang trong trạng thái hưng phấn.

Đại Hộ pháp như lốc cuốn, xông lên cầu thang quét qua một lượt khắp hành lang đều là các cửa phòng đóng kín, càng tin tưởng thính lực bản thân không có vấn đề: “Trong mấy cậu, ai nuôi chó! Mau giao ra đây cho tôi!”

Bốn bề lặng im.

Đại Hộ pháp vô cùng tức giận: “Còn không dám đi ra! Bảo vệ dưới lầu đâu, mau đi gọi giám thị coi toàn bộ ký túc xá đến đây, tôi muốn kiểm tra mấy phòng này!”

Người trong phòng đều nghe được, cùng nhau run rẩy một trận. Đại Hộ pháp vốn có tiếng là vị quản lý vô cùng nghiêm khắc, đối với ông ta, thích nhất là sử dụng quân pháp cường chế để dẹp yên mọi chuyện.

Nếu không tiếc bác gái bảo vệ ở cửa hay đau lòng sinh viên, Triệu Thư Ngôn bọn họ đã sớm dọn ra ngoài ở từ lâu.

Ai chà, vấn đề hiện tại là, làm cách nào bảo vệ Nữ vương điện hạ của bọn họ không chết dưới độc thủ kia!

Thôi Ninh Nhạc vừa nghe xong, chỉ thần nhiên trả lời, cậu đợi ở đó, sau đó lập tức ngắt điện thoại. Triệu Thư Ngôn trừng mắt, chăm chăm nhìn di động.

Thời điểm đang nóng ruột, phòng cách vách lại truyền ra tiếng cho sữa. Triệu Thư Ngôn có chút sững sốt, này rõ ràng là thanh âm của Lưu Đông. Đại Hộ pháp còn đang định xông vào, kết quả từ một phòng khác cũng truyền tới tiếng chó sủa, xen lẫn còn có tiếng cười.

Kết quả, toàn bộ tầng lầu đồng loạt phát ra tiếng chó sủa, lẫn vào đó đương nhiên cũng có thanh âm của Lạp Bố.

Triệu Thư Ngôn dựa người vào bên cửa, cười nhẹ.

Đại Hộ pháp rống to: “Ai còn kêu bấy nữa, lập tức viết kiểm điểm!”

Kết quả tiếng sủa càng lúc càng vang.

Đùa chứ, nếu hiện tại còn tỏ ra yếu thế, bọn họ có còn là đàn ông không?

Đại Hộ pháp hiển nhiên mang theo giám thị tới khám phòng. Triệu Thư Ngôn ở ngay căn phòng thứ ba, bị phát giác chỉ là chuyện sớm hay muộn. Phó Hiểu Xuân bên cạnh gọi sang, hỏi làm sao bây giờ. Triệu Thư Ngôn tính toán, tôi biết làm sao được, cùng lắm thì nhét nó vào trong tủ quần áo, tệ nhất tiểu gia hỏa kia không chịu thua kém, để bị phát hiện thì đành chịu xử phạt vậy. Chỉ là, vạn nhất Lạp Bố bị mang đi, cảm giác hối hận còn tệ hơn bị xử phạt nữa kia.

Nhìn chăm chăm cặp mắt long lanh ngập nước đối diện, Triệu Thư Ngôn phát hiện chính mình so với trong tưởng tượng, cứng chiều tên nhóc này nhiều lắm.

Đang chìm trong phiền não, điện thoại đổ chuông, truyền đến là thanh âm Thôi Ninh Nhạc mang theo ý cười: “Cậu đem Lạp Bố ném khỏi cửa sổ đi.”

Triệu Thư Ngôn sững sốt, mở toang cửa ra. Lúc này, cậu mới phát hiện lầu bốn ngay bên dưới không biết từ lúc nào đã căng sẵn một tấm ga trải giường, giống hệt một tấm lưới cứu hộ.

Dưới nữa, lầu ba, lầu hai cũng có, mà ở trên mặt đất, lại là Hứa Tiêu cùng hai cậu trai khác, đang giữ ga trải giường, hướng cậu tùm tùm cười.

Cũng không biết Lạp Bố kiếp trước tích được bao nhiêu đức, Triệu Thư Ngôn cười, nói với người ở đầu bên kia điện thoại.

Đợi đến khi Đại Hộ pháp soát xong phòng bên cạnh, Triệu Thư Ngôn mới đem cún yêu nhà mình ném xuống, còn chưa kịp đóng cửa sổ lại, gió lạnh bên ngoài đã đem mùi động vật phía trong thổi bay sạch sẽ.

Cứ nghĩ trong phòng sẽ còn lại vô số vết tích của nhóc con nhà mình, nhưng hóa ra hoàn toàn không có. Triệu Thư Ngôn không chút sợ hãi nhìn chăm chăm Đại Hộ pháp, cười đến bình tĩnh.

Tôi đây sau lưng còn vô số đồng bọn, việc gì phải sợ ông chứ.

Đại Hộ pháp lục soát hết một lượt các phòng, hoàn toàn không bối ra được chút vết tích của chó nhỏ.

Mà Lạp Bố, tạm thời đang rúc trong ***g ngực thơm tho của các chị gái

14. Chương 14

Kỳ nghỉ đông một năm một lần mà đám người khoa Kiến trúc ngóng dài cổ chờ đợi, cuối cùng cũng đến. Sau khi nộp xong bản vẽ cuối cùng, Lưu Đông lập tức lao vào người Nữ vương điện hạ cùng đi nộp bài với mình, cười đến xuân quang sáng lạn.

“Nào, đi ăn lẩu thôi!”

“Cậu cười đến mặt có nếp nhăn rồi kia.” Thôi Ninh Nhạc không đẩy tay người nào đó ra.

Triệu Thư Ngôn ngáp dài một cái: “Không đi. Bận rồi. Đi thôi, Ninh Nhạc.” Bởi vì trong thời gian hoàn thành bài nộp vừa lúc có game mới tung ra thị trường, Nữ vương điện hạ đương nhiên phải vất vả gấp đôi bình thường.

Thôi Ninh Nhạc mặc cho đối phương dựa vào mình, đánh mắt sang hướng Lưu Đông. Không thấy à, điện hạ bảo phải về ngủ đó. Hắn dùng ánh mắt ngụ ý như vậy.

Lưu Đông bĩu môi: “Hừ, Kỵ sĩ nhà cậu ngày càng xúng chức đó.”

Thôi Ninh Nhạc nhướn mày: “Chứ cậu thích tôi phạm thượng sao?”

“Như vậy mới có tính khiêu chiến nha. Điện hạ nhất định không thích ngồi chắc trên ngai vàng, như vậy sẽ rất cô đơn đó!” Lưu Đông trộm cười.

“Tên thói tha!” Vị nào đó vừa tỉnh táo lại liền mắng anh chàng.

Hiện tại, cậu chỉ hận tên rắn độc Thôi Ninh Nhạc này không thể mỗi ngày đều ngoan ngoãn như giun đất, ít nhất nếu như thế bản thân sẽ không cần lo lắng cho vấn đề cái mông của mình.

Thôi Ninh Nhạc đương nhiên thấu hiểu tâm tư của người nhà hắn, hạ mắt, cười nhẹ.

Thời điểm Lưu Đông bị bỏ lại phía sau, Thôi Ninh Nhạc bắt ngờ tại vị trí không có người chú ý, cùng vị nhà mình mười ngón tay đan vào nhau. Lô hoa kê nhất thời không lường trước được hành động của hắn, mắt cứ thế đỏ bừng, những ngón tay thon dài chợt trở nên cứng ngắc, da thịt như bị thít chặt lại. Qua một hồi lâu, cậu mới từ từ lấy lại bình tĩnh, có phần ngượng ngùng nắm trở lại.

...Hừ, tim có thể hay không đập chậm một chút nào?

Tính toán tốt sẽ không đụng mặt cô nàng Hứa Tiêu dưới lầu, bởi vì thời tiết đang khá lạnh, đám sinh viên nam nữ bên ngoài chỉ có thưa thớt vài ba người, so với mùa hè náo nhiệt hoàn toàn kém xa.

Thôi Ninh Nhạc cùng Triệu Thư Ngôn cùng xuất hiện, lập tức tạo nên chút xao động nho nhỏ. Đám nữ sinh cố ép xuống kích động, vờ thản nhiên lướt qua hai người, sau khi vào được bên trong ký túc xá, rốt cuộc nhin không xong rồi, hú hét một hồi nữa mới yên.

Con gái luôn có chút mất tự nhiên mà.

Đáng tiếc, sự mất tự nhiên cùng những ánh mắt lờ lờ nào đó sẽ dẫn đến hệ quả đi đường tông phải cột điện, đương nhiên có chút khó coi.

Mấy cô nàng đành ôm đầu cười gượng, sau đó trốn vào phòng ký túc xá, tiếp tục thảo luận về sự xuất hiện của hai vị nào đó.

Triệu Thư Ngôn ngồi phoir nằng nơi băng ghế đá, cổ quần khăn quàng thật dày chỉ chừa lại nửa khuôn mặt, thời điểm lên tiếng, giọng có chút rè rè. Thôi Ninh Nhạc lại không mấy sốt ruột, an vị gần sát một bên, nghiêng lỗ tai lắng nghe đối phương nói chuyện. Có đôi khi, chút chuyện bí mật giữa cả hai cũng được đề cập đến, thanh âm hiển nhiên phải đè xuống thật thấp, hắn sẽ cố tình ghé thật sát vào bên tai Triệu Thư Ngôn, vừa cười, vừa thưởng thức bộ dạng thẹn quá hóa giận của tên kia.

Khung cảnh hoàn hảo đến nỗi khiến đám nữ sinh lần nữa đắm vào cột điện.

Hứa Tiêu ngồi xổm trong một bụi rậm, cười đến nước miếng phải chảy xuống, nếu không bị Lạp bố trong lòng dùng hai chân đạp đạp, có khi cô nàng sẽ thực sự ngồi xổm nửa ngày trong đây.

Hứa đại mỹ nữ tựa hồ chưa bao giờ nhớ được bản thân còn có loại ‘hình tượng’ vừa tả này.

Thời điểm Lạp Bố được đám nữ sinh độc sủng suốt nửa tháng này xuất hiện trước mặt Triệu Thư Ngôn, khuôn mặt xinh đẹp lập tức sáng bừng bên. Thôi Ninh Nhạc liếc cậu một cái, thản nhiên nở nụ cười.

Rời đi nửa tháng, nhưng vẫn không quên được mùi của ân nhân cứu mạng, Lạp Bố kích động đến phát

khóc lên.

Triệu Thư Ngôn gãi gãi cổ nó, ôm nhóc con vào ngực, nửa ngày cũng không nói một tiếng.

“Phiền các cậu rồi.” Vẫn là Thôi Ninh Nhạc nhớ rõ phải nói lời cảm ơn.

Hứa Tiêu vội vàng xua tay: “Cám với chả ơn gì, tụi tôi thích muốn chết ấy. Nếu không có Lạp Bố, cuối kỳ chán muốn chết luôn.” Hơn nữa, nếu không nhờ Lạp Bố, cô nàng nào có cơ hội nhìn được bộ dáng tràn đầy tình yêu của mẹ của Triệu Thư Ngôn chứ. Hừ, Thôi Ninh Nhạc, cậu chỉ lo chặt chém người ta thôi, không thấy Lạp Bố sắp đoạt mất tình yêu của điện hạ rồi hả!

Thôi Ninh Nhạc nhìn Triệu Thư Ngôn lại lâm vào thế khó xử: “Cậu định mang về nhà kiểu gì?”

“...Ông già nhà tôi không thích chó săn. Lúc trước ông ấy từng bị chó săn cắn.” Nhớ tới đây, khuôn mặt lại gục xuống.

Thôi Ninh Nhạc không chút nghĩ ngợi: “Vậy đem qua nhà tôi đi.”

Triệu Thư Ngôn nhìn chằm chằm hắn, không gật đầu.

Thôi Ninh Nhạc vốn muốn hỏi cậu còn do dự điều gì, nhưng sau khi bắt gặp đôi mắt tràn ngập trong lo lắng của đối phương, lại đành im lặng.

A, hắn như thế nào lại quên, bản thân trong ngôi nhà kia, cũng không phải cứ ‘muốn’ là ‘được’.

Xem không hiểu hành động của hai người kia, Hứa Tiêu nhú nhú mày. Cô thực không thích bầu không khí giữa hai người này, tựa như có một bức màn che trước mặt họ, khiến cả hai không thể thoát ra. Hai người bọn họ vốn có thể như loại ưng sải rộng cánh nơi bầu trời, nhưng thoát nhìn vì điều gì đó, mà đôi cánh lại bị trói chặt?

Tuy vậy, nàng tốt hơn hết vẫn không nên chen vào.

Cảm giác sự trưởng thành tựa như giấc mộng không ngừng tiếp diễn, mà ngay sau đó lại bị hiện thực đập nát tan tành.

“Cứ đem sang nhà tôi đi.” Thôi Ninh Nhạc vẫn kiên trì với ý kiến của mình. “Không sao cả.” Hắn mỉm cười.

Triệu Thư Ngôn dường như còn cảm giác được một chút dư vị của cái siết tay ban nãy, lỗ tai hai bên hơi nóng nóng, quay người đi, rất không tự nhiên nhìn về hướng khác.

Bởi vì năm ngoái về muộn, vừa mới bắt đầu kỳ nghỉ đông năm này, người trong nhà Thôi đại thiếu gia đã tới, tự mình hộ tống vị thiếu gia nhà quân hồi phủ.

Đây là lần đầu tiên Triệu Thư Ngôn tận mắt nhìn thấy ông của Thôi Ninh Nhạc.

Không nộ mà uy, nộ vười tuy bình dị gần gũi, nhưng khiến kẻ khác không dám trái lời.

Nhìn cái tên bình thường vẫn luôn cay nghiệt với kẻ khác, hiện tại lại thành ra im lặng, hiểu chuyện, Triệu Thư Ngôn trộm ngấm hấn ôm Lạp Bố trong lòng, cắn chặt môi dưới.

Từ rất xa, cậu nghe được thanh âm cãi vã. Cậu không biết Thôi Ninh Nhạc rốt cuộc đã gom được bao nhiêu dũng khí, vì một con chó săn mà cùng ông lão từng giành được vô số huy chương trên chiến trận, tranh chấp qua lại. Đứng từ xa nhìn, bóng người kia thực sự đơn bạc, lại phải gồng mình chống lại mệnh lệnh “cấp trên”. Tựa như bản thân cậu, cao ngạo đến chết vẫn không chịu thua, quyết không xoay người.

Cuối cùng, ông lão nói cái gì đó rồi ngồi vào trong xe. Thôi Ninh Nhạc lên quay đầu, cười với Triệu Thư Ngôn một cái. sau đó kéo hành lý của mình, cũng chui vào xe.

Rất nhanh, Triệu Thư Ngôn nhận được tin nhắn: “Tôi đi rồi, đừng nhớ tôi đó.”

Nữ vương trì hoãn giờ phút này mới phát hiện bọn họ đã phải chia xa, chớp chớp đôi mắt, thật muốn chạy đuổi theo. Nhưng ngoại trừ chút khí thế làm lông tóc dựng ngược, cậu có còn gì đâu?

Cậu cắn răng, gửi lại một tin nhắn. “Lão tử mới không nhớ cậu. Là nhớ chết cậu luôn.”

Mặc kệ người bên kia sẽ nhin cười đến nội thương, Triệu Thư Ngôn đã quyết tâm, giờ phút này nếu còn mạnh miệng, chính mình thật sự có lỗi với bản thân cùng người kia.

Chết tiệt.

Cậu thế nào lại chưa từng cảm thấy chán ghét kỳ nghỉ đông như hiện tại a?

Căn phòng trống rỗng chỉ còn sót lại hơi thở của bản thân, những ngày nghỉ kiểu này, thật sự không vui chút nào.

Kỳ nghỉ đông mỗi năm thật sự không tính là ngắn. Suốt từ giữa tháng một đến tận ngày hai mươi tháng hai, tính ra cùng là cả một tháng trời.

Mọi người nói xem như thế đối với những cặp đôi ‘mới cưới’ sẽ là cái dạng gì?

Ngay sau hôm Thôi Ninh Nhạc trở về, Triệu Thư Ngôn lập tức lên kế hoạch bám đuôi quấy rầy Phó Hiểu Xuân không rời. Nhưng tên gia hỏa này vừa bắt đầu kỳ nghỉ đông, liền biến thành tình trạng đi sớm về muộn, chăm chỉ giống như thành phần làm công ăn lương ngoài xã hội.

Triệu Thư Ngôn chỉ đành ôm cây đợi thỏ, rốt cuộc tới tận mười một giờ đêm ngày thứ ba mới túm được Thỏ con.

“Đi đâu đó?” Khóe miệng nhếch cao, mang theo ý trêu chọc.

Phó Hiểu Xuân đột nhiên phát hiện trong phòng ngập mùi chua. Len lén đánh mắt sang rùa đen rút đầu Lưu Đông đang làm bộ như đọc sách, rồi quay nhìn lại Triệu Thư Ngôn cười đến thực tiêu sái, mỉa máo: “Đi...làm thêm.”

Triệu Thư Ngôn trừng đôi phương: “Cậu làm thêm cái gì?”

“...Công việc trong quán của Trần Lăng đạo này khá bận, tớ đến giúp. À, tớ quên kể với cậu, thành tích công việc Trần Lăng không tồi, chuẩn bị được thăng lên làm phó quản lý.” Vốn định cẩn thận lựa lời, Thỏ con vừa nghĩ đến việc này liền nhện không được mà hưng phấn, đương nhiên vô tình giẫm lên cái đuôi của Nữ vương điện hạ.

“...Hừ, tình yêu và sự nghiệp cùng lúc bội thu nhỉ, các người cút a...”. “Ai ai, điện hạ à! Eo của tớ a a!” Lưu Đông từ đầu đến cuối bị Triệu Thư Ngôn ép nằm dài trên giường, kêu khóc thảm thiết.

“Kêu la cái gì, bốn tọa mát xa cho mi, ý kiến gì hả?!” Bàn tay to hung tợn chụp lấy lưng của anh chàng.

“Tôi sâu sắc cảm nhận được niềm vinh hạnh này, nhưng mà...” Lưu Đông giãy giụa, “Cầu ngài đừng nhéo vào thịt nha...”

Biết lỗi lầm của bản thân đều đổ sang đầu bạn cùng phòng, Phó Hiểu Xuân vì bi thương lại đầy cảm thông liếc Lưu Đông một cái.

Lưu Đông dù gì cũng không phải đồng tính luyến ái, lại chẳng biết gì về quan hệ giữa cậu và Thôi Ninh Nhạc. Triệu Thư Ngôn bĩu môi, giận chó đánh mèo giầy vò Lưu Đông phào hoi đáng thương một hồi, mới nói sang chuyện khác. “Tiểu tử Lưu Đông cậu không phải tên mê gái đệ nhất sao? Thế nào đến tận bây giờ còn phòng không nhà trống nha?”

“...Nghĩ là một chuyện, làm được lại là chuyện khác. Bất quá, cậu yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không động thủ với Hiểu Xuân!”

“Cút!” Hai người thế mà cùng lên tiếng.

“Điện hạ, tớ muốn báo cáo!” Phải trả thù tên đáng ghét này, Phó Hiểu Xuân hắc hắc cười: “Tên này thích Hứa Tiêu đó.”

Lưu Động bật ngay người dậy: “Thối tha! Ai thích chứ! Cậu nói xạo... Này này a a!” Kêu la thảm thiết vì eo cùng tay bị người ta đè lại. “Giấu đầu lòi đuôi. Còn nữa, thẳng thắn thì khoan hồng, kháng cự liền nghiệm phạt, nói may.” Điện hạ ngạo mạn ra lệnh.

“Tôi không có!” Anh chàng đẹp trai mặt đỏ bừng.

Bắt gặp đôi mắt mang theo ý tứ “Cậu không lừa được tôi đâu” nã đạn về phía mình, Lưu đẹp trai ghen nữa ngày, cuối cùng đem mặt quay qua chỗ khác, không được tự nhiên nói: “Cho dù chỉ là có cảm tình một chút, thì đã sao. Người kia chính là Nữ hộ pháp, không chọc được.”

“Lời này tôi sẽ thay cậu nói lại với Nữ hộ pháp.” Triệu Thư Ngôn móc ra di động, ấn gọi một dãy số. Lưu Đông lập tức kích động xông tới, cố gắng đoạt đi điện thoại. Tiếc thay Taekwondo của người nào đó liền phát huy tác dụng, anh chàng bị đè dưới thân chỉ có thể đỏ mặt rầm rầm rút rút cầu xin tha thứ: “Đừng đánh đừng đánh mà! Cậu mà đánh thì cái mặt mo này của tôi biết trốn đi đâu!”

“Chạy sang chỗ Nữ hộ pháp tìm an ủi á. Dù sao tâm đã rút mất bên đó, cái mặt mo này cũng chẳng cần nữa.” Triệu Thư Ngôn cười hì hì, vờ ấn nút di động, cố tình trêu đùa.

Phó Hiểu Xuân chớp chớp mắt.

Thì ra... Nữ vương điện hạ thích Thôi Ninh Nhạc đến vậy.

Nếu vẫn chưa biết cảm giác thích là thế nào, thì sao có được biểu tình giống như hiện tại?

Tâm vừa động, cậu chàng cầm lấy di động, len lén gửi đi một tin nhắn.

Triệu Thư Ngôn còn đang cùng Lưu Đông cù nhây, nhưng chỉ vài phút sau, di động trên tay bất ngờ vang. Cậu vừa nhìn tới, lập tức bật khỏi giường, chạy ra ngoài phòng. Lưu Đông chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một từ ‘Nhạc’ trên màn hình.

“...Kỵ sĩ đại nhân sao?” Anh chàng nhỏ giọng hỏi bạn cùng phòng của mình.

Phó Hiểu Xuân le lưỡi, cười vô cùng đắc ý.

Thanh âm Thôi Ninh Nhạc có chút thấp. Thời điểm Triệu Thư Ngôn vừa nghe được, lập tức hỏi: “Bên cạnh cậu có người à?”

“Không, trẻ thể này còn chưa ngủ, cậu hy vọng tôi nói lớn được đến đâu?” Thôi Ninh Nhạc cười nhẹ.

Triệu Thư Ngôn chớp chớp mắt, lúc này mới nhớ ra quả thật đã sắp mười hai giờ. “Thể khuya như vậy rồi sao còn gọi điện thoại đến?”

“Bởi vì có người nhớ tôi lại bắt đầu giận chó đánh mèo kẻ khác, tôi nếu không gọi tới, phỏng chừng trong ký túc xá sẽ phát sinh oan hồn vô tội.”

“...” Triệu Thư Ngôn hung tợn trừng mắt với vách tường, ánh mắt như muốn đục thủng cả lớp vách dày, bắn tới trên người Thỏ con nhiều chuyện.

“Sao còn chưa về nhà?” Tên cháu hiếu thảo này nữ nhân tâm để ông cụ một mình nhiều ngày sao?

“Nghĩ xem cậu khi nào có thể vượt ngục.” Triệu Thư Ngôn bĩu môi.

Thôi Ninh Nhạc cười có chút bất đắc dĩ. “Xem chừng trong năm nay sẽ không có khả năng, ngày mai ông già còn muốn dẫn tôi về quê kia.”

Yết hầu tựa như bị lấp kín. Triệu Thư Ngôn nghẹn một họng, cả nửa ngày cũng không nói được một câu.

Cú điện thoại này thà đừng gọi còn hơn.

Thấy đầu bên kia không nói gì hồi lâu, Thôi Ninh Nhạc đành lên tiếng trước đánh vỡ im lặng: “Cậu về trước đi, qua Tết âm lịch tôi cố về sớm cùng cậu đi chơi, được không?” Ngữ khí này, tựa như đang dỗ dành con nít.

Mà không cách nào làm lơ như chẳng hiểu, Triệu Thư Ngôn hừ một tiếng, vẫn không trả lời. Rõ ràng biết đối phương chẳng làm sai gì, vậy mà chính mình còn tỏ vẻ tức giận. Cậu nhất định còn chưa phát hiện ra tính tình trẻ con của bản thân đang có xu hướng tăng lên.

“Cậu ngủ sớm một chút đi. Đừng thức cả đêm chơi game, tôi cũng không hy vọng cậu đón tôi bằng dung nhan bị thức khuya tàn phá.”

“Ừm.” Buồn bã ỉu xìu đáp lại.

“...Ngủ ngon.” Thôi Ninh Nhạc nói một câu thăm dò.

Triệu Thư Ngôn có chút sững sốt, chợt cảm giác chính mình dường như còn muốn nói gì đó, nhưng thanh âm vừa dâng tới yết hầu thì bị nghẹn lại. Kết quả, ngơ ngơ nửa ngày, cậu vẫn như trước không phun được một chữ ra hồn.

Thôi Ninh Nhạc cũng không phải tên ngốc. Hắn chỉ cần hơi ngốc, Lô hoa kê kia đã sớm lẩn khỏi tầm mắt hắn. Bởi vậy, thời điểm nghe thấy quái thanh truyền sang từ đầu bên kia, chính mình lập tức hiểu ra.

Nửa muốn cười, nửa thật muốn túm lấy tên kia lay thật mạnh, hoặc thẳng tay đè xuống giường mà làm, khiến người này ở trước mặt mình hoàn toàn buông bỏ chiến giáp.

“Triệu Thư Ngôn, cậu là vua trì độ.” Thôi Ninh Nhạc hung tôn mặng.

“Cái gì?”

“Nói một câu ‘tôi nhớ cậu’, khó như vậy sao? Cậu là tên Lô hoa kê sĩ diện đáng chết...” Hắn oán giận.

Triệu Thư Ngôn lập tức đỏ mặt.

Điều ghen nơi yết hầu lại bị đối phương nói ra trước, kết quả, hiện tại phát hiện ra bản thân đã rơi vào thế hạ phong.

Thôi Ninh Nhạc khẽ cười. “Vậy cứ thế đi.”

Nói xong câu này, hắn là nên ngắt điện thoại. Triệu Thư Ngôn đành phải ngoan ngoãn nhận mệnh: “Tôi... Tôi nhớ cậu, được chưa?”

Thôi Ninh Nhạc cười đến vui vẻ, trong khi hai lỗ tai Triệu Thư Ngôn thì đỏ bừng.

Thật lâu sau này, Thôi Ninh Nhạc vẫn giữ không xóa tin nhắn ngày ấy Phó Hiểu Xuân gửi cho hắn. “Điện hạ nhớ ngày nên đem Lưu Đông ra khi dễ gần chết. Mau rat ạy cứu người a. Bệnh này chỉ có ngài mới trị được thôi.”

Triệu Thư Ngôn sau khi nói xong cuộc điện thoại này, ngày hôm sau lập tức đặt vé máy bay trở về.

Nếu đã biết đối phương không thể vượt ngục, cậu có canh chừng trước nhà giam kia cũng chẳng được ích gì. Nữ vương điện hạ có chút buồn bực bắt đầu đóng gói hành lý.

Thời điểm đẩy mở cửa phòng, cậu vừa vặn đụng phải Lưu Đông đang đứng ngoài hành lang gọi điện thoại. Gương mặt đẹp trai rạng rỡ, lại có chút ửng đỏ đáng nghi, nụ cười thường ngày vẫn luôn tiêu sái hiện tại lại có phần ngượng ngùng.

“Ừm, được. Hắc hắc... Tôi hiểu rồi...” Lưu Đông gãi đầu, xấu hổ cười, tựa như người nói chuyện đang đứng trước mặt mình.

Triệu Thư Ngôn quan sát đối phương hồi lâu, đợi đến khi người kia phát hiện ra sự tồn tại của cậu, bản thân mới cố tình “nha ” một tiếng, sau đó cười lớn, nghênh ngang mà đi.

Để lại một mình anh đẹp trai xấu hổ muốn bốc cháy, giải thích với đầu kia điện thoại.

Tuy rằng đối phương là Nữ hộ pháp, nhưng chung quy vẫn là một cô nhóc lương thiện khả ái, có thể nói chuyện yêu đương là chuyện vui vẻ cỡ nào, sao lại phải giấu giếm?

Không giống như bọn họ đây.

Triệu Thư Ngôn bĩu môi.

Trước khi về nhà, cậu muốn mua ít đặc sản vùng này cho ông lão ở nhà. Ông lão lúc trẻ từng ở chính thành thị này lập nghiệp, nhớ mãi không quên thức ăn nơi này. Mấy thứ bánh đậu xanh, thịt tẩm bột rán giòn, dù rằng hiện tại, mùi vị đã có chút thay đổi, ông lão vẫn không biết chán mà bắt cháu trai mỗi lần phải mang về một hai cân.

Ăn những thứ của hiện tại, mà thưởng thức lại là hương vị trong hồi ức. Ông lão từng hípc mắt mà cảm thán như vậy. Khi đó, Triệu Thư Ngôn chỉ cười, còn cảm giác chính mình có lẽ phải đợi đến cái độ thất tuần kia mới có thể lý giải được.

Nhưng hiện tại, chỉ mới nghĩ đến hương vị cá mực nướng, cậu sẽ bất giác nhớ đến ngày ấy Thôi Ninh Nhạc từng cẩn thận kẹp chặt mấy miếng cá mực vào người, hai tay co ro vòng quanh người vì lạnh.

Con người là loài động vật dễ bị những hồi ức của chính mình lay động. Cậu chu môi nghĩ thầm.

Sau khi chen chúc giữa phố xá sầm uất vác về hai cân quà vặt, vốn định trực tiếp trở lại ký túc xá, nhưng nghĩ ngợi thế nào, cậu quay người đi về một hướng khác.

Trần Lăng chuẩn bị thăng lên chức phó quản lý, chính mình cũng nên có chút quà mừng cho y.

Vừa bước vào cửa hàng Trần Lăng đang làm, cậu quả nhiên bắt gặp được thân ảnh bận rộn của Thỏ con, cùng với Trần Lăng đang sửa sang lại mặt tiền của cửa hàng. Bộ dáng cả hai cùng làm việc, thoạt nhìn không có vẻ ghê tởm của một cặp đồng tính.

Hiếu Xuân sẽ ngẫu nhiên liếc mắt ngắm trộm bóng dáng Trần Lăng, sau đó lại cúi đầu làm việc.

Một hồi bão táp kia quả nhiên tạo được chút bước tiến. Cậu chợt nhớ đến lời Thôi Ninh Nhạc từng nói: “Thời điểm từ trên vách núi hiểm trở ngã xuống, nếu có bạn bè, người thân, người yêu xông lên cứu mình, như vậy bản thân sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ con người đã vươn tay ra ấy, bởi vì tự trong lòng liền cho rằng bàn tay kia chan chứa biết bao yêu thương – dù rằng đó chỉ là chính mình tự cho là tình yêu mà thôi.”

Triệu Thư Ngôn không cho rằng Trần Lăng chiếm lấy tiện nghi của bọn họ, nếu nói hai người bọn họ trước đây cùng nhau chỉ vì cô đơn. Nhưng kìa, hiện tại cả hai đã khiến cho đối phương hấp dẫn hơn, hẳn hơn phân nửa là vì tìm thấy nơi đối phương nguồn động lực để chính mình kiên cường hơn đi?

Như vậy cậu tìm thấy gì nơi Thôi Ninh Nhạc? Mà Thôi Ninh Nhạc rốt cuộc có được gì từ cậu đây?

Này, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, như thế nào đến lượt chính mình, liền hồ đồ như vậy?

Đem nửa khuôn mặt vùi sâu trong khăn quàng cổ, Triệu Thư Ngôn nhàm chán rình trộm cặp vợ chồng công khai yêu đương giữa chốn đông người kia. Đáng tiếc Phó Hiểu Xuân rất nhanh liền hướng cậu “a” một tiếng.

Trần Lăng cũng nhìn về hướng này.

Triệu Thư Ngôn chỉ có thể khéo xuống khăn quàng cổ, hướng cả hai cười. Đám con gái trong cửa hàng lập tức sôi trào. Quản lý nhanh như chớp túm lấy tay Trần Lăng: “Bạn của cậu à? Có muốn làm thêm không? Tiền lương có thể thỏa thuận nha!” Hắc hắc, từ sau khi trong cửa hàng xuất hiện đứa nhỏ Phó Hiểu Xuân kia, sinh ý rõ ràng tốt lên trông thấy. Hơn nữa, nếu có thêm cậu thiếu niên xinh đẹp kia, tiền thưởng cho Tết âm lịch năm nay nhất định nhiều đến nỗi khiến người ta ngủ không yên.

Trần Lăng không dấu vết rút tay lại, ngoài cười nhưng trong không cười: “Tiền tiêu vặt của điện hạ tui này cũng đủ mua trọn cái cửa hàng này.”

Nụ cười quản lý đầu tiên cứng ngắc lại sau đó thì biến thành kinh ngạc. Vương tử như vậy chỉ có trong tiểu thuyết mà thôi.

Triệu Thư Ngôn nghe được, ghen hồi lâu, mãi đến khi hai vị nào đó buông bỏ công việc xin nghỉ một lát, để đi ra ngoài, mới mở miệng nói: “Tôi sao lại không rõ từ khi nào bản thân lại có nhiều tiền tiêu vặt đến vậy nha?”

“Thỏa mãn ảo tưởng của người khác là chức trách của ngài, điện hạ à.” Đem ly trà sữa nóng hồi nhét vào trong tay cậu, Trần Lăng cười nói.

Triệu Thư Ngôn “ha” một tiếng, bưng tỉnh đại ngộ, sau đó cười rộ lên: “Vậy sau khi trở về, anh nhớ kể tiếp cho ông ta, kỳ thực cha tôi ở Trung Đông có vài mỏ dầu, mẹ tôi ở nước Pháp làm chủ mấy thương hiệu nước hoa. Ông tôi ở Anh quốc được thừa kế tước vị, bà tôi là đại tiểu thư một tập đoàn tài chính...”

Khóe miệng Trần Lăng co giật: “Cậu từ chỗ nào học được vậy?”

“Hứa Tiêu từng giảng cho tôi, tiểu thuyết ngôn tình phải hội đủ ba yếu tố. Bối cảnh là yếu tố khiến tôi buồn cười nhất. Còn hai cái nữa, một là nhân vật chính nhất quyết phải là tổng giám đốc, hai là nhân vật chính nhất định phải mang họ Lân, Long, Lăng gì đó, chỉ tiếc không có Triệu thôi.”

Phó Hiểu Xuân cười đến ngồi thẳng không nổi nữa: “Một cậu còn nhớ kỹ như vậy!”

“Tôi từng đem ra thảo luận với Thôi Ninh Nhạc, tiểu tử kia vừa nghe xong lập tức phun nước đầy màn hình máy tính, sao không nhớ rõ được cơ chứ?”

“Đầu óc thông minh của cậu có thể hay không dừng dùng cho mấy thứ này chứ?” Trần Lăng bắt đắc dĩ cười, thuận tay đem trà sữa nhét cho Phó Hiểu Xuân, mắt thấy cậu ta định uống liền một ngụm thì vội vàng chụp lấy tay đối phương: “Chậm chút, còn nóng đó.”

Triệu Thư Ngôn nhìn một màn ‘chịu không thấu’ bên cạnh, bày ra vẻ mặt khinh bỉ: “Miệng tôi nóng đến hồng đây, sao không thấy anh nhắc hả? Thực chịu không nổi mấy đôi tình nhân thời mận nồng mà.”

Tầm mắt Trần Lăng dừng lại tại khuôn mặt đỏ ửng của Phó Hiểu Xuân, không dám bao biện gì thêm, chỉ là nét cười có phần thu lại.

Để dời đi tiêu điểm, Phó Hiểu Xuân vội vàng kéo tiếp chủ đề vừa nãy: “Vậy chứ Thôi Ninh Nhạc là gì?”

Triệu Thư Ngôn nhếch môi, cười vô cùng tà ác: “Tên kia là Thái tử gia của tập đoàn tài phiệt đối địch.”

“Hả?” Hai người đồng thời kinh ngạc.

“Vì thế tụi này trở thành Romeo và Juliet, rất đẹp đôi đi.” Dù có biên lại theo câu chuyện cổ, nhất định phải oanh động hơn mới được, “Bất quá kết cục sẽ là happy ending.”

Phó Hiểu Xuân vừa nghe xong cái tên Romeo thì bắt đầu ho khản, cười đến chảy cả nước mắt: “Rốt cuộc nhà điện hạ làm nghề gì vậy?”

Triệu Thư Ngôn rất ít khi kể về cha mẹ mình, Phó Hiểu Xuân từ sớm đã tò mò, rốt cuộc là dạng gia cảnh gì mới có thể tạo nên một Nữ vương điện hạ khí thế bức người đến vậy?

Nuốt xuống một ngụm trà sữa, Triệu Thư Ngôn liếc cậu chàng một cái.

“Bán vòng hoa.”

“Gì chứ!” Khác với Phó Hiểu Xuân giật nảy cả người, Trần Lăng lại không quá kinh ngạc. Y phát hiện khi tên nhóc kia nhắc đến cha mẹ mình, trong ánh mắt ít nhiều có chút không muốn bàn đến.

Đem ly nhựa trong tay ném vào thùng rác, Triệu Thư Ngôn cười cười: “Buôn trang sức đá quý. Dây chuyền, nhẫn, mấy cái này không phải đều là các bà các ông mua về để làm lễ truy điệu cho tự do của mình sao?”

Vì chúng, hai con người sẽ mất đi tự do của mình.

Phó Hiểu Xuân chớp mắt mấy cái. Không hỏi tiếp nữa.

Trần Lăng cầm lấy bàn tay Phó Hiểu Xuân siết thật chặt. Y chợt phát hiện, thanh xuân rồi sẽ qua đi, mà bọn họ càng có nhiều những việc bản thân không dám đối diện trực tiếp. Hiện thực tựa như chỉ cách một bức tường, nhưng cố tình bọn họ không cách nào nhìn thấu được mà phải lựa chọn.

Ví như tương lai, hoặc là, xuất thân.

Triệu Thư Ngôn trở về trước, thành thật dọn dẹp phòng. Đứng trước cổng trường, cậu chăm chú nhìn lại con đường mà mỗi ngày chính mình cùng Thôi Ninh Nhạc đến lớp. Trước bãi xe trung chuyển của sân bay, cậu cố nhớ bản thân có mang theo quà vật mà đối phương mua cho mình. Mà trong thời điểm bước lên máy bay, đầu vô thức ngoái lại nhìn một lần cuối.

Dẫu biết không lâu sau cũng sẽ quay lại nơi này. Nhưng cuối cùng, ngay trước giờ máy bay cất cánh, người nào đó vẫn không nhận được, gửi đi một tin nhắn:

Thôi Ninh Nhạc, nhớ kỹ phải nghĩ đến tôi. Lão tử phát hiện thói quen có cậu thật sự đáng sợ, rốt cuộc là ai khiến tôi dương thành loại thói quen xấu này vậy hả?

Tin nhắn vừa được gửi đi, trên máy bay vang lên yêu cầu toàn bộ hành khách phải tắt điện thoại.

Triệu Thư Ngôn đưa mắt nhìn toàn cảnh kiến trúc nơi nội thành ngày càng xa dần, chống cằm, đánh một cái thở dài.

Thời gian một tháng bắt đầu được đếm ngược.

Tết Âm lịch năm nay có chút náo nhiệt. Triệu Thư Ngôn phát hiện đám người thân thích đều ghé về đây, gồm cả hai vị cha mẹ lâu ngày không gặp mặt của mình. Căn nhà cũ yên tĩnh phút chốc trở nên chật chội.

Ông lão vốn ngại phiền, chuyển hết ghế bành lên căn phòng kiểu dáng Tây Âu ở lầu hai, vừa đốt lò sưởi, vừa nhai thịt tẩm bột rán cháu trai nhà mình mua về, sau đó cười nói với cậu, xem đám gia hỏa kia ồn ào kìa, thật giống một mớ thịt tẩm bột rán.

Triệu Thư Ngôn đem cho ông lão một chiếc áo khoác bông màu đỏ, sau đó tùy tiện liếc mắt nhìn xuống đám người náo nhiệt ở nhà dưới. Trương bảo mẫu phỏng chừng nhiều năm chưa được nhìn lại cảnh này, bèn đến độ giữa mùa đông mà mồ hôi đầy đầu. Ông lão lại bảo, mặc kệ bọn họ, phòng có dơ cứ gọi nhân viên vệ sinh đến dọn là được.

Họ hàng thân thích tới chúc Tết đều muốn thân thiết một chút với Triệu Thư Ngôn, nhưng ông lão nhất

quyết không chịu tha người, ngay cả cha mẹ cậu cũng không được mấy cơ hội nhìn đến cậu con trai của mình.

“Nhớ bọn họ à?” Ông lão từng hỏi một câu như vậy. Sau khi nghe cháu trai trả lời “Không có hứng”, lập tức từ chối thẳng thừng yêu cầu của con dâu.

Cảnh ngộ hai mươi năm nay của cháu trai ông sao còn chưa rõ, dù rằng có đến mười tám năm, đại bộ phận thời gian ông phải bay tới bay lui, sau đó thì vào ở trong viện dưỡng lão ở nước ngoài.

Rốt cuộc, đến tận ngày mười tháng hai, vừa lúc Triệu Thư Ngôn ôm máy tính lui về phòng, bị cha mẹ bắt gặp được. Bọn họ nhìn nhau có chút xa lạ, Triệu Thư Ngôn chợt phát hiện bản thân vô cùng nhớ thương người bà đã khuất.

Trước khi qua đời, bà cũng chưa từng nhắc cậu phải đối mặt với đôi vợ chồng vốn nhiều năm vẫn bằng mặt không bằng lòng kia, càng không dạy cậu phải xếp vị trí cho bọn họ ở trong lòng như thế nào.

Tùy tiện ứng phó vài ba câu, cũng không quản phép tắc thế nào, Triệu Thư Ngôn mặt dày lần đi mất.

Bà mất hồi năm ngoái, khiến vô số người bạn vong niên của ông xuất hiện trong lễ tang. Vì thế mọi người vốn đã sớm quên ông lão trong nhà cũng từng là nhân vật làm mưa làm gió một thời, lúc này mới một lần nữa chú ý đến ông cụ.

Phỏng chừng, không người nào nghĩ đến, một ông già đã rời khỏi thương giới hai mươi năm hơn, thế nhưng vẫn còn sức ảnh hưởng đến vậy.

Triệu Thư Ngôn cũng không phải chưa từng thấy qua trường hợp này. Mười năm trước, ông cậu cũng từng ở trong tình trạng bệnh nguy kịch. Cảnh tượng những kẻ trong nhà vì chút tài sản thừa kế mà gay gắt tranh đoạt, trong khi bà ở một bên lặng lẽ lau nước mắt, tất cả đã khắc thật sâu vào trong lòng cậu.

Ông lão nằm trên ghế bành ngủ trưa, Triệu Thư Ngôn chợt cảm giác trong phòng có chút buồn chán, liền chạy ra ngoài ban công, một tay đẩy mở cánh cửa thủy tinh, tay còn lại móc di động ra nhìn.

Trong di động chỉ để lại ba tin nhắn. Từ ngày mười sáu tháng trước, tên kia vậy mà chỉ gửi có ba tin nhắn, trong đó có một cái còn chưa được đến hai mươi ký tự. Triệu Thư Ngôn thật muốn túm lấy cổ áo đối phương tra khảo, có phải hẳn về thăm quê, cưới được cô thôn nữ nào đó vui đến quên trời quên đất hay không.

Chính mình thế mà lại giống như nhóc con mới lớn đương kỳ yêu đương cuồng nhiệt, đối phương vừa gửi tin nhắn tới, cậu liền vui đến tận bốn năm ngày.

Hừ.

Cậu không phải lại bị tên kia đùa giỡn chứ?

Di động hết mở ra rồi đóng lại, lập đi lập lại, mãi đến khi đầu ngón tay lộ ra ngoài không khí bị lạnh tới cứng ngắc, Triệu Thư Ngôn mới hung tợn nhấn nút gọi vào điện thoại người nào đó, quyết định chủ động một lần.

Điện thoại đổ chuông một hồi dài, bất ngờ bị cắt đứt.

Triệu Thư Ngôn trừng mắt nhìn di động trong tay, dường như muốn chui cả vào bên trong, nường theo sóng điện mà chạy đến đầu bên kia, túm lấy tên kia mà chất vấn.

Chưa từ bỏ ý định, cậu gọi lại lần nữa.

Lần này, chuông cũng đổ hồi lâu, bất quá, cuối cùng cũng kết nối được.

Tâm tình Triệu Thư Ngôn không tốt cho lắm: “Ngay cả điện thoại của tôi mà cũng dám ngắt?”

Đầu bên kia truyền đến tiếng cười bị đè xuống thật thấp: “Đồ ngốc. Cậu quả nhiên gọi lại lần nữa.”

Tên này nhất định cố ý! “...Bằng không giờ tôi cúp a?”

“Đừng cúp, tôi mới ra khỏi phòng, hiện tại đang đứng dưới tuyết nghe điện thoại của cậu.” Thanh âm đầu bên kia vô cùng ôn nhu.

Triệu Thư Ngôn chợt cảm thấy chính mình có chút thái quá, dễ dàng cáu kỉnh: “Sao vậy?”

“Thứ nhất, trong nhà tôi nhiều người, có chút bất tiện. Thứ hai, ông tôi ở kế bên. Thứ ba,...Nói chuyện điện thoại với cậu, tôi sẽ cười.”

Nếu là trước đây, Triệu Thư Ngôn nhất định sẽ bị chọc giận, nhưng hiện tại cậu đã thông minh hơn, hiểu ra ngay nguyên nhân khiến đối phương cười, lỗ tai nhất thời nóng lên: “Cười cái gì mà cười, sao không soi gương rồi tự cười với mình ấy?”

“Người trong gương đâu phải là cậu.”

Oán niệm mười tám ngày chỉ có ba tin nhắn, rất nhanh bị một câu này xóa sạch không còn dấu vết. Triệu Thư Ngôn, mảy quá vô dụng đi. Thiếu niên xinh đẹp dựa vào ban công, trong tay siết chặt di động, bắt đầu nghiêm túc tính toán địa vị trong tương lai của mình.

“Thôi Ninh Nhạc, đừng đem những lời dùng đồ ngon đồ ngọt đả kích con gái đi nói với tôi. Lão tử không thèm mấy lời đường mật của cậu.”

“Tôi cần gì phải cho cậu đường mật, cậu chẳng phải đã là honey của tôi sao?” Đối phương mỉm cười, đáp lời hai nghĩa, khiến Triệu Thư Ngôn phải rống lên: “Cậu là tên buồn nôn! Sao không đi mà viết kịch bản cho phim thần tượng Đài Loan ấy?Đề đây quá lãng phí nhân tài!”

Thôi Ninh Nhạc cũng cười rộ lên.“Đừng cứ gửi tin nhắn cho tôi, ông tôi nếu nhìn thấy tôi mặc danh kỳ diệu cười, lại tra hỏi này nọ, tôi biết đáp thế nào hả?”

“Bảo cậu bị hỏng đầu ấy.”

“Vậy cậu cẩn thận thành Triệu quả phụ đi.”

“...” Lô hoa kê bị cắn ngược lại một cái.

Người dưới lầu giống như cũng nghe được tiếng nói chuyện trên này, ngẩng đầu lên liền bắt gặp thân ảnh Triệu Thư Ngôn, vội vàng cao hứng gọi to: “Tiểu thiếu gia, xuống dưới này chơi đi!”“Thư Ngôn, chúng ta đi mua sắm nào!”Hệt như một đại minh tinh vừa xuất hiện trước công chúng.Triệu Thư Ngôn chỉ đành kéo khóe môi, bất đắc dĩ mỉm cười.

Đầu bên kia cũng nghe được tiếng nói chuyện, có chút sửng sốt: “Sao thế?”

Triệu Thư Ngôn đem đầu trở vào, ngồi xuống dựa vào rào chắn, không để người dưới lầu nhìn thấy mình nữa.“Muốn nghe tôi kể chuyện xưa không?”

“...Cậu có bao giờ kể mấy chuyện xưa vui vẻ nhỉ?”

“Thôi Ninh Nhạc, tôi chẳng phải cũng là cuồng ngược nên mới cùng cậu sao?”

“Cậu cuối cùng cũng phát hiện rồi à, tiểu thiếu gia.”

Tức giận khiến ngữ khí càng thêm lạnh, cậu không tự tìm phiên toái nữa, trực tiếp kể lại câu chuyện xưa đơn sơ, về một cậu góc từ nhỏ đã bị cha mẹ quên mất sự tồn tại của mình.

Cậu nhóc ra đời trong sự nghi ngờ cùng oán giận của cặp vợ chồng nọ, hiển nhiên sẽ không được chiều chuộng như những đứa trẻ khác, ngay sau đó liền bị ném đến trong nhà ông bà. Đặt xuống thù hận, những người lớn kia lại bắt đầu chạy ra nước ngoài phát triển sự nghiệp, sau khi ly hôn lại vì một tờ hợp đồng mà tiếp tục chung đụng vì lợi ích vật chất, mà hoàn toàn quên mất điều gì mới là trách nhiệm thực sự của bọn họ.

Chuyện xưa vô cùng ngắn gọn.

Thôi Ninh Nhạc nghe xong, ngay sau đó lại cười thành tiếng. “Quả nhiên chẳng vui chút nào hết.”

“Không vui cũng phải trả tiền.” Thật sự không có lương tâm mà!

“Nhưng về sau chuyện xưa hẳn là happy ending nha.”

“Vì sao?”

“Bởi vì có một vị người yêu siêu cấp vĩ đại nha. Vị người yêu này không chỉ thông minh mà còn rất vĩ đại, vô cùng yêu thương nhân vật chính đáng thương kia. Loại chuyện xưa này sao có thể không kết thúc mỹ mãn được nha?”

“Hứ!” Triệu Thư Ngôn đỏ mặt.

Chết tiệt, như thế nào còn đến mười hai ngày!!

15. Chương 15

Cách ngày nhập học mười hôm, Thôi Ninh Nhạc đã trở lại trong thành phố, chuyện đầu tiên chính là hướng Nữ vương điện hạ bẩm báo. Thế nhưng, đối phương không nóng không lạnh ừ một cái, rồi chẳng thèm nói tiếp nữa.

Thôi Ninh Nhạc nhú mày, nhìn chằm chằm di động, thầm nghĩ mới nghỉ đông có một tháng ngắn thôi, chẳng lẽ thật sự có thể xảy ra chuyện gì đó thay đổi mọi thứ được sao? ...Nhưng cho dù thật sự có xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, bản thân hẳn cũng vô cùng hiếu kỳ rốt cuộc là điều thần kỳ nào nha.

Trạm đón xe của sân bay chỉ cách trường học một đoạn ngắn. Thôi Ninh Nhạc đang định vươn tay bắt taxi, chưa kịp nói tên trường học, đã bị ai đó từ phía sau túm lấy, chỉ có thể mở to mắt nhìn đối phương phun ra tên của một khách sạn thương vụ.

Thiếu niên xinh đẹp nửa gương mặt bị chôn trong khăn quàng cổ không nói tiếng nào, chỉ nhìn chằm chằm khung cảnh phố xá cứ thế lướt đi thông qua cửa kính xe. Tay phải cậu nắm chặt Thôi Ninh Nhạc. May mắn tài xế cách bọn họ một tầm chắn, bằng không...

Bằng không Thôi Ninh Nhạc nhất định kinh ngạc đến cầm rút xuống sàn xe taxi nha.

Sau Tết âm lịch, cảnh sắc lúc chạng vạng càng thêm rực rỡ. Ánh trời chiều xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây che, mặc kệ lớp kính xe ngăn cách, đọng lại trên mái tóc Triệu Thư Ngôn, hắt ra ánh sáng màu nâu dễ chịu.

Kích động suýt chút nữa không để ý xung quanh mà kéo mái đầu kia qua, hung hăng hôn một cái.

Thôi Ninh Nhạc chợt phát hiện, vốn chỉ qua một mùa đông, nhưng thiếu niên xinh đẹp trước mắt hắn bất ngờ trở nên thành thục mà xa lạ, chẳng lẽ cách mấy ngày nghỉ ngắn ngủi không gặp lại, đã xảy ra chuyện gì đó chấn động trời đất sao? Hoặc chẳng vì bọn họ bình thường luôn ở cạnh nhau, cho nên mới xem nhẹ những vết tích càng lúc càng thành thục của đối phương?

Ông trời a, ông rút cuộc phái loại quái vật kiểu gì đến câu dẫn kẻ phạm nhân không có định lực tôi nha?

Thời điểm đặt chân xuống trước cổng khách sạn, Triệu Thư Ngôn không buồn đợi Thôi Ninh Nhạc, sau khi lấy hết hành lý của mình ra khỏi cốp xe, lập tức bỏ vào trong.

Bất đắc dĩ phải thanh toán tiền taxi, Kỵ sĩ đại nhân vội vàng đuổi theo sau. Rất nhanh tiếp đó, Nữ vương điện hạ đã cầm thẻ phòng, hướng hắn lắc lắc, sau đó kéo xuống khăn quàng cổ, lộ ra nụ cười kiêu hãnh.

Thôi Ninh Nhạc trong lòng âm thầm dự cảm chuyện chẳng lành. Tuy rằng rất nhỏ thôi, thậm chí chỉ bằng chút sắc đẹp của người đối diện đủ để hắn ném sau đầu, nhưng bản thân vẫn ần ần cảm giác, trên đời vốn không có bữa ăn nào miễn phí. Càng đừng nói là do Lô hoa kê kia đưa lên.

Cho nên, Thôi Ninh Nhạc không hề hé miệng đi theo sau Nữ vương điện hạ đến nhận phòng. Sau khi vào được bên trong, Nữ vương điện hạ lập tức khóa trái cửa, ném hết hành lý qua một bên, móc ra ví tiền và mấy thứ linh tinh để qua một bên. Thời điểm đã hiểu ra mọi chuyện, Thôi Ninh Nhạc biết bản thân đã phạm vào sai lầm nghiêm trọng.

Hắn vậy mà quên bég Lô hoa kê cùng Rắn hổ mang trời sinh là thiên địch, chẳng thể ngừng tranh đấu.

Thôi Ninh Nhạc hít sâu một hơi, hỏi lại: “Cậu thật sự biết hết những thứ phải làm rồi sao?”

“Chuyện này a, chỉ cần bị cắn một cái, sẽ nhớ suốt đời nhớ rõ cần cần như thế nào đi? Đúng hay không, Kỵ sĩ Rắn hổ mang xinh đẹp, khả ái của ta?” Triệu Thư Ngôn hơi hất cằm, ngạo mạn cười.

“Từ xinh đẹp xin ngài cứ tạm giữ lại đi, miễn cho người đời dùng nước bọt dìm chết tôi.” Thôi Ninh Nhạc kéo ra chiếc ghế cạnh bàn trang điểm, ngồi xuống. Đùa a, hiện tại không thể đến quá gần giường.

“Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, ta yêu người, người sao còn chưa chịu vào vòng tay của ta?” Mặt không chút đỏ phun ra những lời buồn nôn đạo tặc trước tuyệt đối không nghĩ đến bản thân sẽ đủ can đảm nói ra khỏi miệng, Triệu Thư Ngôn cởi xuống áo khoác dày cộm, đá văng giày khỏi chân, ngồi xếp bằng trên giường, cười tủm tỉm với người đối diện, “Ngoan nào, chủ động một chút, như vậy tôi sẽ càng cao

hứng.”

“Tôi lại cứ tưởng cậu thích thể loại kháng cự, vùng vẫy chứ.” Thôi Ninh Nhạc khẽ cười. Mông lại không hề nhúc nhích.

“Nè, tôi cũng đâu phải Rắn hổ mang nhà cậu, còn phải dùng ánh mắt đem con mồi dọa đến sợ thừa sống thiếu chết, sau đó mới cắn một phát chí mạng. Tôi ấy à, lười lắm nha, còn thích ăn ngon, chính là loại thích đồ ăn tự dâng tận miệng.” Hai mắt Triệu Thư Ngôn vì cười mà híp lại thành hai mảnh trăng lưỡi liềm xinh đẹp.

“...Cậu lúc nào còn đi nghiên cứu mấy thứ này?” Trời, tên này sẽ không thừa dịp nghỉ đông mà nghiên cứu mấy thứ này làm thú vui đi?! Cái cậu ta gọi là hiểu biết, chẳng lẽ là mấy kiến thức người lớn đi?

“Từ lúc nhớ cậu cho nên mới tìm hiểu đấy.” Vì muốn đối phương tự mình dâng tới cửa, bản thân cậu đương nhiên không ngại nói thêm mấy lời buồn nôn này.

Thôi Ninh Nhạc nhìn chằm chằm người đối diện, mà nụ cười của tên kia cũng không hề tắt.

Tiếp tục dùng dằng thêm một hồi lâu, đối phương vẫn không có dấu hiệu chủ động tấn công.

“...Tôi đi tắm cái đã, cái này được chứ?” Nghiến răng nghiến lợi, Kỵ sĩ đại nhân đành lấy lùi làm tiến. Triệu Thư Ngôn thoải mái gật đầu, còn hỏi thêm: “Có muốn tắm uyên ương dục hay không?”

Thôi Ninh Nhạc quay đầu trừng cậu: “Rốt cuộc là tên nào dạy hư tên xử nam cậu vậy hả?!”

Triệu Thư Ngôn chỉ cười không đáp. Nhưng Thôi Ninh Nhạc biết chắc, sau lưng tên này nhất định có một bàn tay mờ ám, bằng không với tính tình trạch nam của người yêu, sau kỳ nghỉ đông tự nhiên quay ra chơi trò thăm dò các kiểu, thật sự là trái ngược với tác phong của cậu.

“Hứa Tiêu phải không?”

Độ cong khóe miệng lập tức thay đổi cho Thôi Ninh Nhạc biết hắn đã đoán chính xác rồi. Bản thân đang muốn hỏi tiếp hai người rốt cuộc như thế nào hợp tác với nhau, tên kia lại mở miệng phun ra một câu: “Ninh Nhạc à, tôi thật sự muốn cậu a.”

Một chân đã chạm đến sàn phòng tắm, toàn thân liền sững sờ đến ngậy người. Mãi hồi nữa, chân còn lại mới bước theo vào, đứng trước cửa phòng tắm, hắn cuối cùng ném trả một câu: “Tôi đương nhiên biết.”

Tên này nhất định cố ý chờ hắn rơi vào thế thất thủ, liền nói thêm một câu như vậy như giáng cú chót đánh cho hắn không còn gượng dậy nổi đi? Triệu Thư Ngôn kia, cậu giảo hoạt lắm...

Ở trong phòng tắm làm qua vô số công tác chuẩn bị tâm lý, Thôi Ninh Nhạc cuối cùng chỉ mặc độc một cái quần lót, cầm theo những quần áo khác bước ra ngoài.

Triệu Thư Ngôn đang nằm trên giường chơi PSP, mắt nhìn chăm chăm màn hình lại không ngừng cười. Sau khi quay nhìn người mới rời khỏi buồng tắm, cậu không khỏi sửng sốt: “Coi chừng cảm lạnh đó.”

“Tôi mới không thèm giả vờ quân tử, sớm hay muộn đều phải cởi, không phải sao?” Thôi Ninh Nhạc đem áo khoác to dùng ném trên giường bỏ ra chỗ khác, sau đó ngồi xuống bên cạnh người nào đó. Nhiệt độ trong phòng khách sạn này khá chuẩn, tắm xong cởi trần ra ngoài này hẳn cũng không sao.

“Tôi cũng đâu phải quỷ đòi nợ. Cậu cứ nằm nghỉ một lát đã.” Triệu Thư Ngôn rút dưới chân mình ra một tấm chăn dày, ném cho Thôi Ninh Nhạc.

Trong khoảnh khắc đó, Thôi Ninh Nhạc chợt cảm giác mị lực bản thân hóa ra còn không bằng game.

“Dạo này tôi hay nghe bài này, cho cậu nghe thử nè.” Triệu Thư Ngôn đương nhiên không nhìn ra tâm tư của người bên cạnh, đem tai nghe nhét vào lỗ tai hắn. Thôi Ninh Nhạc nhìn cậu một cái, sau đó bên tai vang lên một giọng hát trong trẻo:

Well you done done me anh you bet I felt it

Này thì, em nhớ anh và em chắc chắn anh cũng cảm nhận được đi.

I tried to be chill but you're so hot that I melted

Anh muốn bình tĩnh nhưng em quá nhiệt tình khiến anh tan chảy

I fell right through the cracks

Anh đã ngã xuống vực rồi

And now I'm trying to get back

Và bây giờ anh đang cố trở về với thực tại đây này

Before the cool done run out

Trước khi xúc động này tan tành

I'm be giving it my bestest

Anh sẽ dùng hết sức để giành lấy trái tim m

Nothing's going to stop me but divine intervention

Anh thề trừ khi xảy ra chuyện bất trắc, bản thân sẽ không dừng bước

I reckon it's again my turn to win some or learn some

Coi như đây là anh tự cho mình cơ hội đi

I won't hesitate no more no more

Anh nhất định không chút do dự thêm nữa

It cannot wait, I'm yours.

Một khắc cũng không thể đợi nữa, anh là của em mà.

(I'm yours – Jason Mraz)

Tiếng Anh của Thôi Ninh Nhạc khá tốt, cho nên chỉ cần nghe qua một lần liền có thể hiểu được dụng ý của đối phương.

Cho nên, thời điểm Triệu Thư Ngôn vừa nhếch môi cười, Thôi Ninh Nhạc liền chủ động kéo đầu đối phương sang, hung hăng hôn xuống. Nếu người kia đã là của hắn, vậy bản thân cũng là của cậu đi, vậy cần gì phải phân chia trên dưới, bị động hay chủ động?

Mặc kệ ai ăn ai, kết quả cuối cùng vẫn là, cảm giác hạnh phúc khi yêu nhau đều không phải thuộc về chính mình sao?

“Tên hồ ly tinh nhà cậu...” Thôi Ninh Nhạc vừa hôn môi lại không quên mắng một câu.

“Gọi tôi Điện hạ.” Mỹ vị đã đưa đến tận cửa, khiến thiếu niên xinh đẹp cười vô cùng sáng lạn.

“Tôi còn không biết thì ra cậu thích ở trên giường chơi trò Quốc vương kiểu này đây...” Chưa kịp nói xong, thân thể trần trụi đã bị tên nào đó kéo cả chặn lại người đặt xuống dưới thân.

Áp đầu mình vào trán người yêu, Triệu Thư Ngôn thấp giọng ra lệnh: “Mau gọi đi.”

Thôi Ninh Nhạc trơ mắt, nhìn thẳng đôi mắt với hàng mi cong dài trước mặt, ngoại trừ đôi đồng tử màu đen, hẳn không nhìn thấu được bất cứ thứ gì khác. Đôi mắt của mỗi người chính là cửa sổ tâm hồn họ, nhưng Thôi Ninh Nhạc chỉ thấy được sắc nâu đen thuần túy của đôi con ngươi ấy. Mạnh linh hồn ngạo nghễ mà cô độc tìm thể nào cũng chẳng thấy.

Bất quá, hẳn thích người kia như bây giờ, thích cái tên luôn khiến người ta e ngại phải né tránh, trong khi con tim lại nhịn không được mà gia tốc. “Điện hạ của tôi, mời dùng cơm.” Hắn cười nói.

Triệu Thư Ngôn kiêu ngạo bắt Kỵ sĩ phải giúp mình cởi quần áo trên người. Thôi Ninh Nhạc tiếp tục cam tâm tình nguyện giúp cậu lột sạch tầng tầng lớp lớp vải áo vướng víu. Vì Lô hoa kê muốn ăn thịt Rắn hổ mang mà làm toàn bộ màn chuẩn bị.

Nếu tôi đã là của cậu, cậu cũng là của tôi, vì sao còn phải dục cự còn nghênh?

Đợi đến khi lần đầu tiên tiến được vào bên trong Thôi Ninh Nhạc, văng trán Triệu Thư Ngôn đã vã đầy mồ hôi. Cậu thở phì phò, cố gắng làm cho đối phương dễ chịu hơn chút nào hay chút đấy, mà người kia tuy mặt trắng bệch vẫn không quên cười nhạt: “Cái này cũng cần ưu thế về thể lực đàn ông con trai đấy.”

Triệu Thư Ngôn không hề khách khí, kéo tay hắn, để đối phương sờ lên vị trí trái tim mình: “Cậu xem xem, thích cậu đến tim đau nhói cả, còn dư đâu nhiều sức mà đi tra tấn cậu hử?”

Nữ vương trước nay vẫn luôn bị cho là trì độn, mà nay mỗi câu mỗi từ đều có thể xứng danh xếp vào bảng vàng thế giới về những lời tâm tình hay nhất thế kỷ. Thôi Ninh Nhạc trong nháy mắt giống như bị những lời thổ lộ này đánh bại hoàn toàn, choáng váng, mơ mơ màng màng mở rộng thân thể mình, mặc kệ đau đớn hay khoái hoạt, tất cả đều giao hết trong tay đối phương.

Triệu Thư Ngôn cúi đầu nhìn chằm chằm gương mặt đỏ bừng dưới thân, hốc mắt vì *** mà ửng hồng. Mà Thôi Ninh Nhạc cũng phát hiện thú tính chưa từng gặp qua ánh lên trong đôi mắt đối diện. Đó là dục vọng độc chiếm của dã thú, mạnh mẽ, không thể không khuất phục.

Đây mới là Triệu Thư Ngôn chân chính, là bản thể hoàn chỉnh của người này. Thôi Ninh Nhạc cười nhẹ, vì chính mình vừa khống chế được một con bạo long mà kiêu ngạo không thôi.

Chẳng rõ lúc nào bữa tiệc vui vẻ mới đến hồi kết thúc, để lại dư hương ái muội không thôi.

“Tôi là đệ tử giỏi nhất, có một không hai trên đời của cậu, đúng không?” Sau khi phản kích thành công, Triệu Thư Ngôn mặt mày thỏa mãn.

“Cậu còn hy vọng tôi tìm thêm một đệ tử nữa để so sánh sao?” Thôi Ninh Nhạc đến khí lực trừng lại đối phương cũng chẳng đủ.

“Cho nên tôi mới bảo mình là có một không hai trên đời, Thôi Ninh Nhạc đáng yêu của tôi à.” Triệu Thư Ngôn đem đầu dụi vào hõm vai người kia, cười đến cả người run bần bật.

“...Tôi mà không dậy nổi, cậu phải chịu trách nhiệm khiêng tôi về đó.” Thôi Ninh Nhạc nói xong câu này, lại đem chân mở bung ra, phủ lên hai người, cuối cùng mí mắt cũng không chống đỡ thêm được nữa, qua một hồi sau liền ngủ sau như chết.

Triệu Thư Ngôn cũng không tiếp tục nhúc nhích, nằm thẳng người ra, ôm đối phương cùng ngủ.

PSP bên cạnh vẫn không ngừng phát đi phát lại bài hát kia, mãi đến khi pin cạn tới đây.

It cannot wait I'm sure

Một khắc cũng không thể đợi nữa, anh đã hoàn toàn xác định rồi

Well no no, well open up your mind anh see like me

Này, hãy mở rộng cửa lòng giống anh, rồi nhìn thật chăm chú.

Nhập học không được bao lâu, mùa xuân liền ngập tràn khắp chốn.

Mùa xuân năm nay bắt đầu từ khoảng tháng ba, mới sáng sớm đầu tuần, trời lại hạ xuống một đợt sương tuyết lớn, ập xuống đầu những người đi đường còn đang há hốc miệng. Mọi người lập tức dừng bước, chạy trở về mặc thêm áo khoác. Sương tuyết rơi xuống, đọng thành từng bãi nước nhỏ, rồi nhanh chóng bốc hơi bay mất.

Lưu Đông đẩy mở cửa sổ, hướng bên ngoài rống to: “Tháng sáu sương tuyết a sương tuyết s sương a... Oan uống quá... Đại nhân!!”

Đậu Nga oan uống tru tréo lập tức bị mọi người trấn áp. “Lưu Đông chết tiệt, không để người ta ngủ à!”, “Heo! Chưa thấy sương tuyết bao giờ à?”, “Còn ồn nữa liền vác cậu đi chôn sống!”

Hiện tại mới bảy rưỡi sáng. Vừa mới nhập học, đương nhiên có được mấy người thức dậy đúng giờ?

Ít nhất trong đó sẽ có tên Thôi Ninh Nhạc và Triệu Thư Ngôn.

Cho nên, thời điểm Lưu Đông báo danh tại nhà ăn, lập tức bị Kỵ sĩ đại nhân huyết áp thấp khó rời giường hành hạ, may mắn còn có Nữ vương điện hạ coi như nhân đạo, kịp thời ngăn cản tình nhân của mình ra tay ác độc, lên tiếng khuyên can: “Là do môi tình đầu gặp trắc trở, đau khổ nhịn không nổi mới bắt ngờ bùng nổ, tha cho cậu ta đi.”

Lời này âm lượng vừa đủ nghe, đương nhiên là cố tình nói cho Lưu Đông biết.

Hiệu quả đương nhiên là đâm đúng chỗ ngứa. Lưu Đông mặt đỏ bừng bừng, đang muốn giải thích, lại sợ bị người khác nghe được, sợ rằng khiến mình càng thêm giống giấu đầu lòi đuôi. Kết quả, anh chàng cứ khoa tay múa chân thêm hồi nữa, một chữ cũng nói không ra được.

Ai bảo lúc mình đưa Hứa Tiêu về lại ký túc xá nữ, bị hai tên này bắt gặp? Tuy không phải loại người thích bát quái, nhưng ngược lại càng khiến người ta thêm lo.

Kỵ sĩ đại nhân còn trong giai đoạn giảm xóc tình trạng huyết áp thấp, hung tợn trừng mắt, liếc anh chàng nào đó một cái, sau đó nhận lấy khay cơm Triệu Thư Ngôn vừa lấy, xoay người đi tìm chỗ ngồi.

Truyền hình không ngừng đưa tin về trận sương tuyết lớn sớm hôm nay, một đám các chuyên gia trong ngành thay phiên nhau giải thích hiện tượng vì sao có sương tuyết vào tháng ba. Thôi Ninh Nhạc ngáp dài một cái, hữu khí vô lực gấp đưa muối trên bàn, mí mắt vẫn còn trong tình trạng nửa nhắm nửa mở.

“Hôm nay nước ngọt còn chưa tới, tôi mua cho cậu nước dừa, được không?” Một lon nước dừa được đặt xuống trước mặt hắn, sau đó Triệu Thư Ngôn cũng ngồi xuống phía đối diện. Mái đầu tên kia còn ướt sung, rõ ràng mới vừa chạy ngoài sương tuyết về.

Thôi Ninh Nhạc liếc đối phương một cái, bất ngờ đứng lên, một tay kéo người, một tay cầm lấy lon nước trên bàn, hướng ký túc xá mà đi. Triệu Thư Ngôn có chút sững sốt, rất nhanh liền hiểu ý đồ của người kia, không khỏi bật cười: “Chút nước thôi mà, làm gì phải quỳnh lên thế...”

“Lần trước là tên nào vì mắc mưa mà cảm lạnh?” Tinh thần không tốt sau khi rời giường vẫn chưa được thoải hết, thanh âm còn có chút khàn khàn.

“...Tôi không ngại được cậu gội đầu, tắm rửa đâu.” Triệu Thư Ngôn đùa đùa.

Mà hành động đáp trả duy nhất của Kỵ sĩ đại nhân chính là ném người vào trong phòng tắm, dùng chân đóng cửa lại, sau đó đổ người xuống giường ngủ tiếp. Muốn tắm thì tự tắm đi, ai thềm quần nhà cậu.

Triệu Thư Ngôn đứng trong phòng tắm than thở: “Ai dè, ghét ghê hông... Tình cảm nắm được trong tay rồi liền không thềm quý trọng nữa...”

Đương nhiên, cậu hẳn quên mất Thôi Ninh Nhạc là một tên gia hỏa hay mang thù. Tắm rửa xong xuôi, tóc sấy khô ráo, Rắn hổ mang đã bổ sung đầy đủ giấc ngủ lập tức đem một miếng dây răng, từng ngụm từng ngụm gặm sạch Lô hoa kê không thừa một miếng.

Cho cậu thử một lần, để biết cảm giác tốt xấu thế nào. Thanh âm Thôi Ninh Nhạc vẫn cứ như thế khàn khàn, không rõ vì nguyên nhân gì. Triệu Thư Ngôn bị đè trên giường, ngoại trừ rên rỉ thì không biết phải viện cớ thế nào.

Một buổi sáng hoang *** vô độ cứ như vậy trôi qua, đợi đến khi cả hai nghỉ ngơi hồi sức đầy đủ, thời điểm vào tiết buổi chiều, mới biết ra sáng nay vừa bỏ lỡ một thông báo vô cùng quan trọng.

Cuộc thi thiết kế bằng khen cấp quốc tế dành cho sinh viên hệ kiến trúc chuẩn bị diễn ra. Tất cả sinh viên theo học các khối ngành Kiến trúc đều có thể đăng ký tham gia, nhưng một đội phải có một sinh viên năm hai hoặc năm ba hợp tác với một đàn anh năm tư, mới đủ tư cách dự thi.

Giải thưởng này không phải chỉ có duy nhất một giải thưởng hạng nhất, hơn nữa theo như thành tích hằng năm, sinh viên trong trường bọn họ luôn giành được phần thưởng, cho nên luôn được hệ kiến trúc coi trọng.

Thôi Ninh Nhạc cũng không phải ngoại lệ, hần vốn đợi cơ hội này từ rất lâu rồi. Thời điểm Hứa Tiêu lên tiếng hỏi ai muốn đăng ký, Thôi Ninh Nhạc lập tức đem tên mình viết xuống đầu tiên, thậm chí không cần nghe tới thuyết minh về thể lệ dự thi.

Triệu Thư Ngôn nghĩ nghĩ một chút, sau đó cũng điền tên mình.

Thôi Ninh Nhạc liếc đối phương một cái, “Cạnh tranh công bằng hử?” Mỗi trường có nhiều nhất là một nhóm giành được giải thưởng, hai người bọn họ tất nhiên là phải cạnh tranh với nhau rồi.

“Cẩn thận tới đến bị tôi chuốc say rồi ăn cắp ý tưởng đấy.” Triệu Thư Ngôn mỉm cười đáp trả.

“Hừ, coi chừng buổi tối bị tôi làm đến mức chủ động khai ra kế hoạch nha.” Thôi Ninh Nhạc hừ lạnh, một mũi tên trúng đích.

Mà bên cạnh, Thỏ con lúc này mới phát hiện, trong danh sách đăng ký đã có tên của Lưu Đông, Thôi Ninh Nhạc và Triệu Thư Ngôn, không khỏi lộ ra vẻ mặt cầu xin: “Các cậu sao đều tham gia vậy? Cũng đâu có miễn thi cuối kỳ gì đấy...”

“Đàn ông mà, vào thời điểm mấu chốt phải biết xông pha!” Lưu Đông cười hắc hắc, lúc nói ra câu này còn không quên liếc trộm sang Hứa Tiêu một cái, xem thử cô bạn có phản ứng gì với những lời này.

Nhưng cô bạn kia lại mon men chạy đến trước mặt Triệu Thư Ngôn, ngượng ngùng, ảo não không thôi: “Tên này, cậu lấy tiểu thuyết của tôi!”

“Ai bảo cậu để quên trên bàn học của tôi. Ông đây còn đang đi tìm chủ nhân quyển sách để trả lại, kết quả cậu lại nhảy ra trước,” Triệu Thư Ngôn le lưỡi, “Gã tình nhân của vua phong lưu, nè, cậu giải thích cái tên này cho tôi nghe thử xe, được chứ?”

Hứa Tiêu nuốt xuống một ngụm nước miếng, quyết liệt trả lời: “Vua ở đây là con gái.”

“Vậy bìa sách sao lại là hình của hai thằng con trai?” Tưởng ông đây là thằng ngốc sao?

“Là anh em của vị tình nhân kia.” Tiếp tục mạnh miệng.

“...Cậu cho tôi là thằng ngốc chắc?”

“Cậu không phải cũng phải như vậy!” Đúng lúc đại mỹ nữ tức đến mức suýt nữa thì co chân đá ra, ánh mắt ai oán của Lưu Đông dụ dằng phóng tới. Sau khi phát hiện được, Triệu Thư Ngôn chớp chớp mắt mấy cái, đang định nói gì đó, lại nghe thấy tên kia bắt đầu kéo dài giọng, rống lên khúc oan Đẩu Nga. Kết quả, chính mình chỉ có thể ngậm miệng.

Mối tình đầu của người ta a...

Sáng hôm sau, Thôi Ninh Nhạc đã tìm được một đàn anh năm tư có tiếng trong khối. Người kia vừa nhìn qua tác phẩm của hắn một cái, không chút do dự đã gật đầu, bắt tay hợp tác với vị đàn em xuất sắc này.

Tiếp theo là giai đoạn hoàn thiện tác phẩm, rồi cả một quá trình sửa chữa không ngừng nghỉ. Cho nên, bắt đầu từ đêm hôm đó, Thôi Ninh Nhạc bắt đầu thời kỳ quay về phòng ký túc xá rất trễ. Triệu Thư Ngôn cũng không nói gì, trong một buổi tối dùng máy tính mô phỏng lại bài dự thi. Đến ngày thứ ba, cậu cũng chọn được mục tiêu đàn anh năm tư cho mình.

Chẳng qua, vị đàn anh này, so với bên nhà Thôi Ninh Nhạc, càng khó chơi hơn.

Hàn Tín Lăng, cái tên này đã sớm vang danh khắp vườn trường nơi này. Chẳng qua, so với thành phần ưu tú như Triệu Thư Ngôn, vị thần này càng thêm lạnh lùng xa cách. Ngoài thành tích học tập xuất sắc nổi bật, nhan sắc lại không tầm thường, còn có cả gia thế chói lòa. Nhưng lại không mấy người dám tiếp cận vị băng sơn mỹ nhân này.

Nhưng với bản tính của Triệu Thư Ngôn, cậu đương nhiên thích khiêu chiến với băng sơn kia. Cầm trên tay tác phẩm đặc ý của mình sau bốn ngày đã lên được bản vẽ thiết kế, cậu tự mình đi vị đàn anh băng sơn kia.

Mà vị đàn anh băng sơn kia chỉ dùng nửa khóe mắt liếc qua tác phẩm của Triệu Thư Ngôn một cái, không nóng không lạnh nói một câu, “Không có hứng thú”, đem toàn bộ nhiệt huyết của cậu đập nát.

Lần đầu tiên bị người khác đả kích, Triệu Thư Ngôn vô cùng sững sốt, gấp lại tác phẩm, xoay người bỏ đi.

Đừng tưởng chỉ có như vậy sẽ đánh lui được Lô hoa kê.

Ba lần cầu hiền, mọi người hẳn từng nghe qua đi? Muốn làm đại sự, phải chấp nhận mất dầy. Triệu Thư Ngôn lần thứ hai gặp mặt thì đem theo hai đĩa game hiện tại không xuất bản nữa, lần thứ ba lại là một đĩa game mới cóng còn chưa đưa ra thị trường.

Cuối cùng cũng đổi được một cái gậy đầu của vị đàn anh băng sơn kia.

Triệu Thư Ngôn không truy hỏi ban đầu vì sao đối phương không chịu hợp tác. Cậu không tin năng lực thiết kế của mình chưa đủ thuyết phục vị đàn anh này hợp tác. Bản thân tin chắc, nguyên nhân bị từ chối, nhất định là liên quan đến tính cách thích đánh solo của vị đàn anh này.

Dù phòng thủ có chặt chẽ cỡ nào cũng có lỗ hổng. Thông qua một số bạn bè trong trường tương đối thân thiết với Hàn Tín Lăng, cậu biết được người này gần đây rất thích chơi game đánh thành.

Có thể trở thành bạn với con người lạnh lùng này, nhất cử nhất động của Hàn Tín Lăng, cậu hẳn phải lưu tâm một chút đi?

Triệu Thư Ngôn hạ một nước cờ này, quả nhiên chính xác.

Trùng hợp thay, hai vị đàn anh mà Hàn Tín Lăng và Thôi Ninh Nhạc hợp tác, lại đi theo hai vị giáo sư khác nhau. Hơn nữa, hai ông giáo này lại là đối thủ một mất một còn. Thời điểm biết được điều này, Hàn Tín Lăng chỉ thản nhiên nhắc một câu: “Đề tài phải giữ bí mật, cẩn thận mỹ nhân kế.”

Triệu Thư Ngôn dở khóc dở cười. Chẳng lẽ tên gia hỏa Thôi Ninh Nhạc kia sẽ dùng đến mỹ nhân kế sao? ...Hự, tên kia chỉ cần chủ động mở miệng nói vài câu, đã đủ khiến cho người ta kích động đến phun ra toàn bộ bí mật rồi.

Thời điểm mới vừa công bố chủ đề, ai nấy đều điên cuồng vò đầu bứt tai tự hỏi. Phàm là những ai đã đăng ký dự thi, mọi người đều có thể thấy bọn họ đứng khắp các hành lang, cầu thang, đi tới đi lui trầm tư suy nghĩ. Đối với dân thiết kế, bất cứ yếu tố xung quanh nào như không khí, mưa, tuyết rơi, cảnh khô đều có thể trở thành đề tài sáng tạo. Nhưng nếu đem gộp chung một chỗ, lại là một loại thử thách mới.

Mà phương thức tìm ý tưởng của Triệu Thư Ngôn lại là ngồi trước máy tính. Mỹ thiếu niên đeo mắt kính ngồi trước màn hình, gương mặt nhìn đồng hồ trên nền desktop, không nhúc nhích đã vài tiếng đồng hồ.

Ngay cả Thôi Ninh Nhạc từ bên ngoài đã trở lại cũng không buồn quan tâm.

“Cậu quả nhiên chưa ăn tối.” Thôi Ninh Nhạc bất đắc dĩ thở dài, đem túi plastic trong tay bỏ xuống trước mặt đối phương.

“Cậu đi mua thật luôn.” Triệu Thư Ngôn cười vô cùng rạng rỡ, mở túi ra, từ trong hộp giấy lấy ra một lát pizza còn nóng hôi hổi.

“Cậu nếu cứ tiếp tục trạch như vậy, phỏng chừng nằm trên người cũng tự sản tự tiêu luôn.” Thôi Ninh Nhạc đi qua, đem kính cận trên mặt người nào đó lấy xuống, không cho cậu vừa ăn vừa nhìn màn hình.

“Ừm...” Không đeo kính cho nên tầm nhìn có chút mờ ảo. Thôi Ninh Nhạc phát hiện khoe môi người nào đấy còn dính vụn bánh, nhìn không được, cúi đầu trực tiếp hôn xuống.

Thiếu niên xinh đẹp bất ngờ bị cướp mất hô hấp, đợi đến sau khi đôi môi của đối phương đã rời đi, mới phun ra một câu vô cùng sát phong cảnh: “Cậu có hôn cũng vô dụng, tôi sẽ không nói cho cậu biết ý tượng thiết kế của tụi này.”

Thôi Ninh Nhạc buồn cười, búng một cái lên trán đối phương: “Tôi là người của cậu rồi mà, còn phòng bị như vậy hử?”

“Thời điểm mấu chốt không thể khinh thường.” Ăn đến đầy một miệng, mỹ thiếu niên ú ớ cười nói.

Thôi Ninh Nhạc cũng không buồn tức giận, mỉm cười đi vào phòng tắm.

Chờ đến lúc trở lại, người nào đó đã giải quyết xong nguyên cái pizza, nhìn chăm chăm hắn: “...Ninh Nhạc này, cậu là vì muốn đi du học nên mới tham gia cuộc thi lần này đi?”

Đang muốn thả người xuống giường, động tác lại khựng giữa chừng. Một lát sau, hắn mới hỏi lại: “Cậu có ý gì?”

“Đàn anh bảo, nếu giành được giải thưởng này, có thể được miễn thi cuộc kiểm tra đầu vào của đại học X ở Mỹ.” Triệu Thư Ngôn dừng lại một lúc, sau đó tựa tiểu phi tiểu tiếp tục, “Cậu đã sớm biết rồi nhỉ?”

Tầm mắt sụp xuống, Thôi Ninh Nhạc gật đầu: “...Ừm.”

Hắn luôn cẩn thận tránh đi đề tài này. Còn tận hai năm nữa, hắn muốn dùng khoảng thời gian này khuyên nhủ đối phương. Bản thân lại không muốn buông tha cho giấc mộng nhiều năm kia, càng bỏ nhiều tình cảm yêu thương, vấn đề này đánh càng khó.

Rõ ràng chính mình kéo người kia đi lên con đường tà đạo, mà buộc cậu phải buông tha, cũng lại là hắn.

Thôi Ninh Nhạc vẫn luôn cảm giác bản thân quá ác độc, nhưng có chết cũng không nghĩ buông tay.

Triệu Thư Ngôn bất ngờ nở nụ cười, nói: “Người thắng nhất định là tôi.”

Nếu tương lai đã không thể đoán trước được, như vậy người có thể bắt lấy hạnh phúc trong tay, chính là kẻ chiến thắng.

Mùa xuân năm nay đặc biệt tươi đẹp.

Khoa thiết kế sân vườn đặc biệt mua về một mớ cây giống anh đào Nhật Bản, vì thí nghiệm mà đem trồng chúng khắp các hang cùng ngõ hẻm trong sân trường, khiến cho cảnh sắc mùa xuân năm nay càng thêm tươi vui.

Một đám dân kiến trúc bị cảnh sắc rực rỡ xung quanh hộp hồn, thi nhau ùa ra sân trường vẽ cây vẽ cối.

Thôi Ninh Nhạc quay đầu nhìn quay đầu nhìn lại giá vẽ đã dựng tốt, ngồi xuống bờ ao bên cạnh, bắt đầu vẽ Triệu Thư Ngôn.

Tên nhóc kia gần đây bắt đầu thích mang kính cận, tuy rằng khiến đôi mắt xinh đẹp bị che lấp, nhưng lại giúp tăng thêm hương vị đoạn chính, kiều diễm. Theo mớ tin tức hành lang cho biết, nhóm fan hâm mộ của Triệu Thư Ngôn đang tăng khá mạnh.

Chỉ riêng Thôi Ninh Nhạc biết, tên kia đeo kính cận là để che đi vành mắt gấu trúc đen thùi của mình.

Chỉ còn ba ngày nữa là hết hạn nộp bài thi vòng sơ thẩm, tuy rằng mọi người đều đang gấp rút hoàn thành bài nộp, nhưng giống như Triệu Thư Ngôn cả ngày chôn mình trong phòng vẽ tranh cũng không tính là nhiều.

Thời gian cho chủ đề vòng sơ thẩm vô cùng ngắn, không biết đến cùng cậu đã làm được đến đâu rồi? Thôi Ninh Nhạc thật sự muốn nhéo tên kia một phát, khuyên cậu đừng liều mạng như vậy. Năm nay nếu không được, vẫn còn sang năm mà, bọn họ có đến hai cơ hội.

Nhưng hắn nói không nên lời. Chính mình cũng đâu có thả lỏng, sao đủ tư cách đi khuyên tên cuồng công tác kia?

Vì giấc mộng của mình, bọn họ không thể buông tha kiên trì.

Phiền não chính là, một thân ảnh có chút quen mắt đang từ bên kia đường đi đến đây. Thôi Ninh Nhạc còn chưa kịp phản ứng, Triệu Thư Ngôn đã quăng đi cọ vẽ, vọt tới trước.

“Nè nè, đúng thật là Hàn Tín Lăng đó.” Hứa Tiêu bên cạnh lập tức hứng phần, thấp giọng reo lên.

Hàn Tín Lăng thì sao chứ? Thôi Ninh Nhạc nhìn chằm chằm bóng dáng hai con người đang thân mật dựa vào nhau.

“Nữ vương điện hạ quả nhiên lợi hại, đến cả băng sơn mỹ nhân cũng tới gần được.” Hứa Tiêu che miệng cười trộm, “Cái này phải gọi là vạn nhân mê thụ đi?”

“Thụ cái gì á?” Lưu Đông nói chen vào.

“...Thú mỏ vịt ấy.” Khóe miệng cô bạn nhỏ lập tức hạ xuống, vội vàng đem cái đuôi vừa lộ ra giấu trở lại.

Triệu Thư Ngôn bên kia cười vô cùng sáng lạn, giống như nhớ ra chuyện cần phải khoe khoang, lập tức ở trước mặt anh trai khoa chân múa tay giới thiệu đồ đệ nhà mình.

Hàn Tín Lăng thờ ơ gật đầu, nhàn nhạt cười một cái, câu có câu không đáp lại, thái độ với những người khác không quá thân thiện.

Hứa Tiêu chớp chớp mắt, có chút ghen tỵ: “Hai người bọn họ hợp tác tốt như vậy, mấy người chúng ta tham gia cuộc thi này xem ra không còn cơ hội thắng đi?”

“Đừng đánh giá cao bọn họ đến vậy.” Nói xong câu này, Thôi Ninh Nhạc quay đầu lại, tiếp tục vẽ cây cối của mình.

Nhưng một lát sau, bản thân lại nhìn không được liếc trộm một cái. Cho dù giả vờ thành thực thể nào đi nữa, hắc chung quy vẫn chỉ là một tên con trai vừa tròn hai mươi.

Triệu Thư Ngôn hàn huyền hồi lâu nữa mới quay về chỗ ngồi, thời điểm đi ngang qua Thôi Ninh Nhạc cũng chẳng buồn ừ hử chào hỏi, cứ như vậy lướt qua như một trận gió lạnh, sát rạt bên người.

Tranh đang để trên giá bị đẩy lệch ra khỏi vị trí, suýt chút nữa thì bay lên trời.

Chết tiệt.

Hàn Tín Lăng thối tha kia, mắc gì nói ra chuyện hắc muốn đi du học a!

Ba ngày sau bắt đầu vòng sơ thẩm, đánh gục không biết bao nhiêu gia hỏa trên dưới. Tuy rằng mới chỉ là vòng sơ thẩm, bài thi chủ yếu do các giáo sư trong trường chấm điểm, nhưng các vị này không hề có ý nhẹ tay đối với sinh viên của mình, tất cả ý kiến đánh giá đều vô cùng sắc bén, đâm thẳng vào khuyết điểm, đả kích một đám trẻ vốn tràn đầy tự tin, biến thành ử rữ khóc không ra nước mắt.

Lưu Đông chụp lấy Thỏ con bên cạnh. Tuy rằng đề tài của anh chàng vẫn còn thô ráp nhiều chỗ, nhưng cũng có sáng ý, cho nên có thể miễn cưỡng thông qua vòng sơ thẩm. So với tên này, bên Phó Hiểu Xuân lại không tốt số như vậy. Bởi vì sơ sót của đàn anh cùng nhóm, khiến cho phần triển khai đề tài gặp một sai lầm trí mạng không thể cứu chữa. Cuối cùng, vị đàn anh kia chỉ có thể cười gượng, vỗ vỗ vai cậu chàng, hứa hẹn mời cơm bồi tội.

Các đề tài của Thôi Ninh Nhạc và Triệu Thư Ngôn là hai nhóm được đánh giá cao nhất. Về phần ai tốt hơn ai, bởi vì kết quả này có khả năng dẫn đến tranh chấp giữa vai vị giáo sư là đối thủ một mất một còn kia, cho nên hiệu trưởng đại nhân án binh bất động, sống chết cũng không công bố ra.

Kết thúc vòng sơ thẩm xong, Triệu Thư Ngôn vừa về đến phòng, ngả đầu xuống liền ngủ, mãi đến khi tỉnh lại mới bắt gặp ánh mắt bất mãn của Thôi Ninh Nhạc.

“Nghen nhiều ngày như vậy rồi, còn định tìm bất mãn nữa hả?” Thanh âm vừa tỉnh giấc còn hơi khàn khàn.

“Xem bộ móng cậu bắt đầu ngứa ngứa rồi ha.” Thôi Ninh Nhạc một khi đã mất hứng, nói chuyện đều không chút khách khí.

“...Có văn hóa một chút, Kỵ sĩ đại nhân đáng kính của tôi à.” Cậu cười rộ lên, câu lấy cổ đối phương hôn môi. Thật sự thích chết cái bộ dạng không tình nguyện bị mình câu dẫn mà.

Thôi Ninh Nhạc hung tợn cắn môi tên kia một cái, mà vị điện hạ nào kia đau đến mức phải ‘ai da’ một tiếng, định một cước đạp văng kẻ gây sự, nhưng trước khi kịp phản kháng đã bị hấn nhanh tay ngăn lại.

“Nè, hôm nay đến lượt tôi ở trên chứ?” Phát giác tình huống không được đúng lắm, Nữ vương điện hạ vội vàng tạm định chiến.

“Ít đông dài coi.” Bộ dáng hờ hững ngày đó của đối phương hoàn toàn khiến Thôi Ninh Nhạc bị chọc điên.

“Không được... Nè... Buông...” Triệu Thư Ngôn trăm ngàn lần không tình nguyện. Đùa chắc, phải thay phiên nhau mới công bằng nha!

“Không cho!” Nghiến răng nghiến lợi từ chối, động tác càng thêm dùng lực.

“Cậu điên rồi à!” Cảm giác đau đớn nơi cánh tay truyền tới não bộ khiến Triệu Thư Ngôn có chút tức giận, muốn đánh nhau hử?

Bụng bị ăn nguyên một cái khuỷu tay, Thôi Ninh Nhạc sửng sốt, lập tức đứng bật dậy, nhìn Triệu Thư Ngôn còn đang thở hồng hộc.

“...Mẹ nó. Tôi thật sự điên rồi.” Hấn bất ngờ rống lên như vậy, ánh mắt có chút ảm đảm.

Ý thức được có chuyện không đúng, Triệu Thư Ngôn di chuyển nửa thân trên, quan sát người đối diện, lại không hề lên tiếng. Nếu Thôi Ninh Nhạc muốn nói với cậu, hẳn sẽ mở miệng, ngược lại nếu không chịu nói, có ép buộc cỡ nào, đối phương cũng sẽ không hé ra nửa chữ.

Chờ một hồi lâu, Thôi Ninh Nhạc mới đem đầu dụi vào bên hõm vai người đối diện, cúi thấp đầu nói một câu: “Cậu bảo muốn thắng, vậy phải thắng cho vang dội một chút. Trăm ngàn lần đừng có để thua đó.”

Người bên dưới chờ thêm lúc nữa mới trả lời: “Tôi sẽ không để cho cậu dễ dàng ra nước ngoài như vậy.”

Tuyệt đối không.”

Thôi Ninh Nhạc cười, nhưng cái cười này so với khóc còn khó coi hơn. “Nhưng nếu tôi không đi, tương lai sao có thể ở bên cạnh cậu đây? Đằng sau tôi còn cả một cái nhà giam to lớn, không thể không chạy trốn. Tôi sao có thể đối mặt với bọn họ mà nói, ông đây thích một thằng con trai, từ đầu đến chân giống hệt mình đây? Tôi dám sao? Tôi ngay cả ở trước mặt mọi người nắm tay cậu cũng không dám!”

Cái gọi là kiên cường gì đấy, căn bản chỉ mà mây bay, mà bản thân ngay cả thẳng mặt đối diện với người đời còn không dám, đâu ra tư cách nhận hai chữ kiên cường?

“Nhưng nếu tôi đi nước ngoài rồi, cậu sẽ làm sao bây giờ? Tôi không nghĩ để cậu một mình ở lại đây. Tôi hẳn phải đi vài năm, mà trong mấy năm này, ai có thể cam đoan cậu có còn tiếp tục thích tôi, cái tên hâm hại biến cậu thành đồng tính luyến ái nữa hay không? Mà cho dù có chỉ tay lên trời thề hứa đi nữa, vạn nhất nếu cậu lỡ thay lòng đổi dạ, bị thiên lôi đánh chết thì tôi tính sao đây? Triệu Thư Ngôn, cậu quá coi thường nỗi khổ tâm của tôi rồi.”

Triệu Thư Ngôn muốn che miệng người kia không cho hắn tiếp tục nói nữa. Thanh âm đối phương mang theo tiếng nức nở, khiến bản thân cậu cũng không cách nào thoải mái được.

Tương lai sao?

Hiện tại bọn họ đều là hai bàn tay trắng, dựa vào đâu để nói chuyện tương lai bây giờ?

Đến cả năng lực còn chưa đủ, dựa vào cái gì để cò kè mặc cả, bắt đối phương phải theo mình cả đời đây?

“Cậu nhất định phải thắng. Cậu nếu không thắng tôi, để tôi dễ dàng đi du học, tôi tuyệt đối không tha thứ cho cậu.” Thôi Ninh Nhạc ôm lấy người trong lòng, rầu rĩ ra lệnh.

Triệu Thư Ngôn chưa từng để tâm chuyện gì đó quá mức giống như hiện tại. Cho dù năm đó có vì bà mà phần đầu đậu vào trường cấp ba, bản thân cũng không giống như bây giờ, đứng một chỗ lại ngẩn ngơ, mà nằm kiểu gì cũng có thể ngủ quên.

Thôi Ninh Nhạc nhìn người bên cạnh, có chút hối hận vì nói ra những lời khó chịu kia, nhưng cuối cùng lại đành buông xuôi, miệng ngậm chặt, đầu quay đi, coi như cái gì cũng không quan tâm.

Có một số thứ, một khi đã mở lòng bàn tay ra, toàn bộ sẽ rơi xuống.

Ngày hôm đó, Triệu Thư Ngôn đang ngồi làm mô hình thì ngáp dài một cái, Hàn Tín Lăng liếc một cái, lấy lại bản vẽ trước mặt cậu, xoay người bỏ đi, trước đó còn ném lại một câu: “Tôi không muốn cùng một tên thần chí không rõ ràng làm việc, mau trở về ngủ trước đi.”

Triệu Thư Ngôn sững sốt, chỉ có thể nhìn theo bóng lưng vị đàn anh siêu ngầu dần đi xa.

Trong phòng vẽ chỉ còn lại một mình cậu, không còn bản vẽ đương nhiên cũng chẳng cách nào tiếp tục làm mô hình. Triệu Thư Ngôn thu dọn vài thứ, đang chuẩn bị rời đi thì cửa phòng lại bị một người đẩy ra.

Đối phương đi vào, nhìn cậu, hất cằm hỏi: “Đi được chưa?”

Triệu Thư Ngôn sững sốt: “Cậu sao tới đúng lúc vậy?”

“Ít đông dài, cậu có đi hay không hả?” Thôi Ninh Nhạc nhú mày. Hắn sao có thể nói cho tên kia biết chính mình đã nhận được tình báo của Hàn Tín Lăng?

Bị hỏi ngược lại, cậu chỉ có thể gật đầu, vui vẻ đi theo.

Ánh trời chiều vô cùng dịu nhẹ, cũng nhờ buổi trưa vừa trút xuống một trận mưa. Ánh nắng mang theo hơi nước rơi lại, mang theo khí xuân, ấm áp và dịu dàng.

Thôi Ninh Nhạc đưa cho Triệu Thư Ngôn một ly trà sữa, bởi vì cố tình nhờ người bán đun nó thật nóng, cho nên thời điểm đến được tay tên kia thì còn khá ấm, rất thích hợp thưởng thức trong loại thời tiết này.

Triệu Thư Ngôn cười đến hai mắt cong cong, nhìn rất đẹp. Biểu tình này thật khiến người ta muốn cả đời mua trà sữa cho cậu mà thôi. Thôi Ninh Nhạc cũng không phải thánh nhân, đã sớm hăm mình thật sâu, không cách nào thoát ra.

Nếu không phải vành mắt tên kia rõ ràng đã đen thùi, hắn thật sự muốn cứ như vậy quăng người lên giường, hung hăng phát tiết toàn bộ tư vò đã đóng kén trong lòng. Đối phương vẫn luôn trước sau một bộ dạng ngạo mạn không chịu thua, nhưng thời điểm rúc vào lòng hắn ngủ say, lại biến thành đứa nhỏ tướng nằm xấu xí, lại không hề phòng bị để người ta chơi xấu.

Trên đường trở lại ký túc xá, hai người vẫn không nói một câu. Xung quanh khá ít người, xem chừng vì chưa đến giờ tan học. Lá vàng bị cơn mưa giữa trưa tước khỏi cành cây rải đầy khắp mặt đường, tựa như những vì sao trên trời rơi xuống nhân gian.

Tâm hồn lãng mạn trước nay chưa từng có, đúng lúc này lại chậm rãi tràn ngập cõi lòng.

Thôi Ninh Nhạc len lén vươn tay trái của mình, chạm nhẹ vào tay phải đối phương, nhưng chỉ dám huých nhẹ một cái rồi lại rút trở về.

Thời tiết, không khí như vậy, khiến con tim bất giác gia tốc. Giống như tranh đấu thật lâu, Thôi Ninh Nhạc lại duỗi tay ra, nhưng còn chưa kịp do dự tiếp, đã bị tay phải đối phương cầm lấy, giữ thật chặt, không cho hắn bỏ ra nữa.

Thôi Ninh Nhạc kinh ngạc nhìn người bên cạnh, nhưng tầm mắt Triệu Thư Ngôn lại đang tránh đi nơi khác.

Lối đi ít người, nhưng không có nghĩa là không có ai.

Con tim điên cuồng đập loạn, cho nên hô hấp như có chút khó khăn.

Thôi Ninh Nhạc một lần nữa cảm giác, yêu phải tên này, quả thật là chuyện hồng nhất trong cuộc đời của hắn, cũng là... Chuyện hạnh phúc nhất đời này.

Chiều ngày hôm đó, Triệu Thư Ngôn vừa trở lại phòng liền ôm cái đầu nhức của mình ngủ thẳng đến hôm sau, kết quả sáng ấy tỉnh lại liền đối diện có thể nuốt luôn cánh cửa phòng. Mà Thôi Ninh Nhạc đứng lúc bị giáo sư gọi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại bữa sáng hắn đã mua, để ở một góc bàn, còn tỏa khói nóng mờ mờ.

Không có người bầu bạn, một mình ở trong phòng ăn sáng sao thấy vui vẻ gì? Triệu Thư Ngôn cầm bánh bao đậu đỏ cùng tài liệu trên bàn, lại chạy đến phòng vẽ.

Cũng ngày hôm nay, cậu cuối cùng mới hiểu được vì sao Hàn Tín Lăng bắt mình luôn đến phòng vẽ trễ hơn nửa tiếng đồng hồ.

Bởi vì sợ vụn bánh bao rơi xuống làm dơ dụng cụ trong phòng vẽ, Triệu Thư Ngôn định đứng bên ngoài ăn cho xong bánh rồi mới đi vào trong. Mà đúng lúc này, cậu nghe được bên trong mơ hồ truyền ra thanh âm có chút lạ, cho nên bắt giác thả chậm tốc độ. Giọng nói này tựa hồ cậu đã nghe ở đâu đó, chỉ là, ngữ khí của Hàn Tín Lăng đáp lại đối phương, đến Triệu Thư Ngôn cho tới bây giờ cũng chưa từng được nghe qua.

Chỉ có người yêu mới thân mật đến như vậy.

Da gà trên người dựng thẳng lên, trong nháy mắt, Triệu Thư Ngôn nghĩ đến việc bỏ chạy.

Nhưng thanh âm có chút quen quen kia khiến cậu nhin không được nổi lên hiếu kỳ, kết quả hai chân so với lý trí vẫn kiên quyết hơn, liền lựa chọn đứng nguyên tại chỗ.

Mà người trong phòng đương nhiên không hiểu được nỗi lòng giãy dụa của kẻ bên ngoài, tiếp tục tra hỏi người nào đó: “Tôi qua hình như cậu đã lấy nhầm phần mềm tiết kiệm năng lượng của tôi, cậu xem lại có không? Cửa sổ này cảnh năng rất tốt... A! Nè! Đừng có ăn hết bánh ngọt của tôi chứ!”

“Cũng đâu phải cậu làm, mua lại cái khác là được rồi đi?”Hàn Tín Lăng hừ lạnh một tiếng, “Tôi nói rồi, tôi làm gì cũng không cần xen vào.Ngày hôm qua, không phải cậu bảo luận văn làm thế nào cũng không xong được sao?Còn dư thời gian lo chuyện của tôi?”

“Hừ, lão tử thích quản đây, thế nào hả?” Người kia cao giọng.

“Mau về ngủ đi, để bánh ngọt lại là được.”Hàn Tín Lăng rất không cảm kích.

“Người ở lại, bánh ngọt đi.Cậu chỉ có duy nhất lựa chọn này thôi.”

“...Đỗ Tiểu Viễn, tôi không thích cùng gấu trúc làm tình. Cậu mau rút về cho tôi, dưỡng cho trắng rồi hãy nằm lên giường tôi.”

Thời điểm bánh bao trên tay Triệu Thư Ngôn rơi xuống đất, Đỗ Tiểu Viễn đồng thời bùng nổ mà rống lên: “Cái tên này!”

Không xong rồi, không xong rồi, này... Cậu không phải nên chạy sao?Biểu tình Triệu Thư Ngôn cứng ngắt, chính là hai chân sao cũng cứng luôn rồi.

“Tôi nhiều năm vẫn luôn như vậy, cậu không phải đã sớm quen rồi sao?” Trong thanh âm Hàn Tín Lăng mang theo ý tứ đùa giỡn hiểm thấy, nhưng ngoại trừ Đỗ Tiểu Viễn, có mấy ai từng được nghe qua ngữ khí này?

“Lão tử thật sự bị heo húc mới đi quan tâm cậu...” Thanh niên kia hiển nhiên bắt đầu thẹn quá hóa giận, “Lão tử không thèm ở với cậu nữa, hiện tại lập tức đi hẹn hò với gái đẹp, tự một mình cậu cố gắng đi... Này! Hức...”

Sau tiếng kêu thảm thiết, là từng đợt rên rỉ đứt quãng.

Triệu Thư Ngôn mặt đỏ tai hồng. Loại chuyện này, nửa năm nay cậu cùng Thôi Ninh Nhạc cũng làm không ít a. Nhưng lỡ tai đi nghe lỏm chuyện của người khác, vẫn không nhận được mà ngại ngùng.

Hàn Tín Lăng hóa ra cũng là đồng tính luyện ái.

Cư nhiên còn đi thích anh chàng Đỗ Tiểu Viễn bên khoa Công trình tin tức nhìn qua thực đơn thuần.

Che miệng lại, thật vất vả cả để tiêu hóa sự kiện này, Triệu Thư Ngôn xoay người định rời đi, nhưng cánh cửa đằng sau lưng đã giành trước một bước mở ra, cho nên bốn mắt kinh ngạc nhìn nhau.

Đỗ Tiểu Viễn há hốc miệng.Triệu Thư Ngôn cắn cắn môi dưới.Hàn Tín Lăng cuối cùng cũng phát hiện có gì đó không thích hợp, đi ra cửa, mới nhận định được tình hình.

“Ngốc cái gì mà ngốc, mau đi về ngủ.”Hàn Tín Lăng đẩy nhẹ người bên cạnh.

Triệu Thư Ngôn cũng sững sốt, gật đầu. “Đúng đó, nhanh đi ngủ a, đàn anh.”

Khóe miệng Đỗ Tiểu Viễn giật giật, cứng ngắc hỏi người đối diện: “Ban nãy cậu nhìn thấy cái gì?”

“Cái gì cũng chưa kịp thấy.” Triệu Thư Ngôn không dám nói dối, lại có chút cứng ngắc, “Nhưng tất cả đều nghe được hết.”

Mãi một lúc lâu sau, Đỗ Tiểu Viễn mới túm lấy áo Hàn Tín Lăng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu, cậu...”

“Cậu sẽ nói cho người ngoài biết sao?” Hàn Tín Lăng bình tĩnh nhìn sườn mặt Triệu Thư Ngôn.

“Không. Tuyệt đối không.” Cậu trả lời máy móc kèm theo một cái lắc đầu cứng ngắc.

“Vậy là được. Loại chuyện này cũng không có vấn đề gì lớn? Nếu cậu nguyện ý, tôi lập tức lên radio, nói một trăm lần ‘anh yêu em’ cũng chẳng sao.” Hàn Tín Lăng thản nhiên nhìn về phía Đỗ Tiểu Viễn.

“Không cho nói! Đã nói trước khi tốt nghiệp cậu an phận một chút cho tôi!” Đỗ Tiểu Viễn không kìm được kích động, “Lão tử không muốn khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời sinh viên bị hủy trong tay đám khốn nạn nhảm chán ngoài kia!”

Triệu Thư Ngôn bị kẹp giữa hai người, sững sốt hồi lâu. “Các anh ở chung với nhau được mấy năm rồi?” Cậu đột nhiên xen mồm hỏi một câu.

Hàn Tín Lăng liếc cậu một cái, Đỗ Tiểu Viễn lại có chút khấn trương, hết nhìn Hàn Tín Lăng lại quay sang Triệu Thư Ngôn, cuối cùng vẫn không ngần ngại đối phương trả lời. “Khoảng chừng năm năm, hay là sáu năm ha?” Người kia giống như đang hỏi ý kiến Đỗ Tiểu Viễn.

“Chuyện này sao tôi nhớ rõ được chứ?!”

Hàn Tín Lăng mỉm cười: “Loại chuyện này nếu cậu còn nhớ kỹ thì cậu sẽ không còn là Đỗ Tiểu Viễn nữa.” Trong thanh âm là tràn đầy yêu thương, tin cậy còn có cả sự kiên định.

“...Những người khác có biết không?” Thời điểm hỏi câu này Triệu Thư Ngôn vô cùng khấn trương. Cậu muốn biết đàn anh của mình từ đâu có được sự tự tin này. Loại người như bọn họ, đi ngược lại toàn bộ xã hội đó.

Hàn Tín Lăng lại chẳng chút bận tâm: “Cậu muốn biết cái gì hả?”

Triệu Thư Ngôn sững sốt.

“Cậu muốn biết tôi vì sao có thể ở trước mặt cậu thẳng thắn thừa nhận hử? Cậu muốn biết tôi vì cái gì lại tự tin được như thế?” Hàn Tín Lăng nở nụ cười, “Bởi vì tôi biết chính mình có thể đảm đương, mặc kệ chuyện gì có xảy ra, tôi đủ lòng tin để vượt qua nó. Bởi vì tôi cũng đã đủ năng lực rồi. Mà Tiểu Viễn cũng vậy. Cùng nhau nhiều năm như vậy, hai chúng tôi đã thành một thể thống nhất. Mà cậu, đồng chí Triệu Thư Ngôn này, cậu đang sợ điều gì hả?”

Đối phương dừng lại một chút, sau đó thẳng thắn nói tiếp: “Đợi đến lúc cậu đi đến cái mốc sáu năm kia, những thứ linh tinh bây giờ, chẳng qua chỉ là tự mình dọa mình thôi. Thôi Ninh Nhạc so với Đỗ Tiểu Viễn còn thông minh hơn, cho dù có phải ăn nhiều đau khổ đi nữa, cậu ít nhất cũng sẽ không vất vả như tôi. Cho nên, trước đừng nóng vội mà hâm mộ.”

“Hả?!” Đỗ Tiểu Viễn trợn trừng mắt, quên sạch chuyện phải mắng người nào đó vừa hạ thấp mình.

Triệu Thư Ngôn cũng trợn mắt. Đàn anh làm sao biết a?

“Mới đó đã dám nắm tay tình tứ trước mặt mọi người, con nít thời nay càng lúc càng lớn gan.” Hàn Tín Lăng chụp lấy Đỗ Tiểu Viễn, kéo về phòng, để lại một mình Triệu Thư Ngôn chết đứng ngoài cửa, lại bị sự việc ngày hôm nay dọa đến run rẩy không thôi.

16. Chương 16

Thời điểm nộp lên thành quả cuối cùng, tháng tư vừa đến, hoa dưới lầu ký túc xá không biết đã nở được mấy đợt. Triệu Thư Ngôn ngồi dưới tàng cây anh đào ngủ gà ngủ gật, rồi sang gốc đào ngăn người, dưới bóng đình hương cười rủ rượi, bên cạnh khóm đào tử uống sữa, bộ dáng cỡ nào ngu ngốc, đều bị đám paparazzi toàn bộ chụp lại, ném lên BBS, còn ngang nhiên ra lệnh: Chỉ cho phép người trong hội ngắm, không cho kẻ bên ngoài rình xem. Vị nào dám đem truyền bá ra ngoài tập thể, sẽ bị virus tấn công.

Thời điểm Triệu Thư Ngôn phát hiện ảnh chụp của mình bị truyền bá rộng rãi trong một topic được gắn tiêu đề ‘Các sắc thái biểu cảm đa dạng của Điện hạ’, muốn tố cáo admin gỡ bài xuống, đã là hai tháng sau đó.

Điện hạ đành đích thân dùng mã giáp mò lên bài post, phần nộ quăng lại một câu: “Muốn chụp cũng phải canh lúc lão tử quang minh lỗi lại hiện thân chứ, bộ dáng xấu xí như vậy mà dám truyền bá ra ngoài hử!”

Cho nên, topic lập tức tăng thêm ba trăm bài rep. Mọi người đổ xô chạy tới giành sô pha, nội dung chủ yếu đều là quỳ lạy, ngưỡng mộ, thấp hương cúng bái linh tinh, không hề biết xấu hổ. Mặc kệ, nhân vật chính ngưng ngưng, tức giận cũng chẳng quan tâm.

Đây là ví dụ của việc sắc đẹp có thể dẫn đến suy đồi đạo đức.

Thôi Ninh Nhạc sau khi biết được chuyện này, đầu tiên mở ra topic, coi hết một lượt ảnh chụp bên trong,

cuối cùng phun ra một câu “Kỹ thuật chụp không tồi”, rồi chậm rãi lưu lại từng tấm một, nhưng không nhúng tay phải giúp người nào đó đang hăng máu muốn thảo phạt. Triệu Thư Ngôn hiện nhiên tức giận, vươn tay túm lấy hắn, đòi trả tiền người mẫu chân dung.

Đang lúc hai người tranh luận, cửa phòng bị gõ. Thôi Ninh Nhạc đang bị túm cổ áo, vì thế chỉ có thể quay đầu hướng người ngoài cửa hô lên: “Tự đẩy cửa vào đi.”

Người ghé thăm nhìn cảnh tượng trong phòng lại không hề giật mình, khoe miệng hơi nhếch cao: “Tình cảm không tệ, so với Đỗ Tiểu Viễn còn ôn nhu hơn. Cho nên cậu có thể an tâm đi.”

Triệu Thư Ngôn đỏ mặt, rút tay lại. Cứ nhìn thấy Hàn Tín Lăng, cậu cuối cùng sẽ khiêm tốn hơn một chút. Không phải vì đối phương là đàn anh, lại còn tài hoa hơn người. Nhưng sau khi phát hiện bí mật của người này và người yêu đang ở chung, bản thân cậu ít nhiều bị ảnh hưởng, đối với đàn anh tăng thêm hai ba phần kính nể.

Thôi Ninh Nhạc kỳ quái, hết nhìn cậu lại quay sang bị khách đặc biệt vừa đến. “...Đàn anh có chuyện gì vậy?” Khu nhà này phần đông đều là đám sinh viên năm hai ở, bên cạnh mới là của năm tư. Thân là đàn anh, người này còn chạy sang bên chỗ bọn họ, thật sự giống như có ý hạ mình.

“Muốn mời khách, ăn lẩu bốn miền, có hứng thú không?” Người đến đi thẳng vào vấn đề.

Ngược lại, hai tên nhóc nào đó lại vô cùng sửng sốt.

“Không trả lời coi như không muốn nha.” Hàn Tín Lăng nhướn nhướn mày.

“Đâu đâu, sao có thể đem đồ ăn miễn phí từ trời rơi xuống tặng lại cho người khác chứ?” Triệu Thư Ngôn vội vàng gạt đầu, quăn người mời có ý gì. “Chẳng qua có thể dẫn theo người khác chứ, Thôi Ninh Nhạc...”. “Anh vốn định mời hai đứa mà. Nếu không thì anh mang theo Đỗ Tiểu Viễn làm chi?” Hàn Tín Lăng một phen kéo cậu người yêu không được tự nhiên còn đang lấp ló ngoài cửa, cười khê.

“Vậy nhất định phải đi rồi.” Triệu Thư Ngôn chụp lấy tay Thôi Ninh Nhạc, mặc kệ đối phương còn đang thắc mắc bao điều, lập tức gạt đầu đồng ý.

Hương vị nồi lẩu bốn miền này không tồi, nhưng phải đặt trước, bằng không có đợi nửa giờ cũng chẳng có chỗ. Hàn Tín Lăng hiển nhiên đã sắp xếp kế hoạch mời khách ổn thỏa, vừa vào cửa đã trực tiếp dẫn đầu bốn người đến một phòng riêng. Phòng đặt chỉ có bốn người bọn họ nên có chút trống trải.

Thôi Ninh Nhạc trên đường đã được nghe kể về chuyện của Hàn Tín Lăng và Đỗ Tiểu Viễn, mày vẫn luôn khê nhứ, không rõ tâm tình có bao nhiêu phức tạp.

Có chiến hữu đương nhiên là một chuyện tốt, nhưng hai người kia đã sớm vượt qua sóng to gió lớn, đến cuối cùng vẫn có thể cùng một chỗ.

Mà bọn họ, chẳng những phải giấu giếm toàn bộ thế giới này, mà còn sắp đối mặt với tình huống chia xa.

Thâm tâm muốn nắm thật chặt tay người kia, nhưng lại phải tránh để người ngoài phát hiện, cuối cùng chỉ có thể tiếp tục những cái đụng chạm như khó như không. Khao khát đến điên loạn là thế, mà giờ phút này trước mặt mình còn thêm một đôi tình nhân đã sắp thành chín quả, đây thật sự không phải khích lệ, mà giống như một loại khích thích.

Hắn cũng muốn ôm lấy vai Triệu Thư Ngôn, nói với kẻ khác, đây là người tôi yêu nhất.

Trong gian phòng tràn ngập hương vị cay nồng của nồi lẩu bốn miền. Hàn Tín Lăng gọi chính là kiểu nồi nguyên ương, mà bốn người bọn họ đều nhắm vào bên nước cay mà thả đồ, làm lơ bên phần nồi nước trong.

Vẫn luôn không biết tìm chủ đề, Đỗ Tiểu Viễn lại không thể không nói: “Hẹn hò tối cấm kỵ nhất là ăn lẩu, còn là lẩu cay, cậu lại cố tình muốn ăn món này.”

“Vì sao a?” Nhóm đàn em hiếu kỳ.

“Cay đến miệng sưng như mồm heo, môi thì bóng nhẫy đầy mỡ, mấy người còn muốn hôn nữa không?” Nói đến đó, anh chàng liền gấp lên một miếng kim châm, nhét vào miệng, hai mắt lập tức rưng rưng.

“Hôn nhiều năm như vậy rồi, ngẫu nhiên đổi khẩu vị cũng có sao đâu.” Hàn Tín Lăng mỉm cười, cầm khăn tay giúp người bên cạnh lau sạch mũi và miệng.

Triệu Thư Ngôn ngay từ đầu đã nghi ngờ âm mưu vì sao Hàn Tín Lăng chủ động tìm tới cửa, hơn phân nửa là muốn làm một màn Hồng Môn Yến, trong lòng đã sớm chuẩn bị kế hoạch tác chiến, ứng đối với các kiểu vấn đề đủ loại. Đáng tiếc, Đỗ Tiểu Viễn đã ăn đến miếng kim châm thứ hai, Hàn Tín Lăng vẫn chỉ nhàn nhạt cười, mắt hướng về người yêu của mình, không có nhắc đến vấn đề của cậu.

Chẳng lẽ, bữa cơm này thật sự chỉ mà một cuộc ‘họp mặt của nhóm đồng chí’ thôi sao? Triệu Thư Ngôn liếc sang phía Thôi Ninh Nhạc, nghi hoặc cắn xuống miếng tôm đối phương vừa gấp cho mình.

Ngược lại, Thôi Ninh Nhạc bề ngoài giống như vô tâm không để ý chuyện của Hàn Tín Lăng, nhanh chóng đã nắm bắt được tình hình tổng quát của vị đàn anh kia. Đương nhiên, bao gồm cả tình sử của người này.

“Con đường này rất vất vả.” Hàn Tín Lăng rốt cuộc cũng chủ động mở lời.

...Hai cậu đàn em đang cúi đầu ăn thật sự muốn phun hết toàn bộ đồ trong miệng.

“Hai cậu đều xem ra rất bình tĩnh. So với tên Đỗ Tiểu Viễn này rất dễ chùn bước, nhiều khi lại ngu ngốc lỗ mãng, hai người có thể nói rất thông minh.” Hàn Tín Lăng chống cằm, chậm rãi nói.

Đây chính là sự thật. Triệu Thư Ngôn rất thản nhiên nhận lấy lời khen này.

“Cả hai đều là thằng nam à?” Đỗ Tiểu Viễn không thèm nhìn cái tên vừa nói xấu mình, hỏi tiếp.

Triệu Thư Ngôn đã sớm được cô bạn học nào đó dạy dỗ một số kiến thức căn bản, lập tức gật đầu. Thôi Ninh Nhạc còn đang do dự, Triệu Thư Ngôn liền thay hắn trả lời: “Có cái gì mà bản khoăn, mặc kệ tên kia thẳng hay cong thành hình tam giác, đều là người lão tử thích mà thôi.”

Đỗ Tiểu Viễn tròn trĩnh mắt, tấm tắc khen ngợi: “Cái ngữ khí thối tha này, thật sự là cùng một lò với tên Hàn Tín Lãng kia ra mà.”

Hàn Tín Lãng trừng người bên cạnh.

Đỗ Tiểu Viễn vừa đẩy cho người nào đó một đĩa rau, vừa cười cười an ủi hai cậu đàn em: “Thời điểm tôi cùng Tín Lãng cãi nhau, từng nói một câu. Tôi nói, cho dù tôi có thích con gái, tôi sẽ không dùng lý do vì hắn là con trai để chia tay. Hàn Tín Lãng chính là Hàn Tín Lãng, không liên quan gì đến việc hắn là nam hay nữ.”

“Nhưng nếu cùng con gái yêu đương cảm giác nhất định không giống như vậy.” Thôi Ninh Nhạc cũng không khách khí nữa. Hắn không phải chưa từng có kinh nghiệm yêu đương, chỉ là đối tượng trước đây chưa từng liên quan đến đồng tính. Hơn nữa, bản thân cũng chưa từng yêu qua một tên kiêu ngạo như thế này.

Càng chưa từng động tâm đến vậy.

“Nhưng mà cùng cậu ta ở chung liền thấy vô cùng thỏa mãn, tôi còn cần thêm những cảm giác gì khác nữa sao?” Đỗ Tiểu Viễn hơi nghiêng đầu, không hề tức giận.

“Cảm giác có thể thoải mái nắm tay ở giữa thanh thiên bạch nhật.” Thôi Ninh Nhạc trả lời thẳng thừng.

Triệu Thư Ngôn sững sốt. Cậu vẫn nghĩ tên kia sẽ không để ý. Ít nhất, hắn cũng không để ý đến vậy.

“Tôi không muốn phải lén lút hôn môi, cũng chẳng muốn vĩnh viễn giấu giếm người mình thích là ai, lại càng không nghĩ đến một cái nắm tay cũng phải che che giấu giấu. Tôi chán ghét tất cả những việc làm lén lút lút.”

Triệu Thư Ngôn nóng nảy: “Lúc trước không phải chính cậu...”

Thôi Ninh Nhạc nhìn thẳng phía trước, nói: “Lúc trước, chính em ép cậu ấy trở thành đồng tính luyện ái. Cho nên, em có trách nhiệm với những việc xảy ra hiện tại. Nhưng em càng không muốn ủy khuất cậu ấy, các anh nói em có thể làm gì bây giờ? Nếu vất vả một chút có thể khiến người khác thừa nhận tội em, cho dù mệt mỏi thế nào em cũng chịu. Nhưng hiện tại ai có thể thừa nhận chúng em đây? Ngoại trừ những

người trong giới, em thậm chí còn...”

“Không có gì ủy khuất hết! Có cái gì ủy khuất đâu!” Triệu Thư Ngôn cắt ngang lời hấn, trừng mắt nhìn người bên cạnh, “Tôi cũng phải con gái! Có cái gì mà ủy khuất?! Thích liền thích thôi, bị phản đối thì thế nào! Cứ coi như một loại tình thú là được! Cũng chẳng đến nỗi mãi mãi không được thừa nhận đâu! Đàn anh bọn họ không phải cuối cùng cũng được thừa nhận sao!”

“Đó là bọn họ! Tôi với cậu không giống!” Thôi Ninh Nhạc gầm nhẹ.

Mắt thấy hai người bắt đầu to tiếng, Hàn Tín Lăng buông đũa, kéo Đỗ Tiểu Viễn bên cạnh, trước mặt cả hai hôn xuống. “Thôi Ninh Nhạc, có đôi khi, cậu thật sự nhất gan.” Hôn xong, Hàn Tín Lăng lại đưa mắt nhìn về phía Thôi Ninh Nhạc.

Thôi Ninh Nhạc nhú mày, Triệu Thư Ngôn bỗng nhiên đỏ mặt, vừa định nâng tay che miệng lại, đã bị tên nào đó giữ lại cái đầu đang định tránh đi, sau đó bắt đầu nụ hôn toàn vị dầu vừng.

Lúc này, biểu tình muốn lật bàn của Triệu Thư Ngôn giống y đúc như Đỗ Tiểu Viễn.

“Cảm giác thế nào?” Hàn Tín Lăng hỏi người đối diện, tay bên rộn vuốt ve đầu Đỗ Tiểu Viễn dỗ dành.

“Tôi không muốn so với anh. Bất quá, tự anh muốn so nên tôi để anh thử xem.” Thôi Ninh Nhạc xoay mặt đi, không thèm nhìn người đối diện, “Tôi không phải nhất gan, mà là bình tĩnh phân tích vấn đề thôi.”

“Tình yêu nếu không lỗ mãng hay xúc động, cuối cùng bình tĩnh sẽ dễ dàng biến thành xiềng xích, rồi tiêu tan mất. Loại tình huống này tôi đã sớm trải qua, cho nên muốn nhắc nhở cậu thôi.” Hàn Tín Lăng cúi đầu, cầm tay Đỗ Tiểu Viễn nghịch, “Tôi nếu đã dám thích cậu ấy, sẽ dám đối mặt với khả năng mất đi tất cả. Thôi Ninh Nhạc, cậu ngay cả việc nắm tay người yêu cũng không dám, lại để cho Triệu Thư Ngôn chẳng chút cố kỵ kéo mình theo. Cho dù cậu ở trước mặt tôi hôn tên nhóc kia, cũng không thể nói cậu dũng cảm hơn Triệu Thư Ngôn đâu.”

Thôi Ninh Nhạc giật mình. Hấn thật không nghĩ tới, bàn tay do dự của mình ngày ấy đều đã bị đối phương nhìn thấu.

“Cậu rất bình tĩnh. Hoặc nói đúng ra, cậu rất sợ hãi mất đi thứ gì đó.” Hàn Tín Lăng thản nhiên nói ra điều giấu kín trong lòng Thôi Ninh Nhạc, vốn luôn được người kia giấu kín trong vô số lớp nguy trang.

Sắc mặt thiếu niên lập tức trở nên trắng xanh.

Hàn Tín Lăng không chừa cho hấn đường sống, từ từ vạch trần ích kỷ cùng lòng tham của hấn. Tay trái nắm chặt không buông Triệu Thư Ngôn, tay phải cũng tương tự giữ chặt lấy người bên cạnh.

Thôi Ninh Nhạc chưa từng cảm thấy chán ghét chính mình đến vậy.

Trong phòng dường như chỉ còn lại thanh âm của nồi lẩu đang sôi, mà đầu sỏ gây nên bầu không khí căng thẳng lại chẳng hề áy náy, tiếp tục dùng bữa.

Triệu Thư Ngôn bình tĩnh nói: “Anh đừng ép cậu ấy. Lão tử tình nguyện chờ mà, đợi cho tên kia trở nên dũng cảm, tự do. Dù sao tên kia so với em còn sợ phải chia tay hơn, em lo rắc gì.”

Thôi Ninh Nhạc sững sờ nhìn cậu.

Triệu Thư Ngôn hắc hắc cười, nhân cơ hội này vươn tay vuốt mặt đối phương một cái. Rắn hổ mang là người như thế nào chứ? Bọn họ là những kẻ luôn đứng phía cuối ánh sáng, ngược chiều nắng, khiến cho kẻ khác bị ánh mặt trời làm cho lóa mắt không thể trông rõ thực hư thế nào.

Bởi vì đáng vẻ quá mức chói mắt, ngược lại làm mọi người không nhìn rõ được tâm tư tình cảm.

Thôi Ninh Nhạc cảm giác mũi có chút chua, hắn chỉ có thể cúi đầu nhìn nồi lẩu đang sôi trào.

Hàn Tín Lăng chỉ lo gấp rau cho Đỗ Tiểu Viễn, tựa hồ không hề có tự giác bản thân đã phá hỏng hòa khí của một đôi tình nhân.

“Rắn ngọc.” Có người cũng cúi đầu, ghé vào bên tai Thôi Ninh Nhạc cười nhẹ, mắng khê. Một bàn tay vươn ra, nhẹ nhàng ôm lấy eo hắn.

Chiếc đĩa trong tay Thôi Ninh Nhạc khê run.

“...Cám ơn đàn anh.” Thời điểm Thôi Ninh Nhạc ngẩng đầu lên lần nữa, đáy mắt đã tràn ngập kiên định.

Mặc kệ tương lai thế nào đi nữa, hắn sẽ không do dự.

Tiếp theo đó là kỳ nghỉ nhân dịp Tuần lễ Vàng. Cả hai lên mạng tìm thông tin du lịch, sau khi lục lọi một hồi trong các trang web về du lịch, Triệu Thư Ngôn cuối cùng mất sạch kiên nhẫn, ôm đầu chịu thua, quyết định dùng phi tiêu lựa chọn địa điểm tham quan.

Phi tiêu đầu tiên dừng ở Nga, sau đó là Mông Cổ, lần thứ ba là Thái Bình Dương. Mãi đến phi tiêu thứ tư rốt cuộc mới nể tình ghim vào địa điểm tương đối khả thi.

Vé du lịch vào Tuần lễ Vàng tương đối khó mua, muốn có được đương nhiên phải chấp nhận lao lực một chút. Hai người quay cuồng một phen rốt cuộc mới tìm được hai vé xe lửa đến địa điểm đã chọn, sau đó hưng trí bừng bừng một trọn một đêm chuẩn bị hành lý. Nhưng chỉ một cú điện thoại liền khiến kế hoạch

du lịch hoàn toàn ngâm nước.

Triệu Thư Ngôn liếc mắt nhìn tên người gọi hiện lên trên màn hình điện thoại, nhác thấy một chữ ‘Cha’ cậu liền biết vì sao sắc mặt tên kia đột nhiên trắng bệch.

Thôi Ninh Nhạc bắt đắ dĩ đành phải dành hết tuần nghỉ lễ để tiếp đón con gái của vị lãnh đạo nào đó. Sau khi ngắt điện thoại, hắn liếc nhìn sang Triệu Thư Ngôn đang mặt mày ủ rũ: “Cậu đem cho Lưu Đông đi.” Móc ra tấm vé tàu của mình, Thôi Ninh Nhạc mất tự nhiên cười.

Triệu Thư Ngôn nhận lấy vé tàu, rời khỏi phòng. Chờ đến khi người đã quay lại, trên tay cậu đã không còn tấm vé nào: “Đưa hết cho Lưu Đông đi tán gái rồi. Nói xem, cậu định bồi thường tôi thế nào hả?”

“...Điện hạ à, thực sự xin lỗi mà, để tôi dùng chính thân thể mình trả lại cho ngài nhé.” Nói xong, Thôi Ninh Nhạc túm lấy cổ áo đối phương, bắt đầu hôn môi.

“Này này, không cần dùng chiêu sắc dụ đó đâu.” Nói thì nói vậy thôi, tay người nào đó cũng vô cùng gấp gáp cởi quần áo của đối phương, chỉ sợ tên kia đổi ý, “Vì trai mà bỏ bê việc học, tôi xem cậu du học kiểu gì được.”

“Cậu có bản lĩnh khiến tôi bỏ bê việc học thì cứ đem ra, đã lên giường rồi thì chẳng phân biệt có còn đi học hay không.”

“...Thôi Ninh Nhạc, tôi xem hôm nay có làm cậu kêu đến chết ngắt không!” Hung tợn phun ra một câu này, tay Triệu Thư Ngôn đỡ lấy đầu đối phương sau đó cả hai cùng ngã xuống giường.

Ngọn gió mát thổi vào phòng vẫn không xua đi được bầu khí nóng bỏng bên trong.

Giường đơn vốn tuy nhỏ, nhưng nếu hai thân thể nằm đè lên nhau cũng sẽ không thấy quá chật. Da thịt ngậy ngô quăn quýt vào nhau, tựa như muốn hấp thu toàn bộ sức nóng của đối phương, Tiếng thở dốc cùng thanh âm rên rỉ không cẩn thận phát ra thành tiếng, khiến khoảnh khắc yêu đương càng thêm nhiệt liệt. Căn phòng trong nháy mắt bị dục vọng đốt nóng hừng hực.

Màn che bị gió thổi bay bay, hoa hòe bắt đầu tàn, một mùa xuân nữa lại sắp qua đi.

Thời điểm tắm rửa xong, cũng là lúc Thôi Ninh Nhạc phải vác ba lô nhỏ lên vai chuẩn bị rời đi. Triệu Thư Ngôn ngồi trên giường, ánh mắt dừng lại trên cây hòe ngoài cửa sổ, rồi nói: “Thời gian trôi thật sự nhanh.”

Từ khung cửa sổ này có thể nhìn thấy hoa đào tháng hai, tháng ba, đình hương tháng tư, hoa hòe tháng năm, một vòng tuần hoàn của các sắc hoa lập đi lập lại. Theo năm tháng, vết tích của sự trưởng thành cũng dần dần rõ rệt, nhưng vì có gì hiện tại hay thời trẻ dại vẫn chẳng chút nào khác biệt a?

Dù cho có trốn trong tháp ngà cũng không khiến bọn họ cảm giác an toàn.

Chỉ cần vẫn còn ăn cơm của gia đình, sinh hoạt phí cũng lấy từ nhà, bọn họ sẽ chẳng có cách nào phản kháng lại sắp đặt của người lớn. Theo thời gian, tuổi càng lớn, khao khát tự lực cánh sinh càng thêm mãnh liệt. Nhưng bọn họ vẫn chẳng thể xác định, chính mình có thể hay không, chỉ cần tự lập được, liền triệt để thoát khỏi bóng ma khổng chế của bản thân?

Thôi Ninh Nhạc có chút sững sốt, mãi mới trả lời lại: “Ừm. Còn hai năm nữa...”

Triệu Thư Ngôn không nói tiếp, chỉ nhìn chằm chằm hoa hòe sắp tàn hết, ngay cả thời điểm Thôi Ninh Nhạc khép cửa phòng lại, cậu vẫn không hề quay đầu.

Thôi Ninh Nhạc đi rồi, Triệu Thư Ngôn lập tức chặn toàn bộ cuộc gọi đến, cầm lấy hành lý, trên đường ngồi xe đến sân bay, gọi điện thoại đặt vé đến Tây Tạng.

Tám tiếng đồng hồ sau, Triệu Thư Ngôn đã đặt chân tới địa phương cách Thôi Ninh Nhạc vạn dặm, cao hơn mặt nước biển là bốn ngàn thước.

Cậu chỉ muốn nhớ lại tư vị một thân một mình đã lâu chưa trải qua.

Suốt tám ngày tiếp đó, ngoại trừ một cuộc điện thoại về cho ông lão ở nhà, Triệu Thư Ngôn gần như không liên lạc với ai khác.

Thời điểm Tuần lễ Vàng kết thúc, Lưu Đông chuẩn bị đi vào giấc ngủ để điều chỉnh lại đồng hồ sinh học của mình, ngay tại hành lang rốt cuộc cũng phát hiện ra Nữ vương điện hạ đã biến mất nhiều ngày xuất hiện trở lại. Anh chàng đang hưng phấn định nhào qua chào hỏi, nhưng chợt khựng lại.

Ngoại trừ màu da đã biến đen, dung mạo không chút nào thay đổi, nhưng phong thái so với trước đây lại càng thêm thâm trầm.

Ánh mắt ấy, giống như bầu trời bị phủ đầy mây trong nháy mắt bất ngờ bị xé toạc ra, rồi cả hai cùng chồng chéo lên nhau.

Lưu Đông há hốc miệng, lời nói sắp tuột khỏi quai hàm bị nuốt trở lại, đổi thành: “Nguy rồi, Tây Tạng nhất định là một nơi ma quái.”

Triệu Thư Ngôn cười to, vỗ vỗ vai anh chàng, hỏi thăm chuyến du lịch của hai vị cô nam quả nữ, khiến chàng Lưu đẹp trai lập tức đỏ bừng cả mặt: “Cái gì mà cô nam quả nữ chứ, năm người lận đó! Nữ hộ pháp kia về sau tìm thêm mấy người bạn nữa. Đừng có hiểu lầm! Giữa tụi này chưa phát sinh gì hết á!”

“Này, xem cậu kia, tiếc nuôi hiện đầy mặt rồi.” Triệu Thư Ngôn hung hăng vỗ mặt đối phương, cười nhạo.

Đề tài tiếp tục chuyển sang vài người nữa, Triệu Thư Ngôn cuối cùng cũng trêu người xong, trở lại phòng mình, bắt gặp tên nào đó so với mình về sớm hơn nửa ngày, đang trừng mắt nhìn kẻ tội đồ nào đó ngay cả một tin nhắn cũng không thèm trả lời.

Triệu Thư Ngôn hắc hắc cười, vội vàng móc từ trong hành lý ra một đồng đặc sản Tây Tạng đủ mọi thể loại, vì như rượu lúa mì, thịt trâu khô – vì món này suýt chút nữa cậu không được lên máy bay.

Thôi Ninh Nhạc tiếp tục không trả lời. Một tuần, đủ lâu. Không giống như mấy kỳ nghỉ đông hay hè lúc trước, người nào đó vẫn hay nói đùa “Chơi game không thèm để ý cậu”. Lần này, tên kia một chữ cũng không buồn trả lời. Cho dù biết hẳn sẽ lo lắng tìm kiếm, một tin nhắn thông báo tình hình cũng chẳng có.

Triệu Thư Ngôn đem đặc sản sắp xếp xong, đặt xuống trước mặt Thôi Ninh Nhạc, sau đó ngồi xuống giường mình, tằm tằm cười với hắn.

“Ninh Nhạc, đi du học đi.”

Một câu này, khiến tất cả bất mãn, nghi vấn tan thành mây khói.

Đây cũng là lần đầu tiên Triệu Thư Ngôn được nhìn thấy bộ dáng hoang mang lo sợ của Thôi Ninh Nhạc. Tên kia rõ ràng muốn tỏ ra bình tĩnh, nhưng biểu tình lại như sắp khóc đến nơi. Bàn tay siết chặt giấu trong tay áo, phần lộ ra ngoài hiện rõ gân xanh còn đang giật giật.

Thôi Ninh Nhạc thậm chí không dám mở miệng, chỉ sợ bản thân vừa lên tiếng, sẽ lộ ra tiếng nước mắt.

Triệu Thư Ngôn biết lời mình nói có chút bất ngờ, nhưng bản thân vẫn tự cho rằng như vậy rất uyển chuyển không hàm ý nào khác. Cậu vội vàng đi tới, ôm lấy tên Rắn hổ mang đã mất sạch kiên cường mọi ngày, thấp giọng nói: “Cậu phải đi ra ngoài kia, mới có thể hoàn toàn trở thành một Thôi Ninh Nhạc chói mắt. Đừng bởi vì tôi mà buộc chính mình hải ở lại nơi này. Tôi tuyệt đối không chạy mất. Tôi nhất định sẽ ở lại đây chờ cậu, hoặc là cậu cứ ở ngoài đó chờ tôi đi.”

“Cậu... Nói cái này làm chi?” Thật vất vả mới nói được nên lời, thân thể hắn run rẩy càng dữ tợn hơn.

“Thôi Ninh Nhạc, tôi không muốn nhìn thấy bộ dáng khổ sở của cậu như bây giờ. Nếu ở lại nơi này, ngày sau của cậu nhất định vô cùng áp lực, khiến cho chính cậu càng khổ sở hơn. Tôi không muốn trở thành chướng ngại cản đường cậu.” Triệu Thư Ngôn nói.

“...Cậu muốn chia tay tôi sao?”

Triệu Thư Ngôn kinh ngạc: “Hả?”

“Cậu không phải muốn chia tay với tôi sau, có gì kêu tôi đi du học? Cậu cho là yêu xa dễ lắm hả?” Thôi Ninh

Nhạc tròng đối phương.

“...Mắc gì cứ đi du học liền phải chia tay! Chẳng lẽ không có ngoại lệ được sao? Thôi Ninh Nhạc cậu nói tôi ngốc! Chính cậu mới là tên nào ứng nước đó!” Triệu Thư Ngôn nhin không được hô to gọi nhỏ.

“Không có đăng ký kết hôn, hoặc bất cứ ràng buộc pháp luật nào, chẳng có gì để trói buộc cậu, tôi lấy cái gì để bảo đảm cho tình cảm này? Tôi nếu đã đi phải mất ít nhất năm năm, cậu có thể đợi được sao?”

“Nhất định sẽ đợi được!... A, không đúng! Lão tử cũng không phải tên ngốc, mắc gì không đủ sức kiếm tiền bay qua đó thăm cậu chứ! Dù sao cũng không thật sự ở lại đó lâu dài, tách ra một thời gian thôi mà! Cậu đừng nghĩ tôi hoa tâm vậy chứ? Lão tử chính là mối tình đầu đó, ai như cái tên yêu đương năm bảy lần nhà cậu hả, có tư cách gì nghi ngờ tôi hử?” Nhớ lại nợ cũ, lập tức mặt tròng mày dưng.

“...Tôi chỉ thích duy nhất một thằng con trai là cậu thôi.” Mặt đỏ ửng.

“...Phụt.”

“...Cười quỷ gì! Lô hoa kê chết dẫm này!”

“Cậu muốn gọi tôi là thằng chết dẫm cũng không sao, Thôi Ninh Nhạc đáng yêu của tôi a.”

“Liền ngay ngày mai lão tử lập tức đi du học!”

“Nhớ về sớm một chút, mua đặc sản về cho tôi đó.”

“...Được thôi. Tôi sẽ nhớ kỹ mang về đủ loại comdom cho cậu, mỗi loại một lốc đủ cậu dùng cả đời!”

Trận khắc khẩu càng lúc càng có xu thế chênh hướng không lành mạnh. Triệu Thư Ngôn không chiếm thế thượng phong được bao lâu, thời điểm nọc độc của Rắn hổ mang bắt đầu phóng ra, chúu chúu vài cái, cổ Lô hoa kê lập tức bị tóm.

Kết quả, vẫn là Lô hoa kê đại bại.

Thời điểm Triệu Thư Ngôn thở hổn hển bị đặt dưới thân người nào đó, mặt mũi đỏ bừng, Thôi Ninh Nhạc đem đầu đè lên trán đối phương, khẽ nói một câu: “Cám ơn.”

Cám ơn vì điều gì?

Triệu Thư Ngôn mới không thèm quan tâm, chỉ biết cười, cười đến đắc chí, mặc cho mông đang đau nhức,

toàn thân đều là vết cắn, bất kể thanh âm khàn khàn, lại chẳng chút nào ảnh hưởng đến nụ cười sáng lạn ngày ấy.

Một khi tôi hiểu được khi nào phải buông tay cậu ra, chính là vì tôi càng yêu cậu thêm chút nữa.

Đến cuối cùng, sau khi nói được suy nghĩ trong lòng kia, Triệu Thư Ngôn đánh một giấc thật say, tựa như vừa trút được một gánh nặng ngàn cân.

Kết quả vòng chung kết của cuộc thi thiết kế cuối cùng cũng được hội đồng thẩm định công bố. Buổi tối chờ đợi kết quả ấy, Triệu Thư Ngôn vẫn giống như mọi ngày, chơi game đến khi hai mắt díp lại thì nằm vật luôn ra giường.

Ngày hôm sau, cậu cùng Thôi Ninh Nhạc cũng mở nguồn di động đã khóa suốt hai ngày trời. Hai chiếc điện thoại đồng loạt nhận được tin nhắn mới. Tin nhắn trong di động của Triệu Thư Ngôn tương đối ít, cho nên cậu rất nhanh đã đọc đến tin nhắn quan trọng nhất.

Nhìn chằm chằm nội dung hiện trên màn hình, Triệu Thư Ngôn hít một hơi thật sâu, rồi liếc qua Thôi Ninh Nhạc. Tên kia cũng vừa đọc đến tin nhắn kia, đầu tiên là nhú mày, sau đó bĩu môi, cuối cùng hắt ngẩng đầu, hung tợn liếc người nào đó một cái.

Lô hoa kê nhịn không được lấy tay che miệng, ngăn lại cảm giác muốn phá lên cười, vội vàng đẩy mở cửa phòng, chạy biến ra ngoài, suốt dọc đường lao xuống lầu cười khùng khục không ngừng. Lúc đi ngang qua Phó Hiểu Xuân, cậu lập tức bắt cóc luôn tên nhóc kia, ngơ ngác ngác theo Nữ vương điện hạ chia sẻ niềm vui.

Thôi Ninh Nhạc nhìn không được mở tung cửa sổ, hướng cái tên vừa lao ra khỏi khu lầu ký túc xá, rống to: “Cười nữa xem, lão tử lập tức lột da cậu!”

“Oa ha ha, lão tử thắng Thôi Ninh Nhạc rồi! Oa ha ha ha ha khục...” Đáp lại hắn là tiếng cười vô cùng ngạo nghễ.

Nhưng đến cuối cùng, một người vì bản thân vì tạm thời không có cơ đi du học mà thậm chí vui sướng, kẻ kia lại bởi chiến thắng của mình mà đắc ý. Thôi Ninh Nhạc cảm giác, tình hình hiện tại, tính ra tên kia được lời nhiều hơn thì phải.

Loại cảm giác này sau khi chứng kiến một màn phát ‘kẹo mừng’ trong toàn ký túc xá khoa Kiến trúc càng mãnh liệt hơn.

Lưu Đông nhận được ‘kẹo mừng’, đứng tại cửa sổ nơi hành lang, đầu ngẩng bốn mươi lăm độ đón gió, lệ rơi thành dòng: “Trời sinh Du sao còn sinh Lượng, phàm nhân như lão tử ngày nào mới có thể thành tài tử đây, có thể chiếm được tâm của giai nhân!!!!”

Phó Hiểu Xuân thông cảm võ vai anh chàng. Thôi Ninh Nhạc cũng đồng cảm võ võ vai kẻ đáng thương. Triệu Thư Ngôn cũng gia nhập hội đồng cảm, võ vai tên nào đó.

“Cút!” Lưu Đông then quá hóa giận.

“Đầu năm nay lưu hành xu hướng Giai nhân và Quái vật, Đông ca yên tâm đi...” Phó Hiểu Xuân đang định an ủi, lại bị Triệu Thư Ngôn phì cười cắt ngang: “Cậu ta mà xứng làm Quái vật sao? Tên này từng tự xưng là Lưu Bá Hổ phong lưu đó, chỗ nào giống Quái vật hử?”

“Ai là Quái vật chứ?! Lão tử tuy rằng so không lại Nữ vương điện hạ, nhưng cũng là loại có mặt mũi nhá!” Lưu Đông giận dữ.

“Mỹ nam kẻ rớt cuộc có dùng được không vậy? Như thế nào đã qua một tháng trời rồi mà vẫn không thành công chứ?” Triệu Thư Ngôn có chút sốt ruột thay cho anh chàng.

“Nữ hộ pháp mà! Đây có dễ mà công phá được, đã sớm mất hứng thú với tôi rồi đi!” Tuy ngoài miệng là ghét bỏ, nhưng trên mặt vẫn là hy vọng tràn trề.

Triệu Thư Ngôn bắt gặp bộ dáng này của đối phương thì chớp mắt mấy cái, quay đầu ghé vào bên tai Thôi Ninh Nhạc, thấp giọng nói: “Nếu tôi mà ngốc như cậu ta, chắc cậu đã sớm tức giậm hai chân, tự mình chủ động nhỉ?”

Thôi Ninh Nhạc tựa tiểu phi tiểu: Cậu nên cảm thấy tôi còn tính là vô tâm vô phế, mới không bị tên siêu cấp trì độn nhà cậu làm tức chết.”

Nghe xong câu này, Triệu Thư Ngôn vì không được khen tặng liền làm như không nghe thấy, vô sỉ quay đi, nói lảng sang chuyện khác: “Đông ca là trong band chúng ta chính là động vật quý hiếm có thể yêu người khác phái, cho nên chúng ta phải có nghĩa vụ bảo vệ mối tình đầu đáng thương này của cậu ta. Lần này chúng ta phải bận rộn một phen rồi đây.” Cậu chưa từng nghĩ đến xác suất gặp đồng tính lại lớn đến vậy, nếu không biết giữ gìn giống loại thẳng nam, thế giới chẳng phải đảo điên mất sao?

Lưu Đông xoay người lại, nhìn đối phương, hai mắt sáng lên. “Điện hạ, ngài từ khi nào ý thức được nha?”

“Ái khanh, bốn tọa khiến người đợi lâu a.” Tay tiếp tục võ vai người bên cạnh.

“Điện hạ...” Hai mắt ngấn lệ.

Thôi Ninh Nhạc rất không phối hợp ngáp một cái. Phó Hiểu Xuân hắt xì một cái, chà chà mớ da gà đang thi nhau nổi lên.

Sau khi khuyên nhủ được vị oán phụ còn muốn đứng lì giữa hành lang trở lại phòng, Triệu Thư Ngôn rút

cuộc mang mớ kẹo mừng còn sót lại, cùng Thôi Ninh Nhạc về lại tổ ấm nho nhỏ của bọn họ.

“Cậu rất vui đi? Ngay cả cái loại chuyện vặt như đánh rắm này cũng muốn nhúng tay.” Thôi Ninh Nhạc hỏi.

Triệu Thư Ngôn ngẩng đầu, lột bỏ giấy gói của thanh chocolate Thụy Sĩ sau đó giơ trước mặt đối phương, “A”, cậu nói như ra lệnh.

Thôi Ninh Nhạc có chút sững sốt, nhìn người đối diện hồi lâu, sau mới không tình nguyện há miệng, cắn xuống một miếng chocolate Thụy Sĩ béo ngậy kia. Triệu Thư Ngôn cười híp mắt, vô cùng vừa lòng.

Đời trước rốt cuộc hắn đã nợ tên kia cái gì chứ? Để đến đời này bị bộ dáng câu nhân của đối phương kích thích không thôi à? Thôi Ninh Nhạc vừa nhai chocolate vừa phẫn hận nghĩ.

“Hiện tại cho dù cậu muốn du học, cũng chỉ có thể đợi thêm hai năm nữa. Năm sau, phần thưởng của cuộc thi này hình như là tiền mặt đi?” Triệu Thư Ngôn vẫn còn đắc ý, khoanh chân ngồi trên giường, nhếch cao cằm nhìn đối phương.

Thôi Ninh Nhạc ừ hử một tiếng, không trực tiếp trả lời.

“Cho nên chúng ta còn hai năm nữa, Thôi Ninh Nhạc, cậu sợ cái gì hả? Hai năm này, chúng ta đừng sợ gì cả, cậu thích làm gì thì cứ làm, không cần đợi đến khi thời gian cận kề lại thấy hối hận. Tôi nhất định theo cậu nha.”

Lời yêu từ miệng Lô hoa kê vừa quyết liệt lại cuồng vọng. Thôi Ninh Nhạc nghĩ ngợi một hồi, sau cùng nhích người tới, dâng lên đôi môi của mình.

Nụ hôn này, mang theo vị chocolate béo ngậy, an ổn mà yên bình.

Triệu Thư Ngôn vẫn cứ một mực cười như thế, ngạo mạn đón lấy nụ hôn xâm lược vô cùng nồng nhiệt.

17. Chương 17

Dưới nắng mặt trời gay gắt tháng sáu, khiến cho người ta mồ hôi nhễ nhại, đám người Triệu Thư Ngôn rốt cuộc cũng bắt đầu kỳ thực tập đầu tiên trong bốn năm. Trước khi đến công trường thực tập, bọn họ phải chuẩn bị luận văn mấy ngàn từ, quá trình chiến đấu tương đối gian lao.

Một đám thanh niên trẻ tuổi đội nón bảo hộ nhìn quả thật khó xem. Mới đầu, mấy cô nàng còn có chút oán giận nhưng đến khi trông thấy mấy vụn đá từ trên trời bỗng dưng rơi xuống, va vào nón bảo hộ Copp khiến cả người ớn lạnh, lập tức nghiêm chỉnh đem nón đội lên đầu.

Lần khảo sát công trường này diễn ra tại một khu biệt thự. Thiết kế sư là người nước ngoài, kiến trúc theo phong cách hiện đại mọc lên giữa khu rừng yên tĩnh, có chút đặc biệt.

Đám con trai nhanh tay rút máy ảnh ra chụp, con gái thì vội vàng ghi chép. chỉ có Triệu Thư Ngôn ngồi xõm trước một núi cát, nghiên cứu gì đó.

“Làm gì vậy?” Thôi Ninh Nhạc phát hiện tên kia ngồi chồm hổm hồi lâu không nói tiếng nào, rốt cuộc phải chạy đến bên cạnh hỏi.

“Nhà ở khu này xem cũng không tệ, tôi tính để dành tiền để mua một căn ở đây.” Trên tay cậu là một quyển catalogue nhỏ.

“Cậu muốn mua nhà?” Thôi Ninh Nhạc có chút kinh ngạc.

“Chuẩn bị cho bảy năm sau ấy mà. Tôi xem thử rồi, học xong nghiên cứu sinh, khoảng năm năm sau ra trường, tôi có thể để dành được một khoản để mua nhà...” “Cậu mua nhà làm gì?” Thôi Ninh Nhạc cắt ngang.

Triệu Thư Ngôn nhếch khóe mặt, nhìn hẩn, cười hì hì: “Kim ốc tàng kiều á.”

Thôi Ninh Nhạc không cho đối phương mặt mũi, cả người nổi đầy da gà.

“Này,” Triệu Thư Ngôn đảo mắt, “Cho chút mặt mũi coi.”

“Tôi mới chẳng thèm ở nhà cậu mua, ông đây mới không làm tiểu bạch kiểm.”

“Làm tiểu bạch kiểm có gì không tốt chứ? Kiếm tiền nhiều mệt lắm.”

“...Cậu cảm thấy tôi nuôi không nổi cậu sao?” Nếu sau khi du học về còn chưa đủ khả năng nuôi tên Nữ vương điện hạ kia, hẩn đây về làm gì nữa?

“Nếu để cậu nuôi, vậy chẳng phải để cậu mất càng nhiều thời gian bên đó sao?” Triệu Thư Ngôn bĩu môi.

Thôi Ninh Nhạc rốt cuộc cũng đỏ mặt.

Vừa chuyển tầm mắt, bọn họ liền bắt gặp Hứa Tiêu đang chặt vật xoay đầu đi, khóe miệng còn nét cười trộm nhàn nhạt. “...Chuyện của cô nàng kia với Lưu Đông xử lý sao giờ?”

Triệu Thư Ngôn cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu, nhìn về hướng thân ảnh của mỹ nữ kia, vuốt cằm, đề ra

chủ ý: “Nhốt vào hầm tối, cô nam quả nữ ở chung một ngày một đêm?”

“...Cậu làm vậy là phạm pháp,” Thôi Ninh Nhạc trừng tên nào đó, “Cậu rốt cuộc học được ở đâu những thứ loạn thất bát tao này hử?”

“Ồ trong mớ truyện của Hứa Tiêu toàn mấy thứ kịch tính này đó thôi. A và B, hai thằng con trai cùng bị nhốt trong hầm tối, sau khi bị A làm suốt một đêm, B liền muốn đi tìm chết. Nhưng A lại càng lúc càng ôn nhu với hắn, tổn thương dần dần được chữa lành, sau đó khổ sở, chua xót nghĩ thầm: Không phải lão tử đã yêu tên A kia mất rồi chứ?” Triệu Thư Ngôn cười hì hì, bảo chữa cho chính mình: “Cậu xem, tôi đã đem tình huống phạm tội gì đó cắt bỏ rồi nha.”

Thôi Ninh Nhạc im lặng hồi lâu.

“Lưu Đông thật sự đáng thương.”

Thực tập đồng nghĩa với việc dùng cơm chung với nhau. Đối với một số sinh viên vẫn luôn theo tiêu chí, lên lớp, cần tin, phòng ký túc xá, ba điểm một đường, ăn cơm chung với cả một khoa đồng người, thật sự là dịp hiếm thấy.

Ngay trước giờ cơm, Triệu Thư Ngôn may mắn chộp được Lưu Đông và Hứa Tiêu cùng mình chơi đấu địa chủ. Bài còn chưa lấy xong Triệu Thư Ngôn đã giành phần làm chủ, bộ dáng kiêu ngạo khiến Hứa Tiêu tức đến giậm chân, thề phải lột da cho bằng được tên đáng chết này. Lưu Đông cũng nhanh nhẩu ‘tức giận’ phụ thêm, nhưng độ cong khoe miệng lập tức bán đứng tâm tư nịnh nọt của anh chàng với Nữ vương điện hạ.

Cũng ngay trước giờ ăn, Nữ vương điện hạ “oa ha ha” một tràng rồi ném bài, lại thêm một đợt bom nổ, oanh tạc hai tên nông dân đã thua liên tục mười hai ván.

Quần chúng vây xem cùng tỏ vẻ oán giận cảm thông. Hứa Tiêu túm chặt cánh tay Lưu Đông, liều mạng lắc: “Cậu không thể để tôi thua thiệt a, không thể thua được a, lão nương muốn thắng! Phải thắng a!”

Anh chàng đẹp trai bị túm cánh tay, tuy rằng thua rất khó coi, nhưng ***g ngược lại bang bang đập không thôi, vỗ ngực tuyên bố: “Ăn xong nhất định phải gỡ lại!”

Trong lòng lại đang gào rú: Hắc hắc, cậu ấy nắm tay tui nha, nắm tay tui à nha!

Triệu Thư Ngôn liếc mắt một cái, Lưu Đông lập tức thông minh hiểu ý, thời điểm ăn cơm cũng an vị bên cạnh Hứa Tiêu, cùng cô nàng sôi nổi thảo luận phải đông phương tái khởi thế nào. Cô bạn nhỏ trong bụng còn tức tối không thôi, đâu nghĩ đến chính mình đang bị tính kế, ngầm đồng ý ngồi bên cạnh Lưu Đông.

Lưu Đông nhìn chằm chằm sườn mặt xinh đẹp của cô bạn, vì không phục mà ánh mắt lờ lờ sáng, đáng yêu nhìn không được...

Ai dà dà... Khi nào thì mình đây mới thành công nắm được tay mỹ nhân đây? Anh chàng đẹp trai chói lòa len lén quay sang nhìn người nào đó gần bên.

Ăn cơm xong, Triệu Thư Ngôn thắng thêm hai ván đầu tiên nữa. Nhưng nhờ liên minh với Phó Hiểu Xuân cũng như được Thôi Ninh Nhạc âm thầm chỉ đạo, tính toán chính xác, cặp đôi nông dân kia rốt cuộc cũng chuyển mình thành công.

Ném xuống bài còn lại trong tay, cô bạn nhỏ ôm cổ Lưu Đông kích động cười to. Mà Lưu Đông, đầu tiên là cứng người, sau đó âm thầm quay đầu cầu cứu quân sư quạu mo Phó Hiểu Xuân. Đối phương làm ra tư thế xoa đầu, Lưu Đông liền vội vàng nghe theo. Hứa Tiêu quả nhiên không cự tuyệt, vẫn tiếp tục cười, bộ dáng kích động hết như dân nghèo vừa phát tài.

A, ôm người trong lòng thật sự thoải mái mà. Nữ hộ pháp hay khủng long gì đó, sao cũng được, miễn là da thịt mềm mại, êm ái, cho dù có bị chà đạp một trăm năm, bản thân cũng cam tâm tình nguyện.

Triệu Thư Ngôn không nghĩ tới, vốn định lợi dụng đầu địa chủ để gia tăng tình cảm của bên nữ, rốt cuộc khiến bên nam càng lún sâu thêm.

Giờ cơm trưa náo nhiệt kết thúc, đám thanh niên tràn đầy nhiệt huyết không thể không tiếp tục trở lại với công trường bụi bay mù trời. Ngay đến đám con trai cũng nghẹn thở, hễ cứ hít vào một cái liền hưởng luôn một mớ bụi đất, nhưng nếu nhịn quá lâu về sau lại thành thở hồng hộc, cố gắng kiểu gì cũng lãnh cùng một kết quả.

Hiểu Xuân ngược lại không hề xa lạ với khung cảnh này, vừa lôi kéo sự phụ của mình chạy vào nhìn thử cấu trúc bên trong căn biệt thự. Triệu Thư Ngôn nhìn nhìn giấy mới mang dưới chân, do dự mất ba giây, sau cùng lại nhận ra chính mình đã bị Thỏ con kéo vào trong rừng.

“Như vậy không phải chịu trọng lực rất nhiều đi? Ở độ cao như vậy lại dùng chống thấp như vậy cũng được sao?” Một tay cầm máy ảnh, Thỏ con thật sự chuyên tâm nghiên cứu. Sau thất bại trong cuộc thi lần trước, ý chí học tập của cậu chàng rõ ràng lại tăng mạnh hơn.

“Cho nên mới dùng kết cấu trọng tâm khác hẳn với những kiến trúc thấp bình thường khác đi? Hiệu quả thị giác cũng rất khác biệt.” Triệu Thư Ngôn ngắc đầu, chỉ lên trần nhà.

Phó Hiểu Xuân chạy qua, đưa mắt nhìn theo hướng tay chỉ của người bên cạnh, không chú ý thấy mặt mình đang cách rất gần với bờ môi của tên Nữ vương điện hạ nào đó.

“Hự, toàn mùi sữa không.” Triệu Thư Ngôn cố tình nhú mày.

Cậu trai đang mơ màng chìm đắm trong bể tri thức có chút sững sốt, sau đó nâng tay áo lên hít hà thử: “Mùi sữa sao?”

“Cậu đến tận bây giờ vẫn nhìn như thằng nhóc chưa cai sữa. Tên Trần Lăng kia cũng quá giữ gìn đi?”

Rốt cuộc hiểu được hàm ý trong lời nói của Triệu Thư Ngôn, Phó Hiểu Xuân đỏ bừng cả mặt: “Cậu đâu có biết giữa tụi này đã phát sinh những gì a!”

“Còn phải hỏi sao?” Triệu Thư Ngôn ghé sát lại bên tai đối phương, thấp giọng nói: “Nếu đã làm rồi, hương vị sẽ đổi khác.”

“Cậu, cậu như thế nào biết được!” Bịt chặt hai tai, cậu chàng thở hổn hển.

“Hắc, là tôi tự nghiệm chứng nha.” Sau khi bị Thôi Ninh Nhạc ‘khai trai’ chỗ nào đó, bộ dạng cậu so với lúc trước rõ ràng càng thêm câu nhân.

“...” Cậu chàng nào đó vốn còn muốn hỏi nghiệm chứng như thế nào.

Triệu Thư Ngôn cười cười, không tiếp tục đùa giỡn nữa, đợi cho Phó Hiểu Xuân bắt đầu kéo lại bầu không khí học tập nghiêm chính, tên kia mới không nhanh không chậm ném ra tiếp một vấn đề khác: “Các cậu rốt cuộc có hợp nhau không vậy?”

Người nào đó bả vai cứng đờ.

Tầm mắt Triệu Thư Ngôn lại rời đi nơi khác, giống như lời vừa nói ra chỉ là một câu trò chuyện nhàn tản, vô tâm ngày thường.

Phó Hiểu Xuân trong lòng cuộn cuộn một cỗ khí nghẹn, chẳng rõ là tức giận hay hờn dỗi, chỉ cảm giác giống như chỗ ngực có một ngọn lửa bốc cháy, không cách nào giải thích được nguyên nhân xuất hiện. Trong lòng vì thế lại khó tránh khỏi ỷ khuất.

“Tớ không biết, thật sự không biết, tớ đã rất cố gắng. Nhưng mà... Anh ấy ghét bỏ tớ không đủ khí khái con trai.” Nghẹn nửa này, cậu chàng rốt cuộc cũng đành đối mặt với sự thật, “Trần Lăng vẫn thích hình tượng bạn trai mạnh mẽ, sau này lại có cảm tình với sư phụ. Cậu tuy rằng xinh đẹp, nhưng cũng rất có khí phách con trai...”

“Hử?” Triệu Thư Ngôn trợn trừng hai mắt.

“Anh ấy thích cậu đó!” Phó Hiểu Xuân nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không đời nào, anh ta... Anh ta làm gì có liên quan đến tôi? Chúng tôi...”

“Cho dù anh ta chưa từng nói khỏi miệng, nhưng tớ vẫn nhìn ra được. Chỉ là, Trần Lăng cảm thấy thời

điểm cậu ở chung với Thôi Ninh Nhạc chính là lúc vui vẻ nhất, cho nên vẫn im lặng không nói ra.” Phó Hiểu Xuân cúi đầu, thanh âm dề xuống thật thấp.

“Nhưng anh ta hiện tại không phải đang thích cậu sao?” Nếu không thích, việc gì phải ép buộc bản thân? Trần Lăng cũng không phải loại nã heo thiện lương gì cho cam.

“Ai biết được, tớ lớn lên thật sự giống con gái, cho dù có cố gắng thế nào cũng không đạt tới tiêu chuẩn của anh ấy. Tớ cũng từng nghĩ đến việc học Taekwondo, giống như cậu tham gia trận đấu, quang minh chính đại tự mình báo thù. Nhưng mặc kệ cố gắng thế nào đi nữa, trong thời gian ngắn như vậy, tớ sẽ làm được gì đây? Trước đây luôn được mọi người vây quanh yêu chiều, che chở, tớ hiện tại thật sự hối hận, nhận ra phải thử thách bản thân. Nhưng mà, các cậu cũng càng ngày càng mạnh hơn, tớ chẳng cách nào theo kịp... Tớ...” Nói xong, nước mắt cũng lập bập kéo thành hai hàng.

Bộ dáng này cũng không phải do bản thân tình nguyện nhận lấy, thanh âm dịu dàng gì đấy cũng không phải thứ cậu ta thích, nhưng cố tình đây lại là điều Phó Hiểu Xuân có thể thay đổi. Ngay từ đầu, chính mình đã thua.

Mười tám năm trước, không ai buộc cậu ta phải trưởng thành. Ngược lại, mọi người đều hết sức che chở, bảo bọc cậu chàng. Đợi đến khi, cậu trai trẻ này đến lúc phải tự mình đối mặt với cuộc sống, mới phát hiện bản thân quá mức yếu đuối, vô dụng.

Mười tám năm hoang phí khiến cậu trai rối loạn, căn bản không biết bắt đầu lại từ chỗ nào.

Triệu Thư Ngôn nhìn một lượt từ đầu đến chân người trước mắt, sau đó vươn tay để lên đầu cậu ta, cười khê: “Đồ ngốc nhà cậu, cậu thích Trần Lăng nhất ở điểm nào? Khí chất đàn ông hử? Hay là tự nhiên thích thể thôi?”

“...Tự nhiên thích.” Cho nên mới nói, chính mình thật sự buồn bực, cư nhiên lại đi thích một tên 0.5.

“Thì đấy, nếu Trần Lăng tự nhiên cũng thích cậu, vậy cho dù cậu có đủ đàn ông hay không, anh ta cũng sẽ chấp nhận được thôi. Tình yêu không phải sẽ khiến một người bất giác thay đổi sao?” Triệu Thư Ngôn chợt nghĩ chính mình không phải là một ví dụ điển hình sao, nhưng thời điểm nghĩ đến đó, mặt lại bất giác đỏ bừng, loay hoay đổi lại một trường hợp khác. Nhưng cái não đáng giận này thế mà chỉ nghĩ được như vậy, cuối cùng bản thân đành phải thẳng thắn: “Trước khi thích Thôi Ninh Nhạc, kẻ nào dám đặt tôi ở dưới, nhất định chết chắc...”

Phó Hiểu Xuân vừa nghe xong lập tức hiểu, vành tai cũng đỏ lên. “...Thôi Ninh Nhạc nói điện hạ là ngu quân, tớ thấy hình như không đúng lắm.”

“Xin cho, tôi đây chính là chuyên gia tình yêu đó.” Hiện tại, ngoại trừ đôi này, còn có cặp của Lưu Đông sắp thành công. Chắc chắn, cậu thật sự có thể mở trung tâm mai mối rồi.

Phó Hiểu Xuân cuối cùng cũng lộ ra nét cười.

Triệu Thư Ngôn xoa xoa đầu đôi phương, vẻ mặt tràn ngập yêu thương.

Đang nói chuyện, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai cùng thanh âm vang dội. Một chiếc xe ba gác đang dọc theo sườn dốc trượt xuống, hướng thẳng về phía hai người!

“Cẩn thận!” Triệu Thư Ngôn vừa hét lên, Phó Hiểu Xuân lập tức nhanh tay đẩy người bên cạnh ta. Còn chưa kịp hoàn hồn, Phó Hiểu Xuân vì né xe ba gác mà văng qua một bên.

“Cậu không sao chứ?” Triệu Thư Ngôn vội vàng lao tới kiểm tra, mới đầu phát hiện cậu bạn ngã lên một đồng vật liệu xây dựng thì thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay sau đó, cậu lại phát hiện mớ vật liệu kia đầy máu đỏ, mặt lập tức đen lại.

Phó Hiểu Xuân đau đến trợn mắt, lại cố cười lên một cái: “Lần này đến lượt tôi cứu cậu rồi.”

Cho dù ngoại hình Triệu Thư Ngôn vốn trái ngược với sức mạnh của cậu, nhưng thời điểm mọi người trông thấy đối phương bế Phó Hiểu Xuân theo kiểu công chúa lao khỏi công trường, cảm vẫn không khỏi há hốc.

“...Cậu muốn tôi càng giống con gái hơn sao?” Thỏ con bày ra vẻ cầu xin.

Mãi đến sau khi Triệu Thư Ngôn nhìn bác sĩ quần tốt băng vải, mới chớp mắt mấy cái: “Hả? Tôi không nghĩ đến cái này nha.”

Phản xạ hình cung cũng quá dài đi!

Thôi Ninh Nhạc đem cơm chiều vừa mua đặt xuống tủ đầu giường bệnh, an ủi Phó Hiểu Xuân: “Sức mạnh kinh người của tên kia, có thể bế bổng cậu lao đi đánh mạnh vào ấn tượng của mọi người quá rồi, ai còn nhớ tới việc trêu chọc cậu nữa chứ?”

“...Ê này, nhìn thấy người ta thụ thương có thể bình tĩnh được cũng không bình thường lắm đi?”

“Nếu cậu lớn lên không mang theo cái bản mặt đó, thật sự không thành vấn đề.” Thôi Ninh Nhạc khiêu khích đối phương.

Phó Hiểu Xuân vừa mỉm cười vừa cầm lấy cà mèn. Vết thương ở trên cánh tay, sau khi đưa đến bệnh viện lập tức khâu vài mũi, may mắn không gây ra thương tích vĩnh viễn gì đó, bằng không số nếp nhăn trên mặt điện hạ nhất định còn nhiều hơn. Bản thân cũng không muốn thấy Triệu Thư Ngôn như vậy.

Thời điểm cà mèn được mở ra, ngay cả Triệu Thư Ngôn cũng sững sốt không thôi. Chỉ cần nhìn qua nước miếng đã nhều dài ba tấc, ngay cả hoa quả tráng miệng cũng được chuẩn bị đầy đủ.

“...Thôi Ninh Nhạc cậu mắc chi mua nhiều vậy chứ?” Triệu Thư Ngôn lú lười, “Cậu mua ở đâu vậy? Sớm biết dãi ngộ tốt như vậy, tôi đã chấp nhận bị thương rồi a.”

“Hối hận không?” Thôi Ninh Nhạc cười tủm tỉm nhìn đối phương.

“Có chút.”

“Nếu người bị thương là cậu, trong cà mèn chỉ có cải trắng mà thôi.”

“...”

Tuy rằng đã được đưa vào viện kịp thời, nhưng chuyện bị thương lần này cũng không phải nhỏ. Nói theo góc độ pháp luật, trách nhiệm chủ yếu thuộc về công trường, mà trường học cũng đồng thời chịu một phần liên can. Nhưng Lưu Đông có chút chán nản, theo như kinh nghiệm từ các chương trình về pháp luật trên truyền hình, cỡ bọn họ nếu trực tiếp dàn xếp với quản lý của đơn vị thi công, ngay cả một đồng tiền cũng không lấy được. Mọi người dần dần có chút lo lắng, bày nhau kéo đến trước công trường đang làm việc, sống chết không chịu đi, vây chặt lấy khu vực ra vào, buộc người có trách nhiệm phải ra mặt.

Vị quản lý ưỡn bụng bia quả nhiên xuất hiện, bắt đầu lôi ra đủ thứ lý lẽ trên trời dưới đất. Đầu tiên, gã ngụy biện rằng trước khi thực tập đã sớm cảnh báo sinh viên, sau cùng còn trực tiếp đổ lỗi lên đầu đám sinh viên bọn họ. Điều này khiến đám người trẻ tuổi tức đến suýt chút nữa quăng nón bảo hộ lao vào đánh nhau. May mắn nhóm con gái đi theo còn giữ được chút lý trí, vội vàng ngăn lại đám bò tót hăng máu. Sau cùng, Hứa Tiêu ra mặt, gọi một cuộc điện thoại cho Phó Hiểu Xuân còn đang ở trong bệnh viện, hỏi cậu chàng định tính toán thế nào.

Thở tử ngày thường thoạt nhìn có chút nhu nhược hiện tại lại cười lạnh nói: Không cần đâu, các cậu cứ để đấy, tên kia không quá năm phút sau sẽ sợ đến vãi tè, đến bệnh viện tìm tôi thôi.

Hứa Tiêu cũng không phải ngu ngốc, lập tức nhớ tới chuyện gì đó, nhất thời cười rộ rỡ trở lại, túm cổ tên cầm đầu Lưu Đông đang đòi đánh người lôi đi. Trước khi đi, cô bạn còn quay đầu, cười với vị quản lý bụng bia nào đó: “Đầu năm nay, mắt chó không biết nhìn người sớm muộn cũng hối hận cả đời thôi.”

Lưu Đông cùng ngoái đầu còn muốn nói gì đó, nhưng lập tức bị ánh mắt sắc như dao của Hứa Tiêu dọa dạt lại.

Quả nhiên, giống như Phó Hiểu Xuân nói, ngay khi đám sinh viên Kiến trúc vừa lên xe chuẩn bị trở về trường, vị quản lý bụng bia mặt mày xám trắng, mồ hôi đầm đìa, lao vào trong xe của mình, chạy thẳng một đường.

Sau đó, Triệu Thư Ngôn đang ngồi trong bệnh viện, nhìn gã bụng bia tay vuốt mồ hôi, đầu cúi thấp, lom khom dâng lên một giỏ trái cây, vừa hứa sẽ thanh toán toàn bộ tiền viện phí được trích từ lợi nhuận thắng thầu, vừa bày ra vẻ tội nghiệp nhìn Phó Hiểu Xuân: “Phó thiếu gia, tôi thật sự là mắt cẩu không thấy Thái Sơn... Còn phong bì này xin cậu gửi giúp cho Phó tổng...”

Phó Hiểu Xuân không thèm liếc gã một cái.

Phong thái này thật xự xúng chức thiếu gia nhà giàu. Triệu Thư Ngôn thầm nghĩ.

Bụng bia đi rồi, Phó Hiểu Xuân mới trở lại bộ dáng ngày thường, cẩn thận nhìn về phía Triệu Thư Ngôn: “Cậu sẽ không nghĩ tôi giống với đám thiếu gia nhà giàu hư hỏng chứ?”

Triệu Thư Ngôn lắc đầu: “Đối phó với kẻ xấu phải dùng ác chiêu, không việc gì phải xấu hổ.”

Lúc này, Phó Hiểu Xuân mới ngượng ngùng cười. Triệu Thư Ngôn chợt nghĩ tên nhóc này rất có tiềm năng biến thành thể loại phúc hắc nha.

Tuy rằng ở lại bệnh viện có thể ăn ngon ngủ kỹ, nhưng Phó Hiểu Xuân vẫn kiên trì muốn trở lại ký túc xá, cậu chàng không muốn bạn bè vì mình mà phải chạy tới chạy lui giữa trường học và bệnh viện.

Ngày thứ hai sau khi bệnh nhân trở lại ký túc xá, Triệu Thư Ngôn giành lấy phần chăm sóc Phó Hiểu Xuân, đòi bằng được cùng Lưu Đông đổi phòng. Thôi Ninh Nhạc bắt gặp nét cười gian kín đáo của người nào đó, khẽ cau mày.

Quả nhiên, tới ngày thứ ba, Triệu Thư Ngôn ném cho Lưu Đông một đĩa game, sau đó giục luôn chìa khóa phòng của anh chàng. Lưu Đông chớp chớp mắt, muốn nói mình không hay chơi game, cho nên không nghĩ đổi phòng. Nhưng vì ánh mắt sắc lẹm tràn ngập uy hiếp của Nữ vương điện hạ, chính mình đành phải ngoan ngoãn rời phòng, dọn qua cái ổ đối diện phòng của Triệu Thư Ngôn.

Chẳng rõ trong hồ lô lần này bán thứ gì, bởi vì sát khí Nữ vương điện hạ quá nặng, không có kẻ nào dám mở miệng hỏi.

Mãi đến thời điểm Thôi Ninh Nhạc trông thấy tên kia mang theo Trần Lăng đã cải trang cẩn thận đi vào trong ký túc xá, mới hiểu ra mọi chuyện.

Trần Lăng bắt gặp bộ dáng của Phó Hiểu Xuân, sắc mặt lập tức thay đổi. Triệu Thư Ngôn một phen thêm mắm thêm muối một đồng thứ, rằng cậu chàng kia như thế nào anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó ném hai người ở lại, tự rút về phòng mình.

Thôi Ninh Nhạc kỳ quái nhìn đối phương, đối lại là bộ dáng mỉm cười dương dương tự đắc về kiệt tác của mình.

“Đợi thêm một chút lại sang đó chuyển nữa.” Lô hoa kê cười gian, từ trong ngăn kéo lục ra một ống giấy bạc. Ngay khi Thôi Ninh Nhạc còn đang thắc mắc đối phương định làm gì, hắn liền thấy tên kia một đầu áp vào trong tường, đầu còn lại ghé sát vào bên tai.

“ ... ”

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng ho hét bên ngoài cửa sổ.

Trần Lăng bỏ mũ xuống, tháo ra cặp kính cận mượn của Triệu Thư Ngôn, ngồi xuống bên giường của Phó Hiểu Xuân, nhìn bộ dáng ngủ không yên vì cánh tay đang đau của tên nhóc kia.

Lông mày dài, màu da trắng, tóc mềm, thứ gì so với con gái cũng đều hơn chứ chẳng kém. Cho dù nhìn thế nào đều sẽ khiến cho người ngoài nghi ngờ giới tính của cậu chàng.

Lần đầu tiên gặp gỡ, Trần Lăng tuyệt đối tin tưởng chính mình sẽ không thích được một ‘cô nhóc’ như vậy. Đến cả nụ hôn đầu tiên giữa hai người, anh ta cũng cảm thấy được chút kích thích nào.

Mà cũng từ đó, đối phương cảm giác được sự do dự của anh ta, vì thế mà càng cố gắng hơn để trở nên một thằng con trai chân chính.

Rất cuộc, em có thật sự thích anh không? Dõi theo sự biến đổi của cậu ta, Trần Lăng thật sự muốn hỏi, nhưng lại không dám nói ra. Bản thân chỉ sợ tự mình đa tình, càng lo lắng đối phương nghĩ đến việc buông tay. “...Ngu ngốc, nghĩ để cho chính mình bị thương có thể biến thành con trai chân chính sao?” Trần Lăng có chút tức giận, nhẹ nhàng vuốt ve chỗ vết thương bên dưới băng vải.

Bị mắng cho nên cảm giác không thoải mái, Phó Hiểu Xuân rất nhanh đã mở mắt, sau đó ngây ngốc nhìn vị khách không mời mà đến trước mặt.

“Đau không?” Trần Lăng vươn tay vuốt ve trán của cậu ta.

Phó Hiểu Xuân gật đầu, không chút do dự. Trần Lăng nhìn cậu bạn trai nhỏ của mình rồi bật cười. Hẳn là đang muốn làm nũng đây. “Em có công cứu giá, điện hạ có hay không để em thăng quan tiến chức hử?”

“Không có, cậu ấy chỉ mắng em ngốc, bảo em không biết tự lượng sức mình. Còn bảo em giành mất cơ hội thể hiện khí phách đàn ông trước mặt Thôi Ninh Nhạc.” Cậu chàng vạch trần toàn bộ ý xấu của Triệu Thư Ngôn.

“...Đầu óc của tên nhóc này đúng là không phải thứ người thường như chúng ta có thể hiểu.”

Phó Hiểu Xuân có chút mất hứng: “Anh vì câu nói này mà tức giận sao?”

“Hử?”

“Anh sẽ không vì cậu ấy đối tệ với em mà tức giận sao? Dù này chỉ là lời nói đùa?”

Trần Lăng sững sốt.

“Nếu đó không phải là Triệu Thư Ngôn, anh có tức giận không?” Phó Hiểu Xuân nhìn thẳng vào mắt đối phương, thanh âm có chút cứng ngắc.

Cuối cùng cũng hiểu được ẩn ý của đối phương, Trần Lăng lắc đầu. “Lời em thật sự vô lý.”

“Sao lại vô lý được?” Tuy rằng không muốn cãi nhau với đối phương, nhưng cậu chàng vẫn nhịn không được truy đến tận cùng của vấn đề.

“Anh và anh đều biết, Triệu Thư Ngôn áy náy về việc này như thế nào. Nếu đã biết còn đi giận dỗi, chẳng phải sẽ khiến em khó chịu sao? Triệu Thư Ngôn là sư phụ của em, cũng là bạn anh, nhưng anh là gì của em chứ?”

Anh là gì của em chứ?

Cả hai chưa từng chính thức xác định quan hệ của bọn họ, chỉ qua loa rằng đang cùng một chỗ, nhưng rốt cuộc là loại quan hệ gì mới được đây?

Gương mặt Phó Hiểu Xuân dần dần đỏ lên, ánh mắt nhịn không được bắt đầu né tránh. Trần Lăng cũng không ép tên nhóc kia, chỉ khẽ đánh một cái thở dài, tính toán đem chủ đề chuyển đến vết thương của đối phương. Nhưng, cậu ta bất ngờ siết lấy vạt áo của mình, cắn răng, mắt nhìn chăm chăm xuống đất. “Còn quan hệ gì chứ, anh là bạn trai của em... Không, là người yêu của em chứ. Nếu em đã thừa nhận như vậy, bằng quan hệ của chúng ta, bảo anh chạy đi đập Triệu Thư Ngôn một trận, anh đồng ý chứ?”

Nghe được hai chữ ‘người yêu’, Trần Lăng vốn luôn theo hình tượng ổn trọng cũng không nhịn được đỏ mặt, chặt vật xoay đầu đi. “Đánh người phải có lý do đó.”

“Cậu ta đối xử tệ với em. Có thể sao?”

“...Em bảo đánh, vậy thì đánh thôi.” Người cùng lúc cũng đứng lên.

Phó Hiểu Xuân đỏ mặt không ngăn lại. Sư phụ đại nhân, ngài từng nói qua, vì chuyện tình cảm của học trò, ngài tình nguyện chịu thiệt thòi. Vậy xin trở thành đối tượng thử sức của Trần Lăng đi ha.

Cửa phòng vừa mở ra lập tức nghe được thanh âm từ bên kia truyền tới, là tiếng của Triệu Thư Ngôn thất thanh kêu lên: “Ai cho anh đánh tôi?” Giọng của đối phương không lớn lắm, Phó Hiểu Xuân nghe chữ được chữ mất.

“Tôi chẳng phải đã trả giá bằng thời gian, giường ngủ, còn cả thân thể rồi sao? Mặc kệ đó!” Triệu Thư Ngôn gào to. “Tôi bị đánh quá oan ức... A này! Thôi Ninh Nhạc, cậu không được trợ Trụ vi ngược! ...Thôi

Ninh Nhạc kia! Cậu nhẫn tâm nhìn tôi bị đánh sao!”

Kỵ sĩ đại nhân lạnh lùng trả lời: “Cậu là gì của tôi chứ, loại hiểm cảnh này sao có thể nhẫn tâm được chứ, lát nữa sẽ hầu hạ cậu sau chấn thương nhé? Đêm nay tôi liền giúp cậu thối thối bớt đau. Vì đồ đệ của cậu, cố lên đi bảo bối.”

“Ai là bảo bối hử! A... Ai cho vẽ lên mặt tôi! Á!”

“Nhìn cái gì chứ, bá quan bên ngoài không được lo việc trong cung cấm, dám hạ nhân các người lập tức tản ra cho tôi.” Kỵ sĩ đại nhân hướng đám trung thần vây xem ra lệnh.

“Này! Không nên đi a!”

Một đám người cười hì hì giải tán: “Ái chà, thời tiết hôm nay thật đẹp! Chúng ta đi bơi thôi!” Xem ra, trong khoa Kiến trúc này không có trung thần rồi.

“A a... Cứu mạng a...”

Phó Hiểu Xuân cười to, đứng trước cửa phòng nói vào: “Dùng sức một chút, cậu ta sợ nhất là chột lét!”

“Thỏ con đáng chết! Lão tử đêm nay diệt khẩu cậu! ...A! Ha ha ha... Không được... A ha ha! Nghịch tặc! Buông thả ra... A ha ha ha ha ặc...” Tiếp sau tiếng cười khùng khục là một tràng đứt quãng.

Đợi đến sau khi Trần Lăng trở lại, Thỏ con lập tức truy hỏi nguyên nhân im ắng lúc sau. Mà đối phương làm hành động im lặng, sau đó mới ghé vào bên tai cậu ta, báo cáo rõ ràng chi tiết.

“Ặc, Thôi Ninh Nhạc gian xảo!” Người nào đó nhin không được kháng nghị. Nào có tên gia hỏa thối tha địch lại Thôi Ninh Nhạc a, nhân lúc cháy nhà còn đi hôi của? Còn nhờ Trần Lăng giữ Triệu Thư Ngôn lại, sau đó chính mình cường hôn điện hạ!

Phòng cách vách còn đang tham chiến, Thôi Ninh Nhạc rút cuộc cũng tha cho tên nhóc nào đó bị mình làm cho quần áo xộc xệch, sau đó hỏi: “Cậu còn một tiếp một trận nữa không?”

“Tất cả đều chuẩn bị tốt, người nói sao hả?” Tên nào đó chật vật trả lời.

“Tất cả gì?”

“Đi đi đi nào, đừng làm hỏng kế hoạch trăm năm của tôi.” Một phen đẩy Thôi Ninh Nhạc, Triệu Thư Ngôn từ trong tủ đầu giường lấy ra một cái lọ chứa thứ gì đó như thể nước hoa, “Đem cái mũi của cậu né ra, cách tôi xa một chút, đây là thuốc đuổi côn trùng.”

Thôi Ninh Nhạc quở dị liếc đối phương một cái, ngồi sang một bên, che mũi lại, nhìn tên nào đó rẩy lên quần áo mình một chút thuốc đuổi côn trùng, sau lại cầm bình xịt kia, chạy qua phòng bên cạnh.

Chỉ nghe Triệu Thư Ngôn tùy tiện chọc hai người kia mấy câu, sau đó thì về lại phòng. Thôi Ninh Nhạc phát hiện trên người cậu lần này thiếu mất cái áo khoác.

“Cậu còn đuổi côn trùng giúp phòng bên cạnh sao?” Hấn còn chưa kịp hỏi hết, đã thấy đối phương vội vàng vượt qua mình, chui tọt vào phòng tắm.

Lỗ mũi đánh hơi được một mùi hương kỳ lạ, có chút ái muội.

Đầu óc Thôi Ninh Nhạc nổ cái đoàng.

Ông trời của tôi ơi.

Hấn vội vàng đứng lên, chạy qua phòng cách vách xem cửa phòng đã khóa kỹ hay chưa. Sau đó nhớ tới thứ gì đó ở bên phòng mình, hấn phát hiện được trong tủ đầu giường của Triệu Thư Ngôn một cái bình bị bịt thật kỹ, nước bên trong đã dùng quá nửa.

Chết tiệt, cái mùi này, có thể là thuốc đuổi côn trùng sao?!

“Triệu Thư Ngôn cậu là phần tử tội phạm!” Hấn mỉm cười, vỗ ván cửa phòng tắm mắng.

“Lão tử không phải vì muốn tốt cho bọn họ sao! Có lửa rồi, phải rèn sắt khi nóng chứ!” Cách vách cửa truyền tới thanh âm, nghe ra có chút chột dạ.

“Tôi hỏi cậu này, mấy cái thứ nước thôi tình cùng trắng dương kia từ đâu mà có thế?”

“...Ghé cửa hàng mua chứ sao.”

Một lát sau, nữ vương điện hạ rốt cuộc cũng từ trong phòng tắm lộ đầu ra, trái phải nghe ngóng phong thanh, sau quay đầu đối diện với Thôi Ninh Nhạc: “Thế nào hả? Không còn mùi chứ? Lát nữa tôi còn phải đi ra ngoài đó.”

“...Cậu còn muốn ra ngoài?” Thôi Ninh Nhạc tàn nhẫn cười, “Đáng tiếc, tôi là loại người chỉ cần hít phải chút xiu nước hoa kia liền trở thành dã thú phát cuồng, cậu ngoan ngoan chịu chết đi.”

Lô hoa kê đứng như trời trồng tại chỗ mãi đến khi yết hầu bị cắn một cái, mới phát hiện chính mình đã làm vậy, đáng tiếc hiện tại có giấy dựa chống cự cũng vô ích.

Chân tay chỉ có thể thành thật, để Rắn hổ mang ăn thịt.

Phó Hiệu Xuân chịu đựng cánh tay đau nhức, cùng Trần Lăng vành tai tóc mai quần quýt, cũng không quên nghiêng răng nghiêng lợi nhắc nhở: “Ngày mai nhất định phải nhắc em đập cho Triệu Thư Ngôn một trận nên thân.”

Từ một kẻ theo đuôi nho nhỏ của Nữ vương, thế nhưng tính cách cũng dần dần trở nên nữ vương a.

Mà bạn học Triệu Thư Ngôn hôm nay cũng không được tốt số.

Nhờ vào sự tác hợp của mình, hai người nào đó được một phen kích tình, bà mối Triệu vốn cho rằng công lao của mình đáng được tuyên dương. Kết quả Thôi Ninh Nhạc chỉ cười lạnh, đá mắt về phía Lưu Đông đang hết sức ai oán, cùng với Phó Hiệu Xuân dằng dặc không được tự nhiên. Người nào đó vốn định khoe khoang công lao của mình một phen, đành phải cười gượng né tránh, nhanh nhanh dời đi đề tài.

Rất nhanh sau đó, bọn họ lại phải đối mặt với cuối kỳ đáng sợ. Bạn học Lưu Đông vì bế tắc không nơi giải tỏa tình cảm của mình, đành chạy ra ngoại ô chơi bởi đủ hai ngày hai đêm, đến khi trở lại nhìn thấy đồng bài tập nhóm thì khóc không ra nước mắt, nhưng thần sắc thì tươi tắn lên không ít.

Tình cảm trong lúc vô tình dần dần nảy sinh, anh chàng biến mất hai ngày trời, bạn học Hứa Tiêu rốt cuộc cũng nhận ra tầm quan trọng của cậu con trai này. Người nào đó được nâng thêm một cấp từ thành phần ruồi bọ thường ve vãn xung quanh hoa khôi. Đồng thời, gương mặt xinh đẹp sẽ hơi ửng đỏ khi bị những người xung quanh đem ra đùa giỡn cùng với Lưu Đông.

Lưu Đông đương nhiên vô cùng vui vẻ, chủ động mời khách. Nhưng thời điểm Triệu Thư Ngôn phát hiện ra đồ ăn chỉ có gà xào mộc nhĩ cùng trứng luộc, đợi đến sau khi cơm nước xong xuôi, lập tức xông lên đập cho anh chàng đẹp trai nào đó một trận.

Mùa hè năm hai ấy, mọi người nói chung, hay Triệu Thư Ngôn nói riêng, có lẽ chính là quãng thời gian nhẹ nhàng, vui vẻ nhất. Nhìn về phía trước, vẫn cách tương lai hòa nhập xã hội còn xa lắm, mà ngoái về quá khứ, ký ức của kỳ thi vào đại học thậm chí năm nào đã phai nhạt đi rất nhiều. Gánh nặng đã trút xuống, cuộc sống không có biến động, chỉ xoay quanh học hành, chơi đùa mà thôi.

Cho nên, đối với chuyện yêu đương mà nói, đây chính là mùa tốt nhất để đơm hoa kết trái. Với những kẻ hữu tình, đây chính là lúc để cho tình cảm đơm chồi nảy lộc.

Không hề kiêng nể ai, Triệu Thư Ngôn ngồi trong lớp Thiết kế gấp một đồng thứ loạn thất bát tao, ví như khủng long, chim chóc gì đấy. Ban đầu, giáo sư còn khen cậu có sáng tạo, tư duy vượt trời. Sau vài lần, bọn họ phát hiện hơn phân nửa nam sinh trong lớp bắt đầu học theo tên nào đó ngồi trong giờ học gấp giấy, liền biến thành tức đến nổ đầu. Cổ tình tên nhóc Hỗn thể ma vương nào đó còn bày ra vẻ mặt vô tội, thành thật đứng lên, giao ra bài tập vẫn khiến mọi người đau đầu bấy lâu, biến thành cả nhóm giáo sư kia chỉ biết đánh cái thở dài. Lại thêm tên thư đồng của Ma vương – bạn học Thôi Ninh Nhạc của chúng ta, lời nói thâm thúy, vẻ mặt thâm thiết, hứa hẹn sẽ ra sức kiểm chế con ngựa hoang này.

Đương nhiên, nhóm giáo sư không biết rằng, Thôi Ninh Nhạc bị túm lại mắng vồn, chỉ cần lát sau quay lại phòng học, lạnh lùng liếc xéo tên Lô hoa kê vừa kiếm thêm phiền phức cho hắn một cái. Đối phương liền lập tức theo bản năng toàn thân căng cứng, len lén vươn tay sờ sờ móng.

Tiếp theo đó là một đêm nhiệt tình như lửa chào đón người nào đó.

Triệu Thư Ngôn cũng không phải mất hoàn toàn cơ hội phản kích. Thời điểm Triệu Thư Ngôn đặc biệt cao hứng, đồng thời là lúc Thôi Ninh Nhạc đang trong trạng thái uể oải, quân uy ngẫu nhiên sẽ có cơ hội phát huy, hoặc nhân dịp chấy nhà đi hôi của, Lô hoa kê sẽ vô cùng cao hứng đem Rắn hổ mang dẫm dưới móng gà của mình, đầu tiên là mổ hai phát, sau đó chậm rãi xẻ thịt lột da. Đương nhiên, số lần đắc thủ lại không được nhiều cho lắm.

Yêu đương khiến con người ta vui vẻ, đến cả thằng ngốc cũng nhìn ra sự thay đổi của Triệu Thư Ngôn.

Thôi Ninh Nhạc có đôi khi sẽ đứng trong một góc xa xa dõi theo cậu, nhìn người kia cười lớn khoác vai đồng bạn, giống như một thiếu niên nhiệt huyết bình thường, hoàn toàn không phải là bộ dáng đơn độc của lần đầu gặp mặt đầy gượng gạo năm đó. Vì thời điểm ấy, gia hỏa Triệu Thư Ngôn căn bản còn chưa học được cách ỷ lại vào người khác, rõ ràng sống giữa một quần thể, nhưng tựa như một kẻ độc hành.

Từ một tên gia hỏa đối diện với tình cảm lập tức tìm đường thoát thân, thế nhưng hiện tại sẽ bất tri bất giác mặt dày giăng giải đủ thứ lý thuyết yêu đương.

Rắn hổ mang chửi bậy một câu, rồi cười lạnh.

Triệu Thư Ngôn, cả đời này cậu đừng hòng trốn thoát dễ dàng.

Lô hoa kê ở nơi nào đó đang cười sang sảng chột hất xì một cái.

18. Chương 18

Trước kỳ nghỉ hè là lễ ra trường của nhóm sinh viên năm tư. Triệu Thư Ngôn cùng Thôi Ninh Nhạc đương nhiên tham dự buổi lễ này, chúc mừng cho các đàn anh của mình.

Chỉ là tìm suốt trong nhóm sinh viên khoa Kiến trúc vẫn không bắt gặp bóng dáng chói mắt của người nào đó.

Triệu Thư Ngôn lôi kéo Thôi Ninh Nhạc, kiên trì tìm cho được cái tên gia hỏa so với chính mình còn ngạo mạn hơn kia. Cuối cùng, dưới một gốc cây, bọn họ phát hiện Hàn Tín Lăng trong trang phục Cử nhân, đang ngồi trên cỏ.

Bên cạnh người đó là một người con trai hai mắt đen sì, đang nằm ngủ mê man.

Triệu Thư Ngôn không giấu được kinh ngạc. Hàn Tín Lăng nhìn cậu, cười nhẹ giải thích, giọng nhỏ đến mức như đang thầm thì: “Tối hôm qua tên kia uống cả đêm đến say khướt, còn khóc như trời sụp.”

Thôi Ninh Nhạc nhìn Đỗ Tiểu Viễn đang nằm xụi lơ trên cỏ, không khỏi một trận xót xa. Hai năm nữa thôi, bọn họ sẽ giống như hai người bây giờ. Khi đó, Triệu Thư Ngôn cùng hắn sẽ bị chia cách đến phương nào đây?

Triệu Thư Ngôn ngồi xổm trước mặt Đỗ Tiểu Viễn, nhìn chăm chăm gương mặt đang say ngủ. Tiều tụy, mỗi một, đầu mày nhăn lại, phản phát đau thương nhàn nhạt. Trong nháy mắt, cậu cảm thấy con người này so với bình thường như già thêm vài tuổi.

Chia lìa có thể khiến một người bỗng chốc trở nên thành thực. Dù cho, chỉ là bất đắc dĩ, mặc kệ có ưu thương đến đâu, mỗi người đều phải nếm trải qua nó.

Hàn Tín Lăng nhìn cậu khổ sở mà cười cười nhẹ: “Mới năm hai mà đã ưu sầu như vậy rồi, đợi lên năm tư, các cậu phải làm sao đây hử?”

“Qua hôm nay, tất cả ưu thương sẽ được giấu đi, cất đến thời khắc cuối cùng của năm tư, rồi lại đem ra, toàn bộ phát tiết hết.” Triệu Thư Ngôn không chút do dự nói.

Hàn Tín Lăng nhìn người đối diện, chỉ cười, không nói gì nữa.

Chưa trải qua thời điểm ấy, làm thế nào biết được cảm giác khổ sở kia tựa như moi tim khoét ruột?

Chia ly không đáng sợ, mà ghê gớm ở chỗ bọn họ biết rõ phải tách ra, nhưng lại không thể buông tay. Khi đó, tình cảm đã đâm rễ thật sâu này bằng cách nào có thể rút lại đây?

Kỳ nghỉ hè rất nhanh lại đến.

Thôi Ninh Nhạc nhìn chăm chăm Triệu Thư Ngôn đang lưu luyến không rời, thu dọn hành lý của mình, chợt nói một câu: “Bằng không tôi qua nhà cậu chơi nhé?”

Thiếu niên đáy mắt vốn viết rõ mấy chữ không tình nguyện lập tức ngẩng đầu lên, hai mắt sáng lờ lờ.

Thôi Ninh Nhạc phát hiện chính mình ấy thế mà bị Triệu Thư Ngôn làm cho ngọt ngào không thôi, “Để tôi gọi về xin phép ông già một tiếng, có lẽ sẽ được ở lại khoảng hai tuần đó...”

Thiếu niên ngây ngốc một hồi, rồi bất ngờ rút ra di động: “Để tôi báo trước thời gian cho ông già chuẩn bị

tinh thần gặp mặt cháu dâu...”. “Cháu dâu cái đầu cậu!” Thôi Ninh Nhạc cho tên nào đó một cước.

Triệu Thư Ngôn bị ăn đá mà vẫn cười đến sáng lạn, ánh mắt không rời khỏi đối phương.

Thôi Ninh Nhạc bị nhìn như vậy, mặt bắt giác có chút đỏ.

Bọn họ có phải hay không ngọt ngào quá mức khó tin? Bọn họ lưỡng tình tương duyệt gì đó bất quá chỉ mới được một năm, như thế nào chỉ một thời gian ngắn như vậy đã khiến cho cả hai dào dạt xúc cảm đến vậy chứ?

Rõ ràng, cả hai ngày trước vốn là những tên nhóc không thích ý vào người khác mà.

Triệu Thư Ngôn khẽ ngâm nga một điệu hát, tốc độ thu dọn hành lý cũng được đẩy nhanh. Sau khi đem đồ đạc của chính mình thu xếp gọn gang, cậu tự động chuyển sang giúp Thôi Ninh Nhạc xếp quần áo, vừa làm vừa nói: “Không cần đem nhiều quần áo quá, cậu có thể mặc đồ của tôi cũng được. Dù sao dáng người cậu cũng không khác tôi là bao. À, có khi ông già nhà tôi sẽ kéo cậu đi sắm đồ mới nữa nha... Vậy thì càng không cần mang nhiều...”

“Tôi có chưa xin phép đó!” Thôi Ninh Nhạc đỏ khốc đỏ cười.

Nghe vậy, tay Nữ vương điện hạ liền khựng giữa chừng, chớp chớp mắt nhìn người đối diện.

Lại nữa rồi! Lại đến nữa rồi! “...Tôi xin phép đây, tôi lập tức xin đây! Được rồi chứ?” Kỵ sĩ đại nhân hùng hùng hổ hổ chụp lấy điện thoại, hoàn toàn không dám chống lại ý muốn của Nữ vương điện hạ.

Ông Thôi Ninh Nhạc vừa nghe hắn sẽ đến nhà của Triệu Thư Ngôn chơi thì không tỏ ý phản đối. Thôi Ninh Nhạc lúc này không khỏi cảm thấy may mắn vì người mình thích cũng là tên nhóc có gia thế đủ lớn, đủ tin cậy a. Nhưng mà trước mặt hắn, đối phương bất quá chỉ là Lô hoa kê thích vênh đuôi kiêu ngạo mà thôi.

Một người được hào quang bao phủ, chỉ khi tiến lại thật gần để xem, mới có thể thấy rõ bộ dáng chân thật lúc đứng ngược nắng.

Thôi Ninh Nhạc bắt giác nhíu mày, hoàn toàn không phát hiện ra một khuôn mặt xinh đẹp từ dưới thấp ngói lên, ghé đến phía trước mình, sau đó ác liệt cười: “Cậu nhất định đang vô cùng, vô cùng cao hứng nha.” Về mặt đặc ý như muốn nói ‘cậu quả nhiên không có tôi thì không được’.

Đầu mây kéo cao, Thôi Ninh Nhạc vươn tay tóm lấy cổ áo đối phương, hung tợn nghiêng người tới hôn lên cái miệng chết tiệt nào đó.

Hôm sau, Triệu Thư Ngôn ở trên máy bay ngủ vô cùng thỏa mãn. Cậu vốn không thích ghé ngồi trên máy

bay, quá mức chật chội, lại không có chỗ để chân thoải mái, cho nên bình thường suốt ba giờ bay cậu chẳng ngủ được là bao. Thế nhưng, lần này, tên nào đó ngủ ngon tới mức chảy cả nước miếng.

Bởi vì, trước kia ngồi máy bay thì ngoại trừ cái thân bị hành hạ còn có tâm tình khổ não, nhưng lần này, bên cạnh còn có thêm bả vai vô cùng thoải mái của tên đầu sỏ gây ra tất cả mọi chuyện.

Thôi Ninh Nhạc nhìn chăm chăm khuôn mặt bên cạnh, thật hận không thể lập tức buộc đối phương dính chặt sau lưng, dùng hết tất cả gia sản dành dụm được, mua hai vé máy bay đến Montreal, sau đó ở trước mặt các loại thánh thần, cầm lấy tay cậu mà nói, đây là người quan trọng nhất đời mình.

Không thể được sao?

Triệu Thư Ngôn, nếu tôi vì cậu mà ở lại, dùng hết cả mọi thủ đoạn, cũng không thể được sao?

Nhà của Triệu Thư Ngôn nằm trong một thành phố lớn ở phía Nam. Thôi Ninh Nhạc từng hỏi qua cậu, vì cái gì lại rời khỏi người bà thương yêu của mình, lặn lội đến một thành phố phía Bắc xa xôi chỉ để học Kiến trúc?

Câu trả lời của Triệu Thư Ngôn vẫn như trước, thẳng thắn đến nỗi khiến người ta bất lực: Bởi vì ông cậu khi còn trẻ từng học ở ngôi trường này, nên bà mới muốn cậu cũng theo học nơi đó.

Thôi Ninh Nhạc vẫn luôn tò mò về gia cảnh đã nuôi dưỡng nên người thiếu niên vừa trẻ con lại ngạo mạn này, nhưng thứ đầu tiên đập vào mắt hắn, lại là một ông lão bình thường ngồi dưới tàng cây trường trà.

“Này, về rồi à?” Triệu lão gia hí híp mắt, nhìn về phía hai người.

“Ừm, đây là Thôi Ninh Nhạc, con đã nói qua với ông rồi đó.” Triệu Thư Ngôn đem ba lô trên vai ném qua một bên, sau đó ngồi xuống bàn, rót ra một chén trà, một hơi uống cạn.

Thôi Ninh Nhạc lễ phép mỉm cười, bỗng nhiên cảm thấy khẩn trương.

“Ninh Nhạc, đến uống trà nè.” Triệu Thư Ngôn ngoắc ngoắc, cười như một đứa nhỏ, đây là biểu cảm khi cậu thật sự thả lỏng.

Hừ, hắn như thế nào lại trông cậy vào tên trùm trì độn này phát hiện ra chính mình không được tự nhiên chứ? Thôi Ninh Nhạc thật bất đắc dĩ, nhận lấy chén trà đưa tới, nhìn nhìn, sau đó nhấp một ngụm nhỏ.

Trong miệng lập tức tràn ngập hương vị lá trà chỉ hận cả đời không thể nhớ kỹ. Thôi Ninh Nhạc kinh ngạc ngược mắt, lập tức bắt gặp khuôn mặt tươi cười của ông lão đối diện. “Quả nhiên là một thằng nhóc có phẩm vị tốt, chẳng giống thằng quỷ này, lung tung rót ra một chén Quan Âm, ực một phát uống hết.”

Thôi Ninh Nhạc sau lưng đổ chút mồ hôi lạnh. Ông lão kia nhất định là một bộ óc khôn khéo không thể qua mặt.

Vua trì độn vẫn như trước không phát hiện ra lo lắng trong lòng người yêu, bật khỏi ghế ngồi, kéo tay hắn đi về phía phòng riêng của mình: “Ông này, cứ để cậu ấy ngủ ở phòng con đi. Dù sao giường cũng đủ lớn, hai đứa ở chung lại không buồn chán.”

Trái tim vẫn đập phong khinh của Rắn hổ mang như muốn nhảy cả ra ngoài.

Ông lão cười ha hả, lại nói, nhóc mày bao nhiêu tuổi rồi hả, cùng lúc đó lại bảo người giúp việc mang thêm một bộ chăn gối đến phòng thằng cháu trai. Không hề có chút ngờ vực.

Thôi Ninh Nhạc một đường từ sân bay về đến nhà cũng không thấy nóng đến thế. Vậy mà tên chết tiệt này, cứ chậm rãi kéo nhiệt độ cơ thể hắn tăng cao, cho dù được bàn tay mát lạnh nắm lấy, lại như lửa nóng thiêu đốt.

Nhịn thật là lâu, mãi sau khi Triệu Thư Ngôn kéo hắn trở lại phòng mình, người nào đó im lặng nhếch cao khóe môi.

Nếu, nếu tương lai, có thể giống như vậy, ngồi dưới tàng cây, cùng với Triệu Thư Ngôn, còn cả ông lão ngoài kia, ba người cùng ngồi một bàn thưởng thức ấm trà ngon, thì tốt biết bao?

Thời điểm dọn dẹp phòng ốc xong xuôi, Thôi Ninh Nhạc nhịn không được gọi một tiếng: “Thư Ngôn.”

“Hử?”

“Cậu không sợ bị ông phát hiện à?”

“Quang minh chính đại, có gì phải sợ.” Triệu Thư Ngôn phát hiện đối phương hiếm có dịp khẩn trương và kích động đến vậy, liền cười hì hì đem cửa phòng khóa trái, túm lấy cổ áo hắn, chuẩn xác hôn xuống.

Thôi Ninh Nhạc mềm mềm thế này, nếm cũng được lắm nha.

Trạch suốt ở nhà hai ba hôm, Triệu Thư Ngôn rốt cuộc cũng nhận lấy chức trách chủ nhà, tận tình kéo Thôi Ninh Nhạc ghé qua chỗ này chỗ kia một chút. Nhưng Thôi thiếu gia vốn không có bất cứ yêu cầu gì với địa điểm tham quan, nhưng với một người đã quen nhìn đủ loại danh lam thắng cảnh, chỗ nào cũng như chỗ nào mà thôi.

“Vậy cậu rốt cuộc muốn đến những chỗ như thế nào?” Buổi sớm nằm lý trên giường, Triệu Thư Ngôn mặc áo ngủ, tóc có chút rối tung, nhưng đáng yêu nói không nên lời.

“Không đi những chỗ không đặc biệt.”Vừa nãy còn bảo tùy tiện, hiện tại lại ra nhiều điều kiện như vậy.

Triệu Thư Ngôn gãi gãi đầu, cái gì đặc biệt chứ? ‘Gay bar hả?’ Vừa nói xong lập tức lãnh luôn một đạp.

“Cậu muốn tôi đến thật à?”

“...Tôi sao biết chỗ nào đối với cậu mới được coi là đặc biệt a!” Cậu vô tội xoa xoa cẳng chân bị đạp đau.

Thôi Ninh Nhạc hừ lạnh, đùa sao, cho dù nơi đó với hắn không có gì đặc biệt, nhưng vạn nhất Lô hoa kê trĩu độn kia từ nơi kia kéo theo một mớ đuôi thì sao?

Ai cũng không được chạm vào người của hắn!

“Trường học cũ, hoặc nhà cũ.Đi...thăm bà cậu.”Thời điểm nói ra câu cuối cùng này, ánh mắt hắn càng thêm ôn nhu.

Tên kia lại cười đến ngây thơ: “Cậu muốn nghiên cứu toàn bộ về tôi sao?”

“Muốn nghe cậu kể lại chuyện cũ của mình, mấy cái thần thoại còn chưa có sự xuất hiện của tôi ấy.”

Bởi vì một câu nói này, Thôi Ninh Nhạc được theo chân Triệu Thư Ngôn đến trường học cũ của cậu, còn được nghe tên kia ít khi thao thao bất tuyệt kể chuyện. Từ tiểu học lên sơ trung, đến trung học, trường học của Triệu Thư Ngôn đều không cách nhà quá xa, cho nên khoảng thời gian một ngày cũng đủ cho Thôi Ninh Nhạc biết tường tận thời đi học của tên nhóc này.

Người kia còn cười cười, kể rằng vì bộ dạng quá giống con gái cho nên bản thân từng chịu đủ loại cười nhạo. Thôi Ninh Nhạc mới đầu mặt mày nhăn nhú, dần về sau mới từ từ giãn ra. Hiện tại, Triệu Thư Ngôn không còn là nhóc quý năm xưa chỉ biết khóc lóc đòi bà, mà là một Nữ vương điện hạ nếu kẻ nào dám đối với cậu ba phần bất kính liền phải nhận lại mười phần thê thảm.

Nếu không phải từng ăn khổ, sao có thể như hiện tại chói mắt đến không kẻ nào dám khinh nhờn?

Đi dạo trong sân trường không quá lớn, Thôi Ninh Nhạc rất nhanh hiểu tường tận về con người Triệu Thư Ngôn. Tiểu học là một cậu bé con xinh đẹp yếu ớt, hay khóc tìm bà. Lên sơ trung, thiếu niên có đôi khi sẽ phản kháng lại, tìm cho bản thân một người để ỷ lại mà trải qua thời phản nghịch mới lớn. Trung học, cậu trở thành một đóa hoa cao lãnh, từng bước từng bước tiến lên, vì muốn tự bảo vệ bản thân mà tạo ra một vỏ bọc cứng rắn.

Ngụy trang nhiều năm như vậy, cuối cùng sau một năm đại học, vỏ bọc kia lại bị chính hắn đập tan.

Thôi Ninh Nhạc một chút cũng không hứng thú muốn biết kẻ Triệu Thư Ngôn năm đó thích là ai. Biết được thì đã sao chứ, hắn muốn ghen tuông với một người đã không có khả năng xuất hiện lần nữa, còn không bằng dùng hết sức của mình, đem tên Lô hoa kê kia trói chặt bên cạnh, khiến đối phương ngay cả đầu cũng không thể xoay hướng khác, chỉ có thể nhìn duy nhất hắn mà thôi.

Triệu Thư Ngôn hoàn toàn không hiểu được suy nghĩ trong lòng đối phương, chỉ giống như đứa nhỏ nóng lòng khoe khoang đồ quý, lôi kéo người Thôi Ninh Nhạc đến từng góc ngách quen thuộc của chính mình, thỉnh thoảng còn xoay đầu dò xét biểu tình của hắn, xác nhận người kia có hay không cảm thấy vui vẻ giống như cậu.

Thôi Ninh Nhạc đương nhiên vui vẻ. Đối với đoạn tình cảm này, bản thân vẫn luôn cho rằng chính mình phải trả giá nhiều hơn đối phương. Nhưng hôm này, hắn chợt nhận ra, cả hai cho tới bây giờ không ai hơn ai, mà phải nên là sống vai nhau cùng chống đỡ.

Có thể yêu thương cậu, thật sự tốt quá.

Giờ cơm chiều, ông lão cao hứng kéo cả hai đến tiệm cơm hải sản ngon nhất xung quanh khu nhà. Thôi Ninh Nhạc tuy rằng rất thích ăn hải sản, nhưng dù sao cũng là đứa nhỏ lớn lên ở phương Bắc, đối với những việc như lột vỏ tôm, tay chân lập tức luống cuống không biết làm sau. Suy nghĩ cả nửa ngày, hắn mới ăn được một chút thịt tôm.

Triệu Thư Ngôn bên cạnh cười ha ha, vừa đắc ý nói, Thôi Ninh Nhạc a, tôi rốt cuộc cũng được thấy cậu mất mặt nha, vừa giúp đối phương lột vỏ tôm, cẩn thận từng li từng tí, sau đó bỏ vào trong chén hắn.

Thôi Ninh Nhạc giả vờ ho khan một tiếng, nhin lại nét cười trên mặt.

Thời điểm nói chuyện phiếm, ông lão liền hỏi thăm đến tình huống của Triệu Thư Ngôn ở trường. Cho dù tên nhóc kia vẫn luôn cầm phiếu báo điểm loại xuất sắc trở về, ông vẫn tò mò những thứ bên ngoài hơn.

Thôi Ninh Nhạc cười nói: “Tên này thật sự lợi hại a. Ông không cần lo lắng, thành tích của cậu ấy muốn đi du học còn dư dả. Triệu Thư Ngôn vừa rồi còn giành được giải quốc tế, muốn đi du học chỉ cần xin một cái đơn tiền cử, chỗ nào lại không thể đến?”

Nói hết lời hết vốn, ngay cả đầu cũng không quay lại, cho nên, Thôi Ninh Nhạc đâu biết sắc mặt đối phương đã biến đen.

Ông lão có chút giật mình: “Nó được giải thưởng gì?”

Triệu Thư Ngôn vội vàng giải thích: “Không có gì...”. “Giải thưởng thiết kế của sinh viên hệ Kiến trúc cấp quốc tế.” Thôi Ninh Nhạc cướp lời, “Cuộc thi này là một hoạt động quan trọng của trường bọn cháu. Cậu ấy giành được giải nhì duy nhất của khu vực Trung Quốc đó a.”

“Loại chuyện này sao không sớm thông báo cho ông biết hả!” Ông lão vui đến mức lông mày đều dựng cả lên, “Ông cứ tưởng cháu vì ý thích của bà nên mới theo học Kiến trúc, không nghĩ tới thằng nhóc này cũng có chút khả năng nha!”

“Tài năng của cậu ấy đến cả các giáo sư còn phải tán thưởng...”. “Không có gì lớn lắm đâu. Chẳng phải chỉ là một cái giải thưởng sao, cũng đâu có huy chương này nọ, không có ý nghĩa gì.” Triệu Thư Ngôn lạnh nhạt trả lời.

Thôi Ninh Nhạc rút cuộc cũng quay đầu nhìn đối phương.

Trong mắt đối phương là bất mãn, trách cứ, như thể đó là một điều sai trái hiển nhiên.

Nhưng Thôi Ninh Nhạc không hề thu tay, tỏ vẻ thản nhiên, tiếp tục nói: “Mọi người đều cảm thấy nếu cậu ấy ra nước ngoài học hai năm Thạc sĩ, nhất định có thể trở thành truyền kỳ trong giới Kiến trúc sư...”

“Tôi không muốn đi du học!” Triệu Thư Ngôn rõ ràng cắt ngang lời hắn, tuy đang cười nhưng lại thể hiện rõ xa cách cứng cỏi tuyệt.

Thôi Ninh Nhạc chợt cảm thấy lòng tốt của mình như bị đập đổ, trái tim dần dần chìm vào nước lạnh.

Bữa tiệc tối hôm đó nhờ vào nụ cười giả dối của cả hai, thuận lợi kết thúc.

Đêm hôm đó, hai người tuy nằm cùng một giường nhưng lại vô cùng an phận, không có thăm thì to nhỏ, hoặc thân thiết ôm ấp, càng chẳng có triền miên hôn môi. Mãi đến khi Triệu Thư Ngôn mở mắt, mặt trời đã lên thật cao. Cậu ngồi bật dậy, quay nhìn chần nệm góc bên kia đã được xếp gọn gàng vào một góc.

Ngoài cửa sổ là tiếng chim ríu rít phiến chán, trên cao mặt trời rọi xuống ánh nắng chói chang, mồ hôi mãnh liệt từ lỗ chân lông tuôn trào, theo dòng nước trôi đi.

Mùa hè bất giác trở nên càng thêm khó chịu.

Thôi Ninh Nhạc đứng dưới ánh mặt trời, để mặc mồ hôi rơi vào hai mắt mình, hai tay đút trong túi quần, đi thẳng về phía trước.

Hắn không muốn phỏng đoán cái tên còn đang nằm trong nhà rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, chính mình giống như tù nhân bỏ trốn đi bằng băng qua những con phố. Cảnh sắc xung quanh như thế nào, hắn thật sự không có tâm tình để nhìn, chính mình chỉ biết tiến về phía trước. Đi đến khi nào bản thân thấy đủ, sau đó trở về, hy vọng tức giận của đối phương đã tiêu tan.

Thôi Ninh Nhạc theo bản năng lấy di động ra khỏi túi quần, nhìn nhìn một chút. Cũng vì lo lắng tên kia sẽ gọi điện thoại đến, hắn đã chuyển sang chế độ đổ chuông, chỉ sợ bỏ lỡ bất cứ cuộc gọi đến nào. Đi được

một đoạn nữa, tay bắt giắc lại cầm điện thoại ra nhìn, rõ ràng vẫn im lìm.

Lề mề vốn không phải tác phong thường ngày của Thôi Ninh Nhạc hẳn nên có. Nghĩ đến đó, thiếu niên rút cuộc dừng bước chân, bất quá bản thân cũng không xoay đầu, mà đẩy cửa đi vào một quán cà phê nhỏ bên đường. Hắn gọi đến một tách cà phê, bỏ thêm ba viên đường, bắt đầu chậm rãi thưởng thức thứ cà phê không rõ mùi vị.

Ngoài trời nắng chang chang, ngoại trừ một vài cô gái miễn cưỡng dạo phố, hầu như không có người đi đường.

Thôi Ninh Nhạc nhìn chằm chằm khung cảnh bên ngoài cửa kính, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại biểu tình xa cách của người nào đó. Đáy lòng chợt nhói đau như thể trái tim bị muôn ngàn mũi kim đâm vào, chậm rãi lún sâu vào, đến nỗi khí lực kêu đau cũng không có.

Triệu Thư Ngôn a, cậu không tốn chút sức lực nào lại khiến tôi thương tích đầy mình thế này.

Thôi Ninh Nhạc cắn chặt môi dưới, không cẩn thận bóp nát mẩu bánh bích quy dùng kèm với cà phê.

Chết tiệt! Nếu không phải vô cùng để tâm, bản thân sẽ không như vậy liệu lĩnh, tại thời điểm không thích hợp vẫn nói ra những lời không thích hợp ấy? Triệu Thư Ngôn a, cậu khiến tôi trở thành một kẻ không thức thời, chẳng lẽ chỉ vì bản thân tôi không đúng sao?

Thôi Ninh Nhạc bỗng phát giác hốc mắt mình nóng đến lợi hại. Hắn không dám tiếp tục ở lại những nơi đông người. Vì thế, mặc kệ mồ hôi còn chưa khô, người nào đó lại đứng lên, đi tới quầy thanh toán, chuẩn bị thanh toán. Bất ngờ, một bàn tay vươn tới, nhanh chóng đặt tiền cà phê lên trước quầy.

Thiếu niên xinh đẹp còn đang thở hổn hển, cả người cũng ướt đẫm mồ hôi.

Thôi Ninh Nhạc trầm nghĩ hai mắt mình nhất định có vấn đề rồi, bằng không sao có thể dễ dàng ngập trong hơi nước, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi lệ.

“Cậu muốn đi đâu hả? Khu này cậu không quen đường, vạn nhất đi lạc thì sao? ...Này!” Triệu Thư Ngôn cảm tức gợn với theo người nào đó sắp quay đầu bước đi.

“Thôi Ninh Nhạc!”

“Thôi Ninh Nhạc!”

Gọi hai tiếng vẫn chưa được đáp lại, Triệu Thư Ngôn trực tiếp xông lên, một phen túm lấy cổ áo đối phương, kéo đầu hắn quay lại phía mình: “Cậu điên rồi hả! Ngay cả tôi cũng không thèm để ý sao!”

“Cậu không phải thấy tôi rất điên à! Tôi điên lần thứ nhất, rồi sẽ có lần thứ hai!” Thôi Ninh Nhạc một thân mồ hôi đầm đìa.

“Tôi khi nào lại...” Nhớ đến chuyện tối ngày hôm qua, Triệu Thư Ngôn chợt ngẩn người.

Do dự gì đây? Đây chẳng phải đang muốn tha thứ sao? Thôi Ninh Nhạc thật muốn cười, nhưng khóe môi chỉ có thể kéo lên hơi cao một chút. Sau đó, hấn lùi một bước, rồi nói: “Không có gì để nói, vậy tôi đi. Tôi đúng là phát điên mới nói những thứ này.”

“Chỉ là, cậu không nên ở trước mặt ông già nhà tôi nhắc đến những chuyện đó... Đây không phải là ép tôi đi du học sao!” Triệu Thư Ngôn nhú mày, tay vẫn nắm chặt đối phương.

“Triệu Thư Ngôn, cậu nghĩ tôi ti bỉ như vậy là vì sao?” Thôi Ninh Nhạc nhìn thẳng vào mắt người đối diện, “Cậu cho rằng tôi nguyên ý lợi dụng người khác để buộc cậu ra nước ngoài đi? Thật sự tôi không muốn buông tay! Tôi không nghĩ đến à! Hiện tại xem ra, chỉ có tôi không muốn tách khỏi cậu, mà cậu thì sao? Tự tin của cậu dựa vào đâu hả? Cậu biết chắc được sau này sẽ phát sinh chuyện gì sao? Tôi thì đoán không ra, nhưng bản thân vốn nghĩ chỉ cần cậu cùng đi nước ngoài liền thêm một chút hy vọng. Vậy mà cậu lại không muốn theo tôi, tận năm năm a!”

“Tôi dám cam đoan, nhất định sẽ không có vấn đề gì!” Nếu đã cho nhau hứa hẹn, vì cái gì cứ xoắn xuýt không rõ vậy chứ?

“Tôi không cần cam đoan!” Bốc trần tất thấy tâm tư, người nào đó trở nên vô cùng chật vật, “Cậu rốt cuộc thích tôi nhiều cỡ nào? Còn khinh địch nói ra những lời như vậy, chẳng lẽ, cậu chưa từng trải qua cơn đau tim đến mức không thở nổi sao?”

“Tôi đương nhiên cũng rất khổ sở, nhưng mà...” Triệu Thư Ngôn dừng lại một chút, bỗng nhiên không nói thêm được nữa.

Bất chấp tất cả sao?

Cậu vốn không thể nói thật với hắn, tâm tư mách bảo chính mình không muốn sớm phải đối diện với vấn đề này.

Không muốn để ông lão kia cô độc một mình, cho nên bản thân chưa từng thành thật đối diện với vấn đề chia cách, chỉ luôn luôn bị động cho rằng cuối cùng sẽ ra được một cách nào đó. Sau cùng, bọn họ hẳn sẽ có một ngày gặp lại, cho nên bản thân không muốn tự hỏi cái cảnh tượng ‘không thể’ kia sẽ ra như thế nào. Kết quả, toàn bộ áp lực lại trút hết xuống đầu đối phương. Không nghĩ tới, mọi thứ lại khiến cho Thôi Ninh Nhạc sầu lo đến vậy?

Thôi Ninh Nhạc hít một hơi thật sâu, nhịn xuống những giọt nước chực trào nơi khóe mắt, sau đó lùi lại ba bước, bắt ngờ xoay người bỏ đi.

Chết tiết, chết tiết a.

Vì cái gì thích một người lại phải chặt vật đến vậy?

Vì cái gì để ý một người quá mức liền không thể nhìn được mà rơi nước mắt?

Thôi Ninh Nhạc một tay che miệng, cố gắng nuốt xuống cơn chua xót trong yết hầu, cùng những cái run rẩy bắt đầu sản sinh. Hắn chưa từng nghĩ đến, thời điểm bi thương đem cõi lòng khoét thành một cái hố thật to, liền khiến tuyến lệ người ta không cách nào khống chế được.

Cước bộ mỗi lúc một nhanh, ý đồ không muốn cho người phía sau đuổi kịp. Nhưng Triệu Thư Ngôn là ai chứ, mặc kệ đối phương không buồn đáp lại, cậu tiếp tục hai ba bước đuổi tới, một tay vươn ra túm lấy người kia, sau đó kéo vào một góc vắng ven đường.

“Buông ra...”

“Thôi Ninh Nhạc, ở trước mặt tôi còn vờ vịt kiên cường cái gì hả?” Triệu Thư Ngôn ngắt lời hắn, lợi dụng địa phương hẻo lánh ôm lấy người kia, siết thật chặt. “...Thực xin lỗi.”

Thôi Ninh Nhạc chôn đầu trong vai cậu, cả người còn đang không ngừng run rẩy.

“Ai bảo tôi không khó chịu? Cứ nghĩ đến cậu sẽ đứng núi này trông núi nọ, tôi chỉ hận không thể đem toàn bộ những kẻ có ý đồ câu dẫn cậu đập cho một trận tã tời. Tôi thật sự thích cậu, nếu những lời này vốn dĩ không có chút giá trị nào, tôi việc gì phải thiên tâm vạn khổ mới nói ra khỏi miệng làm chi?”

Nước mắt kiềm nén đã lâu cuối cùng cũng rớt xuống, Thôi Ninh Nhạc nghẹn ngào không nói được gì.

“Thực xin lỗi a!” Lô hoa kê tay chân luống cuống, “Tôi đã nói xin lỗi rồi... Xưa nay đều phải đặt chữ hiếu lên đầu... Ai dà, Thôi Ninh Nhạc... Cậu, cậu đừng khóc nữa mà...”

“Làm không được thì đừng quay sang an ủi người ta!” Hắn mới không thèm nhìn tên kia.

“Cậu cũng đừng ép tôi đi du học mà... Tôi, tôi... Này, nếu cậu không tin tôi, tôi liền khóc cho cậu xem! Tôi lập tức đi mua mù tạc, thêm một đồng ớt, thì coi cậu hay tôi ai khóc nhiều hơn!” Cứng rắn không chịu, Triệu Thư Ngôn đành phải chuyển sang biện pháp mềm nhẹ: “Cùng lắm đêm nay trả nợ cho cậu liền được đi?”

Thôi Ninh Nhạc vẫn còn rơm rớm nước mắt.

“...Một tuần tùy cậu sai bảo?” Tiếp tục nhượng bộ.

Thôi Ninh Nhạc hít hà cái mũi.

“Hự... Tôi không nghĩ ra điều kiện gì để trao đổi với cậu nữa đâu!”

Chôn mặt trên vai đối phương, người nào đó rớt cuộc cũng đáp lại: “Đêm nay rửa mông nằm trên giường, phải chủ động!” Hung tợn vạch ra kế hoạch trả thù sắc bén.

Cảm giác thân thể trong lòng cuối cùng đã không còn run rẩy nữa, Triệu Thư Ngôn vừa thở phào nhẹ nhõm thì suýt chút nữa nghẹn chết, “Này!”

“Xin lỗi phải tỏ rõ thành ý chứ. Cuối tuần này phải biểu hiện tốt một chút, bằng không tôi liền không tha thứ cho cậu.”

“Không có khả năng! Cậu nhất định nằm mơ rồi!”

“...” Vươn tay đẩy tên nào đó ra, chuẩn bị bỏ đi.

“Này này, cậu đừng xúc động, để tôi nghĩ chút đã chứ! ...Cái tên háo sắc này, cũng không nghĩ được phương pháp nào khác!”

“Hự, đây là phương pháp duy nhất để khiến tên thằng nam nhà cậu thích tôi a, lẽ nào lại sai?” Ánh mắt trừng người có chút ươn ướt lại phẳng phất vô hạn phong tình.

Lô hoa kê cứng người ôm Rắn hổ mang, quên luôn tự hỏi chính mình có phải hay không đã tự dâng mình vào miệng rắn.

Rắn hổ mang vốn mang theo túi tiền rủng rỉnh rời nhà, đương nhiên không thể lãng phí cơ hội hiếm có được ở riêng cùng nhau. Hắn lập tức túm Lô hoa kê còn đang ngẩn người, bước vào trong khách sạn nhỏ cách đó năm mươi bước, thuê một căn phòng, sau đó bắt đầu thực thi hình phạt.

Không được, trăm nghìn lần không thể để tên này lại dùng biểu tình kia đòi hỏi mình bất cứ thứ gì.

Lột da, đè xuống, gặm gặm, cắn nuốt. Tình cảm mãnh liệt châm bùng lên dục vọng chiếm hữu.

Thôi Ninh Nhạc siết chặt tay đối phương, nhìn xuống người yêu quần áo hỗn loạn nằm dưới thân mình, cố gắng cảm thụ toàn bộ hô hấp cùng nhịp tim dồn dập của cả hai.

“Triệu Thư Ngôn, đây là cậu chọn.” Hắn hơi dừng lại một chút, cố gắng áp chế chua xót trực dâng trào nơi đáy lòng, “Lựa chọn ở lại trong nước, lựa chọn tuyệt đối không phản bội tôi.”

“Nếu tôi không làm được thì sao?” Triệu Thư Ngôn thở hổn hển, khiêu khích mỉm cười.

“Cho dù thế nào đi chăng nữa, tôi sẽ không buông tha cậu, tuyệt đối không.” Thôi Ninh Nhạc cũng cười đến thê lương.

“Thôi Ninh Nhạc, đêm nay lão tử mở chân cho cậu làm, qua hôm sau không cho phép đối với tôi tiếp tục thiếu tín nhiệm mà nói linh tinh nữa, nghe hay không hả?” Người nào đó đe dọa.

Thôi Ninh Nhạc ngẩn người, có chút tức giận: “Này tính là bồi thường sao?”

“Cậu không tin tưởng tôi, đúng chứ? Nhưng trong tình yêu nếu thiếu đi lòng tin sẽ còn lại gì đây?” Triệu Thư Ngôn ngược cao cằm nhìn người đối diện, biểu tình lại không giống như cố ý gây sự: “Cậu không tin tôi thật tình thích cậu, không tin tôi sẽ chờ cậu, không tin chúng ta mãi mãi có thể ở cùng nhau. Hiện tại tôi nguyện ý chủ động cho cậu làm, cậu cũng không tin lời tôi, kia là sao hả? Vậy tôi cứ như thế rời đi, cậu liền cảm thấy như vậy cũng không có vấn đề gì sao?”

Thôi Ninh Nhạc im lặng không nói gì, hai tay bắt giắc đồ ửng.

Hắn chưa từng nghe Triệu Thư Ngôn tuyên cáo những lời nghiêm túc như vậy. Không chỉ đơn thuần là thích, mà còn ký thác cả hứa hẹn cùng quyết tâm. Không xong, thật không xong rồi... Hắn mới vừa lùi một bước, không nghĩ tới lại để bại lộ hoàn toàn kích động cùng ngưỡng ngừng của bản thân với tên kia.

Triệu Thư Ngôn từ trước đến nay vẫn luôn bị khi dễ, hiện tại thật vất vả mới bắt được thời điểm yếu thế của đối phương, lập tức nở nụ cười đắc chí, một cước đá văng tên kia: “Trước cứ tắm rửa cho bình tĩnh lại đi.” Cậu mới không để bản thân dễ dàng bị người ta ăn sạch sẽ vậy nha.

Thôi Ninh Nhạc trong nháy mắt lấy lại tinh thần, gần như theo bản năng phản đòn, vô cùng nhẹ nhàng mà đem kỹ thuật chiến đấu cao siêu của mình, chớp lấy Lô hoa kê kéo vào phòng tắm. Hắn tựa như đang giữa cơn mơ, ghé sát vào bên tai đối phương mà nói: “Từ khi nghe qua tắm yên ương dự chưa? Phòng tắm ký túc xá thật sự nhỏ, cách âm lại không tốt, chúng ta vẫn chưa có cơ hội thử qua ha...”

“...” Thôi Ninh Nhạc vậy mà còn dám dùng chiêu này!

Mặc kệ ánh mắt soi mói của người khác mà thẳng tay thuê một căn phòng dành cho các đôi trong tuần trăng mật thật sự là một quyết định đúng đắn. Thời điểm đem tên nào đó ép lên vách tường phòng tắm mà hôn môi, Thôi Ninh Nhạc chợt phát hiện ra chính mình thật sự trúng mánh. Len lén mở van, xả nước vào bồn, hắn không chút kiêng nể bắt đầu ăn sạch sẽ đối phương.

Dòng nước ấm áp trực tiếp thấm qua lớp vải quần áo chạm đến da thịt, Triệu Thư Ngôn chỉ có thể tận dụng một khắc tách ra sau cơn triển miên dài dằng dặc, mơ mơ màng màng phun ra vài từ rời rạc không rõ. Rốt cuộc, đợi đến khi đối phương cuối cùng cũng buông tha thôi không tàn phá vùng miệng của mình nữa, mà chuyển xuống tấn công phần xương quai xanh, cậu mới vừa tức vừa buồn cười mà mắng: “Tôi thấy tụi mình đều điên hết rồi...”

“Cậu không thích sao?” Thôi Ninh Nhạc còn không buồn ngẩng đầu lên.

“Thích, nếu được ở trên cậu, tôi lại càng thích hơn.” Cậu cúi đầu liếc qua cái áo của chính mình bị coi như đồ thừa thải mà bị ném vào một xó, khẽ nhíu mày: “Lúc về tụi mình lấy gì mặc đây?”

“Cùng ở trần luôn. Dù sao điên cả rồi mà.” Thôi Ninh Nhạc rút cuộc cũng ngược đầu lên nhìn đối phương, ánh mắt sáng lấp lánh.

Cho dù bị bao phủ trong hơi nước mù mịt của phòng tắm, người nào đó vẫn mê người khiến kẻ khác chẳng thể không động tâm.

Triệu Thư Ngôn cuối cùng cũng chịu đầu hàng. Dù sao thì cái thứ Triệu tiểu huynh đệ kia cũng hoàn toàn bán đứng cậu, vậy thì còn giả vờ như xử nam làm chi nữa? Thẳng tay xé luôn áo sơ mi của đối phương, đồng thời cậu cũng không nể tình móc thứ kia của hấn ra khỏi quần con.

“Phải hầu hạ tôi thoải mái đó.” Cậu cao giọng ra lệnh.

Thôi Ninh Nhạc cười nhẹ, thanh âm khó nén vài phần khàn khàn: “Tuân lệnh, Nữ vương điện hạ cao quý của tôi.”

Một trận ‘tắm rửa’ này không rõ kéo dài bao lâu, chỉ đến khi cả hai đều trong tình trạng kiệt sức nghiêm trọng mới chịu dừng lại. Người nào đó vừa mò được lên giường lập tức ôm chần ngủ khò. Thôi Ninh Nhạc chỉ có thể cười khổ, đem chăn lật lên, chui vào nằm xuống bên cạnh đối phương.

Triệu Thư Ngôn, tôi đây sao có thể dễ dàng tha thứ cho cậu vậy chứ?

Trong lòng tự hỏi lần này phần lỗi thuộc về đối phương hay ở chính mình, Thôi Ninh Nhạc cũng chậm chậm nhắm mắt lại.

Nếu không phải cảm giác rối loạn quá mức to tát, hấn cũng sẽ không mở to mắt đi.

Triệu Thư Ngôn chống nửa người dậy, nhìn hấn mỉm cười sáng lạn, một chân còn gác lên người hấn, áo choàng tắm nửa mở, trên người đầy dấu hôn, như ẩn như hiện: “Phung phí mấy trăm tệ thuê phòng thế này, cậu không xót tiền sao?”

Thôi Ninh Nhạc quét mắt nhìn về phía tủ đầu giường, bọn họ vậy mà ngủ quên tận năm tiếng đồng hồ.

“Đương nhiên xót tiền. Nhưng nếu buông tha cơ hội lần này, tôi càng đau lòng hơn.” Nói xong, hấn lập tức xoay người, đem Lô hoa kê chủ động nộp mạng chuẩn bị lột sạch lần nữa, lại đến một đại tiệc mới.

Chết tiệt, ngay cả một tuyên cáo vĩnh viễn gì đó cũng không được tự nhiên như vậy. Triệu Thư Ngôn kia, nếu cứ hy vọng cậu có chút tế bào lãng mạn phun ra một câu yêu đương tình tứ nào đó, còn không bằng đợi xem con trống đẻ trứng.

Vừa thâm oán giận trong lòng, vừa tận lực thưởng thức bữa tối thượng hạng, Thôi Ninh Nhạc nhắm chùng đã tra tấn Triệu Thư Ngôn hơn mười hai tiếng đồng hồ, mới chịu buông tha cho cái tên vua trì độ không ngừng rống giận “mưu sát chồng” nào đó.

Nếu để cậu quá dễ dàng nhận được sự tha thứ của tôi, về sau bản thân sao đủ sức trói cậu lại bên mình đây?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngrich-quang-thieu-nien-thieu-nien-dung-nguoc-nang>